

АЛЕКС КОШ ОГНЕНИЯТ ФАКУЛТЕТ

Част 1 от „Занаятъ“

Превод от руски: Клара Стоименова, 2010

chitanka.info

ПРЕЛЮДИЯ

Настъпи едно обикновено утро — утрото на един най-обикновен ден в един абсолютно обикновен град. Слънцето изгря над позлатените покриви и безкрайните квартали на столицата на Империята на елирите — Лита. Ще попитате що за град е Лита? Може би ще кажете, че такъв град изобщо не съществува на картата на света. Ще познаете, разбира се, но само наполовина. Не можете да го намерите на нито една карта на *вашия* свят. Този град никога не е съществувал и не съществува във *вашето* време. Но вероятно бихте могли да го откриете в друг свят и в друго време. Кой знае?... Да стигнеш до него е много трудно, да не кажа — практически невъзможно (аз самият се мъча вече цяла година). Ще ми се да се надявам, че *вашите* учени никога няма да го открият. Това е един много специален град. Разбира се, само при положение, че наистина го има. И ако все пак приемем за факт неговото съществуване, то изгревът на слънцето (или слънцата — това е в зависимост от сезона), също би трябвало да е факт. А щом е така...

* * *

Слънцето изгря над златния град. Това не е нещо необичайно — то изгрява така от хиляди години насам. С изгрева се събужда и животът в града. Слънцето безмилостно прогонва безплътните сенки, които живеят свой живот, живот, който само те си разбират и заставя тези среднощни ловци да се изпокрият по ъгли и мазета, за да излязат през нощта отново на лов. И когато слънцето се подаде над хоризонта, в града започва делникът. Разтварят се „маргаритките“, които ловят слънчеви лъчи. Тяхна задача е да не изпуснат нито едно ценно „вълшебство“. Градът заприличва на огромна градина, затрупана с един-единствен вид цветя — „маргаритки“ с най-разнообразни размери.

„Маргаритките“ се появяват по улиците, по площадите и по покривите на къщите на по-заможните граждани. Обикновените хора, тези, които не могат да си ги позволят, използват покривите на домовете си, покривайки ги със специално вещество, по-достъпно, но по-неефективно за улавяне на енергия.

Огромна „маргаритка“ се извисява над двореца, в центъра на града. Това прекрасно здание, дори според представите на знаменитите местни друиди и вампири-дълголетници е построено много отдавна и заслепява със своята красота и величие всекиго, без значение дали е местен и всеки ден се любува на двореца или е гост на града и го вижда за пръв път. Закръглените златни кули поразяват с изящството на украсата си. Само една сграда в града може да се състезава с двореца по своето великолепие. **Академията.**

Академията е най-голямата, по-точно единствената кула в града, възнасяща се над него и заобиколена с висока стена. Но главният отличителен белег на тази кула изобщо не е нейната височина, а материалът, от който е направена — необикновен камък, добиван в Далечните планини. На фона на златните къщи с причудливи форми, каменният исполин изглежда, меко казано, предизвикателно. Всеки жител на града, по време на юношеството си или в по-зряла възраст, е прекарал част от времето си на площада пред това здание, но малцина са тези, които са били избрани да се обучават в него.

И сега, в лето двеста и петдесето от възкачването на престола на великия крал Сирия, както става на всеки трийсет и три години, настъпи дългоочакваният ден на прием в Академията. Именно в този ден всички жители на града, мало и голямо, се стичаха пред вратите на Академията, за да преминат през изпитите, които определяха кой по-късно ще бъде наричан „адепт“, или по-просто казано — „ученик“. Полагането на изпитите съвсем не беше задължително и всеки, на когото не му се идваше, можеше спокойно да си остане у дома. Всеки гражданин обаче мечтаеше да попадне в тази кула. Дори тези, които не бяха успели да влязат в Академията преди тридесет и три и повече години, се събраха отново тук, за да предизвикат съдбата си. И въпреки че нямаше случай, когато някой да е влязъл от втория или третия път, всички таяха надеждата, че въпреки всичко ще бъдат приети. Трябва да отбележа, че броят на избраните кандидати винаги биваше не много голям — около двеста човека. И това по време, когато населението на

града наброяваше няколко десетки хиляди души (не само хора). Злите езици приказваха, че народът се изражда — едно време в кулата се обучаваха много повече хора, а някои пък твърдяха, че сега изискванията са станали изключително строги и с всяка изминала година ставало все по-трудно да влезеш в Академията. За тези неща се говореше много тихо — една от особеностите на злите езици е, че говорят много тихо — и въпреки слуховете, хората прииждаха, за да пробват късмета си.

В изпитите можеше да участва всеки, без оглед на възрастта, пола, ръста, теглото и произхода. Родители, заедно с децата си, съпруги със съпрузите си — всички бяха дошли с надеждата да бъдат избрани и да научат... **Занаят.**

АКТ ПЪРВИ — СЪДБОНОСЕН

*Скоро предстои новата кампания.
Възлагам големи надежди на новия випуск.*

Фраза, изречена
сякаш между другото от
един високо уважаван
Майстор.

Откъде ги събрахте тези малоумници?!

Възклицание на
неизвестен учител

*Учението е светлина, но това съвсем не
означава, че вампирите не ги влече към знанието.*

Обичайно, тази
фраза се приписва на един
от най-крвожадните
вампири на нашето
съвремие, който унищожи
няколко града просто от
любопитство.

ДЕЙСТВИЕ 0

„Маргаритките“ бяха уловили първите порции от ценните „вълшебства“, а развълнуваното множество забързано се устреми към церемонията по случай приема в Академията. В Империята на елирите обаче имаше и такива места, където слънцето никога не огряваше. Жителите на тези места рядко бързаха занякъде, тъй като на тяхно разположение беше вечността, разбира се, ако се държаха прилично.

Уви, незнайно защо, именно чувството за самосъхранение при вампирите се притъпяваше още в ранното им детство. Изглежда, това беше природният механизъм за регулиране на тяхната численост. Необикновено жизнени, умни и силни, тези същества отдавна да бяха напълнили света, ако не беше тяхното любопитство, тяхната кръвожадност и, на практика, пълното отсъствие на здрав разум.

Такива бяха истинските вампири.

Келнмиир смяташе себе си за типичен вампир. Само кръвожадността му, с течение вековете, малко беше намаляла. Здравият разум, който на някой от етапите на еволюцията го беше напуснал, сега неочаквано се намери, а любопитството му буквално се превърна в мания. Не бяха толкова много нещата на този свят, които можеха да учудят стария вампир. Тъкмо заради това той беше посветил на тяхното издирване цялото си свободно време. А в ежедневната му програма се беше появила нова, много важна тема — да оцелее! По петите на стария вампир препускаше огромно множество от хора, немалък брой събратя вампири и дори няколко маниакални друиди-пацифисти.

Трудно може да се определи какво по-точно доведе Келнмиир в катакомбите — любопитството или потерята след него. По-скоро и двете. Както и да е... Вече цели четири часа старият вампир пълзеше по тесния проход, който по всичко приличаше на обикновена канализация. Доказателство за това бяха яката миризма и огромното количество нагли и грамадни плъхове. Впрочем, наглостта на сивите обитатели на канализацията се изпари на секундата, в която гладният Келнмиир закуси с два от тях.

„Няма що!“ — усмихна се мислено Келнмиир — „Виж докъде я докара, Велики царю на вампирите! Ядеш плъхове, въргалаш се в калта и нечистотиите... Срам и резил!“

После поразмисли и реши, че не го е срам. В края на пътя по всяка вероятност го очакваше нещо много интересно — според някои слухове, някъде тук наблизо, в този район, под земята беше разположено селището на вампирите от клана Ноос. Дневният клан.

Тайната на този клан не даваше мира на Келнмиир вече няколко месеца. Такава тръпка отдавна не беше изпитвал — може би от последния лов на дракони в Далечните планини. Кога беше това? Може би преди десет или единадесет века...

А сега лази из канализацията... Не че нямаше друг път, който да води към убежището на дневния клан, просто хората на Императора замалко да го заловят, когато за пореден път се появи в Школата по Изкуствата, на гости на своя стар приятел. Напоследък старият Неил съвсем беше грохнал и вампирът започна да го навестява колкото може по-често.

И точно от това се възползваха хората на Императора. Причакаха го пред входа на Школата и на Келнмиир му се наложи спешно да отстъпва или по-точно — да си плюе на петите, използвайки канализацията. Съвсем навреме в ума му изплува отдавна изучената карта на тунелите под града. Нали тъкмо за такива случаи беше запомнил всяка подземна тръба и всяка шахта.

Сега — завой наляво... правилно. А сега — няколко метра направо... и стоп!

Келнмиир спря нерешително.

Тук трябваше да има само завой надясно. В този тунел не трябваше да има никакви разклонения! На пръв поглед посоката му на придвижване изглеждаше правилна, стига междувременно през тези няколко години (или колкото там бяха според драконовските карти) някой богат Висок дом да не си е построил допълнителни шахти. Келнмиир запълзя по-нататък, оглеждайки се внимателно.

Шахти, само шахти, макар и малко по-чисти от тези, през които беше минал преди час. Стоп! Защо?! Трябва ли шахтите да са чисти?!

Някъде отпред се чува неочаквано високи гласове.

Аха!

— Да не си посмяла! — говореше мъжки глас.

— Кой, аз ли?! — този глас беше женски, при това млад.

— Няма да ти позволя!

— Ти ли няма да ми позволиш?!

Келнмиир се усмихна:

„Няма що, много съдържателен диалог!“ Това обаче не беше важно. По-важното беше, че най-сетне беше открил дневните вампири. И сега усещаше тяхната, с нищо несравнима аура...

— Нали точно ти казваше, че ние по нищо не се различаваме от хората?! — в гласа на жената звучаха умолителни нотки. — Тогава защо да не мога да постъпя в Академията?!

„Започна да става интересно — вампирка иска да постъпи в Академията?!“ Келнмиир мислено си представи лицата на Майсторите Занаятчийци в момента, в който това чудо се появише на площада и едва съдържа смеха си.

— Дори само затова, че нашите врагове няма да ти позволят да се доближиш до Академията. Не трябваше пред всички да съобщаваш намеренията си. Ако тихомълком си беше опекла работата, щеше да имаш някакъв минимален шанс. А сега... Та те ще те убият в мига, в който се появиш на улицата!

— Ще видим кой кого! — просъска момичето.

Келнмиир мислено изръкопляска. Юнак девойче!

— Драконите да те вземат! Забранявам ти!

— Да не си ми баща?! — наперено отвърна момичето. — Вече не съм малка!

Чу се звучна плесница, бързи крачки... хлопна врата, превъртя се ключ.

— Я! Заклучиха момичето! — потресен помисли Келнмиир и предпазливо продължи да пълзи напред. С всяка изминала крачка, все по-ясно чуваше хълцането на вампирката и все по-силно усещаше аурата ѝ. Най-сетне носът му опря в желязна решетка.

„В тази работа може да има далавера“ — мина му през ума, но на мига отхвърли тази мисъл. От известно време насам мислите за предателство и подлост не му доставяха обичайното удоволствие, по-скоро обратно — потискаха го. Той си го обясняваше с това, че и вампирите, които по правило си оставаха завинаги деца, все някога съзряваха и остаряваха. Никой обаче не му вярваше, дори и бавно увяхващият стар Неил.

Келнмиир не се сдържа и впечатляващо се появи, както приляга на всеки истински вампир. След като се увери, че младата вампирка се е поуспокоила, той с лекота изтръгна вградената решетка, изпълзя в стаята (шахтата беше на равнището на пода; между другото, май забравих да кажа, че диаметърът ѝ беше не повече от двадесет сантиметра. Не вярвате ли? Аз пък ще ви кажа, че вампирите са много гъвкави създания!) и все така лекичко я постави обратно.

— Хм... — деликатно се опита да привлече върху себе си вниманието на момичето. — Извинете, госпожице, ще бъдете ли така добра да ми помогнете да намеря библиотеката?

— По коридора направо, първият завой наляво — по инерция отговори вампирката и в следващия миг се метна във въздуха, преминавайки в състояние на бойна трансформация. — Кой си ти?! Как попадна тук?

— Колко нелюбезно! — въздъхна Келнмиир — С по-възрастните не се говори на „ти“. Ние дори не сме се представили един на друг.

— Кажи си името! — кресна вампирката.

— Нека е вашата воля — съгласи се Келнмиир — Позволете ми да се представя — един от най-древните представители на клана Миир, последният Цар на вампирите... Келнмиир.

Не удържа на суетата и церемониално се поклони.

В този миг вампирката се опита да го нападне. Обаче напразно. Опитът ѝ беше и глупав, и забавен.

Келнмиир се разсмя, хвана вампирката за гривата, вдигна я във въздуха и я разтърси.

— Ало! Да не би да имате проблеми със слуха? Къде са маниерите ви? Аз ви се представих, сега е ваш ред. Бъдете така добра!

— Алиса — измърмори момичето, продължавайки да виси в яките ръце на Келнмиир и осъзнавайки безизходицата, в която се намираше.

— Хубаво име — одобри го Келнмиир, като искрено се надяваше, гласът му да не е трепнал издайнически. Името на младата вампирка събуди в душата му тежки спомени, които трябваше да останат дълбоко заровени.

— Ето че се запознахме — продължи той, прогонвайки тежките мисли. — Май не беше толкова трудно?

Вампирката си замълча.

Келнмиир я пусна внимателно на земята и я предупреди:

— Стой мирна! Никак не ми се иска да ти развалям сладката муцунка.

Всъщност, муцунката далеч не беше сладка. Бойната трансформация на вампира в никакъв случай не е най-естетичната гледка! Впрочем, вампирката веднага разкара трансформацията.

— Просто невероятно! — тихо прошепна Келнмиир. — Колко приличаш на нея...

Вампирката вирна нос и това беше знак, че за нея възхищението от страна на другия пол отдавна е нещо съвсем обикновено.

— И така, какво забравихте тук, последни Царю на вампирите?

Май, като стъпи на твърда земя, вампирката се почувства далеч по-уверена.

— Извинете, какво ще рече „тук“? — отвърна с въпрос на въпроса Келнмиир. — Аз, да ви кажа, се разхождах наблизко из канализацията и съвсем случайно станах свидетел на разговора ви с...

Келнмиир погледна въпросително Алиса.

— Това беше приемният ми баща.

— Точно така, с вашия приемен баща. Доколкото схващам, вие искате да кандидатствате в Академията, а неизвестно защо, не ви се разрешава.

— Той се тревожи за мен — тихо рече вампирката. — За Академията ми пречат съвсем други личности.

На Келнмиир му стана толкова интересно, че чак затаи дъх.

— Кои са те, ако не е тайна?

— Ами, щом ни намерихте, значи не е тайна. Моят клан — Алиса хвърли поглед към Келнмиир и той кимна, давайки да се разбере, че се досеща за кой клан става дума — се раздели на две партии. Първата — по-многочислената смята, че трябва да си осигурим поддръжката на някой от вампирските кланове, дори да се присъединим към него, втората партия обаче предпочита да си сътрудничим с хората. Ако трябва да съм искрена, в тази партия сме само аз и още няколко вампири. Даже не зная защо ви разказвам всичко това!...

Келнмиир знаеше много добре. Вампирите, разбира се, не можеха да бъдат подлагани на каквито и да било хипнотични въздействия, но за толкова векове неизбежно се усвояваха някои

методи на въздействие, които бяха по-мощни от хипнозата, например умението да предразполагаш към себе си. Келнмиир в момента използваше точно това си умение. Няма подтискане на волята, както в хипнозата — единствено леко предразположение. Освен това му помагаше и вродената способност на мъжете вампири да въздействат върху младите момичета.

— Защото искам да ти помогна — каза Келнмиир и осъзна, че говори съвсем искрено.

— Как бихте могли да ми помогнете? — въздъхна Алиса.

— Като начало, мога да ти помогна да се измъкнеш оттук — отвърна Келнмиир, внимателно оглеждайки желязната врата.

— А след това? — продължаваше да пита Алиса.

Келнмиир отиде до вратата и лекичко я бутна. Желязната врата се отвори леко и без нито един звук.

— След това мога да ти дам няколко съвета и ако ги следваш, ще минеш успешно през всички изпити в Академията.

— Сигурно се шегувате! — извика Алиса.

— В никакъв случай — отвърна Келнмиир и отново бутна вратата.

И той наистина не се шегуваше. Беше научил всичко за изпитите в Академията още преди триста години. Нямахше как любознателен вампир като него да не се интересува от тази работа и беше намерил отговора.. По кой начин?... Всъщност, вече нямаше значение...

След третия опит вратата леко излезе от пантите си и Келнмиир внимателно я подпря на стената. Тази операция мина изключително тихо.

— Та къде е библиотеката? — попита Келнмиир.

— По коридора направо и после наляво — послушно повтори вампирката. — За какво ви е?

— Не бих могъл да си тръгна, без да надникна вътре — честно си призна Келнмиир. — Там със сигурност има много интересни неща.

— Нищо подобно! — отрече Алиса. — Изчела съм ги всичките. Само хроники и приказки. Няма никакви страшни — вампирката се ококори — тайни.

Келнмиир издаде неопределен звук. Нямахше как момиченцето да знае, че понякога най-страшните тайни се крият в най-скупните хроники.

Оказа се, че с гръмката дума „библиотека“ е наречена малка стаичка с маса по средата и няколко лавици, наполовина пълни с книги.

— Изглежда някой е взел няколко книги — виновно изрече Алиса.

— Нищо, ще минем с наличните — почти пропя Келнмиир.

Книгите бяха неговата слабост. Той обожаваше четенето и можеше да се впусне във всякакви опасни авантюри дори за една книга. А тук... Само с един-единствен поглед можа да определи, че със сигурност от всички книги две не беше чел.

— Какво има тук? — мърмореше Келнмиир, докато Алиса боязливо надничаше навън, да не би някой да идва. — Ето какво ме интересува — историята на клана.

Келнмиир започна да чете с бясна скорост. Изведнъж престана да разлиства страниците и учудено се взря в книгата.

— Не..

Алиса, която следеше коридора, се извърна към него.

— Някой идва насам — изрече тихо.

— Не... — повтори вампирът и не помръдна от мястото си.

Вампирката се доближи и го дръпна за ръкава.

— Трябва да се махаме.

Келнмиир не помръдваше.

— Ей! — Алиса замаха с ръка пред лицето му. Никаква реакция.

— Да тръгваме! — викна вампирката и се опита да изтегли книгата от ръцете му.

Не се получи, Келнмиир стискаше книгата с всички сили.

— Не... ни... — прошепна Келнмиир и след миг добави малко по-сигурно: — Да не повярваш...

По коридора се чуха тихи стъпки.

— Трябва да изчезваме — опомни се Келнмиир, откъсна от книгата страниците, които го интересуваха, и я остави на мястото ѝ.

— Дойде ли на себе си? — попита Алиса. — Какво прочете там?

— Засега е по-добре да не знаеш — отвърна Келнмиир и дори не обърна внимание на факта, че вампирката беше минала на „ти“ без разрешение. — Ще разбереш по-късно.

Двамата излязоха тихо от библиотеката и Алиса го поведе по коридорите, нагоре към повърхността.

— Обеща ми нещо... — напомни му вампирката.

— Не съм забравил — спокойно отвърна Келнмиир. — И ти ще влезеш в Академията.

— Да се надяваме — въздъхна момичето.

„На всяка цена ще постъпиш в Академията — повтори си наум Келнмиир, — а аз ще ти помогна за това в замяна на една малка услуга...“

ДЕЙСТВИЕ 1

Тази нощ беше много странна. Сънувах един и същи сън много пъти, чак до сутринта.

Сънувах, че един странен човек, с очи на китаец, облечен в бяла дреха, която ми напомняше тогите на Майсторите, много дълго, сякаш цяла вечност ме гледа в очите. Вижда през мен и вътре в мен, вижда моето минало и моето бъдеще...

И изведнъж разбирам, че в момента гледа в бъдещето ми — чете го като в най-обикновена книга...

— Знаеш ли — казва ми накрая, — аз на твое място бих си направил харакири...

* * *

— Зак!

— Да, лельо, идвам!

За последен път се погледнах в огледалото. Вече наистина бях готов.

Бях прибрал на опашка дългата си тъмна коса, която момичетата толкова много харесваха, бях облякъл подходящ костюм — златен, прибрах музикалката в един от многобройните си джобове и реших да взема няколко композиции собствено производство. Истината е, че предпочитам да слушам моите си произведения. Понякога обаче си мисля, че е пълно лицемерие да твърдя, че са мои. Дали можеш да смяташ за своя музиката, която сънуваш?... Не знам... Ако на приема в Академията срещна някой Майстор и той се съгласи да ме изслуша, непременно ще го попитам. Така поне ще има смисъл от днешната разходка. Макар че за разходка и дума не може да става — цял ден бутане на опашка...

Чувал съм, че за изпитите в Академията се виси поне половин ден. Ще се наслушам на музика. И за какво е всичко това?! Голямото чудо — пак да учиш... Кристалната ми мечта!...

Изобщо не съм свикнал да нося такива строги костюми, с прилепнали панталони и такъв нелеп смокинг. Освен това този златен цвят се цапа много бързо, а всичко, което се цапа, аз успявам да го изцапам за секунди. Такава ми е кармата... Освен това си мисля, че като облека златен костюм и застана до някоя от златните къщи, веднага ще стана невидим... Всъщност, тази идея не е лоша.

— Слизай веднага! Колко може да те чакаме?!

Това е леля ми, с нейните странности. Че аз съм готов отпреди един час! Не й харесвали нормалните ми дрешки... Какво като не са толкова фешън като официалните, затова пък са удобни и не са такива крещящи. Сега всеки втори ще ме гледа с крайчеца на окото си с поглед, пълен със злоба и завист: „Я го гледай как се е изтупало копеленцето! Да не би само да си изкарва парите? Тате носи, мама меси...“ А аз какво да направя?! Човек не си избира родителите.

Хвърлих един прощален поглед на стаята си, мушнах огледалото си под мишница и излязох в коридора.

Там, както винаги, беше тъмно. Икономисват от „вълшебствата“. Пълна лудост! В склада, под къщата ни е фрашкано с тях, можем да открием собствен филиал на Академията. Чудя се понякога как леля ми ходи по улицата и как гледа хората в очите.

Долу ме чакаше споменатата вече леля, с две от племенниците. Леля Елиза — едра жена на средна възраст (около 100–150 години), с добродушно лице и измамно насмешливи очи. В тези очи можеха да се забележат искрици смях, но само когато й се угаждаше. В момента, в който някой я огорчеше или ядосаше, в тези весели очи се появяваше леден блясък, от който се бояха всички, включително и аз.

За племенниците нямам какво да кажа — обикновени момиченца по на петнадесет години. Две руси близначки, които по никакъв начин не внасяха разнообразие в моя живот.

— Колко може да се пудриш? — със сарказъм изрече едната. Фло, струва ми се.

Изобщо не мога да ги различавам! Всички могат — аз не мога! А те, сякаш нарочно, винаги са еднакво облечени.

Не им обърнах никакво внимание и гордо минах покрай тях, за да изляза на улицата, а пътъм оставих огледалото си на масичката до вратата.

Те тръгнаха след мен, нещо си шушукаха и тихо се кискаха. Последна излезе леля, затвори вратата и заключи с енергийния ключ, като по този начин задейства сложна охранителна система от заклинания.

— И така, деца — обърна се тя към нас, докато вървахме заедно с тълпата към центъра на града, — сега ще ви разкажа какво горе-долу ви предстои. Най-напред ще минете обикновена проверка за сила и привличане към основните елементи, но за това вие знаете достатъчно и няма да ви губя времето. Ако издържите тази проверка, което е малко вероятно, — леля ми обидно-иронично погледна към мен, но аз си дадох вид, че нищо не забелязвам — ще дойде ред на истинските изпитания. Макар за всеки изпитанията да са индивидуални, мога да ви дам няколко съвета. Първо — говорете само истината. Така или иначе там ще разберат всичко за вас. Второ — не се стеснявайте да питате и не бързайте с решенията си. Задачите не са толкова прости, колкото изглеждат. И трето, през ум да не ви минава да спорите с Майсторите — те не понасят това! Последният, който си го позволи, до ден-днешен не може да запали дори една лампа.

Кейт и Фло мълчаха уплашено.

Нямаше нищо по-просто от това да светнеш лампа — използваш най-простото енергетично въздействие — собственото, на лампата и на няколко „вълшебства“ от мазето. Бях чувал, че Майсторите могат да ти отнемат способностите да използваш „вълшебствата“, но да те лишат от най-елементарни умения, които ти трябва в ежедневието — това за пръв път го чувах. Без тях не бих могъл да слушам дори музикалката си. Егати!

Вървахме сред потока от хора, бързащи към центъра на града, където се провеждаха изпитите, а насреща ни се движеха огорчени тълпи, които не бяха издържали дори първия, предварителен етап. Те свирепо оглеждаха тези, на които тепърва изпитите предстояха и по традиция се отправяха към кръчмите. Това отдавна се беше превърнало в обичай. В деня на приема всички, на които не беше провървяло (т.е. почти целия град), разпускаха в кръчмите, за да не помнят утре собствения си неуспех и да се порадват заедно с тези, които бяха издържали. Днес обаче бяха сърдити на целия свят и не пропускаха да го заявят.

През този ден по улиците цареше особена атмосфера. Към вечерта празненството постепенно угасваше и настъпваше, едва ли не, време за траур. Всеки се напиваше до козирката от съжаление към себе си (с изключение на жените и децата, разбира се). Между другото, на изпити можеха да се явяват само навършилите петнайсет години и затова всички грижи и вълнения, които носеше този ден не засягаха децата, а жените, може да се каже, че не гледаха с особено добро око на Академията. Да се омъжиш за Майстор се считаше за престижно и почетно, но даже моята кандидатура — нищо, че съм представител на Висок дом — бледнееше на фона на всеки истински Маг^[1]. Но на жените не им се удаваше кой знае колко да се занимават със Занаят, макар че около петдесетина успяваха да влязат в Академията. Да се не начудиш какво ги тегли натам! Аз тези неща ги знам от чуто и прочетено, още съм твърде млад и изпити все още не съм държал. Така че ми е трудно да си представя от какво толкова бих се лишил, ако ме скъсат. Те и без това ще ме скъсат по независещи от мен причини.

— Хей, Зак!

През тълпата към мен си пробиваше път моят стар приятел Чез. Беше ухилен, както винаги, и държеше под ръка поредната своя (а може би чужда) приятелка. Момичетата кръжаха на тумби около моя червенокос и атлетичен приятел, но аз, единствен от цялата ни компания, не му завиждах. Мен ако питате, момичетата, освен проблеми, друго не могат да ти докарат.

— Чез! Ти мина ли? — попитах го, когато доближи с разпуснатата си походка, която беше негова запазена марка.

— Не съм, нали се разбрахме, че ще отидем заедно — отвърна ми той, леко засегнат. — Хайде, тръгваме ли?

Погледнах въпросително към леля си.

— Върви, върви...

За малко да се зарадвам.

— ... само вземи момичетата със себе си, че аз имам малко работа. На връщане ще се срещнем при портите.

Само това ми трябваше!

— Ама, лельо...

— Не се дръж като мъченик, нищо няма да ти стане! — в гласа на леля ми прозвучаха метални нотки.

Ами да, нищо работа, най-много да получа сърдечен пристъп или да оглушея от врявата, която вдигаха двете близначки. Да ви приличам на бавачка?

Повиках с жест двете близначки, давайки да се разбере, че съм най-нещастният човек на този свят и тръгнах след Чез.

Приятелката на Чез — тъмнокоса красавица (без всякакво съмнение), пое момичетата и само след минута те с дружен кикот поеа в друга посока.

— А Лиз къде е? — шепнешком попита Чез, веднага щом новата му любима, подръка с близначките, се отдели от нас.

— Няма никаква Лиз — мрачно отговорих аз.

Всички умираха да ме питат „Къде е Лиз?“. Лиз е прекрасно момиче, с нея си прекарвахме много добре, но се оказа, че нейните бъдещи планове са твърде големи. Тя изключително много държеше да се омъжи за Майстор (сега сигурно разбирате за какво говорех погоре), при това с ранг, не по-нисък от трети. Заяви ми го съвсем наскоро. И понеже аз никога няма да стана такъв (с това съм изцяло съгласен), то трябва да съм наясно, че нашата връзка има изключително временен характер. Веднага я разбрах и в същия ден всичко приключи. Тогава открих и останалите нейни „добри“ качества като честолубие, високомерие, лицемерие и прочие мили чудатости, на които преди не бях обръщал абсолютно никакво внимание.

— Много правилно, и преди съм ти казвал, че тя е прекалено хубава за теб — изрече бодро Чез.

На това му викат утеха от приятел...

— Благодаря ти, ти си истински приятел — рекох.

— Няма защо — не схвана иронията ми Чез.

Стигнахме до площада на Седемте фонтана и спряхме, за да се огледаме.

— Нашите казаха, че ще ни чакат при Шестия фонтан — изрече Чез със съмнение. — Ще отида да ги потърся, а ти ме изчакай тук.

Той хвана под ръка прекрасната си приятелка, която изскочи отнякъде, и двамата потънаха в тълпата.

Останах да го чакам, заедно с двете подозрително тихи близначки. Много съсредоточено четяха нещо и аз, надничайки между главите им, видях, че държат последното модно в момента вестниче. Освен бележката за поредното покушение над любимия ни (как иначе!)

Император на първа страница, нищо друго интересно не се забелязваше. Как наистина не им писваше да се занимават с едни и същи неща?! От деня, в който в Императорския дворец се бяха вмъкнали двама наемни убийци вампири, мина повече от месец време, а вестниците още продължаваха да дъвчат случката. Скука. Наистина ли им беше толкова интересно на близначките?

Макар че за мен така беше по-добре. Докато те се заплесваха, аз можех да послушам музика. Изпратих лек енергиен импулс към стартовото устройство на музикалката и се пренесох в чудния свят на музиката. Дори не съм усетил кога съм се изключил от околния свят — нещо, което не ми се случваше много често. Напротив — почти винаги знаех какво се случва.

Идилията ми беше прекъсната от странното усещане, че някой ме наблюдава. Отворих очи и се огледах. Народът продължаваше да се движи покрай нас и в двете посоки, но никой не ми обръщаше внимание, все едно, че бях невидим на фона на златистата стена (нали ви казах!). Момичетата все още зяпаха вестника, а на мен не ми остана нищо друго, освен да продължа да слушам музиката си. Само че този път не можах да се отпусна. Освен това, някой се разходи по краката ми и окончателно ми срина настроението. Денят не се очертаваше като особено оптимистичен.

Минаха някъде около пет минути и над площада се чу развълнуван говор и се усети някакво раздвижване. По всичко изглеждаше, че минаваше Парадът на Майсторите, за да открие тези, които притежаваха свръхспособности. Всъщност, това беше най-обикновена формалност, тъй като за последно човек с такова високо равнище на сила, та да може Майсторите, без да го изпитват, да го определят като абсолютно подготвен, се беше появил преди около четиристотин години и беше станал Изключителен майстор на своето време. Мисля, че точно той беше измислил онези ужасни ученически пръстени, от които беше почти невъзможно да се отървеш.

Оттогава стана традиция при всеки прием процесия от Върховни майстори и най-добрите ученици на Академията да минава през града, за да открие, евентуално, някого с достатъчна степен на силата.

Изключих музиката и с любопитство се загледах натам, където тълпата се разтваряше и правеше път на едни хора, облечени в червени и сини ливреи.

Червените ливреи принадлежаха на учителите от Академията — на Майсторите, а сините — на учениците от горните курсове. Оттук обаче не успях да видя нито един, който да ми прилича на Върховен майстор. Още повече, че те носеха черни и сиви дрехи и нямаше начин да не ги забележа. По всичко личеше, че им беше омръзнало на всеки трийсет и три години да обикалят града и сега се бяха захванали с други, по-смислени неща. Разбирам ги много добре, защото и на мен не са ми по вкуса абсолютно излишните понякога условности, които моето обществено положение предполагаше.

Те се приближиха до зданието, край което стояхме с близначките. Неволно се наклоних напред, за да виждам по-добре, а и да не се сливам напълно със стената. Всъщност, за пръв път в живота си виждах Парад на Майсторите.

Отпред вървяха червените ливреи, а зад тях пристъпваха сините. Това, което ме порази, беше изражението на лицата на хората с червени ливреи, по-точно — отсъствието на такова. Те не изразяваха никакви чувства, само внимателно и втренчено оглеждаха наоколо и по нищо не можеше да се разбере дали това им доставя удоволствие или им е писнало до смърт. На мен ми се беше случвало само няколко пъти да зърна някой Майстор — те рядко излизаха от Академията, затова сега Парадът ми се виждаше двойно по-интересен. Учениците ги срещах почти всеки ден, тъй като непрекъснато сновяха из града с разни поръчения от Академията. Това бяха усмихнати и весели момчета и момичета, които искрено се радваха, че за малко са се измъкнали от Академията, които обаче и дума не обелваха какво става зад стените на Кулата.

Винаги ми се е струвало странно това, че възпитаниците на Академията са толкова отзивчиви и добронамерени. Дори сега, когато ги виждах да вървят на няколко крачки от мен, без да искам си спомнях за нашата Школа по Изкуствата. Изкуство изучаваха най-различни хора и същества, които представляваха различни обществени прослойки, а понякога и различни биологични видове. Вън от Школата тях ги разделяше такава пропаст, че направо да не повярваш, а в Школата тези хора (и не само хора) се превръщаха в единен организъм — група.

Същото се отнасяше и за тези бъдещи Майстори — някои от тях се смееха, други гледаха замислено, трети крачеха, прегърнали през

рамо по някое момиче. С една дума, те бяха като всички нас. Ако ги срещнеш на улицата без тези сини ливреи, бих ги взел за най-обикновени хора. Обаче каква огромна разлика имаше между учениците и Майсторите, начело на процесията! Нима наистина човек се променя до такава степен, когато достигне до званието „Майстор“? Възможно ли е тогава вече да е изгубил нещо много важно от себе си? Кой знае?...

— Ехо, какво си се замислил? — прозвуча един весел глас.

Учудено се фокусирах върху говорещия.

Оказа се висок младеж, със синя ливрея, който държеше под ръка едно тъмнокосо момиче. Те ме зяпаха весело усмихнати, докато аз се чудех какво да отговоря.

— Ами, мисля си дали ще ми отива синьо... — бързо реагирах.

Двамата учудено ме погледнаха, после се разсмяха.

— Първо трябва да го заслужиш — каза младежът, след като му мина смеха. Понечи да отmine, но се спря и добави: — Гледай да издържиш изпитите, пък може и да се срещнем.

След което нежно побутна момичето и двамата тръгнаха да догонят съучениците си.

В момента, в който почти се бяха скрили зад ъгъла, момичето се обърна и ми смигна. Изчервих се и побързах да се слея със стената, до която стояха близначките. Те отдавна бяха забравили за вестничето и сега се хилеха, гледайки ту към мен, ту по посока на шествието.

— Влю-би-се! Влю-би-се! — заврецияха те в един глас.

— Я млък! — озъбих се аз, стараяйки се да скрия руменината си.

Те продължиха да се дерат, а аз включих музикалката, за да не ги чувам.

Тъкмо да се отпусна и от тълпата изникна Чез, този път без приятелката си и бодро закрачи към нас.

— Хайде към портите! Там вече е леля ти. Ще ѝ оставим тези ситните — посочи с пръст двете момиченца, които гледаха обидено. — По-бързо към Академията!

Де да имах неговата увереност. Само като си представех, че от няколко хиляди души щяха да изберат само двеста и ми ставаше тъжно. Кой съм аз, та да ме приемат?! Мъка са ми дори най-обикновените уреди, а за висш пилотаж и дума не може да става. Единственото нещо, с което се оправям, са музикалните инструменти.

Кой обаче би се заинтересувал от един обикновен музикант, когато се търсят хора с необикновени способности — способности за истинско Майсторство...

Поехме към портите. Колкото и да е странно, моят костюм все още беше чист и хората по навик ми правеха път, макар че понякога ми се струваше, че тълпата с радост би ме стъпкала само при вида на златния цвят, отличаващ Високите домове. Много често виждах злюбните погледи на хората, но никой не смееше да ме закачи в присъствието на Чез. Близначките ме следваха съвсем наблизко и така стигнахме до портите. Това е едно невероятно съоръжение!

Те представляват една огромна арка, висока сто и петдесет метра и още толкова широка. Целите са украсени с невероятно красива резба и буквално греят на слънцето. Цветът им, както практически всичко в нашия град, е златен, със сребърна украса и инкрустации от скъпоценни камъни. Всички украси, от които кулата беше лишена, бяха вложени в портите. А кулата е толкова висока...

Нашият град е известен със своето богатство и всички знаеха, че ако някой иска да се прослави като ювелир или изкусен майстор, трябва да дойде в Лита. Богатството си имаше и не толкова привлекателните страни. Така например съседите ни от време на време почти се преселваха при нас, а преди време измамниците, крадците и бандитите почти бяха надминали броя на коренното население на Златния град. На императора му се наложи да се обърне за помощ към Майсторите. Те на свой ред създадоха едни същества — безплътни и безлики, които станаха нощни стражи, а след време, когато се размножиха и прехвърлиха всякакви допустими граници, се превърнаха в бич за населението. Аз поне не мога да си представя как сенки биха могли да се размножават, но... Тайната на сътворението на тези кръвожадни създания, както и много други знания, беше изгубена и днес нито един човек с всичкия си не би се престрашил да излезе от дома си, без защитен медальон, който струваше луди пари, заради спецификата на своята изработка. Поредният източник за доходи на Майсторите станаха охранителните заклинания за къщите...

Но да се върнем към нашите... порти...

Най-поразителното беше, че над портите във въздуха висеше изумителна, прекрасна дъга. Така се бях прехласнал по нея, че едва не катастрофирах в поредния охранен гражданин с постна физиономия.

Говори се, че тази дъга е точно копие на дъгите, които се появяват в Морето на дъгите след много силна буря. Нямам представа дали е така, защото никога не съм плавал, а море съм виждал само на картинка. Защо ли? Ами, никога през живота си не съм напускал пределите на Лита.

Ослепителната дъга се появяваше над портите на Академията единствено в деня на приема и аз я виждах за пръв път. Цветовете ѝ бяха неописуемо сочни, искряха на слънцето и сякаш стотици малки фойерверки беззвучно се взривяваха във въздуха.

Гледах дъгата, докато очите ми не започнаха да щипят и пред тях не плунаха червени кръгове.

— Да бе, забравих, че за пръв път кандидатстваш — рече Чез и сложи ръка на рамото ми. — Такова зрелище си струва да бъде видяно.

Бях забравил, че Чез се явява за втори път. Макар че на пръв поглед с него изглеждаме връстници, той е двадесет години по-възрастен от мен. Стана ми жал за него, тъй като реално неговите шансове да влезе бяха по-малки от едно на милион, тоест по-малки дори от моите. При това, чисто теоретически погледнато.

Някога, много отдавна един именит Майстор беше предположил, че магическите способности на хората (способността да се управлява енергията, измерена във „вълшебства“), нарастват с течение на времето. Това е така, но те не могат да нараснат няколко пъти, а именно толкова е необходимо да се увеличат, за да предизвикат интереса на академиците. По правило, способностите са или твърде малки — колкото да ти осигурят възможност да се оправяш вкъщи — както беше при мен, или бяха достатъчни, за да ти осигурят възможност да станеш истински Майстор. Чез притежаваше добри способности (което само по себе си представляваше изключение от правилото (но дали щяха да му стигнат, за да издържи изпитите, при това повторно?) За себе си съм сигурен сто процента, че няма да ги издържа! Лелините племеннички, които пристъпваха зад нас, имаха повече магически способности от мен. Но Чез сънуваше нощем Академията и аз от сърце му пожелавах да влезе.

— Да-а... Заради това си струваше да стана в шест сутринта — казах.

Чез изумено ме зяпна.

— Станал си в шест?! Шегуваш ли се?

— Да речем, че не съм станал, а са ме вдигнали — уточних. — Леля Елиза ме събуди и ме накара да си взема душ и да се оправя...

— Твоята леля е героиня! Не бих рискувал, дори под дулото на пистолет да те вдигна в толкова ранни зори — подхвърли през рамо Чез, проправяйки път към портите.

— Аз пък дори под дулото на пистолет, не бих рискувал да споря с леля ми — мърморех така, че Чез да не ме чуе.

Както ставаше ясно, времето за чакане беше силно преувеличено, тъй като вече бяхме минали половината път, без да срещнем особени препятствия.

Промушихме се до самите порти и там наистина видяхме леля ми. Тя стоеше, небрежно подпряна на портите, и разговаряше с един от стражите.

— Лельо Елиза — провикна се Чез, преодолявайки последните метри до портите. — Доведох вашите момичета. Сега може ли да вървим?

От това нахалство дъхът ми секна.

Той ги бил довел! Кой ги пази през последните часове?! И тъкмо бях отворил уста, за да кажа какво мисля за него, някой скочи на гърба ми.

— Как си, Зак? — прозвуча зад мен убийствено познат глас.

— Здравей, Лиз! — промълвих аз, като се стараех да скрия раздражението си.

— Какво става, издържа ли?

Чез направи знак, с който красноречиво й показваше, че трябва да се разкара.

— Тъкмо се канех... — започнах аз.

— Е, късмет ти желая! Трябва да вървя. После ще те запозная с Ейнджъл, новия ми приятел. Той днес издържа изпитите, така че, ако искаш, ела довечера в клуб „Златният полумесец“, там ще празнуваме.

Тя потъна в тълпата и ме остави с отворена уста и с недовършена фраза.

— Винаги така се е отнасяла с теб — съчувствено произнесе Чез.

— Чак пък винаги... — опитах се да възразя.

— Винаги, винаги, ти просто досега не обръщаше внимание.

Е, благодаря, няма що. Днес направо си е ден за комплименти.

Двете близначки отново захихикаха противно.

— Той си намери друго момиче — каза едната. Фло ли беше... кой ги знае...

Чез пак ме зазяпа учуден. И на него днес денят му беше специален — да ходи учуден.

Леля ми, която досега тактично си мълчеше, само поклати глава.

— Лиз е достойно момиче, от достойно семейство. А ти, Зак, ти си твърде млад, за да разбираш от тези неща — леля кимна на момичетата. — Ние тръгваме, за да не ви пречим. Хайде, до довечера и успех!

Незнайно защо, но не усещах ентусиазъм в гласа ѝ.

С тези думи тя и близначките минаха през портите. Тъкмо да тръгна след тях и Чез ме хвана за рамото, а портите се затвориха под носа ми.

— Къде хукна? Ей сега ще дойдат останалите и заедно ще влезем със следващата група. И какво е това ново момиче? — намигна ми Чез. — На мен можеш да се довериш.

Пак се изчервих като домати. Що за проклетия?!

— Слушай ги още! — сопнах му се и добавих радостно: — Гледай, другите пристигат!

Това прозвуча даже прекалено радостно. Не обичам разговори за момичета и това си е! Момичетата са най-странните същества на този свят, като изключим драконите, ако те (драконите, искам да кажа) наистина съществуват.

Към нас вървяха момчетата от нашата Школа. До един високи и мускулести. На техния фон аз направо бледнеех. И въпреки че не съм нисък, а не съм и слаб, в сравнение с тях изглеждах направо дребен. Какво да правя като съм се родил такъв?... В Школата обаче винаги съм бил наравно с тях и никога не съм им отстъпвал в **Искусството**.

Искусство — колко скрит смисъл има в тази дума! Не по-малко отколкото в думата Занаят. Искусството е техника и умение да владееш тялото си, умение да се биеш и да оцеляваш при всякакви условия. А извън града ти трябва специални умения, за да оцелееш. Вярно е, че досега не ми се е случвало да излизам от града и дано не ми се случи, но всички твърдят, че там е действително опасно.

Аз съм най-младият от всички, които се обучават в централната Школа на Искусствата, и не мога да се надявам на нещо особено

изключително в близките десетина години, но като цяло се чувствам не зле подготвен, макар че съм много далече от Чез.

— Е, момчета, готови ли сте да преодолеете това детско изпитание? — запитах с неестествено бодър глас, веднага щом доближиха.

Кимнаха ми мълчаливо, здрависвайки се, след което се подредиха в редица и застанаха точно срещу портите. Изглеждаха ми някак странно напрегнати.

— Какво им става? — попитах Чез.

— Да бе, ти, всъщност не знаеш... Там е работата, че хората, които се занимават с Изкуство, не са предразположени към Занаят. Искам да кажа, че в началото всички са с еднакви възможности, но след време Изкуството притъпява способностите за усвояване на Занаят, или по-скоро отправя ги в друго русло. Ако приемем, че Майсторите насочват енергията си навън, то хората на Изкуството — обратно — насочват я навътре, към себе си. Стана ли ти ясно?

— Стана ми ясно, но не схващам защо са тези мрачни физиономии. Ако знаеш, че няма да те огрее Академията, за какво ти е да се занимаваш с Изкуство?

Най-нагло излъгах — не разбрах нищо, но не ми се влизаше в подробности. Навън, навътре... Много ми е притрябвало! В Школата по Изкуствата ни учат да се бием, а в Академията учат курсистите на всевъзможни магически фокуси. Това е. Трябва ли да се усложнява излишно?!

Чез въздъхна.

— Ти, както винаги, почти нищо не си разбрал, ако изобщо нещо си разбрал. Те могат да влязат в Академията и това вече се е случвало неведнъж, но им трябва пълна съсредоточеност и време, за да пренастроят използването на своите способности на друг режим.

Човек се учи, докато е жив... *Чудно защо едва сега чувам за тези неща?*

Произнесох на глас въпроса.

— Защото на теб това не ти трябва, на мен — също. С теб не се упражняваме достатъчно, за да привикнем да използваме способностите си по какъвто и да било по-особен начин. Все още не умеем да ги използваме както трябва.

От кого го чувам?... Сякаш не знам как ги размяташе тези здравеняци, които бяха поне два пъти по-натренирани от нас. А и в магическите фокуси не беше последен в групата, за разлика от мен.

— ... Така че не си мъчи мозъка. Да вървим да превземем Академията и довечера да отпразнуваме това знаменателно събитие!

[1] Думите „занаятчия“ и „майстор“, за жителите на Лита са идентични, както думите „магия“ и „занаят“, макар че скритата разлика в тези понятия е съществена. По-подробно за това се разказва в „Легендата за даровете на дракона“, която можете да вземете и да прочетете във всяка градска библиотека. — Бел.авт. ↑

ДЕЙСТВИЕ 2

Когато предната „партида“ вече минали изпита излезе през отворените порти, ние с Чез бързо се шумгнахме вътре. Тук, в двора на Академията се провеждаше първият, най-простият и най-важен етап от изпитите.

Бяхме сами и спокойно можех да се огледам наоколо.

Целият двор беше изпъстрен с невероятни украси и застлан с най-различни камъни, събирани по всички краища на Империята. Имаше огромни сапфири и диаманти, имаше и най-обикновен чакъл. Всичко имаше в тази огромна мозайка. Ако човек погледнеше от птичи поглед или от прозорците на Академията, нямаше как да не забележи, че разнообразните плетеници се съчетаваха в един символ, известен на целия свят — символът на Занаята. Той се изобразяваше върху всички предмети, сътворени зад стените на Академията. И макар че много Занаятчийски любители си позволяваха да го използват, знаеше се, че принадлежи на Академията, тъй като само зад нейните стени се творяха технологично-магическите неща — предметите, които използваха енергията на „вълшебствата“.

Символът представляваше златен дракон, изобразяващ буквата „М“, ограден със сребърен кръг. Защо точно златен дракон, не знам, но струва ми се, че беше свързано с някаква легенда, която бях чувал в ранното си детство (стига сте се хилили, вече съм на двасет), но която съм забравил, отдавайки предпочитанията си на по-правдоподобната литература.

Докато стояхме и зяпахме, в двора се събра народ. Но не беше толкова шумно и никой не се блъскаше, както на площада. Тук атмосферата беше съвършено различна — цареше тържественост по случай приема. Всички, стъпили на тази територия, замираха (както и ние, преди минути), съзнавайки, че са на място, където се решават съдбините на човечеството.

След като се помотахме около портите и дойдохме малко на себе си, Чез и аз се отправихме към центъра на двора. Там, около Майсторите в червени ливреи, Върховните майстори в сиви ливреи и

курсистите от горния курс на почетно разстояние се събираше групичката на кандидатите. Държа да подчертая думата — „събираше се“. Не се блъскаха, както правеха навън, а кротко и спокойно, без излишен шум се събираха.

Ние също застанахме по-близо до изпитната комисия, в която влизаха Майсторите, облечени в сиво и червено и зачакахме.

Когато дворът се запълни с достатъчно количество народ, портите беззвучно се затвориха, отрязвайки всички звуци, идващи от площада. Настъпи тишина. Всички замрахме в очакване.

Не минаха и няколко минути и над нас се разнесе спокоен мъжки глас:

— Добър ден, дами и господа! Вие присъствате на първия етап от изпита. За тези, които не знаят, ще поясня — този етап е единственият, по време на който нищо не зависи лично от вас. Сега ще определим способностите ви да боравите с енергия. Просто въпрос на късмет е и зависи от това колко ви е надарила Майката Природа...

Взех да се оглеждам, за да разбера откъде идва този глас. Струваше ми се, че извира отвсякъде, но това просто не можеше да бъде.

— Изобщо не се надявай! — прошепна ми Чез, като забележа моето объркване. — Няма да откриеш никакви приспособления. Това е истинско Майсторство, няма подръчни средства. Само Майстори и „вълшебства“.

Заслушах се, силно впечатлен. Гласът не беше силен, просто звучеше все едно този, който говореше, се намира до ухото ти. Освен това... струваше ми се някак безжизнен. Не знам защо, но ми се стори, че нещо не е наред... но пък колко яко звучи във всяка точка на площада. Страхотен ефект! Де да можех да се науча така да чувам и музиката, а би било направо върхът да мога да свиря по концерти! Просто приказка! Без никакви музикалки. Направо мечта!

През това време странният глас продължаваше да говори:

— Всичко е много просто. Всеки от вас трябва да се огледа. Ако забележите нещо странно или необичайно, веднага тръгнете към него. Пояснявам за по-лесно — прилича на призма, която виси във въздуха. Но дори и да я видите, това далеч не означава, че сте минали теста. От концентрираното „вълшебство“ трябва да отделите устойчива структура с определен цвят. За да ви се получи, трябва само да

напрегнете въображението си. Представете си съвсем реално, че цветовете започват да се движат и... готово. Устойчивата конструкция с определен цвят означава, че имате достатъчно способности, за да продължите нататък, а цветът, който сте получили, показва влечение към конкретна сфера на ефира. Ако не сте видели нищо или не успеете да сглобите конструкцията... заповядайте следващия път.

Нещо подобно ми беше разказвано стотици пъти. Сега всички ще започнат да се озъртат във всички посоки и да търсят всякакви необикновени неща. А след десет минути на тези, които не са видели нищо, ще им писне и ще тръгнат да си ходят. Тези, които са видели каквото трябва, още известно време ще стоят като вкопани и ще гледат съсредоточено в пространството. Всяка призма е настроена само на вълната на този, който пръв я улови, и никой освен него не може да я види, докато не бъде сглобена. Когато някой късметлия сглоби своята конструкция, до него в същата секунда ще застане един от Майсторите (те със сигурност виждат всички призми на площада).

Както Чез ми е разказвал, призмата бива само с четири стени (невероятно, нали), на всяка от които е разположена страховита смес от „вълшебства“, всяко от различна сфера. Основните сфери са четири: огнена, водна, въздушна и земна. Всяка от тях представлява една от стихииите. И всичко е направено така, че само човек с определен коефициент на способност в тази сфера би могъл да отдели „вълшебствата“ от този цвят и да ги прехвърли върху една от стените на призмата. Когато Върховният майстор приключи с речта си, концентрираните „вълшебства“ ще се появят и всеки, който притежава нужните възможности, ще зърне своята вълшебна призма. Като цяло, доста от кандидатите притежават тези способности, но само някои от тях успяват да отделят цяла сфера.

Точно отзвуча последната фраза на Майстора и в двора възникна неопишуема суетня: всички започнаха да се лутат напосоки, внимателно оглеждайки въздуха. Честно казано, всеки знаеше, че ако не види нищо през първата минута, никога няма да го види... но кой би могъл, просто така да си признае, че всичките му мечти са рухнали?!...

Двамата с Чез се спогледахме и тръгнахме на обиколка от две противоположни посоки. Вървахме, без да бързаме, и внимателно се оглеждахме. Непрекъснато ни бутяха, имаше опасност дори да ни

стъпчат, само че не беше толкова лесно да бъде пречупен човек, който се е занимавал с Изкуство дори (както беше в моя случай) за толкова кратък срок от време.

Чез изведнъж спря, погледът му се заби в една точка на около три метра над земята и леко се разфокусира. Беше открил своята призма и аз му пожелавах успех.

Помогах се още малко из двора, но с прискърбие трябваше да си призная, че не виждах нищо. Жалко, щеше да ми бъде интересно...

Спрях се, за да пусна музикалката си, и за последен път хвърлих един поглед на двора. Почти всички се бяха разотишли, останали бяха само късметлиите, които се потяха над магическите си призми и, разбира се, група Майстори, които внимателно следяха изпита. Чез го нямаше, аз включих отново музикалката и се отправих към портите, където дремеха стражите.

Случи се така, че трябваше да мина покрай групичка Майстори и ученици, които стояха в центъра на двора. Когато приближих, огледах механично лицата им. За голямо мое учудване, сред тях беше двойката, с която разговарях на площада. Те също ме забелязаха и ме изгледаха съчувствено, защото се досетиха, че не съм минал. С особено съчувствие ме изгледа момичето... макар че знам ли... В момента слушах някаква весела песничка и си помислих, че животът ми всъщност не е свършил. Ами да, аз изобщо не съм се натискал да влизам.

Затова пък Чез получи това, за което мечтаеше — възможност да изпробва силите си. Искрено се надявах, че ще издържи на този етап, а останалото беше въпрос на техника.

Вече приближавах изхода, когато забелязах с крайчеца на окото си, от дясната ми страна леко сияние. Веднага, тайно надявайки се, че това е нещото, което трябваше да видя, се обърнах и видях кълбо от енергия, което преливаше във всички цветове на дъгата. Кой знае защо, когато чух думата „призма“, аз си представих нещо съвсем различно... Във всеки случай, не и тази безформена буца, с този невъзможен цвят. За никакви четири смесени цвята и дума не можеше да става! Бяха поне сто и изглеждаше сякаш някой меси това нещо, старейки се да омеси всички цветове в еднородно месиво.

Интересно, как съм могъл да не го забележа?!

Да си призная, цветът на това чудо никак не ми хареса. Макар че защо не? Изведнъж ми стана адски зле. Толкова зле, че противно на волята ми — такива безумия не ми се бяха случвали досега — се протегнах мислено към буцата и се опитах да ѝ придам някакъв вид. Поне да отделя четири конкретни цвята от противно преливащата се смес от бежово до мръсно-лилаво. Какво беше моето изумление, когато тази маса започна да се движи сякаш някой преобърна посоката на месенето отвътре навън и сега тя последователно придобиваше цвета на всички свои съставки. След няколко секунди всичко свърши — във въздуха, пред мен висеше не безформена маса, а акуратна четиристенна призма. С четири цвята. Сега какво трябваше да правя? Да се любувам на това, което сътворих с ръцете си?... В този случай, ръцете нямаха нищо общо.

Всяка от четирите стени на призмата представляваше светещи цветни „вълшебства“. Те светеха толкова силно, че чак очите ми се премрежиха. Не минаха и няколко секунди, които аз прекарах в ням възторг, и очите ми започнаха да сълзят.

Пред очите ми плувнаха червени кръгове. Залитнах. Не можах да определя кой от цветовете най-много ме вдъхновява и кой най-много ме заслепява.

Някой нежно докосна ръката ми.

— Не го вземай толкова навътре, следващия път ще влезеш — през мъглата, която застилаше съзнанието ми, звучеше женски глас. — Нека те изпратя.

Много мило, аз с удоволствие бих се разходил до нас с момиче подръка, само че дори не я виждах. А как ме зацепи главата!...

— Загасете светлината! — не издържах и се развиках.

Нищо не виждах, пред очите ми се надигаше зарево, в което се преливаха омразните четири цвята.

— Той изпада в сензитивен шок! — извика момичето.

Дотичаха още хора.

— Вдигнете го оттук и го занесете в кулата — разпореди се спокоен мъжки глас.

Някой ме хвана под мишниците и ме понесоха нанякъде. Когато почти бях изгубил съзнание, ни в клин, ни в ръкав ми мина мисълта, че някой ми е отмъкнал музикалката и сега няма да чуя веселата мелодия.

Точно в този момент съзнанието ми се отказа да ме напуска. Остана си при мен с болката в очите, която ми пробиваше мозъка. Но дори тази болка не можеше да се сравнява с това, което преживях!

Залитнах от изненада и толкова силно въздъгнах от облекчение, че хората, които ме държаха под мишниците, уплашено ме зяпнаха и вероятно решиха, че предавам богу дух.

Имаше два силуета, които приличаха по-скоро на големи сини петна, и аз реших, че това, най-вероятно са ученици от горните курсове.

— Всичко е наред, добре съм — проговорих аз.

— Какво става с теб?! — попита развълнуван женски глас и аз най-сетне успях да видя през червената пелена красивото лице на момичето, което бях срещнал на площада.

Въздъгнах на пресекулки и замигах често-често, като се стараех да разкарам от очите си червената пелена, понасяйки при това неопикуема болка.

— Ами аз... нищо... гледам това цветно нещо... Вие, въобще знаете ли какво правите?! Та аз едва не ослепях! Нали казахте, че първият тест не е опасен, а вижте какво стана! — от възмущение дъх не ми достигаше.

Най-интересното е, че изобщо не разбирах какви глупости дрънкам и въпреки това не можах да спра, докато въздухът в дробовете ми не свърши.

Момичето ме изгледа подозрително и изрече с необичайно тих и спокоен глас:

— Ти сигурно се шегуваш?

Прекъснах изключително глупавата си тирада и учудено я зяпнах.

Тя загледа съсредоточено зачервените ми и сълзящи очи, докато не политнах и не потърсих опора в момчето до мен.

— Ти, мой човек, наистина си зле — обърна се тя към момчето, което търпеливо ме държеше подръка. — Заведи го в кабинета на Майстор Ромуус, той ще се оправи с това „чудо“, веднага щом свърши тук.

Стори ми се, че на устата ѝ беше съвсем друга дума. Защо ли?

Тя се обърна и тръгна в посока, противоположна на тази, в която ме повлече младежът.

Изпратих момичето с все още мътен поглед и после извърнах глава към момчето. То имаше същата тъмна коса като моята, малка брадичка и насмешлив поглед. Най-обикновено момче, ако не се смята това, че беше един от най-добрите ученици в Академията. За това говореше тъмносиният оттенък на ливреята му (казвам го за всеки случай, ако не сте разбрали).

— Благодаря ти — рекох и се отдръпнах. — Мога и сам. Ти само ми показвай пътя. И ми кажи името си, защото така е малко неудобно.

Младежът се усмихна.

— Ник.

— Аз съм Зак. Много ми е приятно.

Не успях да кажа нищо повече, тъй като стигнахме до входа на кулата. Огромната врата изглеждаше също толкова непоклатима, колкото и самата кула. Но когато моят спътник я докосна с ръката си, тя се отвори изключително меко и тихо и пред моите очи се появи един страшно дълъг коридор.

Ник влезе и ми даде знак да го последвам. За секунда се поколебах, внезапно осъзнавайки, че за пръв път влизам в Академията на Занаята. Смяташе се за голяма чест да попаднеш тук, без да си ученик или Майстор. Само нашият държавен глава или специалисти от чужбина можеха да посещават кулата и то след специална покана.

Стъпих на червения килим и вратата зад мен все така тихо се затвори. Ако не беше лекият полъх зад гърба ми, нямаше дори да забележа това.

Тръгнахме напред, пристъпвайки по червения килим.

Каменните стени на коридора ми действаха потискащо. Вървахме покрай множество еднотипни врати и на мен много скоро ми стана скучно от тази монотонна обстановка. Какво ѝ е толкова необикновеното на тази кула? Вярно, висока е...

Моят водач нямаше особено желание за общуване, пък и на мен все още главата ми се пръскаше. Можех само да се оглеждам. Над нас светеха най-обикновени лампи, работещи с „вълшебства“. Така беше на пръв поглед. Когато се загледах по-внимателно, забелязах, че лампите не са толкова прости. Те светеха така, че нашите сенки не се виждаха. Същото се отнасяше и за останалите предмети: вазите, които от време на време срещяхме, и красивите златни доспехи. И това при

положение, че лампите бяха по една на десетина метра! Една такава лампа озаряваше със светлината си цял площад.

Приблжихме една от вратите, която по нищо не се отличаваше от останалите, и тя, също като другите, се отвори, веднага щом Ник я докосна.

Когато минах през вратата, пред очите ми се появи зала с прилични размери, където на пода, на равни разстояния, стояха кръгли платформи, високи около десет сантиметра. Те бяха покрити със злато, както всичко, създадено от Майсторите. Това бяха знаменитите „телепорти“.

Телепортите се използваха единствено вътре, зад стените на Академията и аз само бях чувал за тях. Незнайно как мълвата се беше промъкнала навън. Помня, че някой от Високите домове се беше оплакал, че телепорти могат да се поставят и в града, но Академията ревниво пази тайните си и не желае с никого да ги споделя.

— Сега... натам ли? — попитах аз с известен страх, поглеждайки към кръглата платформа, която се обля в светлина, веднага щом спътникът ми се доближи до нея.

Страхът ми беше напълно обясним, ако се има предвид принципа на действие на телепортите. Знаех сравнително малко, но от това, което бях чувал, изпитвах определено безпокойство. Само си представете вариант, при който телепортът ви разлага на молекули, за да ви сглоби наново на друго място. Изобщо не ми се нравеше да ме разлагат! Ами, ако след това не ме сглобят?!

Ник се усмихна с разбиране.

— Чул си слуховете, които се носят в града?

Кимнах утвърдително.

— Можеш да не се притесняваш. Това, за което се говори, е доста далеч от истината. Нещо повече, под секрет мога да ти кажа, че повечето слухове ги пуска самата Академия. — Той вдигна ръка. — Не ме питай, Академията има своя собствена, много сложна политика. Мога да ти гарантирам, че в телепортацията няма нищо опасно. Няма да те разложат на атоми и няма да направят твои копия.

Макар че хабер си нямах какво са атомите, а за разлагането имах само смътна представа, аз му повярвах. Как да не повярваш, нали Майсторите никога не лъжеха... поне така се говореше.

— Какво трябва да сторя? — с неестествено бодър глас попитах аз.

— Просто стъпи върху този светец кръг, а когато попаднеш в друго помещение, веднага слез от него.

Стъпих послушно върху диска и замигах от силната светлина. Но само след първото мигване, с изумление забелязах, че вече съм телепортиран. Озовах се в нормален кабинет в строг стил, с рафтове, затрупани от книги покрай стените, с голяма маса и фотьойли по средата. Единственият източник на светлина беше прозорецът, облян от слънцето.

Така се бях загледал, че почти забравих да слеза от телепорта.

Веднага щом сляхох, нещо блесна силно и се появи Ник.

— Предупреждавам те нищо да не пипаш! Защото може да се превърнеш в жаба. Неволно. Седни тук — посочи към едно от креслата — и изчакай Майстор Ромиус. А аз ще се върна на изпитите — те все още не са приключили.

Рече, бързо стъпи върху телепорта, след което пак нещо леко проблесна и от Ник не остана и следа.

Плахо и на пръсти се доближих до креслото и седнах, а то се оказа неочаквано меко и удобно. И макар че главата още ме болеше, реших да се концентрирам и да обмисля това, което ми се случи днес. Добре, че все пак знаех нещичко за изпитите и то благодарение на Чез — той ми разказваше всичко, което успяваше да научи. Академията се беше превърнала в негова фикс идея, той знаеше за нея всичко, което беше възможно и по тази причина, аз също бях натрупал доста информация.

На първия изпит се определя силата и склонността към стихииите. Първо се определят общите способности, а след това и предразположеностите и така се набелязва една от четирите сфери.

После ти определят силата. Колкото по-ярко свети построената „призма“, толкова силата на кандидата е по-голяма. Разбира се, всяка призма свети според човека. Няма нищо чудно в това, че аз успях да видя и даже да съединя четирите ръба. Това се случва често и означава само, че аз притежавам еднаква предразположеност към всички стихии. За това, което ме ослепи обаче, нищо не знаех. Не е възможно да имам такива наклонности към Занаят! Нали, дори когато записвам поредния си музикален албум, стоя пред музикалката си по цели дни, с

почивка само по обяд, а от мен шурти пот? За същото нещо на Чез му трябват само няколко часа. Ако аз имам такава сила, каквато излезе според теста, значи Чез е полубог. Голям смях!... Чез — полубог!... Направо да паднеш!

Загадка за мен беше фактът, че никакво кълбо от енергия не видях, въпреки че обиколих няколко пъти целия двор. Много странна работа...

За да мога по-добре да разсъждавам, се настаних удобно в креслото и, без да усетя, съм заспал.

* * *

Най-обикновен клас. Зад банките са насядали малки деца.

На дъската стои едно малко момченце и декламира със сериозно изражение на лицето:

— Моят чичо беше...

* * *

Събудих се от светкавицата на телепорта. Оттам се появи едър мъж в червена ливрея, с черна гега в ръка.

Гегата беше изключително притежание на Върховните майстори, защото единствено те имаха правото да правят заклинания, а и на никого, освен на тях, не му трябваше гега. Те ги използваша за по-сложни заклинания и по някакъв начин складираха в тях „вълшебства“. Гегата на този човек беше направена от черното дърво „тувит“, което растеше някъде в Шатер, и върху нея бяха изрисувани някакви плетеници. Вторачих се в нея, защото досега не бях виждал нищо подобно.

Човекът захвърли тоягата в един от ъглите и тя увисна отвесно във въздуха, на еднакво разстояние от стените и от пода.

— Хайде да поговорим, господине... не зная името ви — с весел тон започна Върховният майстор и седна във втория фотьойл.

Отместих поглед от гегата към Върховния майстор Ромиус (предполагам, че така се казваше). Той беше излязъл от сянката и аз

най-сетне успях да го разгледам: дългата му рижа коса се спускаше върху широките му рамене, беше висок, лицето му предразполагаше и имаше вид на човек, на когото можеш да довериш всичко.

Като някакъв близък роднина, който винаги стои насреща ти.

— Какво ще кажете за свое оправдание? — попита той.

Не очаквах такъв развой и изненадано се вторачих в Майстора.

— В какъв смисъл? — реагирах най-сетне.

— Стойте на площада, леете сълзи и крещите нещо нечленоразделно... Как ще го обясните? — изрече той с най-сериозен тон, а очите му бяха откровено присмехулни.

— Как да ви кажа... Реших да поразсмея Майсторите. Видях, че стоите на площада и умирате от скука. Малко забавление...

Майсторът се усмихна.

— Наистина ни разсмях. Мога да се досетя какво се случи на площада — тонът му стана сериозен. — А ти как мислиш, какво се случи?

Труден въпрос.

— Не знам — започнах аз. — Вече се канех да си тръгна, когато видях призмата. Тя висеше във въздуха и не приличаше на нищо, някой така я беше подредил, че чак ми стана жал за нея. Толкова ми дожаля, че реших да ѝ оправя цветовете. Откъде да знам, че ще ме ослепи?...

Майсторът кимна мълчаливо, давайки ми знак да продължа.

— Ами, това е всичко... потекоха ми сълзи, а по-нататък, знаете...

— Какво мислиш за случката? — попита той.

— Общо-взето, нещата са ясни. Това, че успях да сглобя четирите стени, показва, че имам склонност и към четирите стихии...

Майсторът кимна с глава.

— А що се отнася до ослепяването... за това не мога нищо да кажа, но ми се струва, че имаше нещо странно. Преди да се случи, няколко пъти минах през двора и мога да се закълна, че не видях никакви магически призми.

Майсторът повдигна озадачено едната си вежда.

— Така значи — произнесе замислено. — А какво правеше, преди да видиш призмата?

— Нищо особено, минавах покрай вас и слушах музика.

— Музика ли? Интересно... И какво по-точно?

— Най-обикновена композиция — отговорих аз, не съвсем уверено.

— Каква композиция? — наклони се към мен Майстор Ромиус.

Наложи се да си призная, че аз съм композиторът.

— Интересно, интересно... — рече той. — Слушай сега, този разговор ще си остане между нас. Няма да се явяваш на изпити, защото няма да ги изкараш...

— Защо?!... — обидих се аз.

— Ти не притежаваш сила. По-точно, притежаваш колкото един средностатистически човек, а ти трябва в пъти повече, за да издържиш изпитите. Прав си, че имаш склонност към всички стихии, но способностите ти са толкова нищожни, че не би трябвало изобщо да съзреш, камо ли да сглобиш призмата. Сега обаче това не е толкова съществено, защото аз, така или иначе, ще те запиша в Академията. Твоят случай си струва да се изследва, затова на първо време ще отдадем липсата на сила при теб на недостатъчните ти умения. Ако някой те попита, спокойно можеш да отговаряш, че си издържал. А какво са представлявали самите изпити — това е твоя, лична работа. Всеки бива изпитван индивидуално и много от учениците предпочитат да не си спомнят нищо...

Интересно, какви са тези изпити?!

— Сега можеш да си вървиш, а утре, след часовете, ще дойдеш отново, за да обсъдим на свежа глава и в спокойна обстановка това, което се случи на площада. Ако не знаеш — казвам се Майстор Ромиус Никерс.

И без това не знаех какво да кажа от учудване, но когато произнесе фамилията си, направо се смаях!

— А...

Ромиус ме погледна.

— Искаш ли да питаш нещо? И най-сетне, няма ли да ми кажеш как се казваш? Така ли ви учат в училище?

— Ами... Закари... Закари Никерс — с огромно усилие произнесох аз.

В стаята се възцари тишина.

— Ти, случайно да не живееш при леля Елиза? — попита ме Майсторът.

— Точно там живея — радостно отвърнах аз.

— Е, как е моята сестричка? — усмихна се Великият майстор Ромиус Никерс, тоест моят чичо.

ДЕЙСТВИЕ 3

Вече беше следобед, когато, следвайки Ромиус, стъпих върху телепорта. Бяхме прекарали в кабинета му поне два часа, пиейки чай и обсъждайки роднините си. Може да се каже, че те се оказаха изключително голям брой. Всички Високи домове бяха свързани помежду си със сложно преплетени връзки и се смяташе, че всички те произхождат от първата управлявала династия и изключително се гордееха с факта, че във вените им тече кръвта на древни крале. Макар че почти никой от нас не вярваше в това.

Минахме по вече познатия ми коридор и излязохме на площада през огромната дървена врата. Тук цареше предишното стълпотворение, изпитите все още не бяха завършили и точно когато излизахме от Кулата, един глас, когото бях запомнил, довършваше реч, която също ми беше позната.

— Ако ли не, заповядайте следващия път.

И в този момент хората на площада се засуетиха. Това вече го бях виждал, но сега ми беше интересно да наблюдавам отстрани.

Едва след няколко секунди забелязах, че Ромиус е застанал встрани и ме наблюдава. В първия момент не схванах какво става, но след секунда се досетих — сега трябваше да видя призмата, ако вече не я бяха прибрали. А може би нова призма...

Ромиус ме гледаше с въпросителен поглед и аз само повдигнах рамене.

— Нищо ли не виждаш? — за всеки случай попита той.

— Нищо — разочаровано и в същото време облекчено отвърнах аз.

Никак, ама никак не ми се искаше отново да изпитам предишната болка.

— Ами ако пуснем музика? — предложи той. — Нещо като експеримент.

— Нямам нищо против, но някой ми измъкна музикалката от ръцете, преди да вляза в кулата — усетих се бързо.

— Ей сегичка ще открием твоята музикалка! — рече Майстор Ромиус.

Минахме през тълпата, която послушно правеше път на Майстора и се отправихме към Учителите. Те оживено спореха за нещо и не ни забелязаха веднага. От всички най-силно врецеше един пълничък Майстор, облечен в червена ливрея. Той доказваше нещо на други двама от Учителите, а учениците, които бяха застанали до тях, ги слушаха с интерес и нещо тихо си шушукаха, без да се намесват.

Когато доближихме, първо ни забелязаха учениците, между които забелязах вече познатото ми красиво момиче, нейния приятел и Ник. Те дружелюбно ми махнаха, но заради Майстор Ромиус не посмяха да дойдат.

Обаче Учителите, които продължаваха горещия си спор, изобщо не ни поглеждаха.

— ... Не разбирате ли, че тя не може да се явява като обикновен човек — горещеше се дебеланкото. — Тя... не е човек... тя... — В този миг той забеляза Ромиус. — Ето ви и вас! Тъкмо вас чакам, Майстор Ромиус!

Ромиус повдигна едната си вежда.

— Мен ли? До неотдавна твърдахте, че шарлатанин като мен не сте срещали през живота си и се съмнявахте в умствените ми възможности, а сега ме чакате? — изуми се изкуствено Ромиус.

— Е... — смути се пълничкият професор. — Кога беше това?...

— Вчера, да речем — уточни Ромиус.

— Онова беше обикновен спор — бързо заговори дебеланкото, — в яда си човек какво ли не приказва и наистина вие не бяхте прав! Само неграмотен човек може да допусне, че... — изведнъж той се усети. — Още веднъж се извинявам, това е друга тема, сега става дума за нещо съвсем различно и много по-сериозно. Става дума за правилата на Академията, към които ние се придържаме от векове насам.

Бях започнал да се отегчавам, когато забелязах, че момичето ме викаше при себе си, махайки с ръка. Полека, като се стараех да не преча на Майсторите, се приближих до стоящата встрани от другите ученици девойка.

— Е? — развълнувано ме попита тя. — Нормално ли се чувстваш?

— Да, всичко е наред — отвърнах аз.

— Какво ти каза Майстор Ромиус?

Замислих се. С Ромиус се бяхме разбрали на никого да не казвам какво се беше случило, а само, че съм издържал изпитите. Нея обаче нямаше как да излъжа. Вече ѝ бях казал, че съм отделил и четирите стихии, нещо, което вече само по себе си е сериозно събитие.

— Ами, нищо особено, аз бях преуморен, напрегнат, а когато видях онова светещо нещо, просто си изкарах акъла — плеснах първото, което ми дойде на ум.

Девојката ме изгледа недоверчиво.

— Сега, ако ми кажеш, че не си отделил стихииите...

— Да... тоест не... Една отделих. Абе, човек не може ли да се пошегува? — неестествено се усмихнах аз.

— Мда... — замислено рече тя. — И после какво?

Направих радостна физиономия, това поне не ме затрудняваше.

— Приеха ме.

— Как, без изпит за адекватност, за памет, за съответствие и всичко останало? — с недоверие в гласа попита тя.

— Не, защо, издържах изпитите — по-уверено отвърнах аз.

— Ами...

Тя не успя да довърши, защото я прекъснаха Ник и снажното момче, с което я бях видял сутринта на площада.

— Е? — повтори Ник въпроса на момичето. — Приеха ли те?

Кимнах радостно.

— Направо да не повярваш — лукаво провлече едрият блондин. — Реши и влезе. Няма да се учудя, ако ти предложат и тъмно-синя ливрея. — Той ми намигна. — След десет години, да речем.

— Та, какво стана с изпитите? — без да обръща внимание на момчетата, момичето продължаваше разпита си.

— Анна, какво си се лепнала за него? — рече левентът, прегръщайки я през рамо. — Човекът не може да дойде на себе си от щастие, а ти се държиш с него като следовател.

Погледнах го с благодарност и облекчение, защото нямаше да се налага да лъжа повече.

— Разбира се, Серж — усмихна се Анна. — Наистина съм прекалено любопитна.

— Не думай — сериозно каза младежът, не издържа изпепеляващия поглед на момичето и се разсмя. — Е, хайде, хайде... шегувам се. Да отидем да видим какво са решили господата Майсторите.

— Те за какво спореха толкова разгорещено? — поинтересувах се аз, когато тръгнахме към все още спорещите Майстори.

— Няма да повярваш — незнайно защо, шепнешком каза Ник. — Тук стана една...

— Ъхъ — потвърди Серж. — Преди около час, в двора на Академията влезе един човек, облечен с пелерина и с качулка на главата, която закриваше лицето му. Всичко тръгна както обикновено — поздрав, начало на първия изпит... Взе го, влезе в групата на огнената стихия, после взе и останалите изпити.

— И кое е необичайното?

— Нищо необичайно, ако не се смята това, че когато накрая го помолиха да открие лицето си, оказа се, че е...

— Вампир!!! — Анна прекъсна Серж.

— Да, вампир — продължи Серж, — нещо повече, много приятен вампир от женски пол.

Зяпнах учудено Серж, мъчейки се да асимилирам случката. Значи, един вампир е излязъл посред бял ден на улицата и е тръгнал да влиза не къде да е, а тъкмо в Академията. Това е просто невероятно, те нямат право да се показват на улицата преди полунощ! И най-вече — досега не е имало нито един случай вампир да е приет в Академията. Работата не е само в това, че те не проявяват наклонност към Занаята защото притежават свои, уникални способности, а защото нито един от тези кръвопийци не би посмял да се появи тук, в Академията.

— Как е показала лицето си, ако е вампирка, нали слънцето още не е залязло? — попитах аз по-скоро по инерция, отколкото от любопитство.

— Аха... — Серж вдигна показалец. — Това е второто странно нещо. Тази вампирка се оказа от клана Ноос, за който нямаме достоверни сведения не само ние, но дори, доколкото ми е известно, и самите Майстори.

— Ами... — Опитах се да продължа, но Ник ме сръга, защото бяхме дошли до Майсторите.

— Това е възмутително! — дереше се дебеланкото. — Не можем да позволим такава подигравка!

— Тя е издържала всички изпити — спокойно обясняваше Ромиус. — Има пълно право да бъде обучавана при нас и в нито едно от правилата, на които вие, скъпи ми колега, така обичате да се позовавате, не е написано нищо такова, което би могло да възпрепятства нейното постъпване в Академията.

Останалите двама Майстори кимнаха в знак на съгласие.

— Но, но... — объркано мърмореше шишкото. — Така не може...

— Няма как, приятелю — неочаквано дружелюбно произнесе Ромиус и постави ръката си на рамото му. — Не сме ние тези, които са създали правилата, но ние трябва да ги спазваме.

Шишкото махна с ръка и тръгна към Кулата, като мърмореше нещо под носа си.

— Горкият Шинс — въздъхна Ромиус. — Реално, той има причини за тревога. Това наистина е сериозен проблем. Както и да е, за него ще говорим по-късно. Имам още някои неща за довършване. — Той се обърна към учениците. — Кой от вас взе музикалката на младежа, когато той получи слънчев удар?

Серж се сепна, бръкна под ризата си и ми я подаде.

— Страхотна музика! Откъде я намери? — попита шепнешком.

— Това са мои композиции — малко смутено отвърнах аз, поемайки кръглия предмет, който беше с диаметър десет сантиметра и два сантиметра дебелина и който беше известен с името „музикалка“.

— После ще ми я дадеш да си я запиша — прошепна Серж и отиде при останалите ученици.

Ромиус ми направи знак да се доближа и двамата поехме към вратите на кулата.

— Можеш ли да пуснеш същата мелодия, която беше пуснал тогава, когато видя... онова, което видя? — попита той.

— Мога — с готовност произнесох аз и пуснах музикалката.

Тя засвири една приятна мелодия.

— Сега виждаш ли нещо — нетърпеливо попита Ромиус.

Поклатих отрицателно глава, оглеждайки внимателно целия двор, който вече почти беше опустял.

— Гледай натам, където има групи хора, които все още не са приключили изпитите. Там трябва да има свободни „призми“ — подсказа ми той.

Озъртах се още известно време, но резултат нямаше. Вдигнах рамене, за последен път огледах почти празния двор и изключих музикалката.

— Нищо не виждам. Чудя се как изобщо се случи. Може само да ми се е сторило и наистина да съм слънчасал — тъжно погледнах към изправения до мен Майстор. — Може би не трябва да ме приемате в Академията, може би нямам никаква дарба.

— Ще видим — отговори той с равен глас. — Сега си върви вкъщи, а довечера ела в „Златния сърп“. Между другото, конфискувам музикалката ти, ще трябва да чуя каква е тази твоя музика.

Послушно подадох на Ромиус музикалката и след като му стиснах ръката, тръгнах към изхода.

— А, още нещо — произнесе Ромиус. — Не приказвай много много за това, което се случи. Всички Майстори видяха какво стана, нали виждаме всички „призми“, които са на площада, но не е задължително да знаят за нашия разговор. Аз ще се оправям с тях. Ти можеш да твърдиш, че с триста зора едва си успял да отделиш огнената сфера, след което си получил слънчев удар. И сега не си наред с нервите.

Обърнах се шашнат, но той вече беше поел към една от останалите четири групи в един от по-отдалечените ъгли на двора.

Излизаше, че големите ученици не са видели, че аз успях да отделя и четирите цвята. Така вече можех да си обясня любопитството на момичето, но абсолютно неясна си оставаше пълната липса на интерес от страна на останалите двама Майстори. Ромиус също не изгаряше от любопитство. Странно...

Не ми оставаше нищо друго, освен да помахам за довиждане на останалите ученици. Те се бяха разпределили по групи и помагаха на Майсторите да наблюдават как върви изпитът.

Едва когато минах през портите и се озовах на Площада на Седемте фонтана, усетих колко бях уморен и изгладнял! Нищо чудно, вече се свечеряваше, а аз не бях ял от сутринта.

Слънцето почти се беше скрило зад хоризонта и беше заляло с пурпур цялото безоблачно небе. Впрочем, небето над нашия град винаги е безоблачно, за това внимателно следи Факултетът по метеорология.

Народът продължаваше да се тълпи на площада, чуваха се виковете на продавачите, които предлагаха банички, пирожки и всякакви други вкусоти. Преглътнах, но се отказах да купувам, защото реших да си взема нещо за ядене от друг, по-престижен квартал. Положението ми ме задължаваше, а пък и навикът да ценя вкусната и скъпа храна ми беше още от ранно детство.

Както и предполагам, настроението на тълпата беше коренно променено. Сутринта, когато минавах оттук, хората дисциплинирано стояха, наредени на опашка, и напрегнато очакваха реда си, а сега се събираха на групи около кулата и чакаха някого или убиваха времето си.

По правило изпитите приключваха преди залез слънце. Разбира се, не беше възможно целият град да се яви на прием в Академията, това беше привилегия на големите и богати семейства, които живееха в центъра на града. Останалите можеха да се явяват във филиалите на Академията, които се намираха в покрайнините. Те бяха около десет на брой. Впрочем, именно благодарение на Академията, Лита беше станала най-богатият град в света. Само колко струва позлатяването ѝ! За приема пристигаха и хора от други градове, идваха дори от пограничните райони.

Огледах се с надеждата да зърна Чез и леля ми с близначките, но не ги открих и поех към къщи в гордо усамотение.

Гладът ме надви и аз си купих три банички от търговеца, който мина покрай мен. Напоследък, благодарение на Императора, все по-трудно се намираше месо, всички месни блюда станаха безумно скъпи и така се превърнаха в храна за избрани.

Дъвчех с наслада, вдишвах свежия (не без помощта на Майсторите) въздух и се разкарвах безцелно из града. Главата ми се беше проветрила от мъглата, а заедно с нея бяха изхвърчали и мислите ми. Така полека-лека стигнах до дома си, без да се товаря с излишни мисли и без да изтезвам вниманието си.

Най-интересното беше, че у нас нямаше никого. Това ми стана ясно, след като прекарах поне десет минути пред вратата и почти счупих звънеца от натискане. Леля и момичетата или още вървяха насам, или бяха отишли на някой от онези светски приеми, които аз не понасях. Ключовете естествено ги бях забравил сутринта и сега ми се налагаше да вляза през отворения прозорец на втория етаж. Защитните

заклинания трябваше да охраняват къщата от взлом, но аз реших, че ако оставя отворено на втория етаж, може би там заклинанията няма да действат. Затова, както обикновено, за всеки случай оставих прозореца на моята стая отворен.

Подскочих към перваза, хванах се, вдигнах се и стъпих върху него с двата крака, държейки се за почти невидимия релеф на стената. Прозорецът ми беше открянат и не беше никакъв проблем да го отворя и да скоча вътре.

Когато посегнах да го затворя, чух зад гърба си:

— Стой!

Стоях и не помръдвах.

— Бавно затвори прозореца и се обърни! — все така тихо продължи гласът.

Затворих прозореца и бавно се обърнах.

Върху моята „светая светих“, върху леглото ми седеше едно „нещо“! „Нещото“ беше облечено в обширна роба с качулка и беше нацелило в мен арбалет.

Признавам си, че отначало бях толкова изненадан, че не успях нищо да кажа.

— Така удобно ли ви е? — попитах най-накрая.

— Ти какво правиш тук? — чу се под качулката.

— Тук живея — изрекох и бързо огледах стаята.

Никакви следи от тършуване или от обир не се забелязваха, по пода се въргаляха същите боклуци, които бяха там от незапомнени времена. Масата ми, както винаги, беше затрупана с най-различни музикалки. Само на леглото ми все още седеше това странно „нещо“.

— По правило, когато живееш някъде, не влизаш през прозореца — забеляза „нещото“.

В известен смисъл беше право, разбира се.

— Забравил съм си ключовете — казах аз, малко по-уверено.

— Всички така разправят. Като те заведе при охраната, тогава ще видиш! — подигравателно изрече „нещото“ в робата.

Стана ми смешно. Не стига, че седи в дома ми, в моята стая и на моето легло, ами ме плаши с някаква охрана и е насочило към мен арбалет! Как да се пазим от такива стрели ни учат още първата година в Школата по Изкуствата. Не можах да издържа и се засмях.

— Ти да не си нещо тра-ла-ла? — попита „нещото“.

— Ъхъ! — весело отвърнах. — И никак не обичам, когато някой насочва към мен арбалет.

Изричайки това, скочих напред и встрани, избягнах стрелата и успях да избия арбалета от ръцете на неканения гостенин.

От изненада гостът ми падна по гръб и качулката му се смъкна. Бързо скочих върху мятащата се в робата фигура, натиснах я към леглото, здраво държейки ръцете ѝ, и за по-сигурно, затискайки краката ѝ с моите крака.

Когато най-сетне успях да видя лицето на врага си, от изненада за малко да го изпусна от ръце. Това беше невероятно красиво момиче, с уплашени очи и очарователни вампирски зъбки. Червените ѝ очи и червените ѝ устни изглеждаха прелестно на фона на бялото ѝ лице и тъмната дълга коса.

— И това не ми се беше случвало — аз извадих най-очарователната си усмивка. — Момиче само да легне в леглото ми, без дори да се представи.

Както се бях поотпуснал, за една бройка да отнеса едно коляно на едно изключително чувствително място. Добре, че дълго тренираните ми рефлексии сработиха, та успях да избягна удара.

— Госпожице, засрамете се! — продължавах аз. — Нищо не съм ви направил, не беше нужно да стреляте, вие повредихте любимата ми картина — добавих, след като с крайчеца на окото си забелязах, че стрелата беше уцелила точно в средата споменатото произведение на изкуството. На картината беше нарисувана лодка, която плава по река, покрай зелен бряг, в един от най-древните паркове на града. Стрелата беше улучила лодката.

Прелестното личице на момичето беше застинало от страх и мен ме досрамя.

— Хайде, хайде, нищо лошо няма да ви сторя — миролюбиво проговорих аз. — Но и вие, мила госпожице, ми обещавайте, че ще се държите прилично.

Тя кимна в знак на съгласие.

— В такъв случай, ей сега ще ви пусна и ще поговорим по-спокойно — казах аз и скочих от леглото, изпълнявайки сложно салто. Нали трябваше да се изфукам пред дамата!

Момичето приседна на ръба на леглото и притеснено поглеждаше ту към мен, ту към ъгъла на стаята, където лежеше

арбалетът.

— Какво сте забравили в моята стая? — наруших мълчанието аз.

— Това е вашата стая, така ли? — с учудващо спокоен глас уточни тя.

— Да речем, че сутринта беше все още моя — усмихнах се аз.

Само че тя не споделяше радостта ми.

— Тогава защо влизаш през прозореца? — попита и леко се поотмести по посока на арбалета.

— Нали ви казах, забравил съм си ключовете — отговорих и вдигнах от пода арбалета, за да не се изкушава моята гостенка. — Пак ще ви попитам, какво сте забравили в стаята ми, скъпа?

Гостенката прехапа устни, което изглеждаше доста страшничко при нейните кучешки зъби.

— Криех се — отговори ми най-сетне тя.

Повдигнах въпросително вежди.

— Мен ме издирват моите... роднините ми.

— Ясно, а арбалетът е за отбрана — допълних аз.

Тя ме изгледа с укор.

— Не, но такива като мен е по-добре да не излизат от къщи без оръжие. Нас много не ни обичат.

С това бях напълно съгласен. Вампирите и прочие обитатели на града и неговите покрайнини не се радваха на любовта на жителите, по-скоро беше обратното. Ако се случеше някой да застреля нощем вампир, никой нямаше и дума да му каже, даже щяха да го похвалят. Това не се смяташе за престъпление. Вампирите, духовете и всички подобни същества съществуваха някак отделно от града, макар и плътно до него. Ние се стараехме да не си спомняме за тях в ежедневието си, освен ако не ставаше дума за убийство или за друго престъпление. Ако се случеше такова нещо, върху тези нещастни чудовища се стоварваха всички подозрения и обвинения. Макар че като се замисли човек — дали наистина бяха толкова нещастни и безобидни?...

— Аз... не искам да бъда чудовище като другите! — яростно довърши тя.

— Това е разбираемо — произнесох замислено. — Ако нямате нищо против, каня ви да останете, колкото желаете. Бъдете моя гостенка!

— Няма нужда — неочаквано твърдо изрече прекрасната непозната. — Ако не възразявате, ще си тръгвам.

Изгледах я усмихнато.

— А как ще минете покрай мен?

На долния етаж се чуха стъпки и звучният глас на леля ми извика:

— Зак, тук ли си?!

— Тук съм, лельо! — викнах аз, за секунда отделяйки поглед от момичето.

Когато се обърнах, нея вече я нямаше на леглото ми. И по-точно, нямаше я в стаята. Единствените неща, които напомнях за присъствието на очарователната ми гостенка, бяха отвореният прозорец и арбалетът в ръката ми. Вдигнах рамене и тръгнах да зарадвам леля с новината от днес.

Бях приет в Академията!

ДЕЙСТВИЕ 4

Най-странното беше, че леля не прояви и грам възторг, когато ѝ казах голямата новина. „Радвам се“, само произнесе тя, изгледа ме с леден поглед и се прибра в стаята си. Близначките изобщо не ги интересуваха, толкова бяха гадни. И така, стоях си аз вкъщи и се радвах сам на себе си, защото нямаше кой друг да ми се зарадва.

Чувствах се леко обиден. Това наистина на нищо не приличаше! Мен са ме приели в най-престижното учебно заведение на света, а никой и пет пари не дава! Да не говорим за разните му момичета, които стрелят по мен с арбалети в собствената ми стая и след това изчезват, без дори да се сбогуват. Думи нямам!

Размишлявайки, на мен до такава степен ми размина, че пратих по дяволите всички и всичко и легнах да спя. Поне се опитах, защото тъкмо бях положил нещастната си и многострадална глава върху възглавницата и по прозореца изтропа камък. По-скоро паве... Когато удари по стъклото, то така издрънча, сякаш беше станало на парчета. Това, разбира се, нямаше как да се случи, тъй като всички стъкла в нашата къща бяха подсилени със заклинанията на Майсторите и да ги строшиш не беше никак лесна работа.

Плахо отворих прозореца и погледнах навън. Вече беше доста тъмно, но успях да зърна в сянката на едно дърво позната фигура.

— Чез, ти ли си? — шепнешком попитах аз.

Фигурата излезе от сянката и застана в светлината на най-близката улична лампа.

— Не, друг глупак, който си няма друга работа, освен да виси под прозорците ти — високо, с гласа на Чез отвърна фигурата. — Искаш ли да ти изпея една серенада или да ти изрецитирам някое любовно стихотворение?

— Хиляди дракони! — в същия тон му отвърнах и аз. — Можеше да намериш някой по-голям камък, не успя да счупиш прозореца.

— Моля за извинение — иронично произнесе Чез, — само че това не беше камък, а обувката ми. Около вас няма не само камъни,

прах даже няма! Ето какво значи да живееш в центъра! — с лека завист добави той.

— Голяма работа — изохках аз, прекрачвайки през прозореца. — За сметка на това, след осем часа не можеш носа си да покажеш навън. Ако забележат, че съм излязъл, ще обърнат целия град наопаки, но ще ме намерят. Така че не викай!

Чез се шмугна в сянката и действително млъкна.

Просто да не повярваш!

Слязох долу, пристъпвайки на пръсти, минах под прозореца и отидох при Чез. Трябва да ви кажа, че на нашата улица беше абсолютно немислимо да се види мръсотия — над чистотата бдяха заклинанията, разработени от Факултета за Земята.

— Е, казвай — попитах аз, — влезе ли?

На Чез му се щеше още известно време да пази загадъчния си вид, но накрая не издържа и радостно се разсмя.

— От раз! Като стой, та гледай!

Така си и мислех.

— Поздравления — казах аз, стискайки ръката му. — Не съм се съмнявал. Сега ти предстои да изучиш неизученото, да изследваш неизследваното и прочие глупости.

— Тъх... — все така усмихнато отвърна Чез. — Още не мога да повярвам. Само да беше видял лицата на Майсторите, когато им казах, че се явявам за втори път! Да вървим в клуба, там вече празнуват всички, които влязоха, а по пътя ще ти разкажа какво се случи...

Кимнах и двамата с приятеля ми, внимателно пристъпвайки под прозорците на моя дом, се запътихме към „Златният полумесец“.

В клуба обикновено идваха... всъщност кой ли не идваше там. Огромното му здание би побрало всички желаещи, които бяха много, но, слава богу, не всички можеха да влязат, тъй като цените бяха стряскащи. Средностатистическият гражданин не можеше да си поръча дори една бира, камо ли вечеря за двама.

Клубът, както повечето сгради в центъра на града, беше направен почти изцяло от чисто злато. Формата му напомняше, ако не полумесец, то със сигурност, буквата „С“. Входът се намираще точно в центъра, от вътрешната страна на извивката. Друга характерност на клуба беше това, че беше едва ли не единственото едноетажно здание в града. Къщите на Високите домове бяха по на три или пет етажа, а в

гетата имаше пет-десет етажни сгради и в тях живееха десетки многобройни семейства. Прието беше да се смята, че така се икономисва място.

Щом излязохме от къщи, попаднахме на охранителните патрули, които днес проявяваха особено усърдие. Те спираха всеки, който според тях беше съмнителен, обискираха го и ако нещо не беше наред, го пращаха в някой от местните арести, за да бъде допроверен. Такъв беше редът — първо те затварят, след това те проверяват. По-рано беше другояче, но след покушението над Императора стражите започнаха да се държат като отвързани. Вълна от хайки заля града, патрулите се увеличиха и станаха изключително мнителни. Нас това не ни засягаше. Още щом зърнеха моя златен (вярно, малко поизмачкан) костюм на Висок дом, стражите на мига заставаха на почетно разстояние от мен. Та кой би искал да си има проблеми с някой от Високите домове?!

Минахме няколко пресечки и излязохме точно срещу „Златния полумесец“. Пред входа вече се бяха събрали доста хора, при това много солидни хора. Тук имаше писатели и артисти, търговци и представители на Високите домове. Въздъгнах, като си представих колко ще чакаме, но за щастие, Чез ме поведе встрани от главния вход. До него имаше врата, която бях виждал и преди, но сега тя беше отворена. До нея стоеше представител на Академията и най-изненадващото беше, че никой не напираше да мине оттам. Дори надутите синчета на Високите домове чакаха чинно на опашката, а не се възползваха от отворената врата.

В отговор на моето изумление, Чез каза:

— Този вход е за новоприетите. Няма да повярваш, но за нас специално е запазена отделна зала.

Наистина беше трудно за вярване, защото дори аз не можех да си позволя да запазя маса за двама, ако два, даже три месеца преди това бях спестявал. Всъщност, аз бях идвал тук един-единствен път, когато защитих първата си степен в Изкуството; както обикновено нищо не бях платил и почти нищо не бях ял.

— Чак толкова... — измънках неопределено.

— Само спокойно — каза Чез, когато приближихме входа за новопостъпили. — Ако някой те пита, ще кажеш, че си приет. И изобщо, аз ще говоря.

Човекът, който стоеше на входа за новоприетите, беше облечен в тъмносини одежди, което показваше, че принадлежи към най-силните ученици от горните курсове на Академията.

Чез мина напред, каза името си и кимна с глава към мен.

— Ние сме заедно.

— Съжалявам, входът е за новоприети.

Пристъпих напред, за да видя, с кого разговаря Чез.

— О, Зак, здравей!

Загледах се и видях новия си познат — Ник.

— Здравей — радостно отвърнах аз. — За теб май няма почивка.

— Можеш да ми вярваш, това за мен е повече от почивка — увери ме Ник и добави шепнешком: — Тази е последната ти свободна вечер, предстоят ти адски тежки месеци в Академията, така че възползвай се!

Щеше ми се да го попитам какво има предвид, но нетърпеливият Чез ме дръпна за ръкава и нахълтахме в Главната зала на клуб „Златният полумесец“. Не само главна, а Главната. Има огромна разлика. Не ми се беше случвало да вляза в Императорската зала за приеми, но си мисля, че сигурно и тя не би могла да се мери по пищност и размери с тази. В средата имаше една невероятно дълга маса, а в ъглите на залата бяха наредени и по-скромни маси за по петдесетина човека. Стените, целите в злато и скъпоценни камъни, блестяха, окъпани в ярка светлина.

Двамата с Чез стояхме и гледахме като омагьосани цялото това великолепие. Върху блюдата имаше толкова храна, че аз почти се задавих от собствената си слюнка, като си спомних, че от сутринта не бях хапвал нищо друго, освен скромната си закуска и трите банички. Всички маси бяха почти изцяло заети, но прииждаха още хора и на новодошлите не им оставаше друго, освен да застанат покрай стените. Успях да разпозная някои от присъстващите — леля ми например, която незнайно как беше успяла да ни изпревари. Слава богу, засега не ни беше забелязала.

Доста лица ми се струваха познати, но вниманието ми беше приковано към една от масите, в по-далечния край на залата. Там седяха Майсторите. И то изключително Върховните майстори, облечени в сиви одежди и Учителите, в червени ливреи. (Отличителна

особеност на Майсторите Учители пък бяха черните колани.) Сред Върховните майстори седеше и моят чичо.

— Ти си бил голяма работа — сръга ме Чез. — На „ти“ си с най-добрите ученици. По-нататък току-виж започнали да те канят на чай и Върховните майстори.

Едва се сдържах да не прихна. Аз наистина пих чай с Ромиус, в кабинета му и Ромиус наистина беше Върховен майстор! Колко жалко, че не мога да шашна Чез, нали бях обещал да не казвам нищо за онзи разговор.

— Преувеличаваш, това е един стар познат — отговорих. — Къде ще седнем?

— Където си изберем — махна с ръка моят приятел. — Засега това няма значение. Едва към края на вечерта, тук ще останат само новоприетите, за да чуят приветственото слово на Главата на Академията.

— Тук ли пребивава Главата на Академията? — учудих се аз и огледах залата.

Чез ме изгледа сякаш съм малоумен.

— Ти чуваш ли се?! Не, разбира се. Само ще мине по-късно, за да произнесе речта си. Защо да седи тук постоянно? Той си има друга, по-важна работа.

Каза това с такъв тон сякаш не говореше за жив човек, а за някакво божество.

В този миг моят блуждаещ поглед се натъкна на Лиз. Бързо се престорих, че не я виждам, но беше твърде късно — тя също ме видя и ми махна.

— Ехо, момчета!

— Драконите го взели! — неволно се изплъзна от устата ми.

— Забелязаха ни — с огромна досада изрече Чез. — Сега ще чуем каква чест е да си Майстор и колко е жалко, че не са те приели. Истинска досада.

Насочихме се към дългата маса, където се бяха разположили Лиз и приятелката ѝ.

— Най-искрено ми е жал за твоята нежна психика — прошепна Чез. — Ако искаш да ступаш някого, моля те, изчакай поне час-два, първо да опитам от тези вкусотиини, които се предлагат тук, защото след това може и да ни изритат.

— Ъхъ — отвърнах аз, усещайки нещо подобно на досада.

Приблжихме веселата компания и в един глас поздравихме с едно: „Да пукнете, дано“! Това, разбира се, не беше произнесено на глас, но беше ясно изписано на физиономиите ни.

— Привет, скъпи мои — неестествено щастливо пропя Чез. —
Защо прекрасни създания като вас седят сами?

„Защото са патки“, едва се удържах аз.

— Защото нашите кавалери отидоха да се видят с най-силните ученици, които са в другата зала — отвърна Лиз.

— Колко мило — Чез изръкопляска и физиономията му доби абсолютно нелеп възторжен вид.

Лиз обърна поглед към мен.

— Ти как успя да минеш толкова бързо? — попита тя с присвити очи.

— Аз също се радвам да те видя, любов моя — усмихнах се
насила.

— Разбрах, че вие също сте приет в Академията — каза една от приятелките на Лиз и кокетно погледна към Чез. Най-интересното беше, че той се смути.

— Ъхъ... — смутолеви Чез и се изчерви.

По принцип го разбих, девойчето не беше лошо — рижо, чипоносо и което беше най-изненадващо, с лукав и умен поглед. Да срещнеш в компанията на Лиз такова момиче си беше направо чудо и Чез, в старанието си да не изгърве чудото, продължаваше да настъпва.

— С вас все още не се познаваме — произнесе той, галантно целувайки ръката ѝ.

Усетих, че съм излишен, но Лиз не се оказа толкова
проницателна.

— Това е Натали — намеси се тя. — Дъщеря е на Александрий
Митис, новия младши съветник на Негово Императорство.

Охо! Това момиче беше с по-висок произход и от мен! За Чез да не говорим — неговите родители бяха само собственици на пристанището в Меск Дейн, нищо, че то беше единственото в Империята на елирите. Притежаваха и няколко магазинчета за месо в Лита. Но всичко това не даваше никакви предимства на Чез пред наследниците на Високите домове. Работата не беше само в парите, най-важен беше произходът.

— Очарован съм — каза Чез, без да откъсва поглед от сините очи на момичето. А тя смутено наведе поглед и се изчерви.

Мисля, че щом момиче с нейното положение все още се изчервява, значи заслужава внимание.

— А ти, Зак — обърна се към мен Лиз. — Какви са твоите бъдещи планове?

— Да се подстрижа и да постъпя в манастир — изстрелях отговора, който предварително си бях намислил.

— Сериозно — настояваше Лиз. — С какво смяташ да се занимаваш по-нататък? Какво друго умееш, освен да правиш музика?

Започнах да се ядосвам. Никой не можеше да пипа моята музика! Музиката е свещено нещо!

— Мисля си, че това не е твоя работа — възможно най-спокойно отговорих аз.

Не можех да понасям, някой да се изказва неуважително за музиката, още повече, за моята и Лиз много добре знаеше това, но въпреки всичко си позволи този тон. Питам се обаче защо...

Взех се в ръце и се усмигнах.

— Ами ти, Лиз, с какво смяташ да се заемеш?

— Аз ще се посветя на любимия си съпруг — отговори тя.

— Сигурно, защото така и не се научи да вършиш нещо смислено — без да се замислям изтърсих аз и се зарадвах на удачния си отговор.

Лиз аха да кипне, но ѝ размина — от тълпата излязоха трима души и запътиха към нас. По всичко личеше, че това бяха кавалерите, които бяха отишли да се кланят на големите ученици.

И тримата бяха облечени в златни фракове. Мода...

— Здравей, любов моя! — каза най-кльощавият от тримата, приближавайки.

Двамата с Чез се спогледахме: „Това плашило ли е бъдещият ѝ жених?!“

Веднага обаче ни стана ясно.

— Запознайте се — гордо произнесе Лиз и прегърна през рамо хилавото момченце. — Това е братът на Натали — Ейнджъл Мийтис.

Ето защо Лиз се среща с него и какво търси очарователно момиче като Натали в тази компания!

— Това са Найджъл и Ланс, приятели на Ейнджъл и възпитаници на Академията.

Двамата с Чез кимнахме едновременно.

— А това са Зак и Чез — рече Лиз — говорила съм ви за тях.

— Надявам се, само истината? — каза Чез, поглеждайки към Натали, до която беше застанал широкоплещестият и русоляв Ланс. По-точно, той само изглеждаше широкоплещест в сравнение с мен, тъй както аз изглеждах широкоплещест в сравнение с Ейнджъл, но пред Чез направо бледнееше. Не помагаше даже златният фрак на Висок дом, нищо, че Чез беше със сребърен костюм — знакът на богатите семейства.

— Много ни е приятно — изрече от името на всички слабичкият Ейнджъл, макар че изражението му говореше за друго.

— Нещо ми изглеждате доста измачкани — произнесе Ланс, гнусливо поглеждайки към моя не особено представителен костюм. — През покрива ли попаднахте тук?

Изобщо не му обърнах внимание.

— Двамата с Чез имаме друга работа...

— С вас разговарям! — повиши тон Ланс.

Чез, с неохота престана да съзерцава Натали и погледна към светлокосия великан.

— Зак, ти чу ли нещо? — уж учудено попита той.

— Не, а ти? — прозинах се аз.

— Аз също — каза Чез и смигна на Натали. Тя пак се изчерви и сведе поглед.

— Няма защо да разговаряме с тях — пресилено високо произнесе Ейнджъл, — те не са от нашия кръг.

— Къде ти, бедняци като нас ще се мерят с вас! — иронично подхвърлих аз.

— Спокойно — проговори намръщеният Найджъл, който досега беше мълчал. — Ако ще си изяснявате отношенията, направете го навън.

— Веднага — съгласих се аз.

Ланс тръгна към изхода, но Ейнджъл го спря.

— Не се разправяй с тях. Единият беснее, защото Академията му се е разминала, а другият дори не е със синя кръв, тук е просто господин Никой.

Сега вече ми се наложи да озаптявам Чез.

— Успокой се — прошепнах му аз. — Няма защо да бързаш, няма да ти избягат, предстоят ти дълги години в Академията.

Чез се поуспокои и отново се усмихна.

— Аз на ваше място не бих се фукал толкова със знатния си произход. Такива като вас само го излагат, а и ако се съди по вас, излиза, че Императорският род се изражда.

Видях, че след минута никой вече нямаше да може да удържи Ланс, но в този момент към нас се приближиха двама души и вниманието на всички се прехвърли върху тях. Единият беше Майстор с червена ливрея, с необикновено дълъг нос, а другият незнайно как успелият да се измъкне незабелязан Найджъл.

— Какво става тук — попита Майсторът.

— Общуваме си — през зъби процеди Ланс, хвърляйки унищожителен поглед към Чез, който продължаваше нахално да зяпа Натали.

Майсторът се обърна към мен и Чез.

— Вас бих ви помолил да си потърсите други места.

— С удоволствие — отговорих и като сграбчих Чез за ръката, се оттеглихме.

Докато вървахме през залата към срещуположния ѝ ъгъл и към най-отдалечената маса, съпровождани от насмешливи погледи, никой от нас не обели и дума. Едва когато седнахме до някакви дремещи старчоци, Чез проговори:

— Видя ли?

— Тъхъ — кимнах аз. — Леко се отървахме... или може би на тях им се размина.

— Не, бе! Видя ли Натали? Тя е... тя е...

— Ехо! Ти съвсем се побърка! — погледнах го аз. — Ти си имаш момиче, забрави ли?

— Момиче ли? — учуди се той.

— Ами да, нали сутринта пристигна с нея.

— Ще ме убиеш! — разсмя се Чез. — Аз я доведох за теб, исках да те ободря.

— Какво?!

— Ами ти беше толкова подтиснат и аз доведох това момиче. Не видя ли как те гледаше?

— Какви ги дрънкаш?! — възкликнах. — Та аз дори не си спомням как изглеждаше. Сега, ако ми я покажеш, няма да я позная.

— Непоправим си — поклати глава Чез и най-накрая забеляза храната. — Ей, това е печена патица!

Този път аз поклатих глава. Когато Чез забележи храна, смятай, че го няма и че с него връзката е прекъснала. Сега обаче аз също нямах нищо против да хапна и също се отдадох на храната с удоволствие, не по-малко от неговото.

Бързо се нахраних, доволно се облегнах назад и без капка свян заразглеждах гостите. А те бяха много. Като цяло, все момчета и момичета на моята възраст, но имаше и по-солидни дами и господата от Високите домове. Майсторите бяха седнали отделно, а от големите ученици в тази зала нямаше, те бяха в по-малката съседна зала. Тук имаше какви ли не тоалети... изобилстваха златните тонове на Високите домове и червените цветове на Майсторите. Но също така се забелязваше кафявото на търговците и сребристото на богатите семейства, каквото беше и семейството на Чез. Цареше смях и весело настроение, някои дори танцуваха, изобщо — купон!

Погледът ми бавно обхождаше лицата на присъстващите и изведнъж попадна върху физиономията на леля ми. Тя стоеше в компанията на някакви важни персони и ме гледаше лошо. Като забеляза, че я гледам, ме повика с пръст. Познатият леден поглед не предвещаващо нищо добро.

Бутнах Чез и кимнах с глава към леля ми, прокарах длан ребром по шията си да му покажа какво ме чака, с голям труд станах от стола си и тръгнах към нея.

— Здравей, лельо — тихо произнесох, след като се приближих.

— Нека ви представя племенника си, Закари — обърна се с леден тон леля ми към хората, които я бяха заобиколили.

Кимнах мълчаливо.

— Ти какво правиш тук? — попита ме тя.

— Как така какво правя?! — опитах се да се усмихна аз. — Мен ме приеха в Академията, имам празник.

— Не те ли е срам! — неочаквано високо и пронизително произнесе тя. — Не ти ли омръзна да лъжеш?!

Свих се под погледа ѝ, чудейки се защо така се е разбесняла. Толкова ядосана не бях я виждал досега.

— Не лъжа — тихо изрекох. — Няма причина да ми говорите по този начин.

Хората около леля ми се поотдръпнаха, защото на никого не му се забъркваше в семейната разправия на Висок дом.

Ето защо леля ми реагира толкова спокойно, когато ѝ казах, че съм приет. Тя просто не ми беше повярвала. Защо обаче?

— Какво става тук? — чух зад гърба си спокоен глас.

Обърнах се и вече знаех кого ще видя. Ромиус, с кисела физиономия стоеше зад гърба ми и гледаше към леля ми.

— О, Ромиус, отдавна не съм те виждала — каза тя, временно забравяйки за мен. — Как така изведнъж реши да дойдеш при нас?

Зачудих се. Защо ли разговарят с такъв тон? Когато си говорихме с Ромиус, той нищо не спомена за влошени отношения с леля ми. Даже напротив.

— Просто чух, че безпричинно се караш на малкия и реших да се намеся.

Бях така изумен, че преглътнах „малкия“.

— Ти прекрасно знаеш, че той не може...

— Може — прекъсна я Ромиус. — И няма нужда да говориш пред него.

Пред смаяния поглед на леля ми, той ме прегърна през рамо и ме отведе встрани.

— Не се притеснявай, ей сега ще поговоря с леля ти, а ти върви да се веселиш — каза Ромиус, като избягваше погледа ми.

— Тя защо... — подхванах аз.

— После, после — прекъсна ме Ромиус и тръгна към леля ми.

Постоях още малко и когато дойдох на себе си, тръгнах да търся Чез. Но когато се върнах до масата, където го бях оставил, там заварих съвсем други хора, които седяха на нашите места. Чез пак беше изчезнал. Не ми оставаше нищо друго, освен да се подслоня до едно свободно място до стената. Когато заставах там, ми стана ясно защо е свободно. Огромен зелен фикус скриваше цялата зала. Въздъгнах, уморено се облегнах на стената и се опитах да събера мислите си. Пречеше ми само нестихващата глъчка, но нищо не можех да направя.

Неочаквано шумът утихна. В началото си помислих, че ми се е сторило, но като се заслушах, разбрах, че гласовете наистина са

утихнали. Надникнах иззад фикуса и видях, че всички седяха безмълвни. В залата цареше гробно мълчание.

От мястото ми се виждаше идеално входът, през който бяхме минали ние с Чез. Ясно видях, че през него влезе една фигура, облечена в бяла рокля. Всички присъстващи гледаха безмълвно, дори и Майсторите думичка не проронваха. Аз, разбира се, хабер си нямах кой е влязъл и какво става. Неуместно беше да питам, защото гласът ми щеше да проехти като гръм в настъпилата тишина.

Бялата фигура величествено мина през залата и, което беше най-невероятно, се отправи към мен. Макар че едва ли би могла да забележи от такова разстояние един толкова незабележим човек, още повече зад фикуса. Изглежда просто беше решила да тръгне в тази посока. Така или иначе, тя шестваше по залата, а зад гърба ѝ хората се раздвижиха и зашушукаха. Малко по малко започнаха да идват на себе си. Колкото повече се приближаваше към мен фигурата, толкова по-отчетливо и по-съблазнително се очертаваха формите ѝ, а шепотът ставаше все по-силен. Когато вече беше прекосила половината зала, видях, че насреща ми върви едно невероятно стройно момиче. Лицето ѝ беше покрито с много тънък, но непрозрачен воал. Гълчавата в залата нарастваше.

Най-сетне момичето стигна до масата срещу мен и грациозно седна върху един от столовете с толкова изящество сякаш сядаше не върху стол, а върху трон. Тълпата отново се раздвижи и всички продължиха разговорите си, поглеждайки от време на време с крайчеца на очите си девойката в бяло. Стоях, гледах и се мъчех да видя поне нещичко под воала. Не ми се наложи дълго да чакам, тъй като не мина много време и момичето само го махна и аз видях едно невероятно красиво лице. Най-красивото лице, което някога през живота си бях виждал. Това беше лицето на момичето вампир, което днес заварих в стаята си.

ДЕЙСТВИЕ 5

Сигурно така щях да си остана, вторачен в нея, но се появи Чез, който водеше под ръка Натали и прекъсна съзерцанието ми.

— Защо не си в настроение? — сияещ, попита той.

— Ами и аз не знам. Дойдох тук с един приятел, но той някъде се изпари. Случайно да си го срещал? Такъв един, рижав, с нахална физиономия и малко малоумен на вид.

Натали се разсмя и погледна към Чез, за да види как ще реагира.

Но той не успя нищо да каже, защото към нас се приближи моят чичо.

— Закари, трябва да поговорим — изрече с леко напрежение в гласа. После погледна към Чез и Натали и добави: — Моля да ме извините, но насаме.

Сивата мантия до такава степен порази Чез, че в първия момент, той дори не схвана, че Върховният майстор се обръща към него.

— А, да... да — смутолеви и като ми хвърли поредния изумен поглед, изчезна в тълпата, заедно с Натали.

Ромиус изгледа отдалечаващата се двойка, после се обърна към мен.

— С теб трябва да обсъдим нещо. То по принцип се отнася до мен и сестра ми, но сега става дума и за теб. Няма как да не си забелязал, че твоето постъпване в Академията не я зарадва особено. Това, както се казва, е само върхът на айсберга. Сега ще ти разкажа една кратка история, но всичко трябва да си остане между нас. Ако някъде стане дума, ти нищо не знаеш.

Това с айсберга не ми стана много ясно, но чичо ми успя да ме заинтригува. Тук обаче имаше толкова народ, че не знам как бихме могли да проведем този личен разговор.

Ромиус забеляза погледа ми и махна с ръка.

— Никой няма да ни чуе, вниманието им е другаде, а и аз, все пак съм Майстор. — Неочаквано той се усмихна. — За толкова години, все нещо съм научил.

— Сигурно. Но, ако някой прочете по устните ни?

Върховният майстор леко се смути.

— Виж, за това не се бях сетил. Но, да се надяваме, че на никого, освен на теб подобна мисъл няма да хрумне. И така, слушай — Ромиус леко се намръщи, събирайки мислите си. — На теб, разбира се, ти е известно, че твоето семейство далеч не е последното в списъка на претендентите за Императорския трон. Ако трябва да бъде точен, то е трето в този списък. Нашият Император не се кани да напуска този свят, поне в близките сто години, но както знаеш, настъпиха смутни времена.

— Смутни ли?! — не се сдържах аз.

Бях убеден, че точно сега сме в разцвета на цивилизацията. Последните войни бяха приключили преди триста години, а единственият враг на Империята на елирите — Шатерският халифат, отдавна не се беше обаждал. Останалите ни врагове се намираха толкова далеч, че нямаше как да стигнат до нас. Съществуваха и вампирите, но те, в по-голямата си част, се бяха покрили, след като рухна Царството на Миирите.

Нашият град, както и цялата Империя не беше най-спокойното място на света, но чак нещо да застрашава Императора... Това направо си е смешно. Да не би чичо ми нещо да е мръднал?

— Ти няма откъде да ги знаеш тези неща — продължи Ромиус. — Не забравяй, че сред Майсторите има много добри ясновидци и макар че много от хората не вярват в предсказания, фактите сочат, че си струва да не ги пренебрегваш, дори когато не им вярваш безусловно. От няколко месеца насам, нашите гадатели повтарят едно и също — скоро ще има война, при това вътрешна война. Те използват точно този израз — вътрешна война. Това не е твоя грижа, но едно трябва да знаеш — вероятно много скоро Императорът ще бъде свален. И ако това се случи, най-вероятният претендент за трона ще си ти.

Изпаднах в ступор! Аз — Император?! Прилича на бълнуване. Щом нашето семейство е третото в списъка, къде са се дянали другите две?

Зададох на глас този въпрос.

— Обяснението е просто — усмихна се Ромиус. — Ако имаш дори минимални познания по хералдика, то би трябвало да знаеш, че Император може да стане само възрастна личност от мъжки род, която не е обвързана със семейство. Трети в списъка не си точно ти, а

семейство Никерс. Нещата в този момент са такива, че в първите две семейства нито един не отговаря на всички изисквания, а в нашето семейство сме двамата с теб. Но, за моя радост, има още едно правило — един Майстор не може да бъде едновременно и владетел. Преди всичко, защото това ще му даде прекалено много власт... и по много други, предимно етични причини, които ти няма как да разбереш, преди да си станал Майстор.

Изведнъж ми стана кристално ясно, че постъпвайки в Академията, аз съм се отказал от шанса да стана Император. Почувствах неописуема лекота! Аз — Император? Нали, докато подписа първия си указ, страната ще е пропаднала! Колко жалко, че Лиз не разбира нищо от политически игри, ако знаеше какво става, щеше да се пръсне от злоба! Да смени Император за някакъв си Майстор!...

— Сега разбра ли защо леля Елиза е, как да кажа, малко недоволна от това, че си приет в Академията — продължаваше Ромиус. — Тя не е лош човек, но нейните амбиции и стремежът ѝ да бъде над всички са твърде големи. За жалост, това е резултат от възпитанието ѝ. Ето защо, напоследък нашите отношения бяха поохладнели. Иначе, аз я уважавам и обичам.

— Значи излиза, че съм объркал всичките ѝ планове? — промърморих аз. — От мен нямаше да излезе никакъв Император, колкото и да ѝ се е искало. Дори и на мен да ми се искаше.

— Само така си мислиш. Истината е, че на всичко това, което е необходимо да знае един Император, теб са те учили от най-ранно детство, но ти не си се замислял, в момента също не се замисляш. Икономика, политика, история, дори твоите занимания с изкуство — всичко това е една тънко и точно планирана от леля ти образователна система. Не се чуди, тя беше предвидила всичко, с изключение на едно — твоето постъпване в Академията. Реално погледнато, ти си с много слаби способности и ако не се беше случило онова нещо на изпитите, нямаше да влезеш. Не се обиждай, фактите са си факти.

— Не се обиждам. Винаги съм го знаел — отговорих аз, малко насила. — Излиза, че леля ми ме е манипулирала цял живот, така ли? Оформяла ме е с идеята от мен да се получи идеалният монарх?

Ромиус леко се смути.

— Не е съвсем така. Тя е убедена, че това е добре за теб и много те обича, но всеки има своя представа за щастието.

— А какво ще кажеш за това, че никой не бива да бъде насилван да се чувства щастлив? Дори когато не става дума за физическо насилие, а за насилие върху личността?! — кипнах аз.

— В този случай аз не мога с нищо да помогна. Това си остава между вас двамата. Мога да ти кажа едно — тя много те обича и прави всичко за теб. Дори желанието ѝ да властва е нещо, чрез което тя иска да осигури твоето щастие.

Малко се успокоих. Моята леля не е идеална, но ме обича...

— Както и да е, мисля, че разбрах, но нали това не е всичко, Вие искахте да ми кажете и още нещо — попитах чичо си.

В тъмните му очи, които приличаха на моите се прокрадна нещо като одобрение.

— Не, не е всичко. Длъжен съм да ти дам възможност за избор. Ти все още не си записан официално в Академията. Ако искаш, след празненството можеш да си тръгнеш с останалите гости. Никой освен Върховните майстори и няколко от големите ученици не знае, че си приет, и никой нищо няма да каже, ако си тръгнеш. Може би някога ще станеш нашият Император, а може би ще успееш да станеш Майстор. Но съм длъжен да те предупредя — да се случат и двете неща е много малко вероятно. Предсказанията са доста неясни, а и в политическата обстановка много неща могат да се променят. Колкото до Академията... В Академията може и да не разберем защо ти се случи този сензитивен шок. След известно време може сам да се почувстваш принуден да напуснеш, тъй като няма да си в състояние да овладееш дисциплините от по-високото ниво.

Ромиус млъкна и впери изучаващ поглед в мен, очаквайки отговор. Знаех, че на лицето ми са изписани и вътрешна борба, и неувереност, но не защото не знаех какво да избира, а защото нямаше възможност да се откажа и от едното, и от другото.

— Знам ли, аз нямам навик да отстъпвам и ако има някакъв шанс да стана Император... — Погледнах към чичо си. — Може би е по-добре да си тръгна, колкото може по-бързо. Но пък още по-добре ще е, ако се опитам да стана Майстор.

Чичо ми се разсмя и най-неочаквано ме прегърна.

— Радвам се, че избра това. Мисля, че всичко ще бъде наред и заедно ще успеем да разгадаем твоя феномен.

Не го попитах какво е това „феномен“, така или иначе нямаше да ми каже, а току-виж окончателно се разочаровал от мен.

— И аз се надявам — усмихнах се аз.

— Трябва да поговоря с леля ти и да те впиша в списъка, а ти се забавлявай и не забравяй, че когато дойде време гостите да си ходят, ти оставаш, заедно с всички бъдещи възпитаници.

Кимнах радостно и изведнъж си спомних въпроса, който исках да му задам и за малко да пропусна, заради всичкото щастие, което ми се изсипа на главата.

— А... Ромиус, да попитам...

— Кажи.

— Кое е това момиче с бялата рокля? Когато влезе, всички млъкнаха като поразени. Да не е прокажена?

— Почти позна. Вампир е!

— Това и аз го забелязах, слава богу, не съм сляп — прекъснах го аз.

— Може ли да не ме прекъсваш?! — размаха пръст Ромиус и аз се усетих, че той не е само мой чичо, а и Върховен майстор. — Тя е единственият вампир, който е успял, откакто съществува Академията, да издържи изпитите. — И ако трябва да съм абсолютно точен, тя е единственият вампир, който въобще някога е успявал да вземе тези проклети изпити.

За това и аз се досещах.

— Аха, затова ли толкова си падат по нея?

— Дали си падат? Това не е точната дума. Просто я боготворят. Ще ти кажа още нещо — срещу нея има вече три покушения. Все едно, че нищо не съм ти казал. Тези, които са се опитали да извършат покушението, са открити мъртви. Знам това със сигурност, защото аз намерих тези хора и аз поръчах атентата — и като видя моето изумление, добави: — Шегувам се, разбира се. Хайде, да тръгвам, че много се запrikaзвах, а както виждам и приятелите ти нямат търпение да отидеш при тях.

Проследих погледа на Ромиус и видях, че на десетина метра от мен стои Чез и хвърля към мен неспокойни погледи.

— Довиждане, чичо. И много ти благодаря — казах аз подир него, обръщайки се за пръв път на „ти“.

Върховният майстор тъкмо беше направил няколко крачки и Чез дотича.

— За какво си говорихте?!

Какво да му кажа?! Че току-що съм се отказал от трона? Или че съм недоносчето на Академията?

— Ами, нищо особено. Харесва му моята музика — замислено отвърнах аз.

— А защо беше побеснял?

— Побеснял ли? — повторих учудено.

— Разбира се, как само ти викна!

Аха, ето какво било! Когато го прекъснах... Наистина, никой не може да прекъсва Върховен майстор. Отстрани сигурно изглежда потресаващо!

— Защото, без да искам го прекъснах — честно си признах.

— Прекъснал си Върховен майстор?! Животът ли ти е омръзнал?!

— Успокой се, нищо не се е случило. Къде е дамата ти? — опитах се аз да сменя набързо темата.

— Каква дама? — Чез изведнъж се смути. — За какво говориш?

— Я стига, нали току-що ви видях с Натали да се разхождате под ръка?

— Дожаля ми за момичето. Ако я бях оставил в оная гнусна компания, щяха като нищо да я развалят.

Бях принуден да се съглася с него. Чудех се как съм могъл да излизам с Лиз цял месец. Умът ми не го побира!

— Чез, ти видя ли момичето в бяло? — попитах аз, като се опитвах да се извъртя така, че да зърна още веднъж прекрасните бели одежди.

Чез не отговори.

Обърнах се, за да видя защо мълчи, а той се беше вторачил изчаквателно в мен.

— Какво?

Чез помълча още известно време, после отговори.

— Ами, мисля си, дали изобщо съм те познавал? Сигурен си, че познаваш даден човек, но се оказва, че изобщо не е така.

— Не те разбирам.

— Струваше ми се, че Академията никога не те е интересувала кой знае колко. Сега виждам, че се познаваш с най-добрите ученици, разговаряш с Върховните майстори... Какво още не знам за теб?

Не се досещах какво да отговоря. Той донякъде наистина е прав, но нали всичко, което се случи, се случи днес! Изобщо, днешният ден беше един луд ден! Освен това, той все още не знаеше, че съм приет в Академията. А разговора ми с Ник на входа просто е пуснал покрай ушите си.

— Ами, не знам как да ти го обясня.

— Опитай някак.

— Мен ме приеха в Академията.

Казах ли ви, че днес е най-смахнатият ден, който съм имал!

Чез дълго се смя. Чак когато хубаво се насмя, каза:

— Сериозно те питам.

Да си призная, обидих се.

— Говоря съвсем сериозно.

— Приели са те в Академията?! Че ти една крушка не можеш да светнеш от първия път.

Тук обидата ми преля.

— И какво от това? — скочих аз. — Не всички можем да бъдем такива непризнати гении като теб!

Чез се усети и ме погледна виновно.

— Извинявай, трудно ми е да повярвам.

— Ще трябва да повярваш! — аз все още кипях от злоба.

След като изрекох това, бесен обърнах поглед към залата и неволно започнах да оглеждам лицата, едно по едно. Бях страшно обиден и се мъчех някак да се успокоя.

Чез сложи ръката си върху рамото ми.

— Добре де, стига вече, радвам се за теб, но някак, още не мога да повярвам. Всъщност, никак не е лошо, може да се окаже, че сме в един факултет. Ти каква стихия предпочете, Върховен майсторе? — със сарказъм добави той.

— Нямам предпочитания — отвърнах аз, без да се замислям. — И като Най-Върховен майстор, искам да си намеря момиче за вечерта.

Приятелят ми широко се усмихна.

— Това вече е познатият стар Зак! Може да се каже, че имаш богат избор. Тук е неотразимата Пеги — той посочи с пръст една стройна дама, която на око тежеше поне пет пъти повече от мен — и добронамерената Лиз, и дори прелестното маце с дългите зъбки. Коя си избираш?

Чез не знаеше, че е уцелил в десетката, защото именно към мацето с дългите зъбки, аз вече се бях насочил. Само дете никъде не виждах бялата й дреха.

— Нека бъде последната — по-скоро на себе си промърморих аз, но Чез ме чу и замига на парцали.

— Тя е точно зад гърба ти.

Замалко да повярвам! Но за всеки случай се обърнах, за да проверя.

— Ох... — стреснато произнесох аз и почти се сблъсках с днешната си очарователна гостенка.

— Здравейте, Закари... хм... Никерс, ако не греша.

Тя не грешеше.

— Той самият — веднага се намеси Чез, — пред вас стои гордостта на родителите си, страстта на момичетата и любимецът на нашия Император, великият, но скромнен, силният и добър, красивият, но не суетен... какво съм се разприказвал само за себе си... Моля, запознайте се, това е Зак. А вие коя сте, млада госпожице?

Момичето не обърна внимание на думите на приятеля ми и все така въпросително гледаше към мен.

— Ами... да... — опитах се да се усмихна. — Всъщност, ние вече се познаваме. Само не можах да разбера как е името ви.

Чез ме изгледа подозрително, после погледна момичето и като промърмори нещо от рода „вие сте лоши и аз ви напускам“, тръгна отново да обикаля залата, с надеждата да открие едно съвсем определено момиче.

— Наистина, получи се доста неловко. Казвам се Алиса. Бих искала да ви се извиня за това, което се случи днес. Наистина исках да дойда и да се извиня, но...

Тя се смути, замълча и ме погледна. Аз все така глуповато се усмихвах. След няколко секунди от моя омагьосан мозък тръгна някакъв импулс към лицевите ми мускули, а след десетина секунди, вече заприличах на що-годе нормален човек.

— Нали разбирате, че не се случва всеки ден да стрелят по вас с арбалет? Той, между другото е у нас и ако искате, можете да дойдете днес и да си го приберете.

След като изрекох това, изведнъж се усетих каква глупост бях изтърсил. И абсолютно не на място добавих:

— Макар че едва ли си струва.

Глупак!

— Хубаво — произнесе тя, като си даваше вид, че не е чула думите ми. — Аз ще си ходя, тук и без това съм „персона нон грата“ и вие не бива да си имате вземане-даване с мен. Току-виж навредило на репутацията на семейството ви.

Не биваше да споменава семейството ми. Само като се сетех за леля си и колко пъти на ден ми напомняше за репутацията на семейството, ме обземаше ярост. Оказваше се, че единственото нещо, което я интересуваше, беше репутацията и дори собственият ѝ племенник беше само някаква част от тази репутация.

Да си призная, няхах никакво намерение да пускам Алиса да си ходи, но вече дяволът ме беше обсебил. В този момент, тъкмо навреме зазвуча музика и мълчаливо протегнах ръката си, канейки я на танц.

Тя, разбира се, не ми отказа.

Както по-късно успях да забележа, около нас се беше опразнило солидно пространство. По всичко личеше, че повечето хора пренебрегнаха моята дама и стана така, че и аз, заедно с нея се оказах в изолация. Макар че музиката свиреше, никой освен нас не танцуваше. Ние се възползвахме от широкото пространство, изпълнихме няколко стъпки и изведнъж към нас започнаха да се присъединяват и други двойки. В началото имах подозрението, че първата двойка, която излезе на дансинга, бяха Чез и Натали, но по-късно, вече не можех да кажа точно. Танцувахме известно време. Трябва да призная, че тя танцуваше божествено — усещаше ритъма, водеше се леко и улавяше всяко мое движение. Бялата ѝ дреха се развяваше, правеше я въздушна и ефирна и създаваше усещането за полет.

Но ето че музиката спря и ние мълчаливо се върнахме на мястото си, до стената. Около нас пространството, разбира се, отново се оказа празно. Добре, че пак бях избрал старото място зад фикуса и така успяхме да се скрием от любопитни погледи.

След като си пое дъх, момичето произнесе:

— Ама вие танцувате много добре. Само чувството ви за ритъм, от време на време, ви подвежда.

Вече се бях приготвил да подхвана подробен разказ за това как съм учил танци при най-добрите учители на кралството, когато забелязах в очите ѝ весели искрици.

— Обещавам следващия път да се поправа — смирено отговорих.

— Постарайте се — очарователно се усмихна момичето, — но следващ път няма да има. Май не забелязахте как ви гледаше вашата леля.

— Каква леля? Нямам никаква леля! И стига сте ми говорили на ви!

Алиса повдигна рамене.

— Добре, още повече, че и ние не си говорим на „ви“.

— Кои „ние“? — заинтересувах се аз.

— Вампирите, кои! При нас всичко е различно — замислено отвърна момичето.

Спомних си приказките и старите легенди от детството ми. В тях се разправяше за вампири, за някакво кръвно родство, за това, че някой е господар на някого... Да си призная, нищо не разбирах.

— И как е... да си вампир? — неочаквано дори за себе си попитах аз.

Момичето пак повдигна рамене и също ме попита:

— А как е да си човек?

— Нормално — аз леко се сконфузих. — Човекът е човек навсякъде.

— Както и вампирите. И те навсякъде са си същите — раздражено каза Алиса и по всичко личеше, че не желае да продължава темата.

— Ясно... — отговорих аз.

Разговорът явно не вървеше, но не исках да се предавам и когато най-сетне бях намерил тема, Алиса внезапно ме целуна. Просто така, без причина! Не че имах нещо против, но зъбките и бяха доста остри и ми разцепиха устната. Когато най-накрая ме пусна, аз произнесох едно многозначително:

— Олеле...

— Извинявай — изрече Алиса с глас, който изведнъж беше станал безразличен. — Нищо лично, исках да ядосам един човек.

— Няма нищо, при нужда пак заповядай — измънках аз.

— Пак ще се видим — подхвърли момичето, измъкна се иззад фикуса и изчезна от погледа ми.

Вдигнах очи към небето и попитах този, който седеше там, заради какви грехове трябва да търпя всичко това. Дори ми се стори, че на тавана се размърдаха някакви сенки, сякаш съгласявайки се с мен или предупреждавайки ме.

Мина известно време, преди да си върна способността да разсъждавам реално. Всъщност, какво ме прихвана? Та аз дори не обичам да танцувам. И защо тя си тръгна по този начин и ме остави с толкова объркани чувства?

— Сега да те видя! — иззад фикуса се показа зачервената физиономия на Чез. — Реши ли вече каква смърт ще си избереш? Спокойно можеш да избереш Шатерската инквизиция, защото нейните мъчения са детска игра, в сравнение с това, което леля ти ти е приготвила.

Все още не бях се отърсил от преживяното и реших да не отговарям. Още повече, че не ми беше до шеги. Доколкото познавах леля си, можеше наистина да се стигне до харакири (каквото и да означаваше това). Чакай, какво е това „харакири“? Откъде ми хрумна тази дума? А, да, мисля, че се досещам. Бях я чул в един от сънищата си.

Но сега не трябваше да мисля точно за сънища. Там, при леля ми ставаше нещо.

С известно усилие успях да изляза от състоянието на дълбок размисъл и фокусирах вниманието си върху гласа на Чез.

— ... И какво вижда тя, когато се приближава до любимия си племенник?! Той се целува със създание, от което странят дори и тези, които най-малко страдат от предрасъдъци! А когато решава да обясни на нахалницата, че поведението ѝ е най-малкото непристойно, получава отговор, че вашата сватба е насрочена за третия месец на пролетта. Какво ще кажете за това, бъдещи татко на малки вампирчета?

Бъдещият татко съвсем загуби дар словото си.

Каква сватба? Изпуснал ли съм нещо? Леля ще получи удар, ако вече не е получила! А ако не е получила, значи аз ще получа, с нейна помощ.

— Ъ-ъ-ъ... Чез... а тя... много ли е сърдита? — почти заеквайки попитах аз.

— Сърдита ли? Ами, как да ти кажа, мен ако питаш, бих казал, че е превъртяла от бяс, хвърля гръмотевици и мълнии, в състояние е да те разкъса с голи ръце...

— Замълчи! — почувствах спазъм, като от остра зъбна болка. — Всичко разбрах.

Чез се усмихна, този път със съчувствие.

— Мога да те успокоя. Разборът се отлага за утре, тъй като гостите сега си отиват и остават само новоприетите. Моли се на връщане да те пречукат крадци (това беше шега, защото последният крадец го обесиха още преди двеста години) и да не ти се налага да се разправяш с леля си.

Колкото и да е странно, но от неговите думи не ми стана по-леко.

— Я ми кажи, ти наистина ли мислиш да се жениш? — неочаквано попита Чез.

Ако погледът ми можеше да убива, Чез вече щеше да лежи мъртъв.

— Ясно, ясно!... Надявам се поне да ме поканиш на сватбата.

Извъртях се, за да го изритам, но той отскочи встрани, а аз не смеех все още да се покажа иззад фикуса. Не всички си бяха отишли. За мен, разбира се, беше важно леля ми да си отиде.

Огледах внимателно залата. Някои продължаваха да седят, но много от хората, вече си тръгваха. Почти крадешком и на пръсти се запътих към централната маса и по Закона на всемирната подлост попаднах направо на Лиз и Натали.

— Изходът е натам — посочи с пръст зад мен Лиз.

— Много се радвам, че знаеш, накъде отиваш — изобразих аз една крива усмивка.

— Тогава, давай към изхода — опря ръката си в гърдите ми досадното момиченце. — Тук не ти е мястото.

Натали плахо дръпна приятелката си за ръкава.

— Чез май каза, че Закари също е приет в Академията.

Лиз с пълно гърло се изсмя в лицето ми. Но защо точно в моето лице?... Нали Натали твърди, че...

— Глупости, той не може дори една лампа да запали от раз!

Ето на! Тази случка и до ден-днешен я разправят, с повод и без повод. Аз тогава, да си призная, бях леко подпийнал, трудно стоях на краката си и изобщо не ми беше до лампата.

— Но Чез каза... — продължаваше да настоява Натали.

— На Чез приказките! — прекъсна я Лиз. — Той може да ти наприказва какво ли не, само и само да те вкара в леглото.

Тук вече не издържах.

— Лиз, повечето хора си отидоха. Време е и ти да се разкараш.

Лицето ѝ стана огнено червено. Като ми хвърли един убийствен поглед, тя със строева стъпка се отправи към един от Учителите Майстори. Натали (браво на момичето!) реши да не чака приятелката си, виновно ми се усмихна и тръгна към изхода. В това време приятелката ѝ направи всичко възможно, за да ме унизи. По-точно, опита се да го стори.

Високо, така че всички да чуят, взе да се жалва от мен.

— Извинете, това момче не е прието в Академията, но въпреки това, категорично отказва да напусне залата.

Майсторът, както ми се стори, я изгледа озадачено, като май не му стана много ясно какво се иска от него. Лиз мина от театралните ефекти към преки действия и зашепна нещо в ухото му. Майсторът повдигна рамене и се обърна към мен.

Тогава аз разпознах представителната фигура на Майстор Шинс, когото вече познавах от площада.

Лиз хвана още нищо неразбирация Майстор под ръка и победоносно тръгна към мен.

— Ето, този е младежът... — започна Лиз, приближи се към мен и ме посочи.

Майсторът май ме позна.

— Млади човече, моля, вървете на мястото си, тук задържате всички. Хайде, малко по-пъргаво! Ако не се лъжа, вие ще бъдете в моя факултет, нали така?

Кимнах утвърдително за всеки случай, макар че и понятие си нямах за кой факултет ставаше дума.

— Моля! Моля! По-чевръсто! — махна с ръка Майсторът и се обърна към Лиз. — Та какво искахте да ми кажете?

А тя беше станала цялата на червени петна и само отваряше и затваряше беззвучно уста.

Прииска ми се да ѝ се изплезя, но се удържах и с достойнство се отправих към масата, като с крайчеца на окото си проследих безславното отстъпление на противното момиченце.

След няколко минути вратите бяха затворени и в залата останахме само новоприетите и Върховните майстори. Учениците седяха в съседното помещение и току надничаха през отворената врата.

Всички ние, заедно с вампирката, седнахме около голямата маса. По моя груба сметка, местата бяха около двеста, плюс-минус десет.

Тръгнах към мястото, което Чез благоразумно ми беше запазил. И пак, по Закона на всемирната подлост съвсем близо до нас бяха седнали приятелите на Лиз. И те като всички останали, бяха станали свидетели на сцената, която Лиз устрои. Погледите, които нейният кавалер ми хвърляше, не предвещаваха нищо добро. Същото важеше и за погледите, които кавалерът на Натали (надявам се, вече бивш), мятеше към Чез. Впрочем, нито аз, нито Чез се впечатлявахме от това.

Потърсих с поглед бялата фигура, която седеше отляво, през осем човека и срещнах насмешливия поглед на Алиса. Тя ми смигна и подчертано бавно се извърна. Както се казва, всяко момиче е загадка, намеренията ѝ са тайна, но най-често за нея самата! Изключително точно казано!

Тъкмо бях седнал и някъде отгоре се раздаде вече познатият ми от изпитите механичен глас:

— Приветствам новоприетите! Това е вашата последна вечер на свобода и ви съветвам да ѝ се насладите с пълна сила.

ДЕЙСТВИЕ 6

Насладихме ѝ се със страшна сила. На нищо в живота си така не съм се наслаждавал. Сега обаче не знам как да се измъкна от тази наслада.

— Както знаете, вие сте новоприети. Това звание ви се дава само за един ден, тъй като утре сутринта вече ще бъдете наши възпитаници или ученици, на когото както му допада. В какво се състои разликата? Много е просто. Новоприетите имат правата на всички граждани на Империята. Учениците обаче нямат никакви права. Ще трябва да си заслужите дори правото на живот, да не говорим за правото на храна и прочие...

Гласът млъкна и във въздуха увисна тягостно мълчание. Някой нервно се изсмя. Майсторите седяха на масата си и с интерес наблюдаваха какви ще са нашите реакции. Ние обаче не реагирахме по никакъв начин. Всички мълчаха и чакаха продължението. Ако някой беше решил да ни уплаши с приказките си, явно беше сбъркал.

— Трябва да се преселите в кулата преди изгрев слънце. След изгрев слънце вече ще бъдете наши ученици. Това ще продължи само един ден по вашето време и три месеца по вътрешното време на Академията. След това, след като мине още един ден, през който ще ви пуснем в града, ще започне вторият стадий на вашето обучение. За вас той ще продължи един ден, но за света, който ви заобикаля, ще са минали три месеца. Това не е случайно. Отсега нататък трябва да живеете със съзнанието, че стоите по-високо от обикновените хора и че с всеки изминал ден се издигате все по-високо. Не бива обаче да забравяте, че колкото повече знания и сила притежавате, толкова по-голяма е вашата отговорност. Изкачвате се все по-високо, но това не означава, че ще ви е по-добре. Вие ще сте като всички останали, с тази разлика, че Майсторите дължат много повече на Човечеството. Отсега нататък вие се превръщате в роби — роби на знанието, роби на правилата, роби на силата и роби на съвестта. Превръщате се в роби на Занаята!

В залата отново стана много тихо. На мен лично ми беше все тая, чий роб ще бъда. Единствено ме радваше, че няма да ми се наложи да се прибирам вкъщи... един ден, май? Или бяха цели три месеца? Напълно се обърках.

— И така, преди да се разотидете, за да се запознаете с деканите на вашите факултети, можете да задавате въпроси. Предварително ви заявявам, че на глупави въпроси няма да отговарям.

Веднага стана шумно като на женски пазар. Интересното беше, че всички питаха и всички получаваха отговор. Можеха да бъдат чути произнесените въпроси, но отговорите бяха адресирани конкретно към този, който питаше. Успях да схвана тази подробност малко по-късно и засега само се вслушвах в гълчавата, която цареше около мен.

Накрая не издържах и зададох въпроса, който ме мъчеше:

— Вкъщи ще се прибираме ли?

— У вас ще се приберете само за да си вземете най-необходимото — чух аз монотонния отговор, който беше предназначен за мен.

Неволно се замислих. Какво още исках да питам?... А, да... една странна дума...

— Какво е това „харакири“?

— Въпросът е неясен.

Дали ми се стори или наистина долових в механичния глас леко объркване?

— Добре, тогава искам да ми разкажеш за сензитивния шок.

— Достъп отказан — издевателски отвърна механичният глас, след което прозвуча познатият глас на Ромиус. — Стига си задавал умни въпроси, защото смущавах нещастния „автомаг“, а той, горкият е почти жив. Питай го нещо, свързано с постъпването ти.

Реших да не подсецам чичо си, че историята със сензитивния шок е свързана именно с постъпването ми. Все пак, той е Върховен майстор.

— Извинете — отговорих, без да знам на кого отговарям — дали на чичо си или на странния „автомаг“.

Тогава, какво да питам?

— Между другото, защо не произнесе реч на Академията? — спомних си изведнъж.

— Защото Академията няма глава — охотно отговори „автомагът“.

— Как така? — объркано попитах аз.

— Въпросът е неясен.

— Защо няма глава? — поправих се аз.

— Защото тази длъжност не съществува вече триста години.

Защо тогава Чез разправяше, че реч ще държи главата на Академията, щом такава длъжност няма толкова отдавна? А! Сещам се, Чез сигурно разполага със стара информация. Трябва непременно всичко да му разкажа.

За други въпроси не се досещах. Постоях още малко, за да изчакам останалите новоприети. Когато отзвуча и последният въпрос, механичният глас произнесе:

— След разговора с декана, можете да си отидете до вас, за да си вземете необходимите вещи и точно един час преди разсъмване, трябва да бъдете в двора на Академията. Който закъснее, ще изгуби мястото си и никога вече няма да може да кандидатства. А сега, моля да отидете там, където са концентрирани вашите стихии.

Подозирам, че откакто съществува Академията, все още не се е случвало някой да закъснее. Надявам се да не бъде първият. Аз обаче пак се отплеснах. Ако не се лъжа, Ромиус разправяше нещо за стихията на... огъня, май...

Народът започна да става, аз също скочих от мястото си, за да не будя излишни подозрения. Бях започнал вече да нервнича, когато видях Ромиус. Той кимна с глава, посочи по-далечния ъгъл на залата и аз тръгнах нагам.

— Зак — прошепна ми Чез, който все още се буташе около мен. — Отивам в онзи ъгъл, там май се събират познати физиономии от моята стихия. А ти, накъде?

— Също нагам — отговорих му, без особен ентузиазъм.

— Супер!

— Върви — побутнах приятеля си и ние се запровирахме към ъгъла, където стоеше един Върховен майстор.

Когато се доближихме, много се учудих, защото първо, видях, че и Алиса е там и второ, нашият декан се оказа същият шишко, който така успешно беше отсвирил Лиз. Впрочем, същият той яростно протестираше срещу приемането на вампирката... а тя ще бъде негова

ученичка... Лично на мен това обстоятелство ми беше особено приятно.

Когато около Майстора се събраха приблизително петдесетина човека, той започна речта си:

— И така, драги ученици, аз се казвам...

— Шинс — прошепнах аз на Чез името, което днес бях чул в двора на Академията.

— Шинссимус Стивел — продължи Майсторът. — А вас, Закари Никерс, ще ви помоля да не ме прекъсвате!

Прехапах уста, макар че убийте ме, изобщо не ми стана ясно как ме е чул и как репликата, която аз самият едва чувах, би могла да прекъсне речта му. Освен това, не си спомням някой да ме е представял, а той знаеше името ми.

Чез ме гледаше с поглед, с който ме питаше: „Ти откъде знаеш“?

— Аз завеждам факултета на Огнената стихия. И за да ви стане съвсем ясно, ще ви кажа, че през този ден, който ще обхване цели три месеца, аз ще бъда за вас майка, баща и ваш по-голям брат. Ако нещо не ви е ясно, идвайте при мен. Ако ви трябва нещо — идвайте при мен. Ако всичко ви е ясно и нищо не ви трябва, пак идвайте при мен. Няма нужда да се запознаваме. Познавам всички ви, при това по-добре, отколкото вие самите се познавате. Сега нямам никакво желание да хабя драгоценното си време за вас, така че можете да си отидете, да съберете вещите си и да дремнете някой и друг час. Но един час преди разсъмване да сте тук. Свободно! Разпръсни се! — най-неочаквано, по войнишки завърши Шинссимус.

Никой повече не задаваше въпроси и всички мълчаливо се отправихме към изхода. Надявах се да пресрещна Алиса, но тя изчезна още преди да направя и една крачка. Чез ме хвана за лакътя и ме издърпа настрана.

— Може би ще е по-добре, ако не се връщаш до вас, защото току-виж не си успял да дойдеш на сутринта.

Странно, моите мисли бяха в същата посока.

— И на мен не ми се прибира, но там е всичката ми музика. Можеш ли да си представиш дори един ден без музика?

Чез отрицателно поклати глава, защото явно не си представяше такъв тих и щастлив ден. Няма как — не обича музиката, както аз я обичам.

— И аз не си го представям — казах аз, игнорирайки сарказъма му. — Така че... изкуството иска жертви.

Изрекох това и тръгнах към изхода, а Чез се помъкна след мен. Тъкмо бяхме излезли от клуба, когато той ме издърпа и ме бутна в тълпата.

— Какво правиш? — само успях да изрека, налитайки върху някакъв тип с хилава външност. Момчето възкликна смаяно и побърза да се скрие в множеството.

— Ето там е леля ти — прошепна Чез. — Ако побързаш, ще успееш да изтичаш до вас, да си вземеш нещата и да се върнеш, преди тя да се е прибрала. След това можеш да дойдеш у нас. Хайде, тичай и гледай да не те завари.

Нямаше време за приказки. Кимнах и побягнах, колкото сили имах по тротоара, който светеше в тъмното, като разпръсквах с амулета си безплатните сенки по пътя си. Ако трябва да съм откровен, отдавна бях престанал да обръщам внимание на тези същества и съвсем бях забравил за тяхната потенциална опасност. Но истината беше, че ако не беше защитният ми амулет, стражите нямаше да намерят даже скелета ми.

По пътя към къщи се досетих, че както обикновено си бях забравил ключовете, а прозореца, след днешното посещение на неочакваната ми гостенка, бях затворил. Целият ми оптимизъм се изпари на секундата. Оставаше ми единствената надежда, близначките да си бъдат у дома. Вече бях оставил зад гърба си златните квартали и сега луната огряваше моя дом, който в тъмното ми изглеждаше направо мрачен. Интересно, как досега това ми е убягвало?!

Близначките, разбира се, не си бяха вкъщи. Обиколих дома няколко пъти, но надеждата да намеря някой отворен прозорец се оказа напразна. Покрай защитната система няма как да се мине (макар че по идея, тя би трябвало да ме разпознае), току-виж съм се превърнал във въглен, ако случайно стъпя не където трябва или ако се заседа подозрително дълго.

Седнах на стълбите и се замислих. Какво можех да кажа на леля ми? Ако се върне и ме завари тук, няма да мине без задушевен разговор. Пак ще ми опява, а може и по-лоши неща да ми се случат.

Сигурно умората и вълненията от днешния тежък ден са си казали думата, защото дори не съм усетил как съм заспал.

Пред очите ми още беше улицата, осветена от някой и друг прозорец и от светещите павета, но изпод нея започнаха да се подават някакви чуждоземни очертания. Беше минала цяла вечност или само секунда и пред очите ми вече не стоеше златистата и изящна сграда, а се издигаше нещо безформено и сиво. По безлюдните улици се появиха някакви сенки — или призраци, или закъснели минувачи. Минувачите обаче не прозират, а през тези се виждаше звездното небе и двете луни. Или едната? Очертанията им се сливаха и вече не можех да различа кое е сън и кое — реалност. Изведнъж над мен прелетя, като едва не докосна главата ми с ципестите си криле прилеп и всички призраци изчезнаха...

Улицата отново придоби нормалния си вид, странните призраци се стопиха, къщите отново върнаха златния си достолепен вид, а на небето отново светеха две луни. Тръснах глава и силно кихнах, прогонвайки окончателно всички видения.

— Ето къде си бил — прозвуча звънкият глас на леля ми. — Знаех си, че веднага ще дотичаш, за да си събереш багажа!

В гласа ѝ звучаха нотки на обида.

— Какво пък, така може би дори е по-добре.

Изад живия плет се показва леля, във вечерна рокля и кой знае защо, с бутилка шампанско в ръка.

— Щом така искаш — така да бъде!

Не виждах лицето ѝ, тъй като беше в сянка, но бях убеден, че беше застинало, с изражение на пълна безнадеждност. Гласът ѝ издаваше точно това.

— Значи, няма да ми се караш? — плахо попитах аз.

— Би трябвало, но няма. Ти си вече голям човек и сам избираш пътя си. Жалко, че на него няма да има Императорски трон — снажната ми леля тъжно се усмихна. — Да вървим да събираме багажа ти, бъдещ Майсторе.

Изрече това, спокойно се изкачи по стълбите, където аз допреди малко седях и отвори вратата. По-точно, вратата сама се отвори, веднага щом защитното заклинание усети близостта на енергетичния ключ. Той, впрочем, имаше доста странна форма. Незнайно защо, още

от древни времена се смяташе, че тези ключове задължително трябва да притежават формата на особена пръчка. Защо ги правят с такава неразбираема и глупава форма, никой не знае, във всеки случай, на мен никой досега не е могъл да ми го обясни смислено, още повече, че не се използваше някаква специална магия на формата.

Постоях още малко, тъпо гледайки пред себе си, и не разбирах как така леля ми изведнъж е станала толкова добра. Като се сетя колко нравоучения трябваше да изтърпя, когато се отказах от Школата по танци при Императорския дворец. Сега тя приличаше просто на ангел. Това си е направо подозрително, ако не и нещо повече.

Поех си нервно дъх и тръгнах да си събирам нещата. Какво друго ми оставаше?

* * *

— *Къде беше?* — *попита безличен глас.*

Някакъв пълен мъж отговори със смесица между изненада и радост:

— *Пих бира.*

* * *

Събуди ме неописуемо главоболие и звън в ушите. С огромно усилие повдигнах клепачи, но в главата ми се разнесе такава стържене, че се наложи веднага да ги затворя и тогава разбрах грешката си. Така глава не ме беше боляла, откакто се напих за пръв път. Тогава ми помогна една бутилка с хубаво вино. Щеше да е добре и сега да се намери една, за да облекчи страданията ми. Как можах снощи да изпия толкова!

Момент, момент, не беше снощи, а днес и не съм пил нищо друго освен шампанско! Леля ме отпрати да си събирам вещите, а тя отиде да приготви вечерята. От яденето се отказах, защото се бях нахранил още в „Златният полумесец“, но пийнах малко шампанско. Докато си пийвах, леля ми все разправяше колко ще ѝ липсвам. Молеше ме да ѝ

простя за това, че не ме е опазила от лошо влияние. Започнах да споря с нея и после... какво стана после?

Мислите ми течаха вяло, бутаха се една друга и се биеха. Не смеех да помръдна, защото и най-малкото движение ми причиняваше ужасно главоболие. Обаче, лека-полека започнах да идвам на себе си.

Интересно, колко ли време бях проспал? Със сигурност вече трябва да излизам, за да не закъснея.

Само при мисълта, че може да закъснея, целият настръхнах! Не исках да съм първият идиот, който не се е явил, след като вече е бил приет. Само че така ми се спеше... Бих могъл да стана и малко по-късно, няма да настъпи краят на света, ако поспя още мъничко.

Изведнъж будилникът зазвъня страховито. И ако трябва да съм точен, това не беше будилникът, а „музикалката“, която бях настроил на определено положение на небесните тела. Наложих се все пак да отворя очи и независимо от страхотната болка, да погледна часовника.

Майко мила! Вече беше почти седем!

Ако досега ми досаждаше главоболието, то сега ме подкоси вледеняващ ужас. По-точно, щеше да ме подкоси, ако не лежах. Обезумял, скочих, грабнах сака си и презглава се спуснах по стълбите. Едва по пътя си спомних, че само преди секунда умирах от адско главоболие. Сега обаче не ми беше до него. Долу нямаше никого, но дори и да имаше някого, едва ли бих го забелязал. Изскочих на улицата и побягнах към Академията, колкото сили имах. Току що измитият тротоар се пързеляше под краката ми. На няколко пъти за малко да падна, но се справих и побягнах още по-бързо. Улиците бяха все още безлюдни, само тук-там се виждаше по някоя самотна фигура да разтваря ръчно „маргаритката“ за ловене на „вълшебства“. Автоматичните „маргаритки“ се бяха разтворили отдавна.

Докато тичах, в главата ми се въртеше една-единствена кошмарна мисъл. Няма да успея! От нас до Академията пътят е четиридесет минути пеша. Тичешком е двадесет. При моята скорост — десет. А трябва да успея за пет!

От ужас неволно затворих очи и, разбира се, налетях на локва, дълбока до коленете ми и в следващия миг се плъснах в нея. Веднага скочих на крака и продължих да тичам. Добре, че съм трениран, та болката в удареното коляно не беше проблем за мен. Макар че си е изключително неприятно нещо.

Излетях на Площада на Седемте фонтана и вече бях на финалната права. Пред мен се извисяваше Академията, с широко отворени порти и кой знае защо, празен двор. Там трябваше да са се събрали всички, които бяха приети. Не се виждаше никой!

Влетях като метеор, по инерция пробягах още десетина крачки и спрях.

Тишина. Тишина и пустота. Ето какво сварих в Академията. Бях закъснял. Бях безвъзвратно закъснял.

Приблжих се до кулата на Академията и капнал, седнах на земята, облегнах гръб на стената и поставих до себе си сака с вещите.

Закъснях. Успях да се успя. Как се случи? Когато се прибрах у дома, не ми се спеше! Дори не бях чак толкова уморен! Нима?!... Не, не може да бъде... Не може да бъде, леля ми да ми е сипала нещо в шампанското! Или може?... Тя, разбира се, не е цвете за мирисане, но да тръгне чак на такава подлост... нали все пак ми е леля? Как е могла?!

— Не е ли малко рано?

От изненада подскочих повече от метър във въздуха.

— Ти да не би да си спал тук? — продължи веселият глас.

Огледах площада, но не видях никого. Откъде ли идваше гласът?

— Погледни нагоре, глупако!

Послушно вдигнах поглед и видях на прозореца на третия етаж луничавата физиономия на едно момче, което изглеждаше година-две по-малко от мен. Макар че не съм много сигурен. Може да беше на деветдесет.

— За какво да е рано? — попитах тъпо.

— За всичко — лаконично отвърна момчето.

Тук нишката на разсъжденията ми се скъса и се замислих. Почти, постоях пет минутки, взрян в краката си.

— Мисля, че е късно — произнесох най-сетне.

— За какво? — учуди се рижавият.

— За всичко — изумен от остроумието си, отвърнах аз.

— А-а-а... — момчето завъртя показалец около слепоочието си и се прибра.

Продължих да седя и да наблюдавам как паважът попива водата и как изчезват локвите. След известно време отнякъде зазвучаха весели гласове и през портата нахлу развеселена тълпа народ. Без да

ми обърнат грам внимание, те отидоха до средата на двора и там спряха. За мой ужас, там беше и моята, по-скоро вече не моя, несравнима Лиз, която вероятно беше дошла да изпрати новия си ухажор. От все сърце ми се прииска да попия в земята като влагата между паветата, но дори това да беше се случило, пак нямаше да мога да се спася. Бях забелязан.

Цялата компания се беше обърнала с лице към мен. Звънък момичешки глас изрече нещо, явно не дотам прилично, защото всички се разсмяха. Усетих как започвам да се изчервявам въпреки волята си. Едва сега забелязах, че все още съм облечен в златистия костюм, с който бях вчера. Костюмът си беше хубав, не може да се отрече на леля ми, че има вкус, но след като снощи си бях легнал с него и след падането в локвата... И най-изпадналият жител на града не би се разхождал дори из дома си в този вид, та камо ли навън.

Най-демонстративно им обърнах гръб и се постарях да не почервениям повече, доколкото беше възможно. През това време заприиждаха все повече и повече хора и ми стана ясно, че нещо не е наред. Мислех си, че съм закъснял, но в такъв случай излизаше, че всички са закъснели.

Слънцето беше изгряло. Дори аз да се бях объркал, светилото нямаше как да сбърка — изгревът беше настъпил. За какво тогава ставаше дума?

Не знам какво се случваше, но все пак нямаше да е зле да се изправа. Надигнах се внимателно, опрях се на стената и с непроницаем вид (както аз си го представях), взех да се оглеждам наоколо. Народът със страшна сила нахлу през портата. А когато иззад ъгъла се появи Чез, разбрах, че ако нещо не е наред, то това съм аз самият.

Чез, който явно не си беше доспал, ми махна с ръка и тръгна към мен.

Толкова недоспал не го бях виждал, откакто се познаваме, а това е, кажи-речи, целият ми съзнателен живот.

— Нещо, друже, не ми изглеждаш много весел — опита се да се пошегува Чез и уморено приседна точно там, където седях аз само преди секунда.

— Весел ли? — отвърнах малко нервно. — Светът се побърка пред очите ми, а ти искаш да съм весел?! Като те гледам, ти също не си във форма. И ако трябва да съм честен, в този вид никога не съм те

виждал. Не си ли чувал за едно средство? Казва се „као“? Пиеш и веднага заприличваш на човек.

След последната дума едва не се разкашлях, така ми беше пресъхнало гърлото.

— Ти се гавриш с мен! — простена страдалецът. — Май си забравил, че „као“ е настойка, за една порция от която отиват повече „вълшебства“, отколкото за цялата ти модерна музика за седмица.

— Да бе, за седмица — промърморих аз, пресмятайки наум „вълшебствата“.

— Точно така. И ако искаш да знаеш, аз пия всяка сутрин от това питие, но... Я не се прави на идиот!

— Моля?! — чак гласът ми пресипна.

— Майсторите от първия до последния ден на обучението си не могат да употребяват алкохолни и ободряващи напитки.

Кимнах мълчаливо, спомняйки си какво бях пил на банкетата.

Колкото и да е странно, алкохол нямаше и аз нищо не бях пил. Тогава откъде е това ужасно чувство — приличаше единствено на махмурлук. Вкъщи бях пил малко шампанско, но тогава все още не знаех нищо. Никой дори не беше споменавал за някакви забрани.

— Аха... Значи ти за пръв път не си dospиваш? — полуутвърдително изрекох аз.

Чез уморено се извърна и прикри с ръка възпалените си очи.

Реших, че има поне още един въпрос, заради който си струваше още малко да повъртя на шиш приятеля си.

— Ще ми кажеш ли колко е часът? — сякаш между другото попитах аз.

— А?... Извинявай, бях задрямал. Каза ли нещо?

— Колко е часът?!

— Защо викаш? — Чез се надигна и стана от земята. — Не виждаш ли, съмва се. Слънцето обля улиците на нашия прекрасен град със златна светлина! Колко съм поетичен рано сутрин!

Наложи се да се замисля за десетина минути. И как не — стоя в двора на Академията, и виждам изгрева на слънцето... което отдавна е изгряло над покривите. Само че „маргаритките“ се разтварят едва сега. Винаги съм си мислел, че автоматиката в двореца е перфектна и там „маргаритката“ се отваря при първия слънчев лъч. Днес обаче се отвори едва сега. А са минали поне двадесет минути, откакто слънцето

е изгряло. Вярно, само за мен са минали толкова. За останалите, слънцето тъкмо изгрява.

Без да бързам, споделих мислите си с моя приятел, който все още не се беше събудил. Нали точно от него очаквах разбиране и помощ, за да реша ситуацията...

— Ти да не си мръднал?! Върви да ти наместят мозъка, може и слънцето да си дойде на мястото. И поискай да ти поставят още няколко гънки, ще ти се отразят добре!

— Сериозно ти говоря!

— Добре... — Чез ме огледа от долу до горе. — Хмм... Ти май наистина си се цамбуркал в някоя локва.

— Остави локвата! Каж ми как да си оправя възприятията? — обидено отвърнах аз.

Чез се почеса по главата, жест, който трябваше да покаже каква усилена мисловна дейност тече в рошавата му тиква.

— Едно от двете е — или си си ударил главата и ти трябва още един хубав тупаник, за да ти изкара... Ей! Опа!

Чез ловко отскочи, като видя страховитото ми изражение.

— ... или ти е оказано магическо въздействие — довърши той. — Или по научному казано — хипноза.

— Аха... — дълбокомислено изрекох аз.

Известно време се гледахме един друг.

— Ще ми припомниш ли, че май съм забравил? Какво беше това, хипнозата? — поинтересувах се най-накрая.

— Хипнозата — това е въздействие върху мозъка на човек, с което се цели да бъдат променени неговите възприятия. Най-често се въздейства, като се приемат различни препарати, или чрез непосредственото влияние на едно мисловно поле върху друго.

— ...

— Нещо сякаш не ти е ясно — ухили се самодоволно Чез.

— Повтори по-бавно и сричка по сричка. Макар че не съм сигурен дали това би ми помогнало да разбера поне нещичко от камарата глупости, които наговори. Нали спеше? Откъде ти хрумнаха тези идеи?

— Като не ти харесва отговорът, да не ме беше питал — обиди се Чез.

— Хайде, хайде! Нека помислим какво може да предизвиква такива състояния.

Чез се почеса по главата.

— Най-вероятно са ти сипали нещо в питието.

— Ето че си могъл да говориш като нормален човек! — искрено се зарадвах аз.

През това време слънцето (по думите на Чез) изцяло се вдигна над хоризонта. Всички изпращачи бяха помолени да напуснат двора и след като влезе и последният ученик, вратите на Академията бяха затворени.

— Ученици! — заскърца механичният глас. — Бих казал даже, студенти — продължи той с известна насмешка, — сега ще се отправите към етажите, на които ще живеете, ще бъдете настанени по стаите си и ще ви запознаят с графика на занятията. Всеки факултет разполага със свои стаи, които се намират на различни етажи, за да няма недоразумения при обучението ви.

Да си призная, не можех да си представя какви недоразумения биха могли да се случат, но интуитивно усещах, че разделянето на факултетите по стихии не е случайно. И със сигурност, не току-така ни разквартируват поотделно.

— А сега, моля, заповядайте вътре в Академията, където ви очакват вашите водачи. — Отново усетих в механичния глас някаква необяснима насмешка. — Както се казва: „Надежда всяка оставете.“

ДЕЙСТВИЕ 7

До помещението с телепортите стигнахме по познатия ми вече маршрут от еднотипни коридори със странно осветление. Цялата тълпа — около 200 души бяхме разделени на няколко колони, които бавно се движеха. Всяка колона стигаше до един телепорт.

— Кажи ми, онзи глас за какви дрехи говореше? — попитах аз Чез.

На лицето му се появи ехидна усмивка.

— Твоите халюцинации май продължават?

Един от Майсторите му изшътка.

— Спрете да разговаряте, млади човече!

Чез замълча, но не за дълго.

— Доколкото схващам, с теб ще живеем на един етаж — прошепна ми той. — Няма да е зле да се опитаме да се нанесем поблизо един до друг.

Трябва да отбележа, че възторженото изражение не слезе от физиономията му по целия път към телепорта. От това лицето му изглеждаше някак по детски глуповато. Да си призная, досега не бях виждал приятеля си такъв.

— Да, няма да е лошо, — съгласих се аз и внезапно спомняйки си думите на Ник, попитах: — Между другото, какво представляват атомите?

— Атомите ли? — повтори въпроса ми Чез. — Ами... значи, атомите са едни такива нещица, които съставляват едни други неща, от които сме направени ние.

От това изчерпателно обяснение, аз загубих и ума и дума.

— Тогава, това са някакви много малки неща — реших въпроса за себе си.

— Даже не можеш да си представиш колко са малки — потвърди Чез и се загледа настрани. — Гледай, приятелите на Лиз минаха през другия телепорт. Значи повече няма да ги видим.

— Защо да не ги видим? — удивих се аз.

— Ами, така — Чез се почеса по главата. — Нали различните стихии ще учат при различни учители, на различни етажи? Няма къде да ги видим.

— Ти пък — сега беше мой ред да се почеша. — Все ми се струва, че животът в Академията не се изчерпва само със заниманията и безсмисленото висене по стаите.

Чез изруга.

— Да, аз нещо взех да си фантазирам. Нищо не знам за живота в Академията, но да се надяваме, че по повод робството и прочее глупости, онзи глас се е шегувал.

— М-м-да, хич не ми се иска да прекарам три месеца в робство. И без това ще се наложи да живеем между четири стени. Добре би било да има поне нещо положително. — Изведнъж усетих, че Чез изобщо не ме слуша. — Ехо!

Потупах приятеля си по рамото, но той не ми обърна никакво внимание.

— Ехо, къде си? — попитах, без да се надявам на отговор.

Едва сега Чез реагира.

— Само погледни. Никога не съм виждал действащ телепорт — мърмореше той и гледаше като омагьосан как хората изчезваха в телепорта.

Аз също погледнах към телепортите: хората наистина изчезваха, след като стъпеха върху кръга. Беше красива гледка. Не изчезваха изведнъж целите, а някак от горе надолу. Сякаш от главата до петите им минаваше гигантска гума и ги изтриваше.

— Интересно, какъв ли е принципът на действие? — Чез продължаваше да си говори сам. — Мнозина смятат, че това е свързано с копирането или дори с разлагането на атоми.

— Глупости — по инерция отговорих аз, — това са измишльотини, които нямат нищо общо с истината.

Едва сега Чез ми обърна внимание.

— Кой ти каза? — попита той.

— Ами-и-и... — аз започнах да прехвърлям в главата си възможните варианти и след като не можах да измисля нищо достоверно, казах истината. — Един познат ученик от горните класове на Академията.

— Кога успя да се уредиш с такива познанства?! И по-важното, защо не ме запозна с него?

Наистина имах честното намерение да запозная Чез с всички ученици, с които се бях запознал, но за моя радост, дойде и нашият ред за телепорта.

— С теб ще си поговорим — обеща ми Чез и стъпи върху телепорта.

Веднага щом моят приятел изчезна, покрай мен се шумгуна една стройна фигура.

— Извинете, млади човече, може ли да мина преди вас — подметна през рамо момичето и като показва кокетно вампирските си зъбки, мина през телепорта.

Известно време стоях и мигах, защото не можех да схвана, за какво ѝ беше притрябвало на Алиса да ме прережда, след като ние с Чез бяхме последни на опашката. Зад нас нямаше никого!

Обърнах се, искрено учуден и се сблъсках с Майстора, който ни въведе в залата с телепортите.

— Да сте виждали едно момиче с черна роба?

— Момиче ли? — повторих въпроса му, абсолютно точно знаейки, за кого става дума, само дето не можех да си обясня, за какво му беше притрябвала Алиса. — Не, аз бях последен на опашката, а пред мен беше моят приятел. Вижте при другите телепорти — махнах с ръка по посока на останалите три телепорта, където все още се мотаеха хора.

Майсторът кимна с глава и тръгна към съседния телепорт, след като ми хвърли един прощален поглед и със сигурност запомни лицето ми. Чувствах, че тепърва ще трябва да отговарям за думите си.

Много бързо стъпих върху телепорта и се надявах с това да свършат моите притеснения.

— Ето къде си бил! — Тъкмо бях слязъл от телепорта и Чез скочи върху мен. — Вече си мислех, че си се прибрал вкъщи.

— Да ти кажа, така бях решил. Обаче, точно преди да си тръгна, дойде един Майстор и ме разкандърдиса. Убеди ме, че освен мен, няма кой да те надзирава. А ако бъдеш оставен на самотек, ще докараш Академията до пълна разруха.

Чез се усмихна ослепително.

— Ти разгада моите планове. Сега не ми остава нищо друго, освен да те убия и с трупа ти да нахраня приятелчетата на Лиз.

— Това пък защо? — не се усетих аз.

— Как защо? Не ти ли приличат на чакали? Те са санитарите на гората, тикво!

— А... — аз кимнах в знак на съгласие и тогава забелязах, че ние стърчим съвсем сами в коридора. — Къде са останалите?

— Отведоха ги по стайте им — повдигна рамене Чез.

— Ами ние? В коридора ли ще живеем?

— Това не е лоша идея — ухили се Чез. — Уж бях разбрал къде ще живеем, но ти така и не се появи и реших да те изчакам, обаче се оказа, че мен никой не ме чака.

— Гледай, моля ти се! — Чак ми стана тъжно. — Мистериозната Академия се оказва нещо като обикновен хотел.

— Тепърва има да се чудим. Не толкова отдавна ни нарекоха „роби“. Като ни телепортират до някое поле със зеле, ще видиш! Радвай се, че е хотел, а не някакви бараки, като онези на бригадата в Школата за Изкуствата.

Направо ме втресе от този спомен! Живяхме в такава барака няколко месеца. И досега ме засърбява, само като си спомня! Дори вана нямаше — само един душ и той беше общ. А как ни хранеха... не, по-добре да не си спомням! Да живееш с петима души в едно помещение е просто кошмар!

— Ти си глезльо — забеляза реакцията ми Чез. — С една дума — аристократ. Синя кръв. Стига спомени, по-добре да вървим да огледаме покоите си.

Тази идея ми хареса и се отправихме към края на коридора, където според Чез се намираха нашите „покои“. Номерата им бяха 5113 и 5115. Първите две цифри означаваха номера на етажa, а вторите две — номера на стаята.

Чез веднага заяви, че иска 5115, а на мен ми се пада „дяволската дузина“. Това си беше явна несправедливост, но в момента ме занимаваха съвсем други неща. Опитвах се да си представя чисто физически, че се намирам на 51-ия етаж. Каква ли е гледката от моя прозорец? Сигурно ще виждам не само замъците на вампирите, а и всички острови в Морето на дъгата. Академията е висока 88 етажa. От

последния етаж със сигурност се вижда целият Шатер с неговите шатри и даже гнездата на планинските соколи.

Ключове нямаше. Вратата се отвори сама, щом се доближих до нея. Оставаше ми само да гадая как от администрацията ще се досетят коя е моята стая. Бях сигурен, че въпреки приветливата обстановка, която ни заобикаляше, вратите не се отваряха пред всеки току-така.

Стаята всъщност не беше нищо особено. Мен това изобщо не ме учуди. Най-обикновена стая със средни размери, макар че ако леля ми беше тук, сигурно щеше да каже, че това жилище не е достойно дори за моето присъствие, камо ли да става за живеене. Впрочем, хубаво се сетих за леля си — как ѝ позволи съвестта да ме упои?! Като се върна, ще си поговорим сериозно. На какво прилича това, да упоиш любимия си племенник?! Току-виж съм си изпатил заради тази история! Знам ли от кого...

Приближих се до прозореца, който заемаше половината стена и спрях изумен. Допусках, че петдесет и първият етаж не е това, което представлява десетият — най-голямата височина, на която аз се бях изкачвал, но че разликата е чак такава!... Пред очите ми се простираше целият град от височината даже не на птичи поглед... облаците висяха някъде откъм четиридесетия етаж надолу.

Стреснат, отстъпих крачка назад.

Ако вземеш, че се изтърсиш от такава височина, не само целият ти живот ще мине пред очите ти, ами ще успееш и да остарееш. А когато паднеш и мокро място няма да остане.

Дръпнах се още малко по-далеч от прозореца. Не изпитвах никакво чувство на благоговение, бях изпълнен единствено с чувството на животински страх, страхът, който изпитва същество, неизмеримо по-малко от тази немислима височина.

Огледах стаята, където предстоеше да прекарам минимум три месеца с доста по-осмислен поглед. Интересно, къде ли е тоалетната?

Някой почука нетърпеливо на вратата.

— Кой чука? — попитах автоматично.

— Точно след един час започва първата лекция на курса в аудитория 3333 — чу се глас иззад вратата.

Побързах да отворя, за да разпитам за по-нататъшното разписание, но не видях никого, освен Чез, който също надничаше в коридора.

— Избяга — полувъпросително, полуутвърдително каза Чез. — Виждаш ли? Още не сме се нанесли и вече ни подкарват към плантациите!

— Към кои плантации? — не разбрах аз.

— Не се ли сещаш? — Чез направи умна физиономия. — Ще гребем знания с лопата и ще вадим от корен погрешните си представи и схващания.

Напрегнах всичките си сили, за да смеля поредната сентенция на моя приятел. Може да се каже, че той умееше да си служи добре с метафорите, но най-често зад тях се криеха прости и практични мисли. Жалко обаче, че нямаше нито умениято, нито желанието да ги поднася в някаква адаптирана версия.

— Погледна ли през прозореца? — попита Чез, докато аз размишлявах. — Адски красиво, нали?

— Аха — отговорих аз. — Само че малко страшничко.

— Глупости, няма нищо страшно. Когато усвоим левитацията, скачането от петдесет и първия етаж със сигурност ще стане моят любим номер.

— Чез — мен изведнъж ме осени една интересна мисъл. — Влез за малко.

Чез влезе на драго сърце. От него направо бликаше енергия и той не знаеше какво да прави с нея.

— Погледни през прозореца и ми покажи къде е слънцето.

Приятелите затова са приятели, за да се разбират с половин дума. Той на секундата прозря намеренията ми.

— Ето го моето слънце! — издекламира Чез и невъзпитано посочи с пръст.

— А моето е това — казах аз, заставах до него и посочих с ръка малко по-вдясно.

— Трябва да се лекуваш — констатира Чез. — Мога да те успокоя само с това, че ефектът от хипнозата е краткотраен.

Въздъгнах облекчено.

— От няколко часа до няколко години.

— Какво?!

— Голяма работа — ухили се Чез. — За теб слънцето ще изгрява малко по-рано, отколкото за нормалните хора. Няма да ти навреди.

— Я ми се разкарай — обидих се аз.

— Недей да се впрягаш от дреболии — продължи да ме навива моят приятел. — Ние сме в Академията, не схващаш ли?

— Схващам — въздъгнах аз.

— Добре, тогава. Искаш ли да ти покажа най-добрия начин за справяне с всяка хипноза?

— Покажи ми.

— Вдигни дясната си ръка.

Послушно вдигнах ръка.

— А сега я пусни рязко и кажи: „Да вървят по драконите!“

— Да вървят... аман от твоите шегички! — побеснях аз, но наистина ми поолекна и даже се усмигнах.

— Нали ти казах, че помага? Проверен похват — авторитетно заяви Чез. — Добре, аз отивам да си разопаковам багажа.

— Мини да ме вземеш, когато тръгнеш за лекцията — промърморих след Чез и затворих вратата.

Беше много важно да не забрави, защото сам никога нямаше да намеря аудитория 3333, тъй като не се оправях особено добре с телепортите. Още не можех да разбера кой накъде води. Оставаше ми само надеждата, че любознателният Чез вече разполага с нужните сведения.

Тъкмо извадих резервната музикалка от джоба на изрядно смачканото си сако и на вратата отново се почука. Побързах да отворя, преди посетителят ми отново да е изчезнал.

Но противно на моите съмнения, посетителят не само, че не изчезна, ами даже влезе в стаята.

— Дрехите ви — изрече младежът в синя ливрея.

Пред погледа ми лежеше купчинка непозната материя с жълт цвят. Доколкото схващах, когато това нещо се прегънеше и закопчееше на определените за това места, то трябваше да се превърне в една много удобна ливрея, като тези, които носеха Майсторите. Проблемът беше, че аз си нямах понятие къде се намират тези места.

— А-а-а... — понечих да кажа.

— Ей сега всичко ще ви обясня — с готовност се отзова момчето.

Десетина минути по-късно, вече бях облечен и готов за всичко. Щеше ми се да попитам момчето дали и утре ще дойде, за да ми помогне да се оправя, но не посмях, защото щях да изглеждам като глупак. Колкото и старателно да ми беше обяснил кое къде и как се

закопчава и връзва, аз така и нищо не бях успял да запомня. Не ми оставаше друго, освен да си отбележа още едно нещо, за което да питам Чез като най-просветен във всичко що се отнася до Академията. Вярно, че някъде тук, между стените на тази осемдесет и осем етажна кула имаше и други мои познати, които знаеха повече от Чез, само че нямаше как да ги открия.

Момчето, което ми беше донесло дрехите, беше успяло благополучно да изчезне, оставяйки ми резервни връвчици, кукички и още някакви дреболии. Кой нормален човек би могъл да се оправи с толкова връзки и копчета?!

Не се чувствах особено уморен и затова, след като пропилях десетина минути, тъпо взрян в пода, реших да отскоча до Чез. Като отворих вратата, видях, че приятелят ми също излиза от стаята си.

— Да ти кажа... — започна той. — Нещо ми е скучно — в един глас довършихме и двамата изречението и се разсмяхме.

— Как е новата ти униформа? — попита Чез и с подозрение прекара ръка по ливреята си.

— Толкова вързулки и копчета, направо ужас! Утре сутринта със сигурност ще се оплета в това парче третокачествен текстил — оплаках се аз.

— Не те питам за това — намръщи се Чез. — И платът изобщо не е трето качество. Някакъв странен е.

Вдигнах рамене. Щом Чез твърди, че е странен, значи е странен. На мен ми изглеждаше като най-обикновена коприна.

Тръгнахме по коридора в посока към телепортите, откъдето бяхме дошли.

Впрочем, като казах за телепортите...

— Ти знаеш ли как се ползват тези телепорти?

— Откъде да знам? — учуди се Чез.

Леко се смутих.

— Как откъде, нали ти си специалистът, като става дума за Академията?

Чез се усмихна мрачно и поклати глава.

— Само толкова, колкото са запознати всички хора. А това си е направо нищо. Що се отнася до действието на телепортите — представа си нямам!

— Как тогава...

— По метода на пробата и грешката — прекъсна ме Чез. — Щом като специално не са ни обяснили как да ги ползваме, значи е много просто. До такава степен, че да са достъпни дори за глупаци като приятелчетата на Лиз. Няма нужда да говорим за гении като нас!

По повод на „гениите“ аз имах някои съмнения, но си премълчах, за да не сривам малкото останало ми самоуважение.

Помещението с телепортите изникна внезапно иззад ъгъла, но най-изненадващото беше, че там нямаше никого. Може би ние бяхме подранили, а останалите все още разопаковаха багажите си. В стаята имаше само десетина еднакви телепорти. На стената висеше табелка с номера на етажа.

— Готов ли си да се пробваш? — попита Чез.

— Разбира се — съгласих се веднага. — Пръв в портала влизаш ти, оглеждаш се, а след теб, аз повтарям процедурата.

— Отлично, ти ще си пръв — реагира Чез на мига. — И недей да се бавиш. Само поглеждаш табелката и готово.

Чез ме бутна към най-близкия телепорт и аз стиснах очи. Когато ги отворих, стоях в стая, точно като тази, която бях напуснал току-що. Разликата беше само в номера на етажа. Табелката на стената гласеше — „52 етаж“. Кратко и ясно.

Стъпих обратно върху телепорта.

— Е? — веднага попита Чез.

— Петдесет и втори етаж — отвърнах.

— Сега аз — потри ръце Чез и скочи върху другия телепорт.

В продължение на около десет минути изследвахме всички телепорти на нашия етаж и после преминахме към следващия. След двайсет минути, горе-долу, успяхме да намерим телепорта, който ни трябваше (по-точно, намери го Чез) и тръгнахме по коридора, за да открием аудиторията, която търсехме.

Според часовника на Чез, бяхме дошли малко по-рано. Вратата беше отворена и ние, леко смутени, неуверено надникнахме вътре.

Помещението по нищо не се различаваше от класната стая, в която бях получил досегашното си образование. Бих казал даже, че тази аудитория ми се стори по-малка от училищната. В класната ми стая се побираха поне сто човека, а тук — най-много четиридесет.

Вътре седяха трима души. Двете момчета не познавах, а третият човек беше Алиса. Тя всъщност е вампир, но мен това не ме засяга. И

тримата явно скучаеха. Много хитро — те или бяха тръгнали по-рано, или се бяха оправили по-бързо с телепортите. Между другото, успях ли да ви кажа, че на Алиса жълтата дрешка ѝ стоеше страхотно?

— Не сме закъснели, нали? — поинтересува се Чез и се запъти към най-отдалечената банка.

— Не, разбира се — чу се глас зад моя гръб. — Затова пък, останалите закъсняват.

Бързо се обърнах и видях един от големите ученици да влиза в стаята. Синята ливрея ясно говореше, че той принадлежи към ученическото съсловие, но аз бях сигурен, че не е дошъл тук просто така. Изпитото му лице не изглеждаше унило. Напротив, излъчваше увереност и спокойствие, заедно с някаква лека насмешка.

— Аха, може би и на тях, както и на нас са пропуснали да им разяснят как действат телепортите — предположи едно от момчетата от първата редица.

— Защо да са пропуснали? — удиви се ученикът. — На Академията не ѝ трябва ученици, които не могат да открият аудиторията си.

— Значи, ние сме най-добрите! — уточни Чез. — Щом сме успели да се доберем дотук, значи заслужаваме награда!

Алиса, която наблюдавах през цялото време, се изхили. С това нейното участие в разговора приключи.

— Как не? — усмихна се ученикът. — По-скоро обратното. Между другото, поздравявам ви. За практическите упражнения цялата група се разделя на подгрупи от по пет човека. Вие току-що много успешно образувахте една подгрупа.

Петимата, включително и аз се спогледахме. Ако Чез, аз и Алиса донякъде се познавахме, то другите двама бяха съвършено непознати. Не знаехме нищичко за тях, те за нас — също. Огледахме се взаимно с оценяващи погледи и останахме, общо-взето, доволни. Двете момчета бяха средни на ръст, руси, по-големият беше слаб, а по-малкият — напротив, по-скоро възпълен. Щях да ги сметна за близнаци, ако не беше явната разлика във възрастта.

Чез начаса седна при тях и тримата заприказваха оживено. Предпочетох да седна при Алиса.

— При телепортите за теб разпитваше някакъв Майстор — започнах аз, за да завържа разговор.

— И какво от това? — лениво провлече вампирката, но по тревогата, която се мерна в очите ѝ, разбрах, че изобщо не ѝ е все едно.

— Нищо, казах, че не съм те виждал — със същия ленив тон ѝ отвърнах аз.

— Ти наистина не си ме виждал — отсече Алиса.

— Моля ти се — изненадах се аз. — Ти притича покрай мен при телепортите.

— За какво говориш? — намръщи се Алиса.

— За това, че...

Неочаквано, тя ме прегърна и ме млясна по бузата.

— Благодаря ти, че не си ме издал.

Всичко стана толкова бързо, че не успях нищо да схвана. Алиса пак седеше с непроницаемо лице, а за нейната целувка ми напомняха само собствената ми памет и слисаните физиономии на останалите четирима.

— Няма защо — все още леко шокиран отговорих аз. — Ако има нещо, пак заповядайте. На вашите услуги съм. Но какво се случи все пак?

Много е странна, тази Алиса. Наистина ли не си спомня, че се видяхме при телепортите?

Тя само с поглед посочи към старшия ученик, който се беше настанил зад катедрата.

— Какво за него? — не разбрах аз.

Алиса започна да прави някакви неразбираеми жестове, но престана, като видя оглупялата ми физиономия.

— Майсторът ще чуе думите ми, нищо че не е в аудиторията, а ако е тук, забрави, че нещо можеш да скриеш от него.

— Значи, няма никакъв смисъл да сядам най-отзад? — огорчих се аз. — Тогава, по-добре да седна на първата банка.

Хвърлих поглед към Чез и другите двама, които седяха зад първата банка. Те веднага се бяха ориентирали. А аз ги бях взел за зеленчуци. Щом няма значение къде ще седнеш, по-добре е да седнеш под носа на учителя, за да види как се стремиш, с цялото си същество към познанието. Ако искаш да зададеш въпрос, най-отпред си е екстра, не е като да си в галерията!

— Ти как се оправи с телепортите? — смених темата с надеждата по-късно да се върна пак към нея.

Алиса показва вампирските си зъбки.

— Нормално. За три минути.

— За три?! — повторих аз. — Двамата с Чез изгубихме половин час. Ти си направо гений!

Алиса не издържа на възхитения ми поглед и без ентузиазъм си призна:

— Може да се каже, че късметът ми проработи. Третият телепорт ме закара на нужния етаж.

Наистина, късмет. Кога ли ще дойдат останалите? Едва ли късметът на Алиса ще споходи още някого, а и никой няма да се навие да обикаля телепортите и етажите като нас с Чез. Особено, ако принадлежи към някой от Високите домове и е препълнен с усещането за собствената си значимост.

— Алиса, предлагам ти да седнем зад първата банка — най сетне се реших аз, защото с крайчеца на окото си бях забелязал, че разговорът на братята и Чез изглежда особено интересен, та си мислех, че си струва и ние с Алиса да се присъединим.

Първо сякаш реши да ми откаже, защото по лицето ѝ премина характерната ѝ пренебрежителна гримаска, но в крайна сметка, здравият разум възтържествува. Все пак, с тези хора ще се наложи да поддържаме тесен контакт цели три месеца, освен ако не променят състава на подгрупите всеки месец, да речем. Забелязах, че мисълта за тесен контакт с Алиса ми е особено приятна и затова идеята за смяна на партньорите изобщо не ми се усмихваше.

Станахме, аз галантно подадох на Алиса ръка, но тя се дръпна и се премести там, където течеше оживената беседа.

— Сигурен ли си, че теорията за потоците би трябвало да се разглежда именно от гледна точка на теорията на обикновеното пространство? — с усмивка попита Чез единият от блондините.

— Разбира се, че не — отрече Чез. — Казвам само, че такава гледна точка дава възможност да бъдат изразени някои величини като интензивност и Модул на Келнмиир.

Двамата с Алиса се спогледахме и беше ясно, че нито аз, нито тя разбирахме нещо от този разговор.

— Да ви представя, Зак и Алиса. А това са братя Викерс. По-големият — Невил. По-малкият — Наив.

Аха, нали ви казах, че си приличат! Как ли са влезли и двамата в Академията? Според теорията на вероятностите, да се случи такова нещо е равносилно на... ъхъ... на вероятността аз или Чез да бъдем приети тук. Ето обаче, че и аз, и Чез сме приети, седим заедно в тази зала и чакаме началото на лекцията. Хм... животът поднася какви ли не изненади...

— Много ми е приятно — стиснах ръцете и на двамата братя, а Алиса само кимна сдържано с глава.

През цялото време старшият ученик седеше тихо зад катедрата, но в момента в който зад вратата се чуха стъпки, високо изрече:

— Лекцията вече тече, а тридесет и пет човека отсъстват. Това не ми харесва.

Стъпките утихнаха и на вратата се появи една фигура със съвършено гола глава.

— Може ли да вляза? Моля да ме извините, но изгубих сума ти време, докато се ориентирам как да облека тези странни дрехи.

Големият ученик издаде нечленоразделен звук и с жест покани новодошлия.

Нелепата фигура, облечена в тази торба (да нарека този как да е нахлузен парцал „ливрея“ никак не ми се връзваше) седна на съседната банка.

— Не ти ли обясниха как се облича, когато я донесоха? — попита го Чез.

— Обясниха ми — потвърди плешивият. — Но когато реших да пробвам да я облека, за да видя дали ще се справя утре сутринта се оказа, че не съм запомнил абсолютно нищо. Един дракон само знае колко време съм се мъчил да облека този полуфабрикат и сега съм сигурен, че при най-малкото движение всичко ще се разпадне.

Не се сдържах и се развихих само като си представих гледката.

През това време на вратата се показаха трима човека.

— Драконовските телепорти отказват да работят — избуча единият от тях и тримата накуп се отправиха към най-отдалечената банка.

През следващите трийсет минути се появиха и останалите трийсет и двама. Едните се извиняваха за закъснението, други се оправдаваха с „драконовските телепорти“, а трети заплашваха, че ще се оплачат незнайно на кого. Старшият ученик търпеливо изчакваше

всички да седнат и не бързаше да подхване лекцията. Трябва, между другото, да отбележа (с всичкото ми уважение към Алиса), че в групата имаше още шест момичета, нещо, което не можеше да не ме радва.

— И така — проговори най-накрая старшият ученик и всички разговори секнаха на мига. — Лекцията започва четиридесет минути по-късно, затова ще продължи два часа по-дълго. Тези, които закъсняха, да останат след заниманията, за да си получат задачите, с които ще си отработят закъснението.

— Ама, телепортите... — опита се да каже един от закъснелите.

— Телепортите са едно от най-елементарните средства за придвижване и не могат да затруднят дори малко дете. Ако не можете да се справите с това най-просто техномагическо приспособление, значи още сега трябва да ви върнат в началното училище и да ви поставят отново ученическите пръстени — отрязва старшият ученик.

Желанието ни за спор с лектора се изпари завинаги.

— И така, казвам се Кейтен. Ще ви преподавам техномагия и една нова дисциплина, която изучаваме от тази година — заклинания на изкуствения интелект. Аз съм вашият младши преподавател до края на първи курс. Днешната уводна лекция ще ви даде обща представа какво предстои да научите и какво ще ви струва това.

ДЕЙСТВИЕ 8

— Ако говорим за Занаята като най-общо понятие, той, както се досещате, би могъл да бъде определен като умение да се направлява и изменя енергията. А когато става дума за направляване на енергията, разбираме направляването ѝ, без нейното променяне. Да вземем за пример най-обикновената левитация — Кейтен с лекота се издигна на половин метър над земята. — Това е най-простият начин да бъде използвана въздушната стихия. Под изменение на енергията се разбира пълното ѝ преобразуване, да речем, от енергия на въздуха, тя да бъде превърната в енергия на огъня например.

Кейтен се спусна на пода и в този миг пред лицето му пламна малка огнена топка.

— Всички енергии са неразривно свързани една с друга, но това не означава, че превръщането им от една в друга става лесно. Ако все още не сте забравили началния курс на обучение, то бихте могли да ми отговорите какво е нужно за преобразуването на енергията.

— Енергия — едва чуто промърмори Чез под носа си.

— Точно така, енергия — съгласи се Кейтен.

Чез се плесна по челото. Той знаеше, че старшият ученик чува всяка наша реплика, но още не беше свикнал с това.

— И така, при преминаването от енергията на въздушната стихия към енергията на огъня, се губят около трийсет процента от същата енергия. С останалите преобразувания, нещата стоят дори по-сложно. Оттук идва заключението, че за магии от определен тип, трябва да се използват съответстващи енергоресурси. — Кейтен седна обратно на стола си. — Има ли въпроси?

— Кажете нещо за енергията на живота и енергията на смъртта, както се наричат в Изкуството. Те използват ли се в Занаята? — поинтересува се Чез.

— Не бих казал — поклати глава Кейтен. — Кървавите жертвоприношения не се практикуват от повече от двадесет века.

Класът се разсмя.

Всъщност, никой друг освен вампирите не умееше истински да използва енергията на живота и на смъртта. Именно благодарение на тези си умения, те живееха толкова дълго. А така, между другото, през ума ми мина една неприлична мисъл — на колко ли години е Алиса?

— На изпитите всички показахме склонност към сферата на огъня. Значи ли това, че ще работим само с този вид енергия? — попита единият от братята блондини.

— Не, разбира се — изобщо не се изненада на този въпрос Кейтен. — Изпитът само показва, с коя от енергийните сфери сте най-способни да работите. Това ни най-малко няма да ви пречи да изучавате останалите сфери, но истински силни заклинания ще можете да правите само с енергията на своята сфера. Трябва да можете да работите с всички видове енергия. Не забравяйте, че ви предстоят турнири и състезания с учениците от другите факултети и затова ще ви е необходимо да познавате особеностите на всички видове енергия.

Настъпи пауза. Явно, никой не можеше да измисли още въпроси по темата.

— Хубаво — продължи Кейтен. — Сега нека поговорим за процеса на вашето обучение. Той се състои от четири вида занимания. Това са: първо — лекциите, второ — практическите занимания, трето — самостоятелните занимания и четвърто — това са изпитите, спарингите и зачотите.

— Спаринги ли? — попита едно момиче, много крехко на вид.

— Ако не ви допада тази дума, която между другото е взета от речника на Изкуствата, можем да я заменим, да речем с... практически занимания по двойки.

Девојката се успокои. Такива като нея, по-добре да стоят подалече от истинските спаринг двубои. Много добре си ги спомням от Школата по Изкуствата.

— Такъв спаринг партньор ми трябва! — сякаш прочел мислите ми, прошепна в ухото ми Чез.

Кейтен му хвърли един неодобрителен поглед.

— Млъквам — едва чуто изрече моят приятел и закри с шепа устата си.

— Старшите ученици ли ще ни четат лекциите? — кокетно се поинтересува друго момиче.

— В никакъв случай — охлади ентузиазма ѝ Кейтен. — Само някои. Основната част от лекциите се четат от Майсторите. Практическите занимания се водят изключително от Майстори. При което всяка подгрупа... между другото, тези, които закъснях, ще разделя на подгрупи след лекциите... та, всяка подгрупа ще има свой отделен преподавател. Практиката е най-важната част от обучението и затова се провежда под строг контрол. Това особено се отнася за първите занимания.

— Какви други дисциплини ще можем да изучаваме в най-близко време? — поинтересува се някой.

— В най-близко време, освен моя уводен курс, ще имате и курс по история, тактика и етика. През първия месец акцентът е върху практическите занимания, затова по-голяма част от времето ви ще минава в Медитативните зали.

— В кои зали? — попита изненадан хор от гласове.

Двамата с Чез, съзаклятнически се спогледахме. Едно време, в Школата по Изкуствата, двамата бяхме прекарвали сума ти време в залите за медитация. И ние в началото не можехме да проумеем смисъла на тези дихателни упражнения и прочистване на мислите. Истината е, че и до днес не сме усвоили докрай енергийно-медитативните комплекси, но все нещичко поназнайвахме. Главното беше, че знаехме колко необходими и важни са тези занимания.

— В Медитативните — повтори Кейтен. — Управлението на енергиите изисква пълна съсредоточеност, а изучаването на първите и основни неща трябва да бъде изключително точно и прецизно. Затова ще бъдете разделени на подгрупи и ще бъдете под постоянното наблюдение на Майстор Занаятчия, който ще ви напътства. Може да се каже, че вашите бъдещи успехи ще зависят абсолютно от базата, която сте натрупали.

— От медитацията ли? — все така недоверчиво попита момичето, което се страхуваше от спарингите.

— Точно така — кимна старшият ученик.

— А какво имахте предвид, като споменахте спарингите? — реших да задам въпросът, който ме вълнуваше.

Кейтен ме погледна много внимателно, сякаш се чудеше, дали да отговори.

— Нека вдигнат ръка тези, които са се занимавали с Изкуство — вместо отговор помоли той.

Освен мен и Чез, ръка вдигнаха още осем души, сред които братя Викерс и, естествено, Алиса. Слаба работа... С Изкуство не се занимаваха много хора, само за Високите домове то влизаше в задължителната програма. Новата политика на Императора беше обикновените хора да не се интересуват много-много от Изкуство. Напоследък друидите бяха далеч по-популярни от вампирите, които също основаваха Школи по Изкуствата и ако в школите на друидите набираха за кандидати хора, а не друиди, там със сигурност напливът от хора щеше да е огромен. Само преди няколко години такова нещо изобщо нямаше. Всичко това се случваше единствено заради малоумните идеи на Императора...

— Тези, които са се занимавали с Изкуство, би трябвало да знаят какво е спаринг. Разликата е само в средствата — в Изкуството това са физическата сила и вътрешният енергиен потенциал, а в Занаята — знанията, уменията и способностите, при което физическият контакт изобщо не присъства.

— Дуел със заклинания ли? — попита Чез.

— Може и така да се каже — съгласи се Кейтен.

— А физическият контакт забранен ли е или се използва рядко? — неочаквано попита Алиса. Съвсем бях забравил, че тя седи до мен, така се бях увлякъл от лекцията.

Кейтен повдигна рамене.

— Физическият контакт практически е невъзможен. Опонентите стоят на достатъчно голямо разстояние един от друг — да се приближиш до противника си и да получиш в лицето концентриран енергиен заряд си е повече от опасно.

Алиса кимна с глава и в погледа ѝ блесна нещо като намек за превъзходство. Все едно че знаеше или умееше нещо, което останалите не знаем и не умеем. Тя всъщност е вампир, а за вампирите се знае, че попиват Изкуството с първите глътки мляко... хм... с първите капки кръв на първата си жертва.

Чудя се защо не изпитвах никакъв потрес, когато гледах Алиса! Повечето хора не понасяха вампирите, най-малкото, отнасяха се към тях с презрение. Заради това вампирските замъци бяха отвъд Граничната черта, а тези вампири, които останаха в града, можеха да

излизат само нощем. Принципно разбирах известното недоверие, което съществуваше към съществата, които пият кръв. Не човешка кръв, а всякаква. Всеки си има вкус, разбира се, но доколкото ми е известно, те можеха спокойно да задоволяват апетита си само с кръвта на животни. Това обаче малко интересуваше останалите хора и затова вампирите си оставаха „подлите кръвопийци“. Затова, когато с Чез влязохме в аудиторията, Алиса седеше отделно от двамата братя и никой не искаше дори да се запознае с нея. Тя беше навсякъде „персона нон грата“.

Погледнах замислено към вампирката. Тя оправи с ръка тъмния кичур, който падаше върху лицето ѝ, и също погледна към мен. Сякаш за момент се поколеба, но лицето ѝ веднага придоби каменно и високомерно изражение.

Не, аз не бих могъл да възприемам Алиса другояче, освен като красиво и мило момиче. А високомерието ѝ е само защита от нашия жесток свят...

— ... по-подробното изучаване на този въпрос, отлагаме за по-нататък — завърши Кейтен и аз разбрах, че от сума ти време седя и мисля за свои си неща, пропускайки всичко, което старшият ученик говори. Оставаше ми само да се надявам, че не съм пропуснал нещо важно.

— Сега ще проведем един най-общ инструктаж, след което можете да отидете в столовата, за да се подкрепите преди поредните занятия.

Моят корем забуча, като ми даваше да разбере, че няма нищо против едно подобно разписание на деня. Нали не бях ял от вчера вечерта! Сутринта изскочих като вятър от къщи, без да закуся.

— И така, вие сте разквартирувани на петдесет етажа. Момичетата са на отделен етаж. Не си мислете, че това е някаква забрана за посещения, нищо подобно, всички сме големи хора, просто така е най-удобно. Седемдесетите етажи са заети от Въздушния факултет, шейсетите — от Водния, четиридесетите — от факултета по Земята, а петдесетите, както вече сте забелязали, заема нашият Огнен факултет. Останалите етажи са заети от лабораториите и кабинетите на Върховните майстори. Телепортите, които днес направиха сложен живота ви, работят на принципа на симетричните полета. Тоест, те са разположени в два реда — първият ред от началото на коридора води

нагоре, а вторият от началото — надолу. Между двата реда има още три телепорта — централният води към първия етаж, а другите два — към етажите от следващата десетица. Както успяхте да преброите, телепортите са тринайсет на брой.

— Пак това прекрасно число — промърморих аз, а Чез се усмихна с разбиране. Той знаеше, че моята неприязън към числото тринайсет датира от общото училище, защото там винаги бях тринайсети в списъка. На конкурса за Музикална композиция се явих също с тринайсети номер и останах на второ място, защото моята безотказна до този момент „музикалка“ се включи тъкмо когато не трябваше. И изобщо, моите отношения с това число, не бяха от най-прекрасните.

— А защо няма един телепорт, който да спира на етаж по желание? — попита някой от класа.

— Защото е нерентабилно — поясни Кейтен. — Това, както и много други неща ще ви станат ясни от принципа на симетричните полета, който ще изучавате по-нататък. Точката за излизане от такъв телепорт е една и е окончателна, освен това, два свързани телепорта се монтират от двама Върховни майстори в продължение на няколко дни. За това е нужна маса енергия, а освен това, такива телепорти се нуждаят от постоянно обновяване. Затова, а не защото не желаем да споделяме своите знания с останалия свят, никъде другаде няма да видите телепорти, освен в Академията. Кой от Върховните майстори би се съгласил да тича постоянно насам-натам и да обновява телепорти, за да могат разни „важни“ персони да се наслаждават на удобството от мигновеното придвижване?

— А защо са необходими точно двама Върховни майстори? — поинтересува се Чез.

— Защото двама Върховни майстори могат да отделят такова количество енергия, което да активира тези телепорти — Кейтен мрачно се усмихна. — Бихме могли да сметнем... това са... петима Майстори или двадесет и петима старши ученици. Представяте ли си картинката?

— Ще бъде чудна тарапана! — възкликна един плешив ученик.

— Наистина — съгласи се Кейтен. — Телепортите са около двеста, което прави общо, колко? Пет хиляди старши ученици. Възстановяването на силите също изисква време. Върховният майстор

идва на себе си за някой и друг час, докато на старшия ученик ще са му нужни дни. Сега, да смятаме ли колко време ще е нужно, за да се възстановят всички телепорти?

По аудиторията премина въздишка на изумление. Никой дори не беше си представял, че нещата са толкова сложни.

— И колко често се налага да ги възстановяват? — поинтересува се едно момиче от последните редове.

— Горе-долу, веднъж в годината.

— Стига, бе! — не можах да се удържа аз. — Всички останали техномагически действия ли са толкова сложни за изпълнение и попълване на енергийните запаси?

— Не, разбира се, някои неща са по-прости, но други са дори далеч по-сложни от телепортите.

— Кои например са по-сложните? — за да не остане по-назад, попита Чез.

Кейтен поклати глава.

— Това ще научите по-нататък. А сега, ако не възразявате, бих продължил. — Възражения, естествено, не последваха. — Безпрепятствено ще можете да се придвижвате по всички етажи, които обитавате, и по етажите, където се намират лабораториите. До останалите етажи, учениците нямат допуск. Ако стъпите върху телепорт, до който нямате допуск, той просто няма да сработи. Преди време, беше инсталирана сигнална система, но нещо прекалено често учениците бяха започнали да бъркат телепортите — той се усмихна. — Затова те бяха пренастроени и сега не работят, когато до тях няма разрешен достъп.

Представям си колко често са пицели алармите, защото без съмнение и аз, и Чез, пък и който и да било, щяхме да се опитаме да разберем какво има от другата страна на забранените телепорти. А ако вместо аларми там бяха поставили смъртоносни капани, със сигурност нямаше да остане нито един жив ученик.

— Добре, като за първи път, толкова — стана изведнъж Кейтен. — Накрая, да ви кажа, че столовата е обща и се намира на двадесетия етаж. Сега е дванайсет и половина, точно в един е вашата смяна. Тя продължава до два, през което време трябва да се нахраните и да освободите столовата за следващата смяна. Свободни сте — най-сетне

изрече Кейтен и всички станаха. — С изключение на тези, които закъсняха — те нека останат — завърши старшият ученик.

Всички, освен нас петимата, седнаха обратно. Ние се спогледахме неуверено и поехме към изхода.

— Довиждане — в хор изрекохме, на излизане от аудиторията.

— Какво ще кажете, как ви се струва нашият първи преподавател? — попита Чез, веднага щом вратата се затвори след нас.

— Малко ми е странен — повдигна рамене по-младият блондин.

Алиса упорито се правеше, че не е с нас и че нищо не я засяга.

— Ти сигурно си имал работа с много млади преподаватели, щом правиш такива заключения — предположи по-големият, който може би имаше основание да бъде ироничен.

По-малкият брат премълча.

— Момчета, със сигурност няма да сбъркам, ако предположа, че на нас ни предстои дълго време да бъдем заедно — реших да уточня аз. — Затова предлагам, докато обядваме да се опитаме да се опознаем по-отблизо, да поговорим и изобщо...

— За какво да говорим? — усмихна се по-големият блондин.

— Още повече, с нея — не особено вежливо посочи с пръст към Алиса по-малкият.

Тя, на свой ред му показва кучешките си зъби.

— Хайде, хайде... Дами и господа! — намеси се Чез. — Няма да се караме. Налага се да живеем заедно.

Двамата братя, в един глас възкликнаха:

— Да живеем заедно с кръвопийците?! Що за симбиоза е това?!

— За тях кръвта, за нас — любовта — разхили се Чез. — Поне за някои от нас.

Той погледна изразително към мен.

Алиса се направи, че нищо не чува. Явно намираще, че е под достойнството ѝ да отговаря на остроумията им.

— Между другото, бих искал да ви обърна внимание на следния факт — реши да смени темата Чез. — Ако за нас тук минават три месеца, а навън — само един ден, то представете си какво ще се случва извън прозорците на Академията! Излиза, че през първия месец и половина, навън ще грее слънце, а през втория месец и половина — луна. Много забавно, нали? Месец и половина ден, месец и половина — нощ...

Мълчахме, смилайки тази хипотеза.

— Сега разбирам защо в спалните ни пердетата са толкова тъмни — каза Невил. — За да не се травмира психиката ни.

През това време коридорът беше свършил и се озовахме пред площадката с телепортите.

— Между другото — изведнъж се досетих аз, — някой случайно да е запомнил как работят тези драконовски чудеса?

* * *

Столовата се оказа съвсем обичайна. Посрещна ни миризма на готвено, ученическа гълчава (или студентска, ако повече ви харесва) и тракане на посуда. Повечето маси вече бяха заети, защото ние пак закъсняхме, тъй като пак объркахме няколко телепорта. Затова нямахме избор къде да се паркираме и седнахме кой където намери. Не знам защо, но ни се наложи да седнем в средата на залата. На съседните маси се бяха разположили останалите членове на групата ни, които явно се бяха справили по-успешно с телепортите.

Тъкмо бяхме седнали и към нас дотърча някакъв младеж със съмнително весело изражение на лицето, и бодро попита:

— Какво ще обичате?

Тъкмо отворихме уста, за да попитаме какво е менюто за днес и Викерс-младши ни изпревари.

— Ще ви помоля за някаква супичка по ваш избор, само да е погъста. Второто нека да бъде някакво печено, месото пак по ваш избор, но да е с вкусна хрупкава коричка, а за трето — сладолед или пастичка.

Младежът изслуша цялата поръчка и някак, между другото подхвърли:

— Както знаете, Академията на Занаята е държавно учреждение и затова месото тук е забранено с указ на нашия господар, великия Император — младежът се опита да изобрази някакво подобие на благоговение, — а тестените неща са нездравословни за медитативните техники и затова първокурсниците нямат право да ядат тестено.

— Тогава, какво ще ядем? — с треперещ глас попита Наив.

Стори ми се, че устните му треперят и той ще се разплаче във всеки момент, но това май че се размина.

По-големият брат го потупа успокояващо по рамото, а Алиса го погледна съчувствено. Но сервитьорът реши да посипе със сол раната на лакомника.

— Как какво?! — плесна той с ръце. — Има толкова вкусни зеленила на този свят! И най-вече, полезни. Да вземем копривената чорба...

— Копривата пари — изумен възкликна Чез, който беше израснал с месните колбаси от магазина на баща си и познаваше вегетарианската кухня само от чуто-речено. — Категорично отказвам да насилвам по този начин организма си!

Викерс-младши закима енергично в знак на солидарност.

— Значи ли, че се отказвате от обяда? — зарадвано попита сервитьорчето.

Ентусиазиран, Чез можеше да се откаже не само от обяда си, но и от вечерята, при това за два месеца напред. Аз обаче успях да го сръгам в ребрата и да взема инициативата в ръцете си.

— Не, разбира се. Моля, донесете ни нещо по ваш избор.

Сервитьорът тъкмо се канеше да тръгне, когато Алиса го дръпна за ръкава така, че той едва се задържа на краката си. Очите му се оказаха на нивото на нейните и той плахо ѝ се усмихна. На красавица като нея няма как да не се усмихнеш! Красавицата също му се усмихна с ослепителната си усмивка, тип „хищник—жертва“. От тази усмивка дори мен, който вече бях свикнал с нейната компания ме полазиха тръпки. Какво да кажа за горкото сервитьорче — То чак подскочи от изненада, опита се да изчезне, но хватката на девойката беше желязна!

— И внимавай — мило изрече Алиса. — Ако се окаже, че обяда не ме е заситил, ще се наложи някой да попълни пропуските в менюто ми.

Никой, най-малко сервитьорът, не се съмняваше кой е този, който ще запълни липсващото в менюто на Алиса в графата „десерт“.

— Разбира се, веднага — заекваше сервитьорът, отдалечавайки се с бясна скорост от нас на заден ход. С тази скорост успя да налети на един едър, мустакат здравеняк, който носеше голям поднос.

Грохотът беше такъв, че на практика заглуши ругатните на здравеняка. А когато данданията утихна, по-големият Викерс запуши с

ръце ушите на по-малкия си брат.

— Няма нужда да слуша мръсотии — поясни Нивел, като видя сащисаните ни погледи.

Алиса за пореден път завъртя пръст около слепоочието си, като с това показваше... ясно какво.

Побързах да сменя темата.

— Алиса, ти сериозно ли искаш вегетарианска храна? — за малко се смутих, защото темата не беше от най-удачните. — Тоест, искам да кажа, нали ти... ти, наистина... нали...

— Пиеш кръв — любезно подсказа Чез.

— Да, да — аз хвърлих на Чез един изпепеляващ поглед. — Нали вие, вампирите се храните с жизнена енергия, а от морковите жизнена енергия — зеро.

— Млъкни, глупак такъв! — засъска Чез. — Само опитай да кажеш подобна ерес в присъствие на друиди и те ще наторят с теб любимите си бурени.

— Толкова ли са обидчиви? — зарадвах се аз от плавното подминаване на неудобната тема, която бях избрал.

— Не, в никакъв случай — Чез също завъртя пръст върху слепоочието си, копирайки жеста на вампирката. — Само са луди на тема „моркови“, моля да не бъда разбран погрешно.

Алиса се разсмя, аз също едва сдържах усмивката си. Викерс също се усмихна, но не свали ръце от ушите на брат си.

— Ти, с твоите мръсни шегички... — казах аз.

— Не е вярно, винаги преди употреба ги мия — не ми остана длъжен Чез.

Сервитьорът прекъсна нашата престрелка, подозрително съсредоточено и внимателно поставяйки на масата различни блюда със странно съдържание, предимно зелени на цвят. И което беше по-странно, сервитьорът не беше същият.

Чез с подозрение помириша чинията си.

— Не е ли отровно?

— Не би трябвало — предположих аз. — Те сигурно знаят, че не е толкова лесно да бъде отровен вампир, а Алиса ще отмъсти, ако с нас се случи нещо, нали така?

— Разбира се — съгласи се вампирката, а сервитьорът изчезна, сякаш буря го беше издухала, само се чу звъntenето на чиниите, които

той набързо метна на масата. — Тук всички са някакви много нервни, не намирате ли?

Чу се страховит грохот — нашият келнер, който бягаше от масата ни се блъсна със страшна сила в предишния мустакат здравеняк, който тъкмо бе престанал да ругае и беше събрал от земята съборените съдове. На втората жертва на Алиса ѝ провървя по-малко, отколкото на първата. Ако на първия сервитьор му се размина с лек уплах и синка под окото, то на този му предстоеше поне двучасов терапевтичен сеанс в местната травматология, ако мустакатият го догонеше.

Покрай нас притича сервитьорчето, а след него едрият мъж размахваше огромна салфетка.

— Интересно, дали ще го догони? — запита Нивел и свали ръце от ушите на брат си, веднага щом двамата се скриха зад ъгъла.

— Надявам се, че няма — поклати глава Чез. — Ще е жалко за момчето...

Сега цялото внимание на моя приятел беше съсредоточено върху чинията с тъмнозелената гъста маса, която явно имаше претенцията да носи гордото име „супа“.

— Тук със сигурност ще опъна копитата — обобщи накрая Чез.

Погледнах тъжно в своята чиния и мислено се съгласих с него. Никога не бях си помислял, че животът в Академията ще бъде *толкова* тежък!

От унилите ми мисли ме отвлече Викерс-младши, който започна да хрупа точно до ухото ми някакъв продукт на прогресивното земеделие. Този не го заплашваше глад — юнакът ядеше всичко, без да му мигне окото.

За мое изумление, Алиса също хрупаше с голям апетит нещо зелено и кръгло. На моя въпросителен поглед тя отвърна рязко:

— Наистина ли се интересуваш от устройството на моя организъм? Ако искаш да знаеш, аз се храня като всички нормални хора. Може би ще попиташ за някои други особености на моята физиология?

Слава богу, съвсем навреме изпреварих порива на Чез да обясни набързо какви особености на нейната физиология ме интересуват. Един лакът в ребрата на нахалника му попречи да развали

отношенията ми с вампирката... ако такива съществуваха и ако изобщо можеше да има нещо между вампирка и наследник на Висок дом.

— Извинявай — смутено проговорих аз, скришом показвайки юмрук на Чез.

Алиса само изсумтя презрително на извинението ми, а Чез се направи, че не е разбрал заканата ми.

— Вие сигурно имате градини покрай замъците си. С витаминозни зеленчуци — подхвърли Чез на Алиса, като въртеше в ръце нещо като плод или зеленчук... знам ли... — Ти май много разбираш от тези неща.

— Не, човече, не уцели — обади се Невил. — Замъци имат старшите кланове. — Кланът Ноос не живее в замък.

— А къде живее? — учудено попита Чез.

— Нямам представа — отговори Невил. — Попитай приятелката си.

— Тя не е точно моя приятелка — разсмя се Чез и лукаво погледна към Алиса, която не му обръщаше ни най-малко внимание. — По-скоро е приятелка на Зак.

От моя пореден удар с лакът нахалникът се измъкна леко и невъзмутимо захапа някакъв корен.

Всъщност, той беше прав — Алиса съвсем уверено избираше плодовете и със сигурност знаеше кой какъв вкус има. Колкото до мен — аз хабер си нямах от тези зеленила (в действителност, имаше и плодове с друг цвят, но ние наричахме цялото вегетарианство „зеленило“) и нямах представа какви са на вкус. Така например, мислейки, че това, което държа в ръка, е домати, взех, че го посолих. Напразно, както се оказа. По-късно Алиса проведе за нас един малък увод в биологията и аз научих, че този сладък червен плод се казва ябълка. Отгледали са го съвсем наскоро, само преди няколко месеца в лабораториите на Академията. Откъде Алиса знаеше това и за какво можеше да ѝ послужи това знание, за нас си остана загадка.

И изобщо, у нас предизвика известен шок самият факт, че вампирка (!)... ни учи на здравословно вегетарианско хранене.

На нашите въпроси Алиса не отговаряше, а само мънкаше неопределено, свиваше рамене, но нищо не казваше. Точно като някаква партизанка.

— Да — проговори Чез с пълна уста. — А разправят, че нашият Император губел властта си. Едва ли, като гледам, дори вампирите е успял да подложи на драконовската си вегетарианска диета.

— Какво пречи, диетата си е много вкусна даже — отбеляза Викерс-младши, който отдавна беше приключил със своята порция и плавно беше преминал на моята.

— Искаш да кажеш, че си съгласен никога вече да не ядеш месо? — попита по-големият брат.

Лицето на Викерс-младши изразяваше мъчителен размисъл.

— Съвсем никога ли? — попита най-накрая Наив.

— Ъхъ — изръмжа Чез, без да се откъсва от нещо жълто и сочно.

— Не-е-е... — проточи господин Любител на вкусното хапване. — Може ли без пържолка, без кълчица, без саламче?...

— Кюфтенца, шишченца, шницелче... — мечтателно подхвана Чез.

— Вкусни супички, печено, баничка... — Викерс-младши с ненавист изгледа ябълката, която държеше в ръката си. — Искам да си ходя...

Алиса не можа да се сдържи и прихна в шепата си, а след нея и ние се разхилихме. Само Наив, кой знае защо, не се смееше и искрено страдаше...

Изведнъж вниманието ни привлече нова разправия. Две момчета от съседната маса скочиха и започнаха да се обясняват на висок тон.

— Твоята „огнена птица“ въобще не може да се мери с моята „пеперуда“!

— Твоята „пеперуда“ не може и да застане до моята „птица“!

— Че защо ѝ е да застава, щом е създадена да лети.

— Я си гледай работата!

— Ти си гледай работата!

— Утре сутринта ще се разбере кой колко струва.

— Значи, дуел?

— Да, дуел!

— На разсъмване?

— Точно така! Обичам да побеждавам преди закуска.

Докато течеше този диалог, в столовата цареше мъртва тишина.

Не можехме да повярваме на късмета си! Само на втория ден на нашето обучение щяхме да наблюдаваме истински дуел!

— Чу ли! — шепнешком попита Чез. — Щастието май ни се усмихна.

— О, да! — огледах аз подозрително притихналите ученици от големите класове. Новобранците мълчаха и попиваха всяка изречена дума, но защо мълчаха големите?

— Ти май не вярваш — махна с ръка Чез. — Значи, утре отиваме... Всъщност, къде ще е дуелът?...

— Къде наистина? — обади се Викерс-младши. — За нищо на света не бих пропуснал такова зрелище! Искам да видя тези тайнствени птици и насекоми!

— Ще се опитаме да разберем. — Чез се надигна и се огледа. — Вие се нахранете, а аз ще отида на разузнаване.

Ние изпратихме с озадачени погледи Чез, след което погледнахме надолу, към празните си чинии.

Викерс-младши ръгна с лакът брат си и попита:

— Този какво искаше да каже? Храната свърши.

— Така си приказва — махна с ръка Невил.

— Аха... така си приказва...

С Алиса се спогледахме и едва сдържахме усмивките си. Наивността на Викерс-младши беше безгранична.

Близо половин час чакахме Чез. През това време аз се опитвах да завържа разговор с Алиса, но нещо не се получаваше. Или ми пречеше присъствието на другите, или аз нещо не се справях. По-вероятно да бе второто. Как например би могъл да ми пречи Викерс-младши, който непрекъснато нещо ме питаше или ме прекъсваше, или по-големият му брат, който по всякакъв начин (имах предвид тънките му намеци от сорта „убий кръвопиеца“ или „кучешките зъби плачат за клеци“) искаше да покаже на вампирката колко силно я презира.

Чез се върна и ни завари да седим в пълна тишина, в отвратително настроение. Алиса демонстративно не поглеждаше към Викерс-старши, той пък не поглеждаше към нея, а аз седях между двамата. Колкото до Наив, той пазеше мрачното си изражение от солидарност с брат си.

— Защо ми се струва, че когато излязох, нещата не изглеждаха толкова безнадеждни? — отбеляза Чез и седна на мястото си.

Пълно мълчание.

— Нима не искате да знаете какво съм разузнал? — лукаво попита той.

— Разбира се, че искаме — не се удържах аз, — особено, като се има предвид, че те чакаме вече половин час, а смяната ни ще свърши всеки момент.

Реално, освен нас петимата, в столовата нямаше никого. Келнерите отдавна да ни бяха изгонили, ако не беше смразяващият поглед на Алиса, който унищожаваше в зародиш всяко тяхно намерение. Определено никой не искаше да си има работа с нея.

— Дуелите на големите се провеждат в Залата на Средната сила, тя заема целия десети етаж. Тези двамата ще се дуелират преди закуска, тоест, около осем часа сутринта — заразказва Чез. — Днес няма да имаме повече занятия, оставят ни да се адаптираме, така че останалото време можем да си го прекараме в абсолютно бездействие. Бих ви предложил да се посветим на изучаването на униформата, защото е твърде специфична.

— Това е добра идея — в един глас се съгласиха братята Викерс. Алиса поклати отрицателно глава.

— Защо така? — заинтересува се Чез и лукаво се подсмихна. — Стесняваш ли се? Нали сме си свои хора, нещо като семейство...

— Не си виждал моето семейство — усмихна се вампирката. — Не, аз имам дневен режим. Спя следобед.

— Да те изпратя ли? — поинтересувах се аз.

Вампирката ме измери с леден поглед.

— Само опитай!

Алиса стана и тръгна към изхода на столовата, а аз останах, замислен над нейния отговор. Или не би имала нищо против това, или иска да ме предупреди да не изкушавам съдбата...

— Защо не, върви, изпрати я — подхвърли Наив, с което учуди не само мен, но и самия себе си.

Скочих от мястото си и хукнах да догоня Алиса.

Най-интересното е, че не успях да я догоня. Дотичах до телепортите, но Алиса я нямаше там. По всичко личеше, че искаше да ми избяга. Чак такава лепка ли съм, та да трябва да бягат от мен? И през ум не ми е минавало!

По всичко личеше, че предстоеше да прекарам остатъка от деня си в художествено връзване на сиджимките на новата ми дреха. А ни

плашеха, че било робство, денонощно зубрене... И накрая, какво? Пълна измама. Нищо не правим, даже няма нищо интересно за разглеждане в тази Академия.

От апатията, която бавно, но сигурно ме завладяваше, ме спаси изникналият сякаш от нищото Ромиус. Не беше съвсем от нищото, а по-скоро от един от телепортите... но нали на мен ми е първи ден в Академията и още не съм свикнал с техните магически фокуси... от изненада подскочих някъде към пет метра нагоре.

— Май не се радваш да видиш чичо си? — озадачен попита Ромиус и внимателно ме погледна. — Как мина първият ти ден в Академията?

— Странно — признах си честно аз. — Представях си го някак...

— Другояче — довърши Ромиус.

— Точно, другояче. Къде е знаменитата ви магия? Представях си, че по коридорите на Академията се лети, че храната сама се сервира по масите, че дуелите са на всяка крачка и по всякакъв повод!

Майсторът уморено махна с ръка.

— Това тепърва ти предстои. И на дуели ще се нагледаш, чак ще ти писне. Ела да отидем в кабинета ми, трябва сериозно да си поговорим.

Да си поговорим сериозно... Миналия път, когато разговаряхме сериозно, аз имах удоволствието да разбера, че с малко повече късмет, съм могъл да стана Император. Какво ли ще е този път?

Както се оказа, винаги можеше да е по-лошо. В кабинета на Ромиус имаше вампир.

ДЕЙСТВИЕ 9

— Буенос тардес, амигос! — възкликна вампирът и ловко стана от стола си.

На пръв поглед, той изглеждаше на не повече от двацет—двацет и три години. Но ако човек се загледаше в зачервените му очи на потомствен вампир (всеки знае, че само на потомствените вампири очите са червени), щеше непременно да забележи, че оттам наднича вечността.

Погледнах озадачен към Ромиус, в очакване да ми преведе казаното от посетителя на нормален език, но на него ролята на преводач явно не му допаднаше.

— Моля те, говори на човешки език — уморено помоли Ромиус, но вампирът само махна с ръка, сякаш прогонваше някаква досадна муха.

— Стига скърца, братче, всичко ще бъде окей. Малкият ще схване всичко — каза той с някакъв странен акцент, разтягайки гласните.

Честно да си призная, от цялата му реч разбрах само предлозите, при това не всички.

— Чудничко — кимна Ромиус. — Ти само следи връзките и всичко ще е супер! Ако не, мисли му!

Вампирът застина от изумление, явно не очакваше да чуе това, което чу.

— Върхът си, братко! Изненада ме, признавам си — вампирът се усмихна, показвайки вампирските си зъби.

— Запознай се, Зак — погледна ме Ромиус. — Този лингвист любител се казва Велхеор.

Не може да бъде! Представител на един от най-кръвожадните вампирски кланове се намира на територията на Академията! И след това имат очи да разправят, че вампирите нямали място в Академията и да сочат с пръст горката Алиса.

Сигурно мислите ми са се изписали върху лицето ми (или вампирът ги е прочел), защото изведнъж се разсмя с пълно гърло.

— Между впрочем, вече половин година живея и работя тук — реши да ме довърши вампирът. — И не съм лингвист любител, аз съм професионалист!

Не знам кое звучи по-странно — дали вампир, който живее в Академията, или вампир, който работи тук? Или вампир лингвист? Във всеки случай, на мен не ми беше много ясно защо бях доведен в тази стая.

— Да — намръщи се Ромиус. — Той тук е нещо като външен специалист... в това число и по проблеми като твоя.

— Проблем ли имам? — реших да уточня.

— Ако нямаш, веднага ще ти образуваме! — зарадва се вампирът.

Без да искам, направих крачка към вратата. Всеки, който си е имал вземане-даване с вампири, би ме разбрал. Такива приказки не се приказват току-така. Никога не знаеш какво може да им дойде наум.

— Засрами се, Велхеор — укорително изрече Ромиус. — Вече остаря, караш трийсет, а все те избива на глупости да плашиш децата!

Подозирах, че не става въпрос за годините. При вампирите възрастта се измерва с векове. То за толкова време не само ще мръднеш, ами... Така се обясняваха някои странности на поведението им.

— Какво толкова?! — направи смирена гримаса този... Велхеор. — Ти знаеш, че съм безобиден като...

Вампирът повъртя длан във въздуха, облеци очи, изпуктя, но така и не успя да намери подходящо сравнение.

— Безобиден съм, това е.

— Ъхъ — съгласи се Ромиус. — И престани да се правиш на ръб.

— Ти ме разби! — възкликна вампирът. — Откога владееш така жаргона?

Майсторът тайнствено премълча.

— Хубаво. Сега кажи защо домъкна в нашата бърлога този младеж, преди да съм изял някого от любопитство — и Велхеор ме погледна с ъгъла на окото си.

Така и не усетих кога опрях гръб във вратата.

— Този младеж, между другото, съчинява много интересни песнички. Искаш ли да чуеш?

— Да ти приличам на меломан? — не разбра вампирът.

Впрочем, аз също не разбрах какво общо имат моите песнички.

— Ами да, приличаш, даже много приличаш — радостно закима Ромиус. — Много добре си спомням как нощем пееше и свиреше на китара.

— Подслушвал си ме значи — намръщи се вампирът.

— Не съм те подслушвал, а съм те слушал — поправи го Ромиус. — Затова съм довел момчето тук. Ето — майсторът измъкна от джоба си моята „музикалка“. — Послушай песните и ми кажи мнението си.

Вампирът замря за секунда с „музикалката“ ми в ръка, после кимна на някакви свои мисли и постави един от дисковете. В кабинета се разля бавна музика и моят висок глас (добре поставен от най-именитите педагози благодарение на леля ми) запя:

*Синьо е небето,
дъжд вали в полето.
През мен прониква светлината,
леко ми е на душата...*

— Познах тази мелодия от седмата нота — развика се вампирът така, че изплаши и мен, и Ромиус. — Хубаво пее момчето, но е далече от Кипелов.

— Този Кипелов какъв е, някакъв оперен певец ли? — поинтересувах се аз, едва скривайки обидата в гласа си.

— Аха — разхили се вампирът. — Оперен.

— Какви ги приказва? — неуверено попитах аз Ромиус.

— Не му обръщай внимание, от известно време така се държи, но можеш да ми повярваш, сега е просто ангел в сравнение с това, което беше преди.

— Точно така — важно потвърди вампирът и престана да се смее. — А ти — той посочи невъзпитано с пръст към мен, — къде я намери тази песен? Мисля, че още не са я пуснали по музикалните магазини.

Вампирът пак започна да се смее.

— Тази песен е моя — някак неуверено казах аз.

— Плагиатор! — изскърца със зъби Велхеор. — Кого баламосваш?

Значи, той не ми вярва... макар че аз почти не разбрах значението на глагола „баламосвам“, по-точно, изобщо не го разбрах.

— Зак, това е много важно. Каж ми, откъде имаш думите на тази песен — попита ме Ромиус.

— И музиката — добави вампирът.

Щом е толкова важно, ще трябва да им кажа истината. Не ми остава нищо друго.

— Значи... — започнах аз. — Много често сънувам сънища... за разни странни градове... и хора... понякога чувам и песни и ако на сутринта не съм ги забравил, ги записвам. Това лошо ли е?

— Напротив — поклати глава Ромиус. — Добре е, че ги записваш. Те представляват...

Велхеор засъска като кипящ чайник.

— Сега издай на това пале всичките ни тайни!

— Колко гръмко звучи, тайни — каза Ромиус. — Всъщност, както желаш. Щом искаш да си играеш на криеница, моля.

Ще се направя, че не съм се обидил. Честна дума.

— Точно така, както аз искам — закима вампирът. — Ти го чуи какво ще ти каже, а аз ще послушам малко музика, че нещо ме налегна носталгия.

Вампирът включи „музикалката“, сложи слушалките и се отпусна в едно кресло.

— Тези сънища, с каква периодичност ги сънуваш? — започна да ме разпитва Ромиус. — В тях ти страничен наблюдател ли си или участваш в събитията?

Хубав въпрос. Де да помнех... Все пак, това са сънища, а не театрални представления на площада. Всичко се смесва, променя се...

— Сънувам горе-долу веднъж в седмицата. Не си правя график, понякога се случва да сънувам и три пъти на седмица, а понякога не сънувам и веднъж в месеца. А дали участвам... По-скоро не, само наблюдавам... Има ли някакво значение, нали са само сънища?

— Така е — замислено проговори Ромиус. — Как обаче в сънищата ти се появяват песни, които... някой вече е написал?...

— Не, не мисля... — неуверено се опитах да възразя. — Ако в града се беше появила отнякъде такава музика, а хубавата музика непременно се появява в нашия град, аз щях да знам, както и всички останали фенове.

— Хубавата музика на *нашия* свят — подчерта думичката „нашия“ Ромиус.

— Да не би да искате да кажете... — започнах аз.

— Нищо не искам да кажа — тросна се той, след което, малко по-меко, продължи. — Прощавай, но това е чужда тайна.

Кимнах с разбиране. Тайната е нещо свещено. Ами тайната на вампира? Свещената тайна на вампира... Защо не? Звучи добре.

— Свободен съ-ъ-ъм! — изведнъж зарева с добре поставен глас Велхеор.

Честно казано, би било срамота, ако за толкова векове живот не си поставил гласа си.

— Усещам, че за дълго време от него полза няма да има — поклати глава Ромиус, като не сваляше поглед от вампира. — Тъй че сега ще те помоля за нещо много важно.

— Разбира се, чичо. Целият съм в слух.

— Спомни си всички подробности от твоите сънища и ги запиши. Ще можеш ли?

— Да, разбира се — помръднах рамене. — И кога трябва да ти представя отчета си?

Ромиус се усмихна.

— Не гледай на това като на задължение, а като на молба... но ми напиши отчета, колкото можеш по-бързо.

— Слушам! — отпрапортувах аз.

— Свободен — махна с ръка Ромиус. — А между другото, честит първи ден в Академията.

* * *

Системата от телепорти категорично отказваше да ми се подчинява. Бях готов да се закълна, че съм я овладял, но се оказа, че не е така. Половинчасовата разходка по етажите на Академията така и не ме доведе до моята стая, но затова пък съвсем случайно попаднах там, където живееше по-добрата половина от учениците в Академията. Как се беше изразил Кейтен? „Всички сме зрели хора“... И няма никакви забрани?... Никога нямаше да се досетя, че на този етаж живеят момичета, защото никъде не се виждаше и следа от представителките

на нежния пол. Затова пък беше пълно с индивиди от мъжки пол. Посетители? Или поклонници?...

Щом така и така съм тук, нямаше да е лошо да разузная къде се е настанила Алиса. Нали сме в една група? Всичко можеше да се случи, а аз дори не знаех къде живее... нали така?

Коридорът се разклоняваше в четири посоки, но да обикалям из целия етаж не ме вдъхновяваше и затова реших да попитам някого къде е стаята на Алиса... макар че едва ли някой знаеше.

— Извинете, да знаете къде живее Алиса? — наивно попитах аз първия срещнат ученик, който, подпрян на стената, изглежда чакаше някого.

— Кой? — учудено ме погледна момчето. — Ти да не би да си мислиш, че познавам тук всички по име?

— Момичето вампир — поясних аз.

— А-а, тази ли? — момчето се поусмихна. — По коридора направо и последната врата вляво.

Може ли някой да ми каже какво толкова смешно има, че тоя се хили такъв?!

В края на коридора имаше нещо като стълпотворение. Странно, защото си мислех, че вампирите не са особено популярни.

Вниманието на публиката беше привлякъл някакъв субект, който от по-близко разстояние се оказа сервитьорът от столовата, същият, който си беше позволил така неуместно да се шегува с нас.

— В момента, в който тя излезе през вратата...

Какво е щяло да се случи в момента, когато тя е излязла през вратата, така и не успях да чуя, но затова пък го усетих съвсем скоро на собствен гръб.

Когато се приближих, цялата тълпа се направи, че е тук съвсем случайно, а най-успешно го изигра сервитьорът, който просто се гмурна в тълпата и изчезна.

Почуках на вратата, надявайки се, че момъкът при телепортите не си е направил никаква шега и не ме е изпратил неизвестно къде. Интересно, какво ще се случи, когато тя излезе през вратата?

Вратата се отвори и оттам неуверено надникна вампирката.

— А, ти ли си?...

В следващия момент се случиха две неща. Първо — стана ми горещо... на определени места, и второ — Алиса отвори широко

вратата. Доколкото успях да се ориентирам, досега се беше занимавала с устройството на нашата нова униформа. Може да се каже, че до този момент успехът ѝ беше доста съмнителен, тъй като на места се виждаха някои непокрити части на тялото ѝ... доста интересни при това, ако мога така да се изразя.

— Ти гориш!

Ами... как да не пламнеш при вида на такова зрелище?! Даже ми стана още по-горещо.

Посегнах да поотпусна яката си и... се опарих.

— Горя! — жално изписуках, след като бях разбрал причината за тази странна жега.

Наистина горях! И по-точно, не аз, а новото ми костюмче. При това, цялото.

— Горя! — повторих, този път доста по-силно.

Алиса ме хвана за ръката и ме вмъкна в стаята си. Докато се опитвах да разбера какво точно ми се случва, Алиса се втурна в банята. Само след секунда бях облян от главата до петите с кофа вода, която се взе незнайно откъде. В моята стая такава кофа със сигурност нямаше... Боже, за какви глупости мисля?... Та аз току-що горях! Ох! Пак пълни глупости! Пред мен стоеше такова красиво и почти голо момиче!!!

Докато девойката търчеше към банята и обратно, дрехата ѝ, която и без това се държеше на честна дума, кажи-речи се беше разпаднала по шевовете.

— Олеле! — възкликна Алиса и се шмугна в банята, като едва придържаше с ръка остатъците от това, което доскоро се наричаше с гордата дума „ливрея“.

Сега ми стана ясно какво разправяше на тълпата онзи негодник сервитьорът. Само да ми падне!

Алиса изскочи от банята, вече облечена.

Да се чудиш как успя да се оправи за нула време с всички тези връзки и закопчалки. Ливреята ѝ стоеше също така прекрасно, както и пълното ѝ отсъствие...

Горе-долу същите мисли се четяха на лицето на вампирката, е, без последната част, разбира се.

— Сега как ще разбера как съм облякла всичко това? — взе да се вайка Алиса. — Жалко за цялото време, което загубих! А ти стоиш

навън, пред вратата и изгаряш от страст!...

— Не беше от страст — опитах се да споря аз.

— Не беше от страст — подигравателно повтори Алиса. — Сякаш не видях изражението ти.

— Според теб, как изражението на лицето ми се връзва със запалената ми дреха?! — от яд почти крещях.

— Знам ли? — вдигна рамене Алиса. — На всичкото отгоре, сега трябва да бърша пода.

Егати нахалката! Може да се каже, че съм я спасил от неминуема... е, може да не е смърт, но отмъщение — със сигурност! Неблагодарница! Само дете не изгорях! Това шега ли е?... Или просто нервничя? Горката, може да се е притеснила за мен...

— И аз мога да избърша... — плахо предложих.

— А кой ще ми възстанови нервите?!

Аха. Сякаш моите някой ще ги възстанови. Кой от нас двамата горя, питам аз! Аз или тя?! Може ли толкова да няма грам такт?!

— Да не мислиш, че съм дошъл специално да изгоря пред вратата ти?! — вече дори не се опитвах да скрия раздражението си. — Между другото, ако в този капан не бях попаднал аз, можеше да попаднеш ти.

— Да ти приличам на глупачка?! — не ми остана дължна вампирката. — Да не би да си мислиш, че не знаех, че пред вратата ми са се събрали тези малоумници? Или си мислиш, че един потомствен вампир може да бъде изигран така лесно с едно най-просто огнено заклинание?!

— Нищо не си мисля — промърморих аз. — Би могла да се държиш малко по-възпитано...

Алиса не отвърна, явно се канеше да каже нещо силно нелицеприятно по мой адрес.

— И какво изведнъж те прихвана да ми идваш на гости? — значително по-меко попита тя.

— Знам ли? Ако нещо се случи... Няма лошо да знаем къде живееш. Сега сме в една група, нали помниш?

Колко сръчно преминах на това „ние“! Все едно, че инициативата да дойда тук не беше моя, а на групата. Само че тя едва ли ще повярва, аз не умея да лъжа...

— Вярвам, вярвам — присви очи Алиса и тонът ѝ стана сериозен. — Ти наистина можеше жив да изгориш заради тези шегаджии.

Значи не се лъжа, тя се вълнува. Много приятно, драконите ме взели!

— Не съм сигурен.

Зашляпах към един от столовете. Писна ми да стърча на едно място, освен това ми се струваше, че коленете ми още леко треперят. Не ми се искаше да показвам слабост пред вампирката.

— Помислих си, че тези костюмчета пазят добре от всякакви огнени напасти.

Алиса пристъпи към мен и сложи ръката си на рамото ми.

— Не само от огнени. Както виждаш, съвсем сух е, макар че само преди минута излях върху него цяла кофа с вода.

— А? — докосването на нейната ръка ме беше отнесло така, че едва дойдох на себе си. — Да... разбира се.

Дрехата може и да беше суха, но от мен течеше вода. Обувките, както и костюмът ми наистина бяха изсъхнали, но някой беше забравил да предвиди отвори, през които водата да можеше да изтече.

— На мен ли само ми се струва или днес наистина си много разсеян? — забеляза Алиса и махна ръката си от моето рамо.

А как да не бъда?! Само преди два дни дори не си и помислях за разните му там Академии, не обръщах внимание на никакви сънища и искрено смятах за свои всички песни, които бях записал. А сега какво? Уча в Академията, макар и да не ми личи и нося гръмкото прозвище „плагиатор“! Долавям смътно значението на тази дума и усещам, че тя означава нещо много, много неприятно...

— Смятам, че нечия глава трябва да бъде откъсната за подобни шегички — казах и прокарах ръка по мократа си коса.

— Дори зная кой е този някой — зловещо процеди през зъби Алиса. — Чудя се, какво да бъде наказанието му.

Дори не смятах да питам, кого обвинява тя за моето подпалване и откъде знае кой е той. Вампирите имат изключително остър слух и за тях да чуят през вратата какво приказва някакво дрънкало беше толкова лесно, колкото за мен да се изкихам.

— Апчих!

Ето, нали ви казах!

Седях на стола и изливах водата от едната си обувка, а Алиса мрачно обикаляше около мен. Изобщо не бях си представял така моя поход към покоите на момичето, което харесвах...

— Хайде, хайде, нищо не се е случило — не издържах аз на обиколките на Алиса. — Момчетата само се пошегуваха... нямали са лоши намерения. Нали не пострадах...

Алиса престана да обикаля и внимателно ме погледна.

— Не си пострадал? Искаш ли огледало?

— Да — с внезапно пресипнал глас изрекох аз.

Какво ли е станало? Мисля, че нямам изгаряния — щях да почувствам. Може веждите ми да са поопърлени, но това е дреболия.

Алиса отиде до банята и се върна с огледало в ръка.

— Можеш да се порадваш колко си красив! — усмихна се вампирката.

Погледнах в огледалото.

— Знаеш ли? — изсъсках аз след кратка пауза. — Тези... тези идиотчета трябва да ги хванем и да им нарита задниците!

— Разбирам те — прекъсна гневната ми тирада Алиса. — Знаех си, че точно съм те усетила. Ти само се преструваш, че си пацифист, но всъщност в теб се крие едно много мило момче.

От нейните приказки, окончателно изпаднах в ступор. Кой според нея е момче? От друга страна... със сегашната си прическа приличам точно на момче. Такова... късо остригано и много гневно.

— Нека се върнем на това как да хванем тези гамени и какво да им сторим. Доколкото мога да си спомня, те бяха от втори курс. Какво можем да използваме срещу тях?

— Нищо — неуверено предположих аз и се изумих на преобразяването на Алиса. Само преди малко от нея и дума не можеше да се изкопчи, а сега гледай само как се разприказва! Беше мрачна и унила, а сега очите ѝ светеха! Нищо необичайно, нали на вампирите са им по сърце всякакви деструктивни дейности, особено интригите, нацелени към близки хора.

— Правилно, нищо — неочаквано лесно се съгласи Алиса. — Засега нищо. Но трябва да търсим възможности. Трябва да разберем всички гласни и негласни правила на Академията и да намерим слабите страни на противниците.

И като я подкара... Също като генерал преди битка!

— Трябва да направим рекогносцировка — реших да добавя и аз една сложна дума.

Алиса ме погледна с още повече уважение.

— Браво! Ти ще се захванеш с това.

Нямам нищо против, само че да ме убиеш, не бих могъл да кажа какво означава тази дума.

— Сега обаче дай да те поострижа, защото много миришеш на пърлено.

Въздъгнах сърцераздирателно и зачаках Алиса, която отиде за ножици, а после геройски понесох издевателствата над прическата си.

— Така е по-добре — каза тя, когато всичко свърши. — Вече приличаш на човек.

— Слушай, отдавна ми се иска да те питам — престраших се аз. — Ти защо ме целуна там, на приема?

— Защо, не ти ли хареса? — учуди се Алиса.

Що за нелеп въпрос?!

— Не става дума за това, просто ми е интересно за какво ти беше тази показна целувка.

Също така ми беше интересно да знам за кого беше предназначено представлението. Не беше за леля ми Елиза. А и откъде вампирката би могла да познава леля ми? Това, което каза по повод на сватбата, беше по-скоро защитна реакция.

— Просто трябваше да накарам някого да схване нещо — с нежелание произнесе Алиса.

— Може ли малко по-подробно? — не се отказвах аз.

— По-подробно — в този момент в залата се появиха няколко души, мои роднини — поясни тя.

Това обяснява всичко — Алиса се скрива от роднините си в моята стая, те я намират на приема и тя, целувайки ме, им дава някакъв знак. Как ви се струва? Не, това не може да бъде! Няма как вампир да остане незабелязан в „Златния полумесец“. Появяването на Алиса можеше да пропусне само някой сляп или глух, а ако на приема бяха дошли и роднините ѝ, тогава щеше да стане такъв скандал, че щеше да има гръмотевици и мълнии в прекия и в преносния смисъл.

— Не забелязах там да има твои роднини — някак между другото отбелязах аз.

— Никой не ги забележа — вдигна рамене Алиса. — Ако един вампир реши, дори и Майстор да мине покрай него, няма да го забележи.

— Къде бяха седнали? — попитах аз, стараейки се да скрия сарказъма си. — На съседна маса, до Майсторите ли?

— Бяха близо до нас — усмихна се вампирката. — Съвсем близо...

Озадачен, праметнах през ума си всички, които седяха в съседство, но сред тях вампири нямаше.

— Нищо подобно не съм забелязал.

— А нагоре поглеждал ли си?

Нагоре ли? Защо да поглеждам нагоре? Там е таванът... аха! На тавана имаше някакви сенки. Хитро! Вампирите могат да ходят по тавана, а да не те забележат на такова място е много лесно, и без това никой не гледа нагоре.

— Ясно — промърморих аз. — И какво не поделихте с твоите роднини?

Изглежда обаче че за днес Алиса беше приключила с откровенията си.

— Нека отложим този разговор — каза тя и се прозина демонстративно. — Не знам ти какво смяташ да правиш, но аз трябва да поспя.

— Както кажеш — отговорих послушно, ясно съзнавайки, че ако продължа да я разпитвам, рискувам да влоша отношението ѝ към мен. — Нали не възразяваш да се измия преди да си тръгна?

Станах и се запътих към банята.

— Не! — Алиса застана на пътя ми. — Много съм уморена и искам да спя, тъй че ще те помоля да се измиеш у вас, става ли?

— Добре — съгласих се аз. — Както кажеш.

— Значи, до утре, преди закуска? — уточни Алиса, изпращайки ме до вратата.

— Да, ние ще дойдем да те вземем — отвърнах на вече затръшнатата врата.

ДЕЙСТВИЕ 10

Тази нощ (макар че за каква нощ може да става дума, когато слънцето е увиснало пред прозореца ти и няма никакво намерение да залязва) сънувах едни странни плешиви хора, които седяха на пода на някакъв храм. Очите им бяха затворени, а те припяваха някаква мелодия. Какво ли ще рече това?

* * *

Това беше първият дуел в моя живот. По-точно, това беше първият дуел, на който присъствах. И тъй като в него участваха ученици от трети курс, той обещавахе да бъде интересен.

Точно в дванайсет, както беше уговорено, нашата групичка се събра в залата за тренировки. Всъщност, освен нас, тук беше и целият ни курс. Не съм ги броил, но съм сигурен, че никой от новите ученици не би пропуснал това знаменателно събитие. Има си хас, нали беше първият дуел в живота ни! До сега само бяхме чували (благодарение на ентузиастични като Чез) единични слухове за магически двубои, но дори само тези слухове бяха достатъчни да заинтригуват и най-отявлените скептици.

— Вече мина половин час, защо не започват — капризно проточи единият блондин.

Моето мнение е, че неговото недоволство беше съвсем основателно.

— Няма как — отвърна по-големият брат. — Не виждаш ли, че участниците ги няма?

— Наистина. Тук има нещо много съмнително — отбелязах аз и се обърнах към Чез. — Чез, как мислиш, — това редовно ли се случва или ние сме такива късметлии?

Чез беше видимо посърнал.

Така му се падаше, защото снощи цяла вечер издевателства над новата ми прическа!

— Какво сте ме зяпнали, сякаш аз съм виновен, че закъсняхат! Може нещо да им се е случило. Защо каквото и да стане, все аз съм виновен?

— Не, не ни разбирай погрешно, ние не те обвиняваме — побърза да го успокои Невил. — Обръщаме се към теб като към най-знаещия.

Чез се замисли.

— Да си призная, за двубоите нищо не съм чувал. Нито Майсторите, нито големите ученици обичат да изпадат в подробности, когато стане дума за двубоите. Или ги смятат за нещо, което няма особено значение, или не желаят да коментират по темата.

— Може ли магически двубой да бъде нещо маловажно? — учуди се по-малкият блондин.

— Как не, нали зрелищата са твоето любимо занимание?! — сложи го на мястото му по-големият брат.

— Няма лошо! — упорито продължи да твърди по-малкият. — Тези битки не само че са интересни, но имат и познавателна стойност. Всички ние, рано или късно, ще участваме в такива практики, така че няма да ни е в повече да научим нещо от чуждия опит.

— Я какво дар слово! — възхити се големият. — Може да ти надрънка каквото му дойде на ум, само и само за да участва в тези... как ги нарече... „практики“... Това някакъв жаргон ли е? Жалко, че нашите не могат да те чуят...

— Стига, момчета — спря ги Чез. — Мисля, че главните действащи лица се появиха на хоризонта.

Братята на секундата забравиха за своите, вече станали рутинни препирни и обърнаха глави към входа на залата. Дори Алиса, която вечно изобразяваше някаква безразлична към всички и към всичко статуя, се загледа натам и даже се повдигна на пръсти. Без да искам, се загледах в стройната фигура на вампирката.

— Нещо интересно ли видях? — попита Чез, който беше проследил моя поглед.

— И още как! — захласнато отвърнах аз, но веднага се усетих и продължих. — Ще бъде изключително познавателно...

— Със сигурност — съгласи се Чез и подсвири. — Ти, във всеки случай, ще можеш много да научиш...

Опитах се да го ръгна в ребрата, но той отскочи встрани.

— Внимавай!... — заканих му се и размахвах юмрук пред лицето му, след което отидох при братята. — Какво става, някой появи ли се?

— Появи се — някак неуверено отговори по-големият.

Вперих любопитен поглед в тълпата, надявайки се да видя причината за тази странна реакция. И я видях.

Двамата младежи, които вчера уговориха дуела, сега влязоха в залата, като разговаряха оживено и се тупаха приятелски по гърбовете.

Без да обръщат внимание на тълпата притихнали новобранци, те стигнаха до средата на помещението и едва тогава обърнаха внимание на странното множество.

— *Вие* какво правите тук? — попита единият от тях, поставяйки ударението върху първата дума в изречението.

Отговорът беше тишина и едва след няколко секунди някой промълви:

— Чакаме началото на дуела...

— За какво говорите, какъв дуел?! — в един глас извикаха учудено и двамата. — Да не би да сте решили, че ще се сбием заради някаква нищо и никаква препирня?

Всички дружно кимнахме.

— Моля ви се, ние така си се дърпаме всеки божи ден, може ли за няма нищо да си устройваме двубои?!

С Чез се спогледахме, а Наив, буквално произнесе на глас нашите мисли.

— Защо не — съвсем тихо попита той, а гласът му звучеше като на дете, на което са взели играчката.

— Мисля... — започна Викерс-старши и загледа брат си с такъв поглед, че онзи се скри зад гърба на Чез — ... че тяхната разправия вчера изобщо не изглеждаше толкова безобидна, както разправят сега.

— Разбира се, че не изглеждаше — подхвърли презрително Алиса. — Те това представление са го репетирали сума ти време.

— Защо? — не разбра Викерс-младши.

Бях започнал да се досещам, но Алиса, както винаги, изпревари моите мисли и обясни всичко много достъпно. Само дето езикът ѝ не беше от най-приличните.

— За да може цялата тълпа идиоти, начело с теб — тя изобличаващо посочи с очарователното си островърхо пръстче към

Викерс-младши — още преди изгрев слънце да дотърчи тук и да остане до края на закуската.

— И за какво им е всичко това? — Наив съвсем се слиса.

Алиса понечи да обясни още по-красноречиво, но като срещна недоумяващия поглед на Наив, разбра, че се е захванала със загубена кауза и само махна с ръка.

По-големият брат погледна неодобрително към вампирката, но си затрая, за да си спести неприятностите.

Двамата шегобийци най-откровено се забавляваха като гледаха постните физиономии на новите ученици, но до подигравки не се стигна, може би защото те или се страхуваха от възмездие (макар че ние нищо не можехме да им сторим), или проявяваха, все пак, някакъв такт.

Тълпата бавно тръгна да се разотива, а тези, които се досетиха за пропуснатата закуска, си плюха на петите. Докато чакахме дуела, никой не се досещаше за закуската, защото беше съвсем ясно, че заради такова събитие човек може да постои гладен. Но когато се разбра, че дуел няма да има, у много от нас се събуди здравият разум, а заедно с него и гладът. Но вече беше късно... Мисля си, че шегоджиите са дошли в Залата на Средната сила веднага след приключването на закуската и затова вече нямаше къде да бързаме.

Всъщност, ние не бързахме. Затова излязохме последни, даже след глупаво ухилените майтапчии.

— Може да се каже, че бяхме посветени — тъжно се усмихна Чез. — Сигурно си правят такива шегички с всички новаци.

— Разбира се, че с всички — без да се обръща изрече единият от веселяците. — Само че за посвещението бъркате, това изключително събитие тепърва ви предстои.

Нашата петорка изпадна в шок, а тези гадове изчезнаха в неизвестна посока.

Всички, без да се наговаряме, се вторачихме в Чез, за да чуем от него някакво обяснение.

— Този какво искаше да каже? — опитах се да взема инициативата в свои ръце.

— Нямам представа — Чез разпери ръце. — Какво искаш от мен?! Да не съм бюро „Справки“?

— Много жалко — въздъхна Викерс-младши и много сериозно се загледа в краката си.

Докато наблюдавах тази сценка, не издържах и се разсмях. Заедно с мен се засмяха Чез и Алиса, дори Викерс-старши си позволи една лека усмивка. Само Наив мигаше на парцали и се дивеше на нашата несериозност.

По програма, след закуска ни чакаха лекции по медитация. И май никой не възнамеряваше да ни чака още дълго.

— Да вървим на лекции, закуската и без това пропадна.

Викерс-младши ужасено ме изгледа.

— Не е ли по-добре да отидем и да се оплачем, задето така подло ни излъгаха? — той подсмръкна. — Може да ни дадат нещо за ядене. Поне по един морков...

— Ще минеш и без морков — безапелационно изрече Чез. — Да се медитира на гладно е по-полезно. Повярвай ми.

Тук трябва да отбележа, че Чез знаеше какво говори. Той вече няколко години практикуваше медитативна техника в нашата Школа по Изкуствата и макар че аз под „медитация“ разбирам следобеден сън, Чез имаше пълното основание да се нарече специалистът сред нас. Честно ви казвам, нито веднъж по време на медитация за цяла година не съм го чул да хърка — нещо, което за себе си не мога да твърдя.

— Така значи... като начало ни поставят на вегетарианска храна, а след това какво?! Пълен глад?! Да ви приличам на човек, който има нужда от отслабване? — Наив започна да вреци с фалцет. (Честно казано, нямаше да му бъде излишно да поотслабне.) — Къде отидоха тези изверги?!

„Извергите“ отдавна бяха потънали в системата от телепорти и така бяха избегнали гнева на гладния Наив.

— Добре. Щом сте казали медитация, нека бъде медитация — проговори Викерс-старши, прекъсвайки по този начин стенанията на брат си. — Хайде, вървете...

Телепортите ни доставиха почти веднага на нужния етаж. Не уцелихме само два пъти и то защото Чез и Невил не бяха на едно мнение и трябваше да пробваме двата варианта, за да няма обидени. Разбира се, никой от двамата не беше познал.

— Нали ви казах, че трябва да ме слушате — в един глас изрекоха специалистите по телепорти, когато най-сетне слязохме на

правилния етаж.

— Тъпаци! — тихо каза Алиса, която слезе последна.

Уж тихо, но всички я чуха. И се засрамиха. Всички.

— Ти по-добре да мълчиш! — с неочаквана злоба произнесе Невил.

— Невил! — аз внимателно го погледнах. — Няма ли да престанеш?

— Няма! — предизвикателно ме измери с поглед Викерс-старши. Алиса се извърна демонстративно.

— Вярно, Невил — неочаквано ме подкрепи Чез. — Какви са тези работи? Не е ли време вече да започнеш да се държиш човешки и с хората, и с вампирите?

— Човешки ли? — кипна Невил — Ами да, разбира се! Вие тук, в столицата се държите с вампирите като с хора, докато ние, в пограничните райони, спим на смени, за да не ни изядат за вечеря. — Всеки ден някой изчезва и става част от менюто им — гласът му ставаше все по-висок. — А вие ми предлагате да се държа човешки с нея!

Двамата с Чез мълчахме, защото не знаехме какво да кажем. Наив застана до брат си в знак на солидарност.

— Нашият клан не пие човешка кръв. Никога не сме се появявали по вашите краища — тихо каза Алиса. — Но аз все пак те разбирам и не ти се сърдя.

Невил не отговори нищо и сякаш се засрами от яростта си.

Всички замълчахме и всеки си мислеше за нещо свое.

— Между другото, до началото на занятията остава съвсем малко време — пръв проговори Чез.

Огледах се озадачено.

— Нещо не виждам никого от нашите. Сигурни ли сте, че сме на точното място?

— Разбира се. Специално за теб, ето там пише „Малка медитативна зала №13“ — зарадва ме Чез.

— Шегуваш се — ужасих се аз.

Пак ли това число?!

— Тук няма ли друга зала? — заоглеждах се аз.

— Не — отговори ми Невил, който вече беше дошъл на себе си. — Такава е кармата ти, приятелю, цял живот да си под знака на

тринайсетицата.

На всичкото отгоре се подиграва негодникът! Интересно, кога Чез е успял да му разкаже за моите топли отношения с това число?

— Хайде тогава да влизаме — предложи Наив. — Сутринта не успях да се наспя, може сега да подремна...

Не може да бъде! Като гледам, Викерс-младши разбира от качествена медитация.

Докато ние се разправяхме, Алиса се приближи до вратата на медитативната зала и леко почука.

— Хиляди дракони, кой пак се е довлякъл?! — изрева зад вратата страшен глас.

Застинахме на място и не знаехме, какво да правим.

Чез завъртя пръст около слепоочието си и направи още някакви движения с ръката си, задавайки на вампирката въпроса за чий дракон беше почукала. Алиса само помръдна рамене и направи с ръка единствен, но много красноречив жест.

Чез естествено се обиди и ѝ отвърна с рязък жест, който направи с две ръце, за да ѝ покаже какво може да ѝ се случи. В този момент вратата на медитативната зала се отвори.

— Какво е това?! — отново ревна здравенякът, който се показва, като гледаше изумено към Чез. А горкият Чез се беше вкопал от изненада. — Ти на кого показваш мръсни жестове?!

— Ами, аз... ъ-ъ-ъ... — Чез представляваше жална гледка. — Аз... не на вас... а на... дамата...

— На дамата ли? На тази ли? А... така може...

На Алиса ѝ секна дъхът от такава наглост, но си замълча. Невероятно!

— Хайде, влизайте, щом вече сте дошли — вече по-приятливо забуча нашият учител по медитативни техники.

Всички странешком се промъкнахме покрай здравеняка и се озовахме в една зала с много прилични размери.

Само ние петимата ли ще се упражняваме в тази огромна зала? Та тук могат да се поберат сто такива като нас. Тези не си падат по икономите.

— Нека се запознаем — предложи бабанката и се стовари в едно кресло, което стоеше в средата на залата.

Огледах се наоколо и не забелязах да има нещо друго, което да прилича на мебели. Изглежда, ще се наложи да седим на пода. Хм... май нещо подобно вече бях виждал...

Същите мисли май бяха дошли в главите и на останалите, защото след няколко минути вече седяхме на пода и оглеждахме нашия учител. Той също ни оглеждаше.

Подобен на мечок, с няколкодневна брада, с дълга и черна като катран коса... изобщо, той приличаше на всичко друго друго, само не и на представител на елита на Академията.

Върху лицето му беше изписана една мисъл: „Кого ли са ми пробутали?“. Нещо подобно се четеше и по нашите лица.

— И тъй, казвам се Тирел и ще ви преподавам медитативни техники. Някой от вас, има ли някаква, макар и най-бегла представа и опит в нещо, което поне да напомня медитация?

Двамата с Чез плахо вдигнахме ръка.

Огледах се и с изненада видях, че вампирката и братята също бяха вдигнали ръце, при това далеч по-уверено от нас.

— Забележително! — учудено каза Тирел. — Тогава, нека се запознаем. Един по един ми казвайте имената си, годините, кой къде е учил и колко дълго.

Спогледахме се и Чез вдигна рамене, с което искаше да каже, че пак той ще трябва да е пръв.

— Чез, четиридесет и пет годишен съм. Трийсет години посещавах Школата по Изкуствата. С медитативни техники се занимавам през последните пет години.

Пет години? Мислех, че е една, заедно с мен.

— Алиса. Семейна Школа по Изкуствата. Трийсет години.

Тирел кимна и леко се намръщи. Явно и на него не му допаднаше присъствието на вампирката. Чудя се, какво толкова не ѝ харесват! Тя е даже много мило момиче, мен ако питате. Стоп! Колко каза? Трийсет години? Доколкото знам, вампирите се обучават от детските си години. Което ще рече, че тя е почти на моята възраст. Супер!

— Зак. На двайсет години съм. Учил съм в Школата по Изкуствата петнайсет години. С медитация се занимавам от една година.

Макар че ако трябва да съм честен, не може да се каже, че съм се занимавал. Просто си седях, заедно с останалите, понякога дори си

подремвах... и май че не хърках.

— Невил, на шейсет и три години съм. Учих в Школата по Изкуствата на пограничните райони петдесет години. Медитативни техники — двайсет години.

Това вече е нещо! Петдесет години си е почти Майстор! Значи за такива като него ми е разказвал Чез. Сигурно не му е било много лесно да издържи изпитите...

— Наив, двайсет и две години. Учих в Школата по Изкуствата десет години, а с медитативна техника съм се занимавал — той изведнъж почервеня — един месец.

— Не е никак лошо — ободряващо рече Тирел. — Но тук ще ви се наложи да се научите да управлявате енергията по коренно различен начин. Образно казано, докато изучавате Изкуството, вие събирате в себе си капка по капка енергия, след което във всеки момент бихте могли да я използвате. Представете си някакъв съд. Във вашия случай неговите главни характеристики са обемът му и ширината на гърлото, през което той се пълни. В Занаята или в „пряката магия“, тоест управлявайки пряко чрез „вълшебствата“, вие се превръщате от съд, който се пълни, в своеобразна тръба. Поемате енергия, преобразувате я и я освобождавате. Не можете да я задържате. Има ли въпроси?

Алиса вдигна ръка.

— А главната характеристика на тази тръба ще бъде нейният диаметър, така ли?

— Точно така — съгласи се Тирел. — Но имайте предвид, че всъщност няма никакви тръби и съдове. Това са само метафори, за да ви е по-лесно да си го представите.

— Значи, образно казано, ние сега сме съдове, които, за да се превърнат в тръби, трябва да избият дъната си, нали? — лукаво се поинтересува Чез.

Тирел се разсмя.

— Да, образно казано, е така. Какво количество „вълшебства“ можете да пуснете еднократно през себе си, тоест да вложите в едно заклинание — това е същността на ограничението на силата. Да... и процесът на възстановяване, след като заклинанието бъде сътворено.

— Всичко е ясно — кимна Чез. — А как ще избием дъната си?

— О! — вдигна показалец Тирел. — За това всеки факултет си има свои упражнения. За нас това са упражненията със свещ.

— Нека позная, ние ще трябва да я запалим? — предположи Чез. Тирел кимна и щракна с пръсти. На около пет метра пред нас се появиха пет свещи.

— Запалете ги — предложи Майсторът.

Погледнах учудено приятелите си, но и те бяха не по-малко учудени. Тирел май беше забравил да ни обясни нещо. Например, как да го сторим!

— Добре — започна Майсторът, след като се настани по-удобно в креслото насреща ни. — Първо седнете както ви е най-удобно. След това, затворете очи и си представете как всичката енергия, която ви заобикаля, минава през вас.

Направих всичко както трябва, но нищо не почувствах, което изобщо не ме учуди.

— Сега отворете очи, протегнете ръка към свещта и си представете как енергията минава през вас, концентрира се на върха на пръста ви и като тънък лъч стига до свещта.

Изпълних и това. Никакъв лъч не видях и свещта не се запали.

— Не се отчайвайте, ако в началото не се получи. Общо-взето, трябва да мине седмица-месец време, прекарано в упорити занимания в медитативната зала.

— Упорити занимания ли? — уплашено повтори Наив.

— Да — реши да уточни Чез. — Упорити занимания колко часа ще рече?

— Четири часа сутрин и четири часа вечер.

Ние горчиво въздъгнахме. Осем часа на ден да седиш и да се занимаваш незнайно с какво?! Макар че всъщност не сме прави. Докато не запалим тези драконовски свещи, Занаята ще го гледаме през крив макарон. Да, ще има да слушаме скучни лекции, да седим на пода и да медитираме...

— Стига сте въздишали — твърдо отсече Тирел. — Колкото повече време прекарате в тази зала, толкова по-малка е вероятността да изхвърчите от Академията.

— Да изхвърчим ли? — като ехо повтори Чез.

— Точно така, да изхвърчите! Или може би си мислите, че всички, които влизат в Академията, стават Майстори?

Кимнахме.

— Мечтайте си! От двеста души, които влизат годишно в Академията, истински Майстори стават по-малко от половината.

— Ами останалите? — попитах аз.

Винаги съм смятал, че от Академията никого не изхвърлят. Дори Чез разправяше, че важното е да влезеш там, после няма къде да ходиш. Не бях чувал да се говори из града, а и не бях срещал досега нито един изгонен. А може би те... такова... с краката напред... както се казва, нещастни случаи?...

— Останалите не завършват образованието си и ги пращат да служат в пограничните райони. Там всеки човек е изключително важен, особено пък тези, които до някаква степен могат да управляват силата.

Добре измислено! Излиза, че от такова назначение, дори няма начин да се измъкнеш...

— Зак... — пошепна ми Чез, но не успя да довърши.

— Не разговаряйте! — сопна се Тирел. — Разговорите по време на медитация са забранени, с изключение на въпросите, които ще обсъждате с мен.

Послушно замълчахме.

Та, как беше?... Отпускаш се. Затваряш очи. Представяш си енергията около теб. Отваряш очи. Протягаш ръка...

Една от свещите неочаквано се запали.

Тирел замига на парцали и дори си позволи леко да се усмихне.

— Не е зле. Никак не е зле. Може пък нещо да излезе от вас.

АКТ ВТОРИ, ОПОЗНАВАТЕЛЕН

Двубоите в сградата на Академията не са забранени. Напротив, те се насърчават. Единственото условие е при тяхното провеждане да присъства Наблюдаваща страна. Наблюдаващата страна представлява определен брой старши ученици или Майстори. Броят и стихийната принадлежност на Наблюдаващата страна съответстват на броя и на стихийната принадлежност на участниците. Наблюдаващата страна е задължена да предотвратява фаталните изходи. Ако независимо от действията на Наблюдаващата страна, настъпи фатален изход, то вината е изцяло на Наблюдаващата страна. Задължително е наличието на енергиен купол, който да се поддържа от Наблюдаващата страна. Когато двубоят е между Майстори, задължително присъства Старши майстор. Двубоите са неразделна част от обучението и се оценяват наравно със задължителните спаринги, които влизат в програмата.

Из „Действащия
правилник за двубоите в
Академията“, който виси
на вратата на столовата.

Залозите са забранени!!!

Фраза, която
Наблюдаващата страна
задължително изрича

преди началото на всеки двубой.

Залагайте! Залозите се преустановяват с пускането на първия фаербол.

Фраза, която най-често можете да чуете да се произнася шепнешком сред зрителите.

ДЕЙСТВИЕ 0

Тази Асамблея на Майсторите беше по-различна от другите. Преди всичко с това, че този път тя беше напълно и изцяло посветена на новото поколение Майстори. Точно на това съвещание се обсъждаше програмата за обучение и всички останали организационни въпроси, свързани с новите ученици. На всеки трийсет и три години програмата за обучение претърпяваше съществени промени, тъй като науката не стоеше на едно място и понякога променяше обичайните представи, като ги доуточняваше или усложняваше. Освен това, след първата седмица на обучението се правеха някои изводи и прогнози за бъдещето.

Огромната Заседателна зала по нищо не се различаваше от останалите зали в Академията. Едната страна на залата опираше в стената на кулата и по тази причина представляваше полукръг, а другата ѝ страна беше образувана от две стени, които се срещаха под прав ъгъл. Това беше оптималната форма, която позволяваше на един етаж да бъдат разположени от три до няколко десетки зали с различни размери.

Цялата полукръгла стена беше запълнена от многобройни амфитеатрални банки чак до тавана. Това позволяваше на всички присъстващи да наблюдават и чуват всичко, което ставаше на катедрата. Днес Заседателната зала беше препълнена до пръсване. В началото тя не беше предвидена за толкова количество хора, но в последните сто години, откакто Академията съществуваше, броят им нарасна изключително много. Главната причина за тази суматоха беше желанието на всеки нов випуск Майстори да има свои представители в Асамблеята. Естествено, старшите членове на Асамблеята на Майсторите имаха далеч по-големи права и тяхното влияние, както в Залата на Асамблеята, така и извън нея, беше значително по-силно. По-младите поколения Майстори обаче бяха по-малко закостенели и по-активни и в някои неща превъзхождаха старите. Младото поколение преуспяваше особено силно в интригите...

— Майстори Занаятчии, обявявам нашето събрание, посветено на новия набор ученици, за открито.

С тези думи по регламент започваше всяко заседание на Асамблеята. Но днес, обичайното начало на заседанието беше прекъснато по най-безобразен начин.

От един от горните редове скочи един млад Майстор.

— Преди началото на основната част бих искал да направя кратко, но много важно изявление! Разполагам с много важна информация!

— Един такъв като него вече си го отнесе — тихо измърмори негов съсед от по-горния ред.

Председателят на съвета — възрастен човек, с прошарена коса, от по-старото поколение, който беше на този пост повече от сто години, почука с дървеното чукче по катедрата.

— Млади човече, ще ви помоля за малко търпение.

— Но моето съобщение наистина е много важно! — настоя младият Майстор.

— Още една дума и ще направите съобщението си в коридора — тихо предупреди Председателят и върна събранието в обичайното му русло.

— И така, нека започнем с едно наистина — председателят наблегна на тази дума — важно съобщение. Каня тук многоуважавания Майстор Ревел Пирет.

Един доста пълен и плешив Майстор стана и се понесе към катедрата. Пътъом той огледа с тъмнокафявите си очи цялата зала, сякаш се стараеше да надникне в душата на всеки от присъстващите. Много от тези, върху които попадеше погледът на този, наглед добродушен човек, се чувстваха, меко казано, неуютно. В това нямаше нищо чудно, защото Майстор Ревел ръководеше Службата по безопасност на Академията. Влиянието на този човек беше огромно и не се ограничаваше нито от стените на Академията, нито от пределите на златния град Лита. Много хора смятаха, че той знае абсолютно всичко за всеки що-годе известен човек на континента.

— Добър ден, уважаеми колеги — с много мек глас започна Майстор Ревел. — Предлагам да си спестим встъпленията. Смятам да говоря направо. Ако си припомните моето съобщение от миналото заседание, в което споменавах за някои намеци на мои приятели от

Шатер, няма да бъдете изненадани и от сегашната ми информация. И така, мога да ви зарадвам — в Академията ни е проникнал шпионин на Шатерската инквизиция!

В залата се вдигна шум.

— Сигурен ли сте?

— Старият Ревел май се е преуморил...

— Как е успял да се вмъкне?

— През нашата свръхсложна защита никой не може да мине!

— Господа, успокойте се — почука по катедрата Председателят.

Майстор Ревел кимна с благодарност.

— Никой не е пробил вашата уникална свръхсекретна система за защита. Шпионинът се е промъкнал в качеството си на ученик.

— Не може да бъде — викна някой от залата. — Проверихме всички ученици, един по един... и не само това — преровихме личните досиета на всичките им роднини до десето коляно!

Естествено, виковете се носеха от горните редове, където седяха най-младите Майстори. Останалите търпеливо чакаха реда си.

— Ако чуя още един вик от залата, този, който нарушава реда, ще бъде изгонен — все така тихо изрече Председателят и така тресна с чукчето по масата, че горката маса обидено изскърца и поддаде под удара на немладия, но все още много силен Председател.

В залата най-сетне настъпи тишина.

— Няма нищо — Майстор Ревел топло се усмихваше. — Нека младежите си излеят емоциите... Кой са там? Натан, Рик, Джери, Дарек? Нали не пропуснах някого?

След тази фраза, до края на заседанието на Асамблеята в залата цареше относителен ред. Майстор Ревел беше от хората, от които никой не се притесняваше, че се страхува.

— С удоволствие ще отговоря на последния ви въпрос. Шатер умее да си подбира кадрите не по-зле от нас, а в изследването на хипнотичните техники са дори по-напред от нас. Още преди четиридесет години разконспирирахме един от приближените на Императора, който техните специалисти бяха хипнотизирали. Лесно ли беше да го прихванем? Колко време ни отне? Три години! И до ден днешен, не знаем за какво е бил програмиран и кога е бил обработен. Оттогава мина много време и те със сигурност са напреднали още повече.

Един Майстор, който седеше на първия ред, вдигна ръка, за да поиска думата.

— Слушаме ви, Майстор Литок — произнесе Председателят, давайки му думата. — За тези, които не знаят, ще кажа, че Майстор Литок, вече трийсет години работи в областта на хипнозата. През всичкото това време той работеше в тесен контакт с вампирите и изучаваше техните методи на хипнотизиране.

— Благодаря ви, Майстор Конор — Майсторът се надигна от мястото си. — Майстор Ревел, макар че не успяхме да разберем за какво е бил програмиран този агент, ние все пак го разконспирирахме. И сега, при наличието на достатъчно време и с подходящи средства, бихме могли да разкрием всеки хипнотизиран агент.

— А как стои въпросът с давността на хипнозата? — поинтересува се Майстор Ревел.

— Действително, след увеличаването на срока на давността, може да се каже, че следите от обработката ще бъдат по-бледи. Но теоретично, бихме могли да извадим и най-бледите, и най-старите следи.

— Извинете, но... по-продължителните изследвания... те колко биха траяли? — попита Майстор Ревел, знаейки предварително отговора.

Майстор Литок леко се смути.

— Ами... теоретично... няколко седмици може би ще стигнат...

— Много интересно — възхити се Майстор Ревел. — И как смятате да го осъществите?

— Можем да проверяваме учениците един по един и...

Майстор Литок се смути.

— Ето на — Майстор Ревел поклати глава. — Виждате, че работата не е лесна. Не бива да плашим шпионина. Това, преди всичко, може да накара нашите приятели в Шатер да застанат нащрек. Ако техният диверсант разбере, че сме го засекли, може да сътвори много глупости, а на нас не ни трябва излишни жертви. Могат да пострадат околните, самият шпионин също може да пострада, ако го извадим от хипнозата. Не, трябва да работим много тихо — това първо, и второ — трябва да използваме подходящия момент.

Майстор Литок седна на мястото си.

— Да използваме подходящия момент ли? — попита Председателят.

— Именно — вдигна показалец Майстор Ревел. — Можем да използваме този агент за дезинформация на колегите от Шатер.

— Тоест?... — Председателят изглежда беше забравил за регламента.

— Както знаете, те създадоха свой Магически орден като противовес на нашата Академия. И сега най-сетне ще могат да получат достъп до тайните ни! Нима не можем да се възползваме от ситуацията и да им издадем някоя и друга „тайна“, от която да им запищят ушите?

— Какво предлагате? — за пръв път прозвуча глас от първия ред, където седяха най-уважаваните Майстори.

— Предлагам да им покажем Академията, която готви ново поколение бойци. Да променим програмата си, слагайки акцент върху двубоите с пълен контакт!

— Да, но контактните двубои започват в трети курс и дори второкурсниците не са подготвени за такива натоварвания — възразиха от залата.

Всички забравиха за регламента, в това число и Председателят.

— Точно така! От това трябва да се възползваме! Както би потвърдил всеки специалист по хипноза, силното психическо напрежение и травмите често водят след себе си до срив в хипнопрограмата. Нека си пишат, че качествената хипнопрограма не може да бъде пробита. Не зная какво ще ни каже Майстор Литок по темата, но аз съм убеден, че няма непреодолими хипнопрограми, има слаб стрес и слаби травми! — Майстор Ревел хладно се усмихна.

— И вие сте готов да подлагате безразборно на стрес всички ученици? — попита Председателят.

Погледът на Майстор Ревел стана суров.

— Щом се налага, готов съм да подложя на стрес цялата Академия! При това на стрес какъвто никой не е виждал!

Цялата зала притихна.

— Добре, нека допуснем, че ще променим програмите — след пауза каза Председателят. — Ще бъдат ли обаче обикновените двубои достатъчен стрес, който да може да свали хипнозата?

— Може би не — отвърна Ревел. — Но не забравяйте, че те ще се осъществяват при пълен контакт! Да ви припомням ли колко травми

получават третокурсниците при контактните двубои? Това е в трети курс! А и Наблюдателите не дремят и се стараят да предотвратяват всяка травма! А сега си представете, че в двубоите участват първокурсници, а Наблюдаващата страна се представлява само от един Майстор и той предотвратява само травмите с опасност за живота.

— Така до края на курса нито един ученик може да не доживее!
— ужаси се Председателят.

— Нищо подобно — разсмя се Майстор Ревел. — Уговорих се с друидите и те обещаха да ни предоставят най-добрите си лечители. Техните лечители могат да съживят когото поискате за няколко часа!

— Забележително — раздаде се глас от залата. — Първо допускаме в Академията вампири, после — друиди... По-нататък какво може да последва? Може би ще наемем тролове да ни сервират в столовата?

— Ако трябва, ще наемем и тролове — усмихна се Майстор Ревел, — но нека се върнем към двубоите. Може контактните двубои да не могат да свалят хипнопрограмата, но със сигурност могат да накарат шпионина да нервничи и да прави необмислени постъпки. Освен това, ще изберем най-подозрителните хора, на които максимално да усложним живота.

— Знаете ли? — Майстор Ромиус произнесе тихо тази фраза, но всички я чуха. — Вашата идея да усложните нечий живот много ми напомня философията на вампирите. Не се ли притеснявате да не заприличате на тях?

— Ни най-малко — усмихна се Майстор Ревел. — Вампирите в много отношения са достойни за уважение. Например, в уменията да постигат целите си на всяка цена. И между другото, Майстор Ромиус, точно вие ли ще ми говорите за прилика с вампирите? Та нали тъкмо вие, единствен за цялата история на Академията, доведохте тук вампир, макар и под предлог, че ще изследвате връзките им с другия свят... как го наричате?

— Земя — с досада изрече Ромиус.

Той не обичаше да закача тази тема, защото изследванията му от няколко месеца насам не бяха мръднали ни на йота.

— Аха! — Майстор Ревел лукаво погледна към Ромиус. — Между другото, вашият приятел, вампирът, все още ли не се чувства добре? Нали той, „кървавият“ Велхеор, е един от най-древните

вампири и със сигурност може да разбие за няколко минути всяка хипнопрограма. Не е ли така?

— Така е, по принцип — уклончиво отвърна Ромиус. — Но не и в сегашното му състояние.

— И дълго ли ще пребивава в това състояние? — поинтересува се Майстор Ревел.

— Може би ден, може би година... — повдигна рамене Ромиус. — Как бих могъл да съм категоричен за феномен, с който съм се сблъскал съвсем наскоро? Нужни са години...

— Добре, добре — прекъсна го Майстор Ревел. — Сега не става дума за това. Макар че аз бих взел вашия гост като „консултант“ по въпросите за „усложняването на живота“. Мисля, че той ще е доволен от моето предложение, а и ще получи истинско удоволствие от нашето сътрудничество.

Майстор Ромиус не реагира на казаното от шефа на службата по безопасност, вземайки го за шега. Самият Майстор Ревел никак не се шегуваше и възнамеряваше съвсем сериозно да пообщува с вампира по темите, които го интересуваха. Още повече че тъкмо навреме се появи подходящ повод.

— Извинете — обади се от горните редове младият човек, който в началото на заседанието напираше да направи важно съобщение. — Щом като вие самите пренебрегнахте регламента, аз все пак държа да кажа това, което исках.

— Добре, млади човече, кажете каквото имате да казвате, но побързо! — въздъхна Председателят.

— В деня на приема, аз бях дежурен и по време на това дежурство се случи нещо. Първо, вампирката закъсня с няколко минути и както ми се стори, прескочи стената. Смятам, че това е твърде подозрително.

Майстор Ревел вдигна очи към тавана.

— Знам, че е закъсняла. Но заради това не можем да я изгоним. В правилника е казано само, че всички ученици трябва да се явят в Академията до изгрев слънце. Който закъснее, просто не може да мине през преградата, която се спуска след това. А че тя е успяла да прескочи петметровата стена е... забавно според мен...

— Все пак, не е ли подозрително? — удиви се младият Майстор.

— Подозрително ли? — Майстор Ревел внимателно погледна към младия човек. — Вие сте Натан, ако не греша? Не ви ли е известно, че нито един вампир не може да бъде хипнотизиран? Те имат вграден имунитет към подобни фокуси. Освен това, няма вампир, който би тръгнал доброволно да помага на Шатер. — Майстор Ревел се почеса по главата и си призна. — Впрочем, ние разработваме и такава версия, но не си струва да зацикляме върху тази тема!

— Добре — съгласи се Натан. — Но не е само това. Освен вампирката, която закъсня, аз видях и още нещо, по-точно, видях още някого.

— Друго? — Майстор Ревел едва потисна прозявката си.

— Върху този някого имаше видими следи от хипноза.

— И ти мълчиш толкова време?! — изрева Майстор Ревел. — Разказвай всичко подред и гледай да не изпуснеш нито една подробност.

ДЕЙСТВИЕ 1

— Пази се!

Едва избягнах огромното огнено кълбо, което почти докосна рамото ми.

— Ти се пази! — отвърнах и изстрелях своя фаербол. Не толкова голям, но достатъчен, за да ти подпали косата.

— Пазя се — отговори Невил и направи едно елегантно задно салто.

Моята огнена топка, макар и по-малка, прелетя над него, жужейки и пръскайки искри.

Добре! Сега какво още? Дали да не му изпратя прословутата огнена птица?

Не, вече е късно.

Невил направи едно характерно движение с дланите на ръцете си, сякаш изобразяваше птичка... и пред него се появи имитация на огнена птица. Честно казано, тази фигура можеше да бъде наречена „птица“ само с много фантазия, а всъщност представляваше нещо като триъгълник с потрепващи краища.

— Опа! — успях да изрека аз, преди това чудо да се отправи към мен.

„Птицата“ обаче не е като фаерболите, от нея трудно ще се измъкна. Тя няма да се успокои, докато не ми подпали гащите... трябва ми нещо кардинално, простите акробатични упражнения няма да ме спасят. И сега, докато Невил се възстановяваше след „птицата“, за мен се появи реален шанс да спечеля тренировъчния двубой... впрочем, за пръв път, откакто бях в Академията, а вече минаха два месеца.

Много бързо пуснах едно огнено кълбо срещу птицата, но това я задържа само за част от секундата. Кълбото беше слабовато за... за всичко беше слабо! Нищо не можех да направя — енергийното ми равнище беше много ниско!

А птицата се приближаваше. Моят арсенал беше почти изчерпан. Оставаше ми да се надявам на енергийния щит. Само че колко щеше да

издържи?

Щит!

Огнената птица се удари в него и се разлетя на малки искри, без да ме нарани. Невил обаче вече се беше възстановил, а аз бях изцеден след усилието над щита и... майко мила!

Фаербол със средни (слава богу) размери се удари в гърдите ми и яко ме отхвърли на няколко метра назад. Край на битката!

Енергийният купол, който охраняваше двубоя, се разтвори и до нас достигнаха вече познатите ми насмешливи възклицания.

— И така, всички видяхме как не трябва да се води битка — току-що Зак нагледно ни показа това, видяхме и как трябва да се изгражда и води точна стратегия — това ни демонстрира Наив.

Шинс пак издевателства. Така е в края на всяка битка. Според него, аз винаги избирам грешната тактика, невярно построявам стратегията на двубоя и, изобщо, за нищо не ставам. Нищо подобно обаче! Как да избереш печелившата тактика, когато силите ти са толкова малко! Печелившата тактика е вярната тактика, така поне ни учеше нашият учител по тактика. Напълно съм съгласен с това, но никога не успявам да спечеля. Никога! И това го зная от съвсем сигурен източник — от Чез.

Той стигна до този тъжен извод, след като си загуби немалка част от времето си с мен в Залата на Малката сила. С него водихме люти битки под зоркото око на опитен специалист от горните курсове, (който спа през цялото време). И въобще, ако не беше прословутата огнеупорна ливрея, досега поне триста пъти от мен да беше останала купчинка пепел. А останалите хиляда пъти, сигурно щях да съм се отървал с тежки изгаряния.

Просто съм ужасно слаб за Майстор! Нищо не може да се направи! Дори Върховният майстор Ромиус е вдигнал ръце.

— Какви грешки допусна нашият приятел Зак? — попита Шинс.

Е, благодаря! За мен ще е голямо удоволствие да чуя от устата на съкурсниците си как съм се издънил. Чуден метод за обучение!

— Не трябваше да използва акробатични номера — предположи един въздебел ученик.

Разбира се. Естествено, че не трябваше. Нормален човек би поставил щит пред себе си, след което би пуснал „птичката“. Повтарям — нормален! Но със сили като моите можеш само да се измъкваш или

да подскачаш като луд. И впрочем, Невил ме надмина в акробатиката, а нещо случи ли му се? Не, спечели!

— Трябваше да използва „огледален щит“ — каза едно симпатично момиче.

Ех, моето момиче, представа си нямаш колко пот трябва да пролея, докато направя „огледалния щит“! А като го поставя, само след една секунда ще падне. Освен това, не трябва да се забравя, че той отразява само заклинанията, за които е използвана по-малко енергия, отколкото за неговото създаване. Така че ако по моя щит тресне фаербола на Невил, щитът ще бъде съборен на секундата, преди да мигна с очи.

— Точно така — съгласи се Шинс. — А коя беше главната му грешка?

— Че не се предаде веднага? — изказа предположение някакъв шегаджия.

— Не атакува достатъчно.

— Не вложи нужната сила в заклинанията си.

— Не, не и не — поклати глава Шинс и произнесе почти сричка по сричка. — Твърде много мислеше!

* * *

Когато най сетне излязохме от Залата на Малката сила, беше настъпила вечер. Вечер по нашия вътрешен часовник. А зад прозорците на Академията, вече половин месец цареше нощ. Нощ, която траеше няколко седмици. Дали някой беше наясно колко потискащо влияеше тази тъмница върху мен, а и върху останалите. Събуждаш се сутрин — навън пълен мрак, обядваш — пак пълен мрак, лягаш да спиш — мрак и нищо друго! Но да си призная, слънцето, което светеше денонощно в продължение на месец и половина, ни измъчи не по-малко...

И така, по разписание сега трябваше да се проведе вечерната медитация и никой не възнамеряваше да я пренебрегва. Най-малко аз.

— Като изстискан лимон съм — оплака се Чез, звучно се прозина и само по чудо не успя да си строши челюстта.

— Аха... — съгласи се Наив. — Сега да можем да му дръпна един сън, десетина часа поне...

— На теб само ти дай да спиш и да ядеш! — подхвана Невил брат си. — Днес пропусна сутрешната медитация.

Наив виновно разпери ръце.

Ако трябва да съм честен, ние не го събудихме, така че нападите на брат му бяха абсолютно безпочвени.

— Аз не нарочно...

— Няма как да е нарочно — ръгна го в ребрата Чез. — Иначе брат ти досега да ти е набил канчето! Мен само ме е страх, че ако още малко оглупееш, от теб нищо няма да остане.

Викерс-младши обидено подсмръкна, но премълча. Дори той беше разбрал, че с Чез е по-добре да не се спори. За да пощадиш себе си.

— Днес Шинс как те заяде... — обади се вампирката, която до този момент си беше мълчала.

— Не ми говори — уморено отвърнах. — Досега и през ум не ми е минавало, че някой може ми каже, че много мисля!

— Знаеш ли? — проникновено изрече Чез. — Напълно съм съгласен с теб.

— Наистина ли мисля прекалено много?! — промърморих тихичко под нос, но Чез успя да ме чуе.

— Знаеш ли? — започна той и ме загледа честно в очите. — Можеш да ми се довериш, като на човек, който отдавна те познава. Мисленето не е за теб.

— Благодаря ти Чез — изръмжах аз и му показах юмрука си. — Ти си истински приятел!

— За теб — винаги! — не обърна никакво внимание на жеста ми Чез.

Веднага попаднахме на етаж, който ни трябваше. Два тура по телепортите и пред нас вече грее познатият надпис — Малка медитативна зала № 13.

— Зак, какво ще правим с нашето „огнено момче“? — прошепна в ухото ми Чез, дръпвайки ме за ръкава. — Рано или късно, то ще ни подпали.

Алиса, която имаше отличен слух, кимна в знак на съгласие и се присъедини към нас. Невил също забави крачка и явно искаше да

участва в нашата дискусия, в резултат на което Наив стигна до вратата на медитативната зала в гордо усамотение.

— Момчета, какво има? — с недоумение в гласа попита той.

Мисля, че тук е мястото, където би трябвало да обясня кое беше нашите опасения. Горедолу преди месец Наив направи своя пробив — за пръв път успя да запали свещ. Ако си спомняте, запалването на свещ е базово упражнение за концентрация на силата. Именно над това упражнение ние работихме месец и половина, от деня на постъпването си. По-точно, над това упражнение работеше Наив, докато всички останали минавахме върху по-сложни неща, след като бяхме овладели това. Първа запали свещта Алиса, още в първия ден на медитацията, но тя беше изключението на групата. Толкова бърз пробив се случва приблизително веднъж на двеста ученици. (Кой би могъл да предположи, че статистиката е толкова точна наука?!) Нейната свещ се запали със стабилен огън и лицето на нашия преподавател се озари от радостна усмивка. Останалите...

Моята свещ пламна втора, след две седмици. След нея, свещите на Чез и Невил. Последна, (като по това време, Майстор Пирел вече се замисляше над това как със собствени ръце да удуши Викерс-младши) пламна свещта на Наив. Обаче как пламна! Алиса, която случайно се намираще най-близо до свещта, беше хвърлена от вълната горещ въздух на няколко метра, а на мястото на свещта изригна миниатюрен вулкан. През този ден Майстор Тирел не спря да се усмихва. Впрочем, от лицето на вампирката, също цял ден не слезе яростното изражение.

През изтеклия месец и половина, нашите показатели се подобриха. Ние се научихме да сплитаме в причудливи фигури потоци от пламък, да ги управляваме и да пестим енергия. Както казваше Тирел, далеч по-лесно е да изстреляш едно огнено кълбо, отколкото да сътвориш огнена пеперуда, без да изразходваш много енергия. Може би... Умея да правя всякакви, дори най-сложни фигури, но фаербол по-голям от юмрук, за мен беше много трудна задача. Затова моята огнена пеперуда се получаваше почти като истинска, а кълбото ми приличаше по-скоро на хилав врабец. За сравнение, пеперудата на Чез беше широка около метър и половина, а огненото му кълбо беше по-голямо от главата ми. Но с Наив никой от нас не можеше да се сравнява по сила, а мисля, че и в целия факултет нямаше никого, който да може да се мери с него. Даже беше много вероятно по сила Наив да

превъзхожда и най-силните Майстори. Обаче, както вече на свой гръб бяхме успели да се убедим, силата далеч не беше всичко. Всеки път, когато Наив се опитваше да сплете фигура — от най-простата до най-сложната, някой от нас получаваше травма. Първия път пострада Алиса, втория, когато Наив се опита да направи пеперуда, пострада самият преподавател — Майстор Тирел. Добре, че успя да опъне енергийния си щит, защото едва ли щеше да му се размине с едно леко изгаряне — метна го през цялата зала, над главите ни и го удари в стената, но защитата все пак издържа. Майстор Тирел руга дълго, а гневът му беше главно затова, че точно на него се беше паднал лошият късмет върху главата му да се стовари цяла група бездарници. Ние, като цяло, бяхме напълно съгласни с него. След тази случка, изплашеният до смърт, но безумно щастлив Наив не спря да се хвали как е успял да направи пеперуда с триметров размах на крилата. Може и така да беше, но ние видяхме само стена от пламък, която се носеше към нас. Хубаво, че в този момент между нас и Наив стоеше Майсторът, който пое целия удар върху себе си.

Най-обидното беше, че Наив действително имаше повод да се гордее. В Академията отдавна не се беше появявал ученик с такава сила. Жалко, че от това засега страдахме само ние.

— Имам предложение — със сериозен вид каза Чез. — Нека отсега нататък да медитираме заедно с Тирел в най-далечния ъгъл на залата и когато Наив изпълни поредния си фокус, да разпънем петслоен щит, току-виж сме оцелели.

— Не — поклати глава Алиса. — Предлагам да изпратим Наив на обмяна на опит при по-горните курсове. Със сигурност след срещата с нашето „огнено момче“ онези майтапчии няма дори да си помислят да се шегуват с нас.

Това е добра идея! Между другото, за два месеца моята коса още не беше пораснала. Да можеше да ме види отнякъде леля ми (тя винаги следеше модата)! Точно тази прическа, тип „паница“, едва ли беше „последен писък“.

Наив обидено се извърна и почука на вратата.

— Влезте — чу се гръмовният глас на Майстор Тирел.

Викерс-младши се шмугна вътре, а всички ние си поехме въздух и го последвахме.

— Тази вечер кой е наред да седи до „огненото момче“ — попитах аз.

От момента, в който Наив започна да показва фокусите си, вече никой не се стремеше да заеме почетното място до него. От опит знаехме, че най-безопасното място е зад гърба му. Тирел седнаше отстрани, за да ни вижда, а ние трябваше да седим в редица. Наив го настаниха в най-отдалечения ъгъл.

— Защо питаш? — поинтересува се Невил. — Или ни разпитваш с надеждата, че сме забравили, чий ред е днес?

Хвана ме. Днес наистина беше моят ред. Налагаше се да подложам живота си на смъртна опасност. Ех, ако леля ми научеше... Всъщност, как би могла да научи?... Навън, за цялото време на нашето обучение бяха минали малко повече от дванайсет часа. При нас минава един ден, а навън — само дващест минути. Как ви се струва?

— Кажи, Зак, пак ли се издъни? — попита Майстор Тирел.

Не, не ми се подиграва. Само системата им е такава — подигравчийска.

— Какво да направя? — въздъгнах аз. — Нали знаете моите възможности...

— Зная ги — съгласи се Майсторът. — Затова мога съвсем отговорно да твърдя, че можеш да спечелиш, стига да се постараш. Силата не е най-важното нещо. — Тирел погледна многозначително към Наив. — Важно е какво има тук. — И Майсторът почука по главата ми.

Чу се глух звук. Не зная, това добре ли е или е зле...

— Значи няма никаква надежда — приглушено изрече Чез.

Алиса прихна, но в очите ѝ личеше съчувствие.

— Сядайте, господа и вие, госпожице, ей сега започваме — избуча Тирел. — Днес ще оставим обичайната практика настрана и ще минем към противоположните действия.

Бързо седнахме на пода.

— Ако до днес сте учили как да сплитате плетеници, сега ще ви науча как да ги разваляте. По принцип тази техника се изучава във втори курс, но аз смятам, че на вас тя може да ви бъде полезна още сега. Този урок ще бъде особено полезен за теб, Зак.

Кимнах в знак на съгласие, макар че не разбирах за какво точно става дума.

— Да вземем за пример най-простата огнена топка — продължаваше Майсторът. — Чез, направи един фаербол!

Чез послушно сътвори по средата на залата неголяма огнена топка.

— Какво можем да направим за да неутрализираме тази мила топчица? Можем да поставим щит, можем да се измъкнем... Какво още?

Ние мълчахме озадачено.

— Можем да я унищожим — след малка пауза отговори Тирел. При това, не с магията на водата или на въздуха — вие засега не умеете да правите заклинания с тези стихии, а с помощта на магията на огъня. Всяко заклинание си има слабо място. Ето, вижте.

Тирел погледна съсредоточено кълбото, после изпрати към него една малка искричка... и то се разтвори във въздуха, съскайки.

Ние само мигахме учудено.

— И това е възможно с помощта само на една искра? — не вярваше Невил.

— Разбира се — усмихна се Тирел.

— А как може да се уцели това слабо място? — попита практичната Алиса.

— Хубав въпрос — каза Майсторът. — Мястото е строго индивидуална точка за всяко заклинание.

Не можах да съдържа въздишката си на огорчение. Тъкмо си мислех, че ще мога да направя впечатление, но се оказа, че докато намериш точката на кълбото, което лети към теб, то може да те опече като стой, та гледай!

— Как може да бъде открита тази точка? — не се отказваше Алиса.

— Сега ще учим тъкмо това. Днес ще си партнирам с вас, Алиса, а останалите да се разделят по двойки и да започваме.

Докато аз вдяна, Чез и Невил отидоха в другия край на залата и ме оставиха на Наив да ме изяде.

— Първо, единият от вас прави фаербол, след това, другият търси слабата точка. Кълбата трябва да висят във въздуха на не по-малко разстояние от три метра от всеки. Това особено се отнася за теб, Наив. Слабото място можете да различите по леко по-различния цвят на пламъка.

— Страхотно — промърморих под нос. — Наив, ти пръв...

— Много хубаво! — зарадва се Викерс-младши и направи точно пред мен един фаербол.

— ... ще търсиш слабото място — довърших и се отдръпнах от пускащото искри двуметрово кълбо. Добре поне че виси на едно място...

Поех няколко пъти въздух за успокоение и внимателно се вгледах във фаербола. Никаква разлика в пламъка не се виждаше. Може пък при нашето момче да няма слаба точка? Възможно ли е?

Така се бях заплеснал по топката, че не забелязах, че тя се приближава към мен.

— Ей! Какво правиш?! — уплаших се не на шега.

— А, извинявай — отвърна Наив. — Нещо се разсеях.

Разсеял се! Между другото, огнената стихия е най-опасна за изучаване! Тя е и най-травматичната! А той се разсейва!

Погледнах гневно към Чез и Невил, които си се занимаваха преспокойно. Предатели! Но и те не бяха успели досега да открият нито една слаба точка. При Алиса нещата също не стояха по най-добрия начин.

Какво пък, няма само аз да съм зле!

По-скоро от безизходица и гняв, отколкото защото си бях направил сметката, пуснах във фаербола на Наив една малка искрица. Със структура, подобна на тази на огненото кълбо, но доста по-опростена.

Плъок!

Огромната двуметрова огнена топка изчезна със странен звук.

— Стана — не много уверено казах аз на Тирел, който се беше доближил до мен.

— Стана, стана. Повтори го!

— Няма проблеми! — махнах с ръка. — Кажете заклинание!

Бях абсолютно уверен, че няма да успея да повторя номера. Така и се случи. Всъщност, до края на занятията, освен мен, никой от останалите не успя нищо да направи. Когато си тръгнахме, Майсторът каза нещо в смисъл, че още ни е рано за този материал. От тази несправедливост чак ми стана обидно.

Беше вече много късно и затова нашата компания хапна набързо и всички тръгнахме да си лягаме. Не изпратих Алиса, защото всеки

път, когато си давах този труд, тя изчезваше по много странен начин. Нещо повече — колкото пъти се опитвах да ѝ отида на гости, толкова пъти получавах неизбежен отказ! Това не ѝ пречеше да приема моето ухажване и даже да ме посещава в моята стая... вярно, че никога не оставахме насаме и с нас винаги имаше някого за компания. Кой може да ги разбере тези момичета? Още повече момичетата вампири...

— Не мога да си обясня защо Тирел непрекъснато ни напада! — разсъждаваше Чез на връщане по коридора. — Да не би нещо да сме с две леви ръце?! Ето, Алиса е нашето дете чудо, Наив, може да се каже, че е огненото зловредно момче, а на Тирел все нещо не му достига...

Мълчах известно време, мъчейки се да разбера за какво говори Чез.

— Като цяло е прав — отговорих накрая. — Вие всички сте супер, а аз... През всичкото това време не съм победил в нито една тренировъчна битка.

Чез рязко спря.

— И какво? Да не би това да е главното?! Кой по-добре от теб умее да прави заклинания? Няма значение, че твоята сила е по-малко, затова пък я използваш много по-добре от всички.

— На теб ти е лесно да приказваш, нали всеки път побеждаваш! Да не мислиш, че е много приятно всеки да те бие...

— Сигурно не е — съгласи се Чез. — Но днес ти успя да намериш слабото място във фаербола на Наив. Трябва само още малко да потренираш и всичко ще бъде наред.

— Къде да тренирам?! — почти изкрещях. — Времето в медитативните зали е разписано по минути, а в Залата на Малката сила няма да ни пуснат, защото отдавна сме прехвърлили всичкия си лимит.

Чез кимна в знак на съгласие, но той нямаше да е той, ако не се опиташе да измисли някакъв друг начин.

— Има начин — Чез се огледа, да не би някой да ни подслушва. — Да отидем в твоята стая.

— Защо в моята — възроптах, като се досетих накъде бие.

— Кой от двамата ни има нужда от помощ — ти или аз?

— Аз — съгласих се обречено.

Усещах, че можем да си имаме проблеми. Но без постоянна практика със сигурност няма да взема изпитите. И изобщо... само с практика не можеш да се справиш, в случая трябва да се измисли нещо

специално. Ромиус, разбира се, се опитваше да ми помогне, като извика у мен онова състояние, което ме беше обзело по време на изпитите, но всичко беше напразно. Слушах музиката си, медитирах и записвах подробно сънищата си (от тях се интересуваше странният вампир, а не Ромиус), но нищо не помагаше. Добре поне, че онзи вампир с тъпото чувство за хумор разговаря с мен само няколко пъти. Този тип нещо не ми харесваше... А и чичо ми напоследък почти не ме търсеше и непрекъснато изчезваше някъде...

В стаята ми цареше безпорядък.

Чез огледа скептично книгите и дрехите, които се въргаляха навсякъде.

— Трябва да разкараме всичко това по ъглите, да не би нещо да се запали от някоя случайна искра.

Бях съгласен. Никак не ми се искаше да изгори от случайна искра учебникът ми по тактика или по енергетика.

За всеки случай избутахме и леглото в най-отдалечения ъгъл на стаята.

— Значи, аз ще направя една неголяма огнена топка, а ти ще се опиташ да я изгасиш — тържествено оповести Чез.

— Ти забрави ли, че можем да се занимаваме с тези неща само в залите за медитация и в Залата на Малката сила под контрола на Майстор? — попитах не много уверено.

— Я стига — отсече Чез и се приготви да направи огнена топка. — Кой ще разбере? И най-вече как?

— Като че ли няма как — съгласих се аз, но в душата ми се промъкна съмнение.

Чез направи фаербол по средата на стаята, а аз, въздишайки, започнах да го обикалям. Страхувах се от забраната, но ми беше омръзнало да губя. Чез е прав — трябва да прибавя към арсенала си някой нов фокус, със сигурност щеше да ми свърши работа.

Само че не беше лесно да се намери място в огненото кълбо, което да е с по-особен цвят. Толкова различни нюанси на червеното имаше, чак очите ми започнаха да сълзят. И по какво да различа слабото място на заклинанието от което и да било друго?!

От всички възможни методи избрах най-простия. Методът на ненаучното посочване. Методът на посочването е най-верният метод!

Чез седна на леглото ми и отвори учебника по тактика.

— Ти се упражнявай, аз малко ще почета.

— Да, разбира се — с лекота се съгласих.

Да не ви излъжа, но мина повече от час, преди да чуя вече познатия звук и фаерболът да изчезне.

Плъок.

— Най-сетне — вдигна глава от книгата Чез. — Запомни ли мястото на удара?

— Не — честно отговорих аз.

— В такъв случай, ще направиш втори опит — помръдна с рамене Чез и сътвори втори фаербол в средата на стаята. — Ако не възразяваш, аз ще подремна. Когато го унищожиш, ме събуди.

Преди да успея да кажа и дума, той се излегна на леглото ми и заспа.

Да, на това му викат „помощ от приятел“!

Сега трябва да мисля логично. За да уцеля чуждо заклинание, трябва да създам една мъничка искрица, такава, която сама да открие нужното място. Обаче, нали при контакта с кълбото, моето заклинание също ще изчезне... Значи, трябва да създам такава, която да го унищожи, без да го докосва... тоест да го разпознае по някакъв външен белег. По цвета например. Не е било напразно това, че посещавах лекциите на Кейтен по изкуствен интелект в заклинанията.

Фаерболът на Чез висеше във въздуха и осветяваше стаята вместо крушка, а аз започнах да съставям ново заклинание. Какво представлява заклинанието? Това е схема от заплетени енергийни влакна, създадена със спазването на правилата и законите. Което ще рече, че на Майстора му трябва, какво?... Не познахте! Трябват му лист и молив.

Чез се събуди след около три часа. Той потърка учудено очи и ме загледа с кръвясал поглед.

— Още ли не си го угасил това чудо? — попита изненадано той.

— Засега правя теоретични изчисления — отвърнах аз и продължих внимателно да разглеждам съставената лично от мен таблица на цветовата гама на кълбото.

— Толкова ли е сложно да побутнеш голямото кълбо с едно малко и да буташ, докато голямото изчезне? Да ти покажа ли как става?

Чез демонстративно разкърши пръстите си.

— Ще мушкаш чуждото кълбо цели няколко минути по време на двубой? — поинтересувах се аз.

— Глупости! — отрязва ме Чез. — Нищо подобно! Просто ще поставя един „щит“ и готово.

— В такъв случай, недей да ми пречиш!

Чез се събуди в неподходящ момент. Тъкмо привършвах пробната схема, с помощта на която щях да откривам по цвета слабите места на фаерболите.

Мислено си представих енергийната форма, която ми трябваше, и тя се откъсна от пръста ми във вид на огнена лента.

— Какво правиш?

Чез наблюдаваше с интерес моето изобретение, което кръжеше около неговия фаербол.

Плъок.

В стаята неочаквано стана тъмно. До този момент аз използвах кълбото на Чез като лампа. Икономия. Щещ-не щещ ще се научиш да икономисваш, когато си принуден да боравиш с такива трохи от енергия.

— Гледай ти! — в гласа на Чез се усещаха нотки на удовлетворение. — Знаех си, че от това занимание ще излезе нещо смислено. Хайде да ме научиш.

Обясних му съвсем почтено схемата си и той даже я разбра, но когато я пробва, нищо не се получи.

— Да ти кажа, тези неща за мен са твърде елементарни — рече накрая Чез. — Само ти можеш да се занимаваш с такива дребни поточета от енергия.

— Така е — бързо се съгласих. — Защото за мен силните потоци са недостъпни.

Честно да си призная, аз ликувах! За пръв път откакто бях тук, се чувствах ученик на Академията. Бях сътворил нещо, за което никой досега не се беше досетил.

— Пусни още няколко фаербола — помолих Чез.

Заради случая, Чез се напъна и направи три броя.

Представих си с лекота схемата на моето творение и от пръста ми изскочиха три огнени змийчета.

Плъок. Плъок. Плъок.

— Браво! — Запляска с ръце Чез. — Но сега наистина е време да поспим. Покрай теб и аз се уморих.

Той се бил уморил! Виж го ти! Хъркаше си най-спокойно, докато аз се потях над гениалната си рожба.

— Абсолютно съм съгласен с теб — казах и се прозинах. — Още повече че до медитацията сутринта ни остават... колко... четири часа.

Чез ме потупа по рамото.

— Утре ще ги сразиш!

ДЕЙСТВИЕ 2

Странното пълничко очилато човече, облечено в сив костюм седеше и вглъбено разсъждаваше.

— Тази птица обича да свива гнездо в близост до човека и се храни на негов гръб. Размерът на отделните индивиди е от най-мънички до направо огромни. Птицата има неразпознаваема окраска и широк размах на крилете... и въобще, вие със сигурност сте срещали неведнъж в дома си птицата „обломинго“.

* * *

Утрото беше кошмарно! Да ти се съберат само няколко часа със след такъв убийствен ден си беше истински ад. Даже Чез не изскочи както обикновено от бърлогата си, а изпълзя и видът му беше поужасен и от моя. Мен ме държеше моята малка победа — козът ми за днешните практически упражнения.

— Следващия път ще тренираш без мен — избуча вместо поздрав той. — Можеш да поканиш вампирката. Може да й бъде интересно, а и ти няма да скучаеш.

Споменаването на Алиса ме накара да се намръщя. От онзи паметен ден в нейната стая минаха два месеца, а тя и до ден-днешен не ми позволяваше да я изпращам. За мен нейното съгласие се беше превърнало в заветна цел, към която се стремях с всички средства, които притежавах. Ако вампирката ми позволи да я изпратя, значи е мислила по въпроса, тоест за мен има шанс. И ми се струва, че Алиса беше приела играта.

— Хайде да вървим, гений такъв — побутна ме Чез.

Страшен отбор сме — огнено момче, вундеркинд и гений! Още не бях обозначил особеностите (или отклоненията) на Невил и Чез. Макар че за Чез сякаш бях намерил определение — дрънкало, заради езика му, от което най-често си патех аз.

Между другото, за тези два месеца Чез силно се промени. Преди сънуваше Академията, троха по троха събираше всяка информация за нея, а сега?... Сега напълно беше престанал да се интересува от теорията. На всички лекции блееше, а на изпитите преписваше от... мен! От този, който преди да постъпи в Академията не само че не знаеше „теорията за енергийния баланс“, ами и хабер си нямаше дори от устройството на обикновената електрическа крушка! Ако преди време Чез беше за мен моят по-голям брат, то сега се беше превърнал в „малкия ми брат — палячото“. Той и преди си беше шегобиец, но когато беше нужно, беше сериозен и се стараеше да решава проблемите, които сега трябваше да решавам сам.

Пред вратата на Медитативната зала, както обикновено, срещнахме останалите. И както обикновено биваше сутрин, нашето желание за общуване клонеше към нулата.

Мълчаливо си кимнахме и влязохме в залата. Майстор Тирел ни посрещна с кисела усмивка и ухаещ зелен чай. Традиционно. На него също не му се разговаряше.

След чая дойде време за релаксираща медитация. Трябва максимално да увеличаваме обема на енергията, която минава през нас, без да я променяме. Тази медитация е най-безопасната за нас, защото само сега Наив не можеше да ни устрои някой огнен ад. И това не е, защото не сплитахме енергийни плетеници (нещо, което, да си призная, понякога си позволявахме), а защото най-често на сутрешните медитации Наив спеше.

Няма да разказвам за четирите часа, прекарани в медитативната зала. Нито сега, нито по-нататък. Защото няма смисъл да се обясняват усещанията. Те могат само да бъдат почувствани. Как може да се обясни дъгата на този, който не вижда? А ако вижда и знае какво е усещането, тогава защо да му се обяснява?...

След четири часа напуснахме залата съвършено различни. Бяхме се събудили, бяхме се освежили и бяхме препълнени с желание за общуване.

— Кажете ми, какво ще ни правят, ако не издържим тези драконовски изпити? — поинтересува се Чез. — И с каква титла ще напуснем тази сграда в такъв случай?

— С титла — неудачник — на драго сърце отговори Алиса.
За секунда Чез се замисли.

— „Неудачник“ не е титла, а съдба — реагира Чез. — Говоря сериозно. Или, да речем, някой от вас да е виждал тук, в Академията други хора, освен Майсторите и учениците?

— Върховните майстори — светкавично отвърна Невил.

— Други? — не се предаваше Чез.

— Веднъж видях един чистач — обади се Наив.

— Какви ги дрънкаш, какви чистачи? — учудих се аз. — Тук се почиства с помощта на заклинания.

— Сънувал е по време на сутрешната медитация — Невил потупа брат си по гърба.

Наив изсумтя сърдито, но не отговори.

— Освен ученици, Майстори от всички рангове и чистача призрак, други виждали ли сте? — раздразнен продължаваше Чез.

Можех, разбира се, да им кажа, че съм виждал тук вампира от клана Хеор, но се страхувах, че... приятелите ми нямаше, меко казано, да ми повярват.

Всички се бяха замислили.

— Никого не сме виждали — отговорих аз от името на останалите.

— Именно! — извика Чез. — А сега ми кажете колко далеч трябва да бъде запратен човек, за да не се чуе никога нищо за него. Страх ме е да си го представя! В Академията няма никого от незавършилите, навън — също ги няма. Хайде, сега ми кажете къде са предишните, които не са успели да се дипломират!

— Майстор Тирел, още на първата си лекция каза, че ги пращали по най-отдалечените краища на Империята — спомни си Алиса.

— Аха, разказвай, хубаво разказваш! — разсмя се Чез. — Каж ми, моля ти се, какви са тези „далечни краища“ в нашата Империя? Та нали цялата прехвалена Империя на елирите може да се обиколи на кон за няколко дни! Или неудачниците ги изпращат в пограничните райони? На границата с Шатер? Супер! Но това е максимум на седмица път оттук.

— Накъде биеш? — зарадвах се аз, че Чез отново започва да прилича на себе си.

— Искам да кажа, че дори от най-далечното място, дори от самия Шатер, човек може да драсне два реда на семейството си. Не е ли така?

— Така е — съгласих се аз.

— Тогава ми обяснете защо досега няма никаква вест от тях? Слуховете в нашия град се разнасят моментално, все нещо щяхме да сме чули!

— Да, бе! — намерих аз слабото място в разсъжденията на приятеля си. — Нали, ако вземе някой да изчезне, роднините му ще вдигнат шум до небесата! Тогава със сигурност щеше да се разчуе!

— И ти си прав — призна Чез. — Пак ще помисля... макар че на мен ми идват само страшни неща наум. Може пък да е по-добре да не мисля за това — каза той, резюмирайки.

Да си призная, аз също се страхувах да мисля за тези неща. Особено когато се досетех за успехите си, които не бяха толкова големи, колкото на останалите, а и сигурно в списъка на слабаците аз заемах челно място. Трябва да се опитам да поговоря с Ромиус. Надявах се, че няма да ме излъже в очите... но, кой знае...

Закуската ни премина в приятелска атмосфера, ако не смятаме леките престрелки между Невил и Алиса, но и те вече го правеха по-скоро по навик. За два месеца тяхната неприязън изчезна и на нейно място се появи взаимното уважение.

В нашето разписание следваше лекцията на Шинс. Той водеше и практическите ни занятия. За мен това е най-ужасната част от деня. Обикновено след края на занятията отивам (или ме носят) в здравния пункт, при друидите, за да ми лекуват изгарянията. Не стига че при тренировъчните двубои си го отнасях, но и този учител често показваше върху мен новите заклинания, с което ме довършваше! Представа нямам защо не ме обичаше! Спомням си, че по време на първата ни лекция, нещата вървяха даже много добре... от моя гледна точка.

* * *

Лекциите на Шинс посещаваха тези ученици, които изучаваха така наречения „пробив“, тоест, които се учеха да палят свещ в залата за медитация. Шинс ни учеше да сплитаме енергийни плетеници, което ще рече, да правим заклинания. Когато пристигнах в Залата на Малката сила, там вече се упражняваха осем души, в това число и Алиса.

Вампирката ми беше разказвала какво се прави на тези лекции, така че вече имах някаква представа какво ще се изисква от мен. Но тази представа беше доста повърхностна. Или, както се казва — нещо като нищо.

— И така, млади човече, днес ще изучавате най-простото заклинание, което простолюдието нарича „фаербол“.

Кимнах в знак на съгласие.

— За целта трябва да сътворите две енергийни линии. Всяка от тях трябва да представлява затворен кръг, за да не изтича енергията на вашето огнено кълбо.

Пак кимнах.

— След това двата кръга трябва да бъдат така съединени, че да оформят нещо като сфера. Разбрахте ли ме?

Кимнах автоматично.

— Начало! — махна с ръка Шинс, но като видя обърканата ми физиономия, попита раздражено. — Има ли нещо неясно?

Кимнах.

— Какво по-точно? — още по-раздражено попита той.

— Какво трябва да направя?

* * *

Нещо у мен не му харесваше. От самото начало пълничкият Майстор умираше да ме изкара некадърник и глупак. И което беше най-обидното, може би беше прав... до днешния ден. Днес щях им покажа на всички!

Залата на Малката сила, където преподаваше Шинс, беше по-голяма от обикновените зали за лекции, но беше по-малка от Медитативната. Беше създадена с идеята пред учениците, които седят на банките, да има достатъчно свободно място, за да могат там да се провеждат учебните двубои. В тази зала се провеждаха и двубоите на по-долните курсове.

Всички седнахме по местата си и зачакахме Шинс. Възрастният преподавател обикновено закъсняваше десетина минути, но ние винаги пристигахме навреме. Просто така, за всеки случай.

— Знаете ли — на глас заразсъждава Чез. — Мисля си, че...

С думите „Мисля си, че...“ започваха всички негови „умни“ мисли. Но най-странното беше, че много често безумните му предположения се оказваха много близо до истината.

— Мисля си, защо нашето обучение се състои най-вече от двубои... Не че не разбирам, че нашият факултет е разрушителен, с огъня трудно ще направиш нещо особено полезно. Но когато попитах в другите факултети, разбрах, че тях също ги обучават изключително на това как да водят битки.

Отговорът беше пълна тишина. И то, не защото никой нямаше мнение по въпроса, а защото Шинс се беше появил. Чудо невиджано — той беше дошъл почти навреме!

— Забавлявате ли се, дами и господа? — още от вратата попита той. — Напразно. Защото нощес някой е нарушил правилата на Академията. А това, дами и господа, се наказва строго, много строго!

Двамата с Чез се спогледахме.

Разбрали са. Но как? Уж никой нищо не беше видял. Макар че Майсторите усещат далеч по-незначителни неща.

— Зак и Чез да се явят в кабинета на възпитателя след лекциите.

Другите ни гледаха учудено, но по време на час никой не смееше да проговори.

— Сега, нека си припомним това, което взехме с вас на предишната лекция. Зак и Триз, излезте на полето.

„Поле“ наричахме мястото пред банките, където се провеждаха тренировъчните двубои.

Заедно с Триз — едно от многобройните високомерни парвенюта от Високите домове (ако е за въпрос, моето родословно дърво беше много по-знатно, но кой го е грижа?!) — излязохме на полето, сложихме си качулките и над нас се отвори прозрачен енергиен купол. Прозрачен за тези, които са отвън и абсолютно непроницаем за нас. Това е направено специално, за да не си отвличаме вниманието по време на битка.

Разстоянието между нас беше трийсет метра — класическо разположение. За по-горните курсове, това разстояние се съкращаваше до двайсет метра, а за Майсторите — до десет.

— Пак ли ще губиш? — подсмихна се Триз.

Много си самоуверен. Ще видим кой кого!

За последен път проверих помня ли схемата на огненото змийче. Всичко май беше наред. Трябваше да стане.

— Начало! — даде старт Шинс.

Трябва да отбележа, че при учениците от горните курсове се случват и продължителни битки, но за такива ние просто нямахме сили, нито пък арсеналът ни беше достатъчно разнообразен. Щитове, птички, пеперудки и знаменитите огнени кълба — фаерболите.

Триз, без много-много да му мисли, точно както изискваше Шинс, пусна бързо една огнена птица. Неговата тактика ми беше ясна — да загубя ценни секунди, докато правя щит, а той да ме доубие с един фаербол. Вчера така ме победи Невил, както и всички останали. Но не и днес!

На драго сърце пропилях всичките си сили за един енергиен щит.

Между другото, трябва да се пробвам да измисля змийче против огнена птица. Тогава животът ми ще стане доста по-лесен.

Триз почака десетина секунди, докато се възстановят силите му и изстреля към мен три фаербола. Смяташе, че няма да се измъкна.

Но днес изобщо не беше нужно да се измъквам.

Пуснах три огнени змийчета и на половината разстояние от мен, трите искрящи кълба изчезнаха със звук, който ми беше познат.

Триз погледна смаяно към мястото, където допреди миг бяха неговите огнени топки и понеже беше добра душа, пусна още пет.

Е, дотук бяха възможностите му. Сега, за поне половин минута беше абсолютно безпомощен.

Изпратих му още пет огнени змийчета и веднага след тях — най-големия фаербол, на който бях способен. Цели двацет сантиметра в диаметър.

Моето фаерболче метна на повече от два метра изумения до немай къде Триз. Разбира се, Шинс отвори щит и спаси лицето на ученика си, както повеляваха правилата. Беше ясно, че само за мен дебеланкото забравяше да постави щит, заради което ми се налагаше да лежа в медицинската служба. Макар че всичко изглеждаше като по правилата — засега случаи с фатален край нямаше. Но винаги имаше първи път и пример за това беше моята победа!

Днес наистина беше един щастлив ден за мен.

Прозрачният енергиен купол изчезна и аз за първи път не чух подмятания, нито видях иронични усмивки по лицата на групата. На

лицето на Чез грееше такава усмивка, сякаш не аз, а той беше спечелил двубоя.

— Значи така, а? — мърмореше Шинс. — Хайде, Зак, опитай да направиш същото с това огнено къльбце.

Пред очите ми се появи малък фаербол. Послушно пратих по него едно огнено змийче и...

* * *

— Ехо, събуди се! — някъде отдалече прозвуча гласът на Чез. — Няма сам да ходя при възпитателя да ми чете конско!

Отворих бавно очи.

Да, това е същият бял таван. Значи, пак съм в медицинската служба.

— Защо съм тук? — попитах и в същия момент ми призля от болка. — По лицето ми не беше останала кожа.

Ясно, пак съм обгорял. Не ми е за пръв път, обикновено прекарвам в медицинската служба по два-три часа на ден. Това се случва най-често след лекциите на Шинс, понякога след поредната грешка на нашето огнено момче. Не знам как е в другите факултети, но в Огнения факултет тези неща са ежедневие и не минаваше ден, без да съм получил някое изгаряне. Не мога да се начудя какво ме оципа да се запиша точно в Огнения факултет!

Във водния факултет например никой не можеше да пострада кой знае колко. Да се понамокриш малко не беше никаква травма. Във факултета на земята пък изобщо нищо не можеше да ти се случи, освен може би да получиш някоя и друга синина. Най-тежката травма във въздушния факултет беше да си строшиш нещо при падане, защото те обичаха да летят където им падне. А ние? Ние трябваше да търпим мъките от изгарянията. Болката е неописуема! И ако не бяха заклинанията на древните друиди (по всичко личеше, че те често оправяха белите на тукашните възпитаници), дори не си представях как биха изглеждали випускниците на Академията, ако изобщо стигнеха до края. Благодарение на друидите, след като полежиш час-два в медицинската служба, от изгарянията не оставаше и следа. Ливреята защитава тялото ти, качулката ти покрива главата и пречи на

огъня да те направи завинаги плешив, а за лицето великите Майстори не бяха измислили никаква защита. Много жалко. Наблюдаващата страна невинаги успяваше да разтвори щит пред лицето на участника в дуела тогава, когато върху него попадеше атакуващо заклинание... или невинаги искаше, какъвто беше случаят с Шинс.

— Огненото кълбо, което Шинс така любезно направи точно пред лицето ти, се взриви от твоето змийче. Нещо не си пресметнал, както трябва — обясни ми Чез.

Напротив, всичко беше изчислено съвсем точно. Със сигурност противният учител беше решил да поиздевателства над мен и това кълбо не беше обикновено кълбо.

— От колко време се търкалям тук?

— От около три часа. Отначало тук беше Алиса, но отиде на лекции, а аз помолих да ме освободят, нали освен всичко трябва да се обадим на възпитателя за конското.

За това дори не ми се мислеше. Единственото ми желание в момента беше да се наспя.

— Хайде, ставай — подгони ме Чез. — Ще ни откъснат главите, ако закъснеем за следващата лекция. Мен ме освободиха само от историята.

Ако наистина съм тук от три часа, всичко вече би трябвало да е зараснало. Освен това, щом съм прекарал в медицинската служба три часа, значи е пострадало лицето ми. Този ужасен Шинс! Когато си тръгвам, трябва непременно да благодаря на друидите. Може би трябва да им благодаря и след като (ако) изляза от Академията... Може да посадя дръвче в тяхна чест в Старата гора или да направя някое друго добро дело. Ако не бяха техните чудодейни мехлеми и заклинанията им, щях да ходя със страшните белези до края на живота си.

— Добре, добре, тръгваме, драконите да те вземат — изохках аз. — Само че по-бавно, защото още ми се вие свят.

Чез закима бързо-бързо с глава, но тъкмо излязохме от медицинската служба и той така препусна, че не можех да го догоня.

— Шинс съвсем е превъртял — пътьом разсъждаваше той. — Той пхна под носа ти този фаербол съвсем умишлено. Ако е знаел, че ще се взриви, щеше да го направи по-далече или поне щеше да разтвори щит пред лицето ти. Защо му е да те осакатява?

Добър въпрос. И аз бих искал да зная отговора. Ако нещата продължаха в този дух, то този отговор ставаше много важен за мен. Защото току-виж учителят Шинс реши да вкара в пътя непослушния ученик и историята завършила с летален край!

— Интересно, какво наказание ни се полага? Като знам какви са порядките в Академията, се страхувам дори да си го представя — веднага смени темата Чез.

— Ще ме накажат да посещавам извънкласни занимания при Шинс и няма да ме видиш повече — промърморих аз.

И за какво ми беше всичко това? Нима не можех да не отида на този проклет прием?! Защо хипнозата на леля ми не сработи, както тя го е планирала? Тогавя щях да закъснея и нямаше да попадна в Академията. Започвам да си мисля, че леля е била съвсем права да не иска да постъпвам в това прекрасно заведение.

— Не падай духом — опитваше се да ме ободри Чез. — Нека ти кажа, че нашата вампирка беше силно загрижена за теб. До последния момент не се отдели от леглото ти.

Всъщност, Чез, без да осъзнава, говореше много верни неща! Ако не бях попаднал в Академията, нямаше да познавам Алиса. А сега се виждам с нея всеки ден. Освен това, Чез твърди, че тя се тревожи за мен.

Когато стигнахме до вратата на кабинета на нашия възпитател, Чез ме погледна замислено и се плесна по челото.

— Сега си спомних какво ще е наказанието.

— Какво ще е?

— Ще видиш — отвърна загадъчно той (или поне му се искаше да прозвучи така).

Почуках възпитано, преди Чез да го стори. Защото той имаше навика да рита вратата с крак. Как след това щеше да разговаря с нас възпитателя? Естествено, едва ли щеше да е дружелюбно.

— Влезте — чу се отвътре гласът на Кейтен.

Въпреки младата си възраст, нашият възпитател изобщо не беше захарче. Беше дружелюбен, отлично ни разбираше, но не ни позволяваше да се отпускате.

— Здравейте — в хор произнесохме ние, влизайки в кабинета му.

До вратата самотно стояха няколко стола, специално поставени за провинилите се ученици и ние на драго сърце приседнахме.

Кейтен седеше зад бюрото си и прелистваше някакви бумаги.

— Какво става, пипнаха ли ви? — попита той, без да ни погледне.

— Пипнаха ни — отговорихме.

— Как успяха? — тихо добави Чез, но Кейтен го чу.

— Във всяка стая е монтирано заклинание датчик. Когато някой започне да прави заклинания, то веднага известява дежурния. А той, от своя страна казва на възпитателя. Така става.

Как не се досетихме! Трябваше да проверим стаята и щяхме да открием заклинанието. И със сигурност щяхме да измислим как да го излъжем.

— Какво по-точно творихте през нощта? — Кейтен вдигна очи и ни погледна. — Толкова ли беше трудно да почакате до сутрешната медитация?

— По време на медитациите не ни е до това — въздъхна Чез.

— Тогава до практическите занятия.

— На практическите само издевателстват над нас — не издържах аз.

— Какво говорите — учуди се Кейтен.

Двамата с Чез разказахме на нашия възпитател с подробности всичко, което се случи днес, и изобщо как Шинс ме тормози през цялото време. С две думи — оплакахме се.

— Интересно — промълви Кейтен, — не бях забелязал Шинс да е толкова кръвожаден. Само с теб ли се отнася така?

Кимнах.

— Ще разбере какво става — замислено изрече Кейтен. — Както и да е, пак ще разговаряме за това. А сега за наказанието ви. В продължение на три седмици ще работите в столовата — сутрин, обед и вечер. Днес след обяда, минете през кухнята, там ще ви обяснят всичко. Това е, свободни сте. Когато ми потрябвате, ще ви извикам.

Ние послушно станахме и тръгнахме към изхода.

— Зак, още нещо...

Обърнах се.

— На занятията на Шинс бъди по-внимателен, а извън клас не се върти много-много покрай него.

Излязохме от кабинета на Кейтен и се спогледахме.

— Ти разбра ли нещо? — попита Чез.

— Нищо — честно отговорих аз. — Освен това, не мога да си обясня защо ни наказаха по този странен начин. Нещо срамно ли има да работиш в столовата?

Чез повдигна рамене.

— Няма нищо срамно, но не ни остава никакво време за почивка. Само си представи — сутрин, обед и вечер да стърчиш в кухнята. Аз поне не виждам нищо приятно в тази работа.

— Аз също — бях принуден да си призная.

— Да вървим, че ще закъснеем — махна с ръка Чез. — А утре сутринта ще разберем за какво става дума.

За лекцията не закъсняхме, пристигнахме в самото начало и не можахме да поговорим с приятелите си. През цялото време усещах върху себе си разтревожения поглед на Алиса. От това животът ми ставаше много по-приятен, независимо от всички перипетии.

След лекцията заедно с Чез отидохме до столовата, за да вземем обяда си и да се качим в стаята, за да обсъдим ситуацията на спокойствие. Уточнихме и в колко часа сутринта да отидем, за да отработваме наказанието си.

Беше ни станало навик да правим събранията си в моята стая. Така беше може би заради факта, че Чез постоянно стърчеше при мен, а останалите току се присламчваха.

— И така — започна Чез, когато всички седнахме и захрупахме вегетарианския си обяд, — обявявам за открито събрание, посветено на проблемите на Зак.

— Аз пък си мислех, че ще обядваме — учуди се Наив.

— Ти яж, яж — нежно го подкани брат му. — Няма да ти пречим.

Викерс-младши кимна радостно и впи зъби в някакъв зеленчук. Вече два месеца ям тези гадости, а още не съм запомнил кое как се казва. Въпрос на принцип. Няма да седна да помня имената на всички зелени гнусотии.

— Да, днес Шинс съвсем озверя — каза Невил. — Да беше видял лицето му, когато унищожи и петте му кълба с едно махване! Хайде, издай тайната!

С готовност му подадох чертежа си.

— Когато те носеха към здравната служба... — Алиса се запъна. — Беше ужасно. Не бива да ходиш повече на неговите лекции. Страх ме е, че следващия път може да стане още по-страшно.

— Колко по-страшно? — въздъгнах аз. — Какво ми предлагаш? Наказанието за отсъствието ми пак ще го измисля Шинс. Нали си представяш какво може да му дойде на ум?

Тръпки ме побиха! Имал съм късмет, че веднага съм изгубил съзнание. На никого не пожелавам да изпита това, което усеща човек с изгорено лице.

— Ние разказахме всичко на възпитателя — каза Чез. — Той обеща да направи, каквото трябва.

— Да, бе — скептично проговори Алиса. — За нас той може да е възпитател, но дори не е Майстор. Какво толкова може да направи?

— Би могъл да предаде Шинс на другите Майстори — за миг откъсна поглед от моя чертеж Невил. — Те едва ли ще одобрят такъв подход към обучението.

Може би. Макар че към останалите Шинс не се държеше по този начин. Защо ли не ме харесваше толкова? Това не е току-така. Довечера трябва да отида при Ромиус. Не е много по мъжки да му се оплаквам, но не ми идваше на ум какво друго да направя.

— Да, между другото, когато те отнесоха, а Алиса и Чез тръгнаха с теб, Шинс ни разясни принципа на действие на твоето огнено змийче — каза Невил и се опита да сътвори във въздуха моето изобретение. — И ни каза как да му противодействаме.

Алиса взе схемата от Невил и започна да я изучава.

— И какво ви каза Шинс? — с лека ревност в гласа попитах аз.

Този дебелак, на всичкото отгоре, ще съобщава на всички тайните на моите гениални изобретения.

— Забележи, че той ни обясни само принципът на действие — подчерта Невил, сякаш беше прочел мислите ми, — а не схемата на заклинанието. Струва ми се, че не я знае.

— Откъде ще я знае старият пън? — съгласи се Чез.

— И какъв е принципът на действие? — с интерес попита Алиса.

Признавам си, на мен също ми стана интересно. Бях създал това заклинание, но така и не разбирах до край принципът му на действие. Не разбирам например защо действа само върху огнените кълбета.

— Помните ли как се прави фаербол? — попита Невил.

— Помним — от името на всички отговори Чез.

— Значи, когато вземем два потока, поставим ги накръст и ги съединим в два пръстена, мястото на съединение на тези пръстени е

една точка.

— Слабата точка — спомни си Алиса урока на Тирел.

— Точно така — съгласи се Невил. — Когато заклинанието, което само Зак разбира, намери тази точка, то прекъсва енергийните канали и кълбото се разпада. При това, енергията на двете енергийни линии се унищожават, защото бива изпусната от две противоположни точки.

Как го засука?! Сега стана ясно каква е тази слаба точка. Тогава какво се беше случило, когато моята огнено змийче попадна във фаербол на Шинс?

— А Шинс какво направи? — превари ме Чез.

— Шинс така направи огненото си кълбо, че слабите точки на двата енергийни канала да се намират на две различни места по така наречената сфера. И когато змийчето на Зак прекъсна единия енергиен канал, кълбото не се разпадна. Напротив, енергията, която се освободи от единия канал, подейства на втория и огнената топка се взриви.

— Много яко! — изказа се Наив, откъсвайки се за секунда от обяда си. — Слушай, брат ми, апетитът ми ще загине от твоите учени речи.

— Сега трябва да знаеш, че всеки, който участва в двубой с теб, ще прави точно такива огнени кълба. Така че по-добре е да не рискуваш — продължаваше Невил, без да обръща внимание на помалкия си брат.

Това и аз го разбирах. Не беше нужно да ме предупреждават. Обидна работа. Тъкмо си мислех, че имам някакъв коз.

— Ами, ако удари по двете точки едновременно? — неочаквано предложи Алиса. — Тогава не би трябвало да избухне взрив.

— Това е добра идея — съгласи се Невил. — Само да не забравяме, че огнено кълбо може да се направи и от повече от два енергийни пръстена. Пример — нашето огнено момче — нанизва ги по десет, когато си няма работа.

Наив кимна, но не прекъсна обяда си заради някакви глупави разговори.

— Значи, трябва да правиш по няколко свързани змийчета — каза Алиса. — Какво ще кажеш?

Всички ме загледаха въпросително.

— Идеята е добра — съгласих се аз. — Само че не знам дали ще има време да я приведем в действие.

— Остави тази работа — усмихна се Чез. — Става за секунда...

— Не! — скочих аз от леглото. — Стигат ми толкова неприятности!

Чез замръзна от изненада, без да завърши заклинанието си, а Наив учудено ококори очи. Алиса веднага го тупна по гърба, колкото сила имаше.

— Кхъ... — пое си въздух нашето огнено момче. — Какво крещиш? Заради теб се задавих.

— Като плюскаш толкова — резонно отбеляза Чез. — Вижте го само, изял е почти половината ни обяд...

— Ако не знаете, да ви кажа — наставнически изрече Наив. — Мозъчната активност силно разпалва апетита.

Чез се разсмя неудържимо.

— Моля ви се... мозъчната му активност! Дръжте ме... Ще падна!

— Значи, с Чез ви наказаха затова, че сте работили в стаята си над заклинанието — замислено произнесе Невил. — Как са могли да научат?

— Много просто — захванах се да обяснявам. — Кейтен ни каза, че във всяка стая има заклинание датчик, което съобщава за всяка магическа дейност. С изключение на запалването на лампата, макар че точно запалването на лампата е класически пример на техномагия.

— Кейтен ли ви го каза? — учуди се Алиса. — И защо му е притрябвало да бъде толкова откровен с вас?

— Вярно — съгласи се Невил. — Той или ни смята за пълни тъпаци, които не могат да намерят заклинанието, или...

— Или иска да ни помогне — оптимистично довърши Чез. — А като се има предвид, че второто предположение за мен е много по-приятно, предлагам да го приемем като факт.

Желязна логика! Как да възразиш?

— Ти какво предлагаш? — попитах, знаейки какво ще чуя.

— Търсим заклинанието! — изкомандва Алиса.

Лесно е да се каже. Как обаче се търси заклинание? Трябва ни... какво ни трябва? Трябва ни детектор за магия.

Наив разбра буквално вампирката и започна в кръг да обикаля стаята ми.

— Нищо не мога да намеря — честно си призна той след няколко минути.

Оставаше и да намери. Силно се съмнявах, че тези заклинания можеха лесно да бъдат открити. Към тази задача трябваше да се пристъпи с ум.

— Стана време за вечерната медитация — забеляза Невил. — Да привършваме с обяда и да тръгваме.

Единствен Наив беше обядвал. Затова пък заради всички накуп.

С неохота се надигнах и последвах останалите. Но Алиса ми прегради пътя.

— Ти накъде? — попита тя.

— На вечерна медитация — честно си признах.

— Никъде няма да ходиш. Почивай си. Днес е по-добре повече да не се напрягаш. Ние ще обясним всичко на Тирел.

Понечих да възразя, но се отказах, защото си спомних, че довечера непременно трябва да поговоря с Ромиус.

— След медитацията ще дойдем да видим как си — обеща ми Чез.

ДЕЙСТВИЕ 3

В действителност, аз се радвах, че не се налагаше да ходя на медитация. Сега, с чиста съвест мога да отида на гости на Ромиус. Може да му е дошла в главата някаква нова идея, а и понякога чичо ми ме гощаваше с банички с месо.

След като излязох от стаята си, отидох на етаж, който заемаха кабинетите на Майсторите. И по закона за всемирната подлост, на излизане от телепорта се сблъсках тъкмо с Шинс.

— Накъде сте се запътили, млади момко? — изпълнен с подозрение запита дебелият Майстор.

Вкопах се от изненада и не знаех какво да отвърна.

— Ами...

— По график имате медитация — изрече той, като ме пронизваше с ледените си очички.

Дойдох на себе си.

— Казаха ми, че трябва да посетя кабинета на възпитателя си и съм тръгнал натам — излъгах.

Оставаше ми да се надявам, че Шинс не се е виждал с Кейтен и не знае, че ние с Чез отдавна сме си получили наказанието.

— Тогава защо стоиш като пън? — неочаквано се развика Шинс. — Бегом към възпитателя, а след това на медитация!

Послушно заситних към кабинета на възпитателя, макар че кабинетът на Ромиус се намираше точно в противоположна посока.

След няколко крачки се обърнах с надеждата, че зловредният Шинс си е отишъл, но не би — той стоеше и дебнеше, накъде ще тръгна. Сигурно може да чете мисли или е ходил при Кейтен.

Не ми остана друг изход, освен да посетя пак възпитателя си. Ще трябва да си измисля някакъв правдоподобен предлог, защото иначе, за отсъствие от вечерната медитация, може да ме накажат да работя в кухнята до края на обучението ми. Като не върви, не върви.

Бързо влязох в кабинета на Кейтен и дори забравих да почукам.

— Здравейте — поздравих и едва след това забелязах, че в стаята няма никого. Възпитателят ни го нямаше, вероятно беше отишъл по

някаква важна работа. Слава богу. Ще мога спокойно да изчакам тук, докато Шинс се омете. Той може вече да си е отишъл. Как обаче да проверя? Не беше лесно да надникна през вратата.

Ще изчакам десетина минути. Дотогава може Шинс да си отиде, а Кейтен още да не се е върнал.

Естествено, както често се случва с мен, надеждите ми станаха на пух и прах. Не минаха и няколко минути и Кейтен се появи.

— Ти какво правиш тук? — изненада се нашият възпитател. — Нали трябва да си на занятия?

Леко се обърках.

— Майстор Тирел ме освободи — успях да отговоря след пауза. — Още не съм се оправил от травмата.

— Добре тогава — отвърна Кейтен и като мина покрай мен, седна на стола си. — А аз за какво съм ти?

— Ами всъщност — почесах се по тила. — За нищо.

— Тогава, върви да си почиваш — махна с ръка Кейтен.

Тъкмо щях да тръгна и се сетих за Шинс. Не бях сигурен, дали си е отишъл или още ме чака, за да ме изпрати на занятия. Акъл не му пречеше.

— Извинете — отново обърнах глава към Кейтен. — Дали не видяхте случайно...

Възпитателят ме изгледа учудено и неочаквано се разсмя.

— Значи, затова си тук! Криеш се от Шинс!

Кимнах засрамено.

— Мисля, че го видях при телепортите, когато идвах насам — спомни си Кейтен. — Ей сега ще проверим.

Той махна няколко пъти с ръце и вратата неочаквано изчезна.

Зяпнах от изненада и се вторачих в зиналия отвор на мястото на вратата. На двајсетина метра от нас, при телепортите стоеше Шинс и, без да забелязва дупката на мястото на вратата, оглеждаше внимателно коридора.

— Не се притеснявай — успокои ме Кейтен. — Вратата си е на мястото, просто от нашата страна стана прозрачна. Този трик съм го заимствал от един вампир. Апропо, за вампирите, така и така си решил още да не си тръгваш... нали така реши?

Какво друго ми оставаше? Нямах никакво желание да общувам повече с Шинс. Това, което ме изумяваше наистина, беше

изключителната способност на нашия възпитател да разбира всичко от половин дума. Това впрочем може би се обясняваше с факта, че още не беше станал Майстор. Старшият ученик по дух е по-близо до нас, отколкото до онези дърти пънове, да ме прощава чичо ми!

— Значи правилно съм те разбрал — изтълкува той моето мълчание като знак на съгласие. — Седни де, няма нужда да стърчиш. Как вървят отношенията ти с твоята съкурсничка Алиса?

Почервениях до уши от този неочакван и безпардонен въпрос.

— Ние нямаме никакви отношения — отвърнах, едва преодолявайки възмущението си. Това са много лични неща! Между мен и Алиса.

— Не те питам за тези отношения — побърза да ме успокои Кейтен. — Просто досега никога, за цялата история на Академията, в нея не са учили вампири. Друиди — да, но те не са бивали чистокръвни, а трето, пето поколение... Съвсем друго нещо са вампирите.

Спомних си един въпрос, който от известно време не ми даваше мира. Като нищо Кейтен може и да знаеше отговора.

— Да си призная, мен също ме интересува едно нещо — замислих се за секунда, събирайки мислите си. — Бях останал с впечатление, че вампирите как да се изразя, пият кръв. Алиса е тук вече два месеца... как преживява без кръв?

Не искам да ме разбирате погрешно, помня много добре, че Алиса ми каза, че те не пият човешка кръв, но все пак, някаква кръв пият, не е ли така?

— Представа нямам — честно отвърна Кейтен. — За дневните кланове никой нищо не знае, те може би изобщо не пият кръв. Знам ли... Защо не я попиташ?

Виж го ти хитреца! Аз да я попитам, а после да му кажа. Искане да му стана шпионин, ама го няма майсторът!

— Тя... нормално ли общува? — продължи да ме разпитва възпитателят.

— Нормално — вдигнах рамене. — Най-обикновено момиче.

— Тъкмо това е странното — тайнствено произнесе Кейтен. — Ти някога имал ли си работа с вампири?

Веднага ми дойде наум онзи странен вампир от кабинета на Ромиус. Или може би не беше странен, а напълно нормален?

Всъщност, освен него, друг вампир не познавах. Не, познавам и Алиса, но нали Кейтен не намира нейното поведение за нормално?...

Кейтен отново възприе моето мълчание като знак на съгласие.

— Тогава сигурно ти е ясно, че нейното поведение не е типично за вампир. Всъщност, дневните кланове не отричат, че не са типични. Дори имената им са обикновени и човешки, без приставката за принадлежност към клана, все едно са толкова близо до хората, колкото и до вампирите.

Това са само голи догадки, освен ако Кейтен лично не е общувал на тази тема с дневните вампири.

— Искам добре да ме разбереш — продължи той. — Това не е празно любопитство. Не знам защо, но дневният клан не е съгласен Алиса да учи в Академията. В деня на приема, те бяха изпратили своя делегация и упорито ни убеждаваха, че мястото на Алиса не е тук. Почти всички членове на Асамблеята на Майсторите бяха съгласни с това, но в правилника никъде не е казано, че вампирите нямат право да изучават Занаят. Нашите Майстори от Асамблеята са много консервативни и старомодни. За тях правилата са закон. Затова вампирката беше приета, а ако се съди по успеха ѝ, никой няма дори да си помисли да я гони.

Интересно, защо ми разказва тези работи?

— Сигурно ще попиташ защо ти разказвам всичко това?

Сигурно.

— Защото аз и не само аз, бих искал да зная защо роднините на Алиса толкова упорито не желаят тя да се обучава в Академията. Когато си тръгваха, тези вампири наприказваха куп страхотии и съм любопитен дали наистина биха изпълнили заканите си.

Аха... Значи роднините на Алиса... ще ми се да знам, от тях ли се беше скрила в моята стая. Ако за да се защити от тях, тя носеше със себе си арбалет, за какви роднини ставаше дума?... Страх ме беше дори да си помисля какво би се случило, ако Алиса попаднеше в лапите им!

— Разбира се, бих могъл да я попитам — предпазливо се съгласих. — Но ако ме попита за какво ми е да знам тези неща, ще ѝ разкажа всичко, както си е.

— Ама, моля ти се! — съгласи се Кейтен. — И аз бих могъл да я попитам, но вампирите са толкова недоверчиви и потайни. Мисля си,

че ти по-лесно ще я предразположиш.

Само че тя ме държеше на солидно разстояние, точно както и всички останали. За съжаление.

— Виж, Шинс си отива — внезапно произнесе Кейтен.

Обърнах глава към отвора на мястото на вратата и успях да забележа как Шинс изчезва в един от телепортите.

— Можеш да тръгваш — пусна ме Кейтен. — И не забравяй за нашия разговор.

Кимнах утвърдително, макар че не бях спокоен. Дали не се съгласих да стана доносник? Не, първо трябва да разкажа всичко на Алиса, нека тя реши дали изобщо ще ми казва нещо. И какво от това, което ми разкаже, мога да предам на Кейтен.

Казах „довиждане“ на възпитателя си, излязох от кабинета и с изненада установих, че ми е минало желанието да ходя при чичо си. Вече нямах настроение, а и не ми се разхождаше по коридорите на Академията по време на занятия. Току-виж някой ме засякъл, после върви и разправяй, че не си избягал от лекции...

Затова се върнах в стаята си и зачаках приятелите ми да се върнат. Няколко пъти ме споходи желанието да се поупражнявам в магьосничество, но мисълта за проклетия датчик на мига охлаждаше ентузиазма ми. Затова пък ми дойде идея как да го намеря и излъжа.

Първо отделих вероятните места, където би могъл да бъде, а след това пристъпих към теоретичното му издирване. След половин час вече бях изчислил, че с моите способности едва ли ще мога да открия заклинанието, но съществуваше много тъничка нишка, която го свързваше с този този, който го беше поставил.

Идеята ми беше проста — да открия съединителната линия и да я прекъсна. По този начин, до този, който ме следи, няма да стигне сигналът, че се занимавам с магия. Единственото слабо място на моя план беше, че прекъсването можеше да бъде засечено и тогава някой много бързо щеше да пристигне тук, за да разбере какво се е случило. И тогава... какво тогава? Те не могат да докажат, че аз съм прекъснал връзката. Няма как. Във всеки случай, струва си да опитам.

Така, нека помислим логично... Стоп! За какво ми е да търся съединителната линия? Това, което ми трябваше, беше един тънък щит, който да минава плътно покрай стените и да опасва стаята ми. Силите ми сигурно няма да стигнат да удържа такъв щит, но това не е нужно.

Трябва само да го направя, макар и за частица от секундата и щеше да е достатъчно, за да се прекъсне нишката към дежурния. Еврика!

Речено — сторено.

Близо десет минути събирах сили и се подготвих за заклинанието. Накрая въздъгнах неуверено (слабостта от травмата още се обаждаше) и създадох в главата си най-простата схема на щит, който да обхваща стаята ми.

Едва когато ми притъмня пред очите, разбрах, че няма да ми стигнат силите.

* * *

— Животът е като черно-бяла полоса — замислено рече побелелият старец. — И двата цвята присъстват в еднакво количество...

* * *

Чук-чук.

Странно почукване. Някак настойчиво и болезнено, сякаш не чукат по вратата, а по бедната ми глава.

— Няма ме — понечих да извикам, но се чу само тих шепот.

Изглежда някой беше решил да не чака да отворя, а да избие драконовската врата. Този, който беше от другата страна, мислеше правилно — не смятах да ставам и да отварям, но в същото време да се разбива вратата за нищо също не беше редно.

— Зак — чу се развълнуван женски глас.

Женски? Развълнуван? Така кажете!...

С огромно усилие се надигнах от пода (!) и много внимателно, за да не се излее съдържимото на черепа ми през ушите, се доближих до вратата.

Ключалката поддаде от третия опит и вратата се отвори. В стаята влетя Алиса и промърморвайки нещо като „Зтври врт“, хлътна в банята. При тази маневра, без да иска, ме бутна с рамо.

Когато вампирката излезе от банята, продължавах да седя на пода, втренчен в една точка. Вратата, разбира се, си стоеше отворена.

— Какво ти става? — учудено попита тя, страхливо ме заобиколи и затвори вратата.

Какво ми става ли? Да не бяхте ме оставяли сам.

— Нищо ми няма — честно отговорих аз и продължих да гледам в една точка. Нямах сили дори да вдигна поглед.

— С какво се занимаваше досега? — с подозрение ме попита Алиса и като ме вдигна за яката, ме замъкна на дивана.

Сладко се прозинах и се наместих по-удобно.

— Утре ще ти разкажа — измърморих и с крайчеца на съзнанието си забелязах, че лицето на вампирката се опъна от изумление. Или не беше от изумление?...

— Утре теб може и да те няма тук — просъска тя.

— Добре, разкарай се — казах аз, но изведнъж до съзнанието ми достигна смисълът на това, което Алиса ми беше казала. — Какво?!

От изненада скочих от дивана, но тъй като нямах грам сила, рухнах обратно.

— Заради това, което направих с техния датчик ли? — гласът ми леко трепереше.

Знаех си. Не трябваше да правя това глупаво заклинание. Сега току-виж ме изгонили.

— Какъв датчик? — озадачи се вампирката. — Случайно подслушах, че се канят да те изгонят от Академията.

— Чакай — уморено изрекох аз. — Давай поред. Къде, от кого и какво точно си чула?

— Значи — Алиса седна до мен. — Съвсем случайно минавах покрай кабинета на един от Майсторите и чух твоето име. Моят слух е отличен и затова реших да спра и да чуя защо един Майстор ще споменава името на някакъв си първокурсник.

Аха. Да допуснем, че наистина е чула името ми съвсем случайно. Но дали случайно се е намирала на етаж, където са кабинетите на Майсторите? Какво е търсила там?

— Единият от Майсторите беше точно Шинс, а другият — неговият глас ми е познат от деня на приема, той май е декан на един от другите факултети — на водата или на въздуха. Шинс уговаряше другия да ти организират някакъв изпит, след който биха могли с чиста

съвест да те изгонят от Академията. Каза, че е сигурен, че няма да го издържиш.

Що за дивотия?! Алиса сигурно се шегува. Какви изпити след два месеца обучение? И защо Шинс така се е заял? Там, на площада, той ми се стори приятен старец. И във всички случаи, по-скоро би могъл да се заяде с Алиса, не с мен. Помня, че той беше против това в Академията да влезе вампир.

Но как само побесня заради моето огнено змийче!... Нищо не разбирах!

Алиса сякаш прочете мислите ми.

— Освен това, знам защо побесня Шинс, когато видя твоята огнено змийче!

— И защо? — поинтересувах се аз.

— Защото реши, че някой от по-горните курсове ти е подсказал това заклинание. Така каза и на другия Майстор, каза, че ти нищо не умееш.

— Моля?! — изумих се аз. — Та тези от горните курсове изобщо не ни забелязват! Пак добре, че не ни ритат!

Вампирката кимна.

— Така е, но го обясни на Шинс.

— Ще му го обясня! — изгледах предизвикателно Алиса. — Мислиш, че няма ли?

— Мисля — Алиса ме чукна по носа, — че трябва да отидеш при чичо си и то възможно най-бързо.

— Какво?! — от изненада за известно време загубих дар слово. — Ти от къде знаеш за чичо ми?

Вампирката оголи кучешките си зъбки в уморена усмивка.

— Не ме размивай! Да не би да е трудно да се досетя при кого ходиш на етажа на Майсторите. Мислиш се за голям конспиратор. А още по-лесно беше да прочета на вратата името на Майстора.

Така... А аз си мислех, че никой не забелязва това, че от време на време изчезвам.

— Мислиш, че ще ми помогне ли? — скептично попитах.

— Ами, щом успя да те вкара в Академията...

Не схванах веднага смисъла на думите ѝ. А когато се досетих, се изчервих. При това, без да знам защо. Може би от гняв или от обида.

— Какво намекваш?! — подскочих аз.

— Аз ли? Намеквам ли? — разсмя се Алиса. — Казвам ти го в прав текст. С твоите способности, при всичкото ми — Алиса престана да се смее — уважение към теб, сам ти нямаше да влезеш в Академията.

Драконите да ме вземат, тя всъщност е права. Права е, а това е адски неприятно. Все пак, Ромиус не заради някакъв каприз или моя молба ми помогна да вляза в Академията. Всичко стана заради онзи сензитивен шок... Как обаче да го обясня на Алиса? Как да го обясня и на останалите, защото щом тя се е досетила, на тях също няма да им е трудно да направят връзката. Изглежда предстояха сериозни проблеми...

— Дълго е за разказване — въздъхнах аз. — Но повярвай ми, изобщо не съм се натискал за Академията. И чичо ми ми помогна, защото...

— Това не е важно — прекъсна ме вампирката. — По-нататък ще ми разкажеш, ако искаш. Важното сега е, че Шинс се готви да ти направи някаква мръсотия и ти трябва час по-скоро да отидеш до чичо си.

Кимнах и се опитах да стана от леглото. Но бях твърде слаб и можах да се задържа на краката си само няколко секунди.

— Ти тук с какво се занимаваше? — върна се към първия си въпрос Алиса. — Само не ми разправяй, че си се упражнявал да правиш магии. Сякаш не стига, че си най-слабият ученик в групата, ами си и най-недисциплинираният. При това положение на Шинс няма да му трябва да ти устройва специални капани, защото и без това ще те изгонят.

Трябваше да призная, че в известен смисъл тя беше права. Само че защо беше нужно да ми напомня за пореден път, че съм най-некадърният ученик?

Наложи се да кажа на Алиса за моите догадки и опити.

— Мислиш, че преди теб никой не се е досещал за тези неща? — скептично ме изгледа вампирката.

— Да — честно отговорих аз.

— Не съм убедена — тя поклати глава. — Трябва да знаеш, че при създаването на щита се образува вълна, която може да се е предала на оператора, преди да е била прекъсната линията, но това вече са

дреболии — очите ѝ хитро блеснаха. — Да не би да искаш да ми кажеш, че сега тук, в твоята стая може да се упражняваме в магии?

И не само в магии — доця ми се да отговоря, но благоразумно си замълчах. Оставаше да се надяваме, че всички слухове, че вампирите могат да четат мисли, не отговарят на истината.

— Има само един начин да се провери — каза Алиса и запали наред стаята ми едно огнено кълбо.

— Така е — измънках. — Но пак аз ли ще отговарям?

— Престани — съзаклятнически ми смигна Алиса. — И без това по-зле не може да стане!

— Оптимистка — въздъгнах аз и отново се опитах да стана от леглото.

Този път, почти ми се получи, но след като направих две крачки към вратата, отново рухнах, този път... върху Алиса.

И точно тогава в стаята връхлетя Чез.

— Можеше да се досетя! — провикна се той. — Докато ние се потим при Тирел, те тук се занимават, дракон знае с какво! При това на светлината на фаербол. Страшно романтично!

Чез театрално въздъгна.

— Поне да бяхте заключили.

Алиса ме бутна към другия край на леглото със сила, неприсъща за такова крехко момиче като нея, но пък присъща за вампир, разбира се. Тя стана пъргаво, отиде до Чез и го загледа с такъв поглед, сякаш вече беше решила къде да го ухапе. Чез предвидливо се отдръпна встрани от вампирката.

— Не забравяй какво ти казах — подхвърли тя и гордо се оттегли.

— Само не ми казвай, че съм попречил — наивно произнесе Чез. — Не съм го направил нарочно.

Естествено. Бях убеден, че не е нарочно, но от това не ми ставаше по-добре. Тъкмо бях решил да кажа на Алиса за разговора с възпитателя и Чез развали всичко.

— Какво ти каза Алиса? — поинтересува се той, сякаш между другото. — Само не си мисли...

— Ще се опитам — раздразнено отвърнах аз и за трети път се опитах да стана. — Нали не си забравил, че мисля твърде много?

— Е-е... — проточи Чез, като ме хвана под мишниците, секунда преди да се стоваря на пода. — Ти да не би да си станал кръводарител? Нещо гледам, че все не ти достигат силите. Къде те ухапа тя? По шията ти няма белези.

— Разкарай се! — окончателно освирепях аз. — Какво си се залепил за мен?!

— Край, млъквам — Чез стана сериозен. — Защо едва се държиш на краката си?

За втори път през днешния ден ми се наложи да разказвам за догадката си и за това как се опитах да обезвредя заклинанието датчик.

— Така значи... — усмихна се Чез. — А аз наистина си помислих, че жертваш собствената си кръв заради Алиса. Странно как вече два месеца издържа, без да пие кръв.

Значи не само на мен и на Кейтен ни идват наум такива мисли...

— Следващия път мисли с главата си, а не с онова нещо... — опитах се да си върна за тъпите му шегички.

— Вие правите доста оригинални опити — отбеляза Чез, сякаш нищо не се беше случило. — Ако утре не ни накажат, значи всичко си направил, както трябва. Ами, ако ни накажат?

— Защо в множествено число? — не разбрах аз. — Мен ще ме накажат. Стаята е моя.

Чез ме погледна внимателно.

— И ти ме съветваш да мисля с главата си! Вчера, между другото, също бяхме в твоята стая. Но ни наказаха и двамата! Значи, те могат да следят не само магическите практики, а и кой ги практикува.

По драконите! Той е прав! Значи, при това положение, Алиса също може да пострада, защото за нея нарушаването на правилата е още по-наказуемо. За най-малкото нещо ще я изгонят, а тя тук, в Академията си няма покровители, за разлика от мен. Като стана дума за покровители...

— Чез, можеш ли да ми помогнеш да стигна до етажа на Майсторите?

— При чичо си ли ще ходиш? — поинтересува се Чез.

— Значи и ти знаеш?! — ужасих се аз.

Май цялата Академия знаеше! Интересно, откога?

— Разбира се — прозина се Чез. — Всички знаят.

— Отдавна ли?

— Ами, не много — призна си Чез. — Аз го научих днес.

— От кого? — дори успях да стана.

— Даже не си спомням — вдигна рамене Чез. — Всички говорят. Прекрасно! Чичо ми няма да ме похвали, макар че аз какво съм виновен? Не съм казвал на никого нищо. Кой тогава?!

— Да те заведе ли? — попита Чез. — Защото искам да си лягам.

— Заведи ме — въздъгнах.

Усещането за слабост беше започнало да ми минава, но не беше излишно Чез да е до мен.

Излязохме от стаята и тръгнахме към телепортите. По пътя му разказах какво беше подслушала Алиса. Чез може да е всякакъв, но му имам абсолютно доверие. Освен това, много се надявах, че ще може да ми обясни какъв изпит ми подготвя Шинс.

— Нямам понятие — честно ми отговори Чез. — Преди да постъпя в Академията си мислех, че знам всичко за нея, но сега мисля, че даже ти знаеш повече от мен. Смятах, че Академията е дом на магията и тук, на всяка крачка се творят магьосничества и се водят битки...

— А всъщност?

— Всъщност, Академията е една стара къща с огромен брой правила, за спазването на които следи една шайка дърти маразматичи. Не знам къде се даят младите Майстори, те би трябвало да бъдат повече от учителите! Къде са? Ти виждал ли си ги? Не си! Къде отиват, след като завършат Академията? И защо изчезват тези, които биват изгонени по една или друга причина оттук? Между другото, от факултета на Земята вече са изгонили един за лош успех. Съвсем възможно е и оттук да изхвърчи някой!

И аз знаех кой ще бъде този „някой“. Аз.

— Извинявай — опомни се Чез, като видя тъжното ми изражение, но продължи: — Освен всичко, тук се кроят някакви странни интриги. Между факултетите, между Майсторите, между учениците... Само отстрани изглежда, че Академията е бастион на честността и постоянството. Спомняш ли си какво ни се втъпяваше още от най-ранно детство? Че Майсторите никога не лъжат. Как не! Друг път!

— Какво предлагаш? — попитах аз с тъжна усмивка. — Да захвърлим всичко и да си ходим къщи?

— Щеше да е добре да си отидем вкъщи — Чез удари с юмрук стената с всичка сила. — Не разбра ли — не можеш да се върнеш у дома, без да си завършил Академията. Такъв прецедент от двеста години насам не е известен. Иначе щях да зная. А и след като завършиш, пак няма да останеш задълго в града. Ще те изпратят незнайно къде — да пазиш далечните граници например...

— Ти нали казваше, че нямаме далечни граници — припомних му аз.

— Именно! — извика Чез. — Тирел изобщо не говореше за нашите граници. Ще ни изпратят в друга държава, на друг континент... като наемници.

— Точно ти какво си се затръшкал? Пред теб има сияйно бъдеще. Та ти си един от най-добрите ученици! Теб никой не те гони. Ще завършиш Академията и никой няма да те праща да пазиш чуждите далечни граници като наемник — горчиво се усмихнах аз.

— Ако те изгонят, аз идвам с теб — съвършено сериозно каза Чез. — С теб заедно постъпихме в Академията и заедно ще я завършим. А ако не я завършим, заедно ще напуснем.

Направо не знаех какво да кажа. Всички остроумия излетяха от главата ми.

През това време пристигнахме, аз по-скоро докретах, до етажа на Майсторите.

— По-нататък ще се справиш ли сам? — поинтересува се Чез.

Ясно. Той не искаше да е излишният човек в разговора с чичо ми.

— Не — отвърнах.

След това, което Чез ми каза, да го отпратя да си ходи, щеше да е абсолютна свинщина от моя страна.

— Ти, между другото, вярваш ли на приказките, че чичо ми ми е помогнал да вляза в Академията? — попитах го, докато куцукахме към кабинета на Ромиус.

— На кои приказки? — с преиграно учудване попита Чез и малко по-сериозно добави: — Те просто не знаят какви заклинания сплиташ. Силата далеч не е всичко. Пример — нашето огнено момче.

И двамата се разсмяхме.

Почуках на вратата на кабинета на Ромиус и дръпнах дръжката. Напразно. Вратата беше заключена.

— Чичо ти се разхожда някъде по нощите — констатира Чез.

— Да отидем до Кейтен да го попитаме, той може да знае — предложих аз, изпълнен със съмнение.

— Защо тъкмо него?

— Защото, освен него, друг не познавам — уморено отвърнах.

Кабинетът на нашия възпитател също се оказа заключен.

— Имам странното предчувствие, че утре ще се случи нещо много неприятно — простенах аз. — Да се връщаме.

— Можем да почакаме — неуверено предложи Чез.

— Не — категорично не се съгласих. — Утре денят ще е много тежък и искам да се наспя, за да си възстановя силите.

С Чез закъсняхме малко за вечеря и нашите приятели си бяха отишли. Жалко, сериозният разговор с Алиса пак се отлага.

Настроението ми така се срива, че залък не можех да хапна. Но макар и насила, изядох всичко, което беше на подноса, защото знаех, че утре ще ми трябват всичките ми сили.

Когато влязох в стаята си, огненото кълбо я осветяваше, само малко беше намалило размера си. След няколко часа, щеше да угасне, тъй като Алиса я нямаше да го захранва с „вълшебства“.

Както и да е, сега няма да го гася. А и сили да направя змийче не ми достигаха. Така че нека си свети, няма да ми пречи, даже напротив, поне малко разнообразие, защото тази тъмница зад прозорците ми беше дошла жестоко до гуша! Нека огненото кълбо замести донякъде слънцето...

Какво каза Чез? Утре сутринта в седем, в столовата? В седем, в седем...

ДЕЙСТВИЕ 4

Някаква странна жена, облечена в тъмен костюм, с къса прическа и много слабо лице ме гледаше право в очите и декламираше, отчетливо произнасяйки всяка дума:

— Днес ще научим **кой** пречи на всички да учат, **кой** пилее на вятъра драгоценното време на учителите, **кой** не струва пукната пара, **кой** е позор за цялата Академия, **кой** е способен във всеки момент да предаде приятелите си...

Имаше още много такива „**кой**“, но след известно време за мен всичко започна да се слива в един монотонен шум.

Шумът най-сетне заглъхна и жената обобщи:

— И така, **кой** е **най-слабото звено**?

* * *

Няма да разказвам подробно какво се случи на сутринта, просто не си спомням. Беше чудо, че ние с Чез някак си, подпирайки се един друг, стигнахме до Медитативната зала и даже прекарахме няколко часа, както се полагаше. Това, че бяхме в неадекватно състояние, никой не успя да забележи, защото и без това, на сутрешните медитации никой не можеше да се похвали с добро настроение. От медитацията си тръгнахме един час преди края, за да успеем да стигнем навреме в кухнята, където изтърпявахме наказанието си.

Вяло се придвижихме до столовата, разменихме няколко поздрава, изслушахме нечии указания и абсолютно автоматично се захванахме за работа. Като начало ни накараха да измием едни зеленчуци, след това да ги нарежем, после да ги пренасяме... Окончателно се разбудих едва след около час и половина.

— Това си е чисто издевателство — прозинах се аз. — Поне ще ни дадат ли да закусим?

— Мечтай си — разсмя се яката готвачка с бяла престилка, която минаваше покрай нас. — По време на закуската трябва да сервираме,

да раздигнете, да измиете съдовете преди началото на следващата смяна, след което пак да сервирате...

С Чез се спогледахме и в един глас нададохме вой.

— На мен всичко това никак не ми харесва — мърмореше Чез, нарязвайки поредното градинско чудо на природата.

— Тепърва има да видиш — усмихна се накриво един ученик, който работеше заедно с нас. — До довечера остава още много време.

В кухнята бяхме общо осем души провинили се. Както ни беше обяснено, тук пращаха заради едно-единствено провинение — използване на магии извън Медитативните зали или Залите на Силата. Затова много бързо намерихме общ език с останалите, нищо, че трима от тях бяха от Факултета по Водата, а другите трима — от Въздушния.

По време на нашето общуване се разбра, че проблемите ни са сходни. На практика, превес се даваше на двубоите и за заклинанията оставаше малко време. Затова и те, както и ние се бяха опитвали да се упражняват по стаите си. Само един от осемте, беше наказан заради това, че уж на майтап беше полял с вода един ученик в коридора.

Веднага ми дойде на ум онзи, който си направи майтап с мен още първия ден. Дали го бяха наказали? Много ми се искаше! Всъщност, той си беше наказан, нали се запознахме в столовата.

Най-неприятното започна, когато дойде време за закуска. Заради някакво негласно правило, измислено специално заради мен и Чез, провинилите се не можеха да обслужват съкурсниците си. Затова нашите ги обслужваха тези от Водния факултет, а ние обслужвахме техните съкурсници.

След като един час михме съдове, дойде ред да носим чинии. Дори се зарадвахме, защото ни беше писнало от монотонната работа. Радостта ни обаче се оказа напразна.

Отдавна бях забравил за новия приятел на Лиз, затова не забелязах веднага неговата компания. Видях ги едва когато поставих пред тях чиниите със закуската.

— Това келнерче май съм го виждал някъде — подигравателно произнесе русолявият Ланс.

— Наистина си струва труда да влезеш в Академията, за да сервираш в стола — захихика Ейнджъл.

С какъв кеф бих му извил врата на този лигльо!

— Някой трябва да върши и тази работа — включи се и Найджъл. — По всичко личи, че това е истинското му призвание.

Поставих чиниите мълчаливо пред тях и се отдалечих.

— Къде тръгна? — Ланс ме хвана за ръкава. — Може би искаме да ти кажем още някои неща. Почакай малко.

Спокойно. Без нерви. Ако сега не се удържа, със сигурност ще ме изгонят от Академията като стой, та гледай! А аз още не бях решил, това добре ли е или зле.

В пълно мълчание издърпах ръкава си от ръката на натрапника и напуснах зоната на бойните действия.

— Защо ти треперят ръцете? — попита ме Чез, когато се върнах в кухнята.

— Нерви! — избучах и седнах на един стол. — Твой ред е да носиш чинии. Дванадесета маса.

Нашите познати седяха, между другото, на тринайсета маса. И след това нека някой се опита да ми каже нещо за нещастните числа!

След пет минути Чез се върна, червен като домати и с празен поднос.

— Какво ти е? — попитах злорадо.

— Сега ще ги... — бучеше Чез. — Никакви академични правила няма да им помогнат!

— Успокой се — посъветвах го. — Нека ги обслужат момчетата от Земния факултет, а ние после ще им помогнем за масите на „земята“.

— Как не! — побесня Чез. — Заради някакви си малоумници! Ние, ние ще ги обслужим! Да видим кой ще се смее последен!

Толкова бесен не бях виждал приятеля си. Явно го бяха засегнали много зле.

Появи се малка пауза, докато гладните студенти си пълнеха стомасите и аз реших да подремна. Нощният сън се оказа недостатъчен за възстановяване на силите ми и се чувствах като изцеден лимон.

Но едва затворил очи и някой ме бутна по рамото, после друг ме задена с подноса си, трети ме настъпи по крака и аз разбрах, че в кухнята нямаше как да си почина. Нямаше какво друго да правя и затова се присъединих към учениците, които активно обсъждаха живота в Академията. Разбира се, най-активен беше Чез.

— Не ставайте глупаци — вещаеше той. — Неслучайно тук наблягат на двубоите. Със сигурност предстои някаква каша и на тях всеки Майстор боец им е ценен.

— Да — съгласи се един от представителите на факултета по Водата. — Нашият император отдавна не е същият — няма си наследник и не се знае кой ще дойде след него. Напълно възможно е Шатер или някой друг от съседите ни да поиска да се възползва от момента и да завземе Златния град.

Някой от съседите? Ха-ха! Та ние нямаме други съседи на континента. Съмнявам се дали биха могли да се нарекат „съседни“ държавите от другите континенти...

— Това е смешно — не се съгласи с „водния“ един от представителите на въздушната сфера. — Никой няма да рискува да нападне Лита, дори само заради това, че тук е Академията. Само един Майстор струва колкото хиляда войника от Шатер.

Вижте ги, също като Съвета на Върховните майстори! Липсва само представител от факултета по Земята. Провинилите се студенти от първи курс обсъждат съдбините на света — картина, достойна за четката на някой велик художник.

— Те да не са глупаци, да нападат без магическа поддръжка! А между другото, Шатер си има собствена Академия на Занаята. Не толкова яка — Чез се усмихна, без много да си вярва — колкото е нашата, но не е за подценяване.

— Да, да — закима, в знак на съгласие представителят на водната сфера. — И си има много странно име. Ей сега ще си спомня... А! Орден. Магически орден.

— И тях ли ги учат на това, на което и нас? — поинтересувах се аз.

Всички ме зяпнаха като по команда.

— Ние откъде да знаем?

— Ами... всичко е възможно — повдигнах рамене. — Помислих си, че...

— Не му обръщайте внимание — уж на шега каза Чез. — Той е нашият мислител, но все мисли в друга посока.

Всички дружно се разсмяха.

Обидено им обърнах гръб и реших да не участвам в глупавия им разговор. И без това нямах чак такова желание...

За сметка на това се сближих с един ученик от въздушния факултет и дори си разменихме схемите на някои заклинания. Те не изучаваха огнени заклинания, затова схемата на простия фаербол го приведе в луд възторг. Да разказвам ли това, че заклинанието за „въздушен щит“, което получих насреща, предизвика у мен свещен трепет. Разказах на Лот — така се казваше момчето — как съм попаднал в кухнята, а той ми разказа за собственото си провинение. Разбира се, не можеше да се мери с мен и Чез, той само беше направил охладител за въздух в стаята си — било му топло. Заради което получил една седмица поправителен труд. Излиза, че ние с Чез сме късметлии, явно Кейтен се беше смилил над нас като за първи път.

След половин час с Чез отидохме да съберем от масите празните паници. Сякаш напук, а може би тъкмо напук, троицата наши познати седеше все още на тази проклета маса номер тринайсет.

— Да отидем заедно — пошепна ми Чез. — Ако нещо се случи, ще ми пазиш гърба.

Защо да му пазя гърба? Какво ли беше намислил?

Тръгнах да го спирам, но вече беше късно. Чез гордо измарширува до масата и започна да събира чиниите. Заех се със същото на съседната маса.

— След това сигурно дояждате остатъците? — попита гърчавия Ейнджъл — Защо да се похабяват продуктите...

— Разбира се — без да се откъсва от работа, отвърна Чез. — Този принцип сме спазили и когато сме ви сготвили тази чудесна супичка от вчерашните остатъци.

Погледите на тримата обходиха празните чинии от супа и лицата им на мига придобиха зеленикав оттенък.

— А за това, че всеки в кухнята смята за свое задължение да се изплюе в чиниите на глупаци като вас, изобщо няма да разказвам — продължаваше Чез.

Лицето му изразяваше такова задоволство, че по него можеше да се прочете колко пъти се беше изплюл във всяка чиния. Макар че ако трябва да съм честен, Чез нямаше как да го стори, тъй като тогава сервирах аз и до последния момент той не знаеше на кого ги нося. Тримцата обаче не бяха наясно с тези подробности.

Лицата им окончателно позеленяха.

— Не те съветвам... — понечи да изрече една застрашителна фраза Ланс, но нищо не се получи, защото гласът му прозвуча жално.

— Не те съветвам — прекъсна го Чез. — Но вече е късно. Всичко сте излапали. Случайно да ви е попадала една миша опашка? От добро сърце, за да ви подсиля менюто с малко месо, сварих едно мишле. Като за любими клиенти...

Това беше последната капка. Тримата скочиха и на бегом напуснаха столовата.

— Какви доверчиви глупаци — хилеше се Чез. — Как ти хареса моето представление?

— Яко! — отвърнах честно. — Само да не си го отнесем и за това.

— Защо? — учуди се Чез. — Не съм ги пипнал с пръст. Само мило си поговорихме.

— Наистина беше мило — съгласих се аз. — На теб обаче не ти ли е хрумвало, че тези, които работят в кухнята, наистина могат да се изплюят да кажем в твоята супа?

— Ами... — и Чез позеленя. — По-добре да не мисля за това.

— Съгласен съм с теб — кимнах аз и неволно потръпнах.

* * *

От столовата успяхме да се измъкнем едва преди началото на лекцията на Шинс. За щастие, през цялото време нямах възможност да се замисля за това, което проклетият учител се готвеше да ми устрои. Дали беше за щастие? Може пък и да можех да измисля нещо... Кого ли заблуждавам? Нищо нямаше да измисля.

Във всеки случай, цялото напрежение, което ми се беше събрало, се стовари върху ми на влизане в Залата на Малката сила.

Спрях нерешително.

— Да вървим — побутна ме Чез. — Ако трябва, ние ще те прикрием.

Чудя се как смяташе да ме прикрие...

В залата се беше събрала цялата ни група. С Чез се промъкнахме до нашите хора.

— Къде бяхте толкова време? — поинтересува се Невил. — Шинс вече беше тук и с изключително щастлива физиономия обяви, че днес ще имаме особен урок. После отиде за някаква комисия. А вие се шляете неизвестно къде...

С Чез и Алиса се спогледахме съчастнически. За другите не знам, но този урок нямаше как да го пропусна. Имах странното усещане, че без моята персона той нямаше да започне.

— Ти отиде ли вчера, където трябваше? — пошепна ми Алиса.

— Не — отговорих ѝ аз шепнешком.

— Ти да не би да откачи?! — с всичка сила викна тя.

Всички ученици се обърнаха към нас.

— Какво зяпате? — изръмжа Алиса и на лицето ѝ отново се появи маската на безразличието.

Шинс, както винаги, закъсня с десет минути, но когато дойде, не беше сам. С него дойдоха двама Майстори с червени ливреи.

— Така... — каза Шинс. — Днес е особен ден. След два месеца обучение, ще отсеем, така да се каже, излишните — тук той погледна изразително към мен — елементи.

— Започна се — прошепна ми Чез.

— Днес ще проведем серия от двубои и ще установим кой от вас е най-слабото звено на групата.

Много странно, това вече бях го чувал.

Комисията, която се състоеше от двама Майстори, седна в двата края на площадката за двубои в две удобни кресла, които кой знае откъде се взеха. Много добре помня, че тук, освен адски неудобните пейки, друго нямаше.

— Сега ще теглим жребий, за да определим двойките, които ще се бият — обяви Шинс. — Жребият ще е според поредните номера от дневника.

Трябва ли да казвам, че моят номер е тринайсети? Мисля, че не.

След жребия започнаха двубоите. Имаше време, докато дойде моят ред и можех да поразмишлявам над схемата, която ми даде момчето от въздушния факултет (ами, ако сработи?) и да погледам битките на моите съкурсници.

Няма да разказвам как завършиха битките си Чез, Алиса и Невил. Само ще спомена стила на Наив. Този, който имаше щастието да попадне под един енергиен купол с него, можеше да се надява

единствено на това енергийният купол да поеме по-голямата част от енергията на огненото кълбо, а върху му да се стовари по-малката.

И така как водеше Наив битката си?... Много просто. Хвърляше по противника си едно огнено кълбо, в краен случай — две. Да се опитваш да се измъкнеш от тях беше съвсем безполезно, затова почти никой (всъщност, абсолютно никой) не се съгласяваше да се бие с нашето „огнено момче“. В случая всичко се реши от жребия.

За мое голямо удоволствие, срещу Наив трябваше да застане Триз. Да го кажа направо — моето злорадство беше безгранично!

— Пак ли ще губим? — не пропуснах да го подкача.

Триз погледна мрачно към мен, но реши да се въздържи от отговор.

— Залагам на Наив — пошепна ми Чез.

Естествено.

Момчетата сложиха качулките, енергийният купол се отвори и Наив моментално пусна знаменития си фаербол (той всъщност нищо друго, освен това не умееше). Единственото, което Триз успя да направи, беше щит, след което сложи ръце пред лицето си... а може би е успял да си прочете молитвата...

Огнената топка проби щита, намали размера си четири пъти и се удари в гърдите на Триз. Ударът на фаерболо, който беше с размери половин метър в диаметър, запрати Триз в енергийната стена. Наблюдаващата страна, както обикновено, не предприе никаква защита. Чудо голямо, че някакъв ученик получил травма! Ще го излекуват за нула време, тъкмо занапред ще бъде по-внимателен.

Трябва да призная, че Триз беше първият, който успя така ефективно да се защити от кълбото на Наив. Другите си патеха сериозно. Триз може и да е глупак, но от него щеше да излезе добър Майстор.

Занесоха го в здравния пункт и аз за пореден път проклех тази нечовешка система. За какво им бяха всичките тези травми?! Толкова ли не можеха да измислят нещо по-добро, освен тези огнезащитни и водоустойчиви ливреи, та да намалят травматизма? Какво им пречеше да поставят поне един малък щит?! То се виждаше, че губи.

Може да се каже, че на Триз му провървя — лицето му почти не беше засегнато. Огненото кълбо го удари в гърдите и той успя да се закрие с ръце. Ще се отърве с леко мозъчно сътресение и с няколко

счупени ребра — работа, която друидите щяха да свършат за двайсетина минути.

След жребия (съмнявам се, че някой би го признал за честен) ми се падна да се бия с най-силния ученик след Наив. Силата, както знаете, не е всичко. Но сила плюс умение, това вече е нещо. Стил притежаваше и двете качества. Освен това, той не беше лош човек, беше ведър и усмихнат. Той беше този, който дойде първия ден с незавързана и незакопчана ливрея. Там, където се мяркаше плешивата му глава, винаги звучеше смях. От такъв човек не ти е жал дори да паднеш.

— Успех — стисна ръката ми Стил. — Нека победи... по-добрият.

Колко елегантно избягна израза „по-силният“! Нищо, че всички във факултета знаеха, че съм най-слабият. Не, този човек, определено ми харесва.

Но преди началото на двубоя трябваше да направя още нещо.

Приближих се към Шинс и с най-невинната физиономия, на която бях способен, го попитах:

— Извинете, дали бихте могли да погледнете моите изчисления за заклинанията?

С тези думи му подадох листчето със схемата на моето огнено змийче. Нека го погледне, та да схване, че всичко сам съм измислил.

И без да чакам отговора на дебеланкото, тръгнах към мястото за двубои.

Тъкмо заставах на мястото си и си сложих качулката, и над нас се разтвори енергийният купол. Не мина и секунда и Стил пусна към мен едно пробно кълбо.

В отговор аз пуснах моето змийче. Както се очакваше, когато се срещнаха, фаерболът експлодира. Всички бяха запомнили урока на Шинс.

Стил виновно разпери ръце — извинявай значи, но няма как.

Ясно беше, че сега ще сътвори омразната ми „огнена птица“. Но аз теоретично бях подготвен за това. В главата ми се въртеше леко променената схема, която в кухнята ми беше дало момчето от въздушния факултет. Щеше ли да проработи?

Мислено възстанових схемата, протегнах ръце и... нищо не произлезе. Никакъв „въздушен щит“, както твърдеше Лот, не се появи.

Най-вероятно не биваше да внасям корекции. Вече се бях примирил със загубата, когато „огнената птица“ се опря в някаква невидима преграда на метър от мен и... изчезна.

Разбира се, Стил много се огорчи. След секунда, към мен полетяха две „огнени птици“. Да възпроизведа за втори път това заклинание, а и което и да било друго, беше невъзможно — бях изцеден до капка.

Затова стиснах очи, закрих с ръце лицето си и се приготвих за удара.

Удар не последва. Почаках още малко и боязливо отворих очи. Към мен не летяха никакви огнени птици, в пространството наоколо — също.

Изопнатото от изненада лице на Стил красноречиво говореше, че силовата преграда, която бях поставил, все още действаше.

Той се почеса по бръснатата глава и направи три „пеперудки“. Едва се удържах да не се завра в най-отдалечения ъгъл (макар че откъде ъгъл в кръглия купол) на полето.

Този път дори не понечих да закривам лицето си. Ако защитното поле не работеше и ме уцелеха три „пеперуди“, нямаше как да се спася, а ако работеше, значи нямаше никакъв смисъл да се крия. Затова реших да посрещна опасността с високо вдигната глава, само с леко нахлупена над очите ми качулка.

За моя радост, трите змийчета изчезнаха на няколко метра от мен, леко просветвайки. Добре, че внесох някоя и друга поправка в схемите, иначе друг път щяха да издържат толкова попадения.

Стил реши да действа така, че със сигурност да разбие щита ми и ми прати един двуметров фаербол. Нали ви казах, че Стил не е много по-слаб от Наив.

Не можах да се сдържа. Не ми се искаше да хабя цял щит за едно, макар и голямо огнено кълбо, което бих могъл лесно да взривя с най-малкото си змийче.

Тези мисли минаха за секунди през главата ми, докато от ръката ми изскачаха пет огнени змийчета, едновременно с кълбото на Стил. Четири от петте змийчета изчезнаха в моя щит, но петото, все пак намери пролука и се устреми към огненото кълбо. Стил късно се усети, че предстои среща на змийчето с кълбото и не успя да разтвори щита си.

Огромният фаербол се взриви и го отхвърли чак до купола. Стил се свлече бавно на пода.

Енергийният купол изчезна и за втори път, откакто бях в Академията, залата ме посрещна с пълно мълчание.

Нека позная — сега Шинс ще обясни как много лесно може да бъде унищожен моят щит. Радваше ме само това, че не би могъл да го демонстрира върху мен, тъй като аз едва ли бих могъл повторно да възпроизведа изобретението си.

Бавно се приближих към учителя си, очаквайки най-лошото.

— Много добре — кимна Шинс и ме потупа по рамото.

От изненада не можах нищо да кажа. Точно това беше за мен абсолютно неочаквана реакция. Само не ми казвайте, че Шинс е променил отношението си към мен, защото е прочел записките ми за огнените змийчета — няма да повярвам.

Стил, който вече беше дошъл на себе си (една гореща вълна не е като да те блъсне фаербол по гърдите!), се приближи и ми стисна ръката.

— Много добре — повтори той думите на Шинс. — Най-обидното е, че за тази загуба съм си виновен единствено аз.

* * *

В края на изпита се оказа, че нашата петорка е единствената, която е спечелила всичките си битки.

Шинс ни задържа и когато всички, заедно с комисията, напуснаха залата, ни зарадва с добри новини.

— След половин месец ще се проведат двубои между факултетите и по всичко личи, че вашата група ще представи факултета ни в общото състезание.

Трябваша ни няколко минути, за да схванем, за какво става дума.

— Но ние не знаем нищо за тези състезания! — най-сетне възкликна Чез. — Освен това, не знаем никаква друга магия, само огнената.

— И никой не ни е учил как да се бием с другите факултети — продължи Алиса.

— За тези две седмици трябва да усвоите всичко това — твърдо отсече Шинс, след което добави по-меко: — Не е толкова трудно, колкото ви изглежда на пръв поглед.

Аха, значи на втори поглед е по-трудно!

С Чез се спогледахме. Сякаш проблемите ни бяха малко, та сега и това...

Затова пък братята Викерс и Алиса бяха напълно удовлетворени.

Впрочем, може би и ние с Чез, след като се наспим и си починем, ще оценим прелестта и значимостта на оказаното ни доверие. Сега обаче това не беше възможно.

— Между другото — отбеляза Шинс, — днес Зак използва щит от преплетени потоци въздух, а това е заклинание от друг факултет. Тъй че останалите имате какво да научите от него.

След това изявление едва не изпаднах в несвяст. Подобно беше и състоянието на моите приятели. Два пъти за един ден Шинс да ме похвали!... Това е точно два пъти повече, отколкото през всички изминали месеци.

— А сега, бегом на лекции! — кресна Шинс и аз разбрах, че той изобщо не се беше променил. Как съм могъл да си помисля, че би могъл да стане дори и мъничко по-добър?!

Макар че до началото на лекциите оставаше повече от час, ние се престорихме, че бързаме много за любимите ни тактика и енергетика.

— Как ви харесва този обрат на събитията? — попита Чез, веднага щом се скрихме зад първата чупка на коридора.

— Страхотно! Ужас! — в един глас отговорихме с Наив. Досещайте се кой какво каза.

— Най-важното е, че не можа да те изгони — каза Алиса.

— Ако беше изгубил двубоя, непременно щеше да те изгони — отбеляза Чез.

— За какво му е да гони Зак? — учуди се Невил, който не беше в крак с последните събития. — Шинс дори го похвали, нещо, което не очаквах от стария козел.

— Никой не го е очаквал — каза Чез. — И как така изведнъж стана толкова добричък?

Алиса ме загледа с многозначителен поглед, сякаш очакваше от мен някакво обяснение. Аз обаче нямах смислен отговор.

— Какви бяха тези листчета, които му даде преди началото на двубоя? — попита ме тя подозрително.

— Подкуп?! — моментално реагира Чез.

— Не беше подкуп, а схемата на моето змийче — на драго сърце обясних аз. — Защото той беше решил, че съм я преписал от по-големите.

— Трябваше да ме извикаш за свидетел — сериозно каза Чез. — Щях да потвърдя, че си го измислил в мое присъствие.

— Не-е... — не се съгласих. — Това щеше пак да му напомни, че сме наказани.

— Зак, ти забеляза ли, че той не каза нищо за ново наказание? — попита Алиса.

Точно така! Нито дума за това, че отново съм нарушил правилата на Академията. Значи, предположенията ми са били верни. Което ще рече, че вече мога да се упражнявам в стаята си!

— За какво става дума? — попита Невил. — Нещо множество станаха тайните ви.

— Сега ще ти разкажа — предложи услугите си Чез.

ДЕЙСТВИЕ 5

Тази вечер решихме да се съберем, за да отпразнуваме победата си. Само дето да се нарече „вечер“ времето, когато се събирахме, беше доста необичайно. Мина обед, мина медитацията, мина и вечерята и едва тогава се събрахме в моята стая.

С Чез едва се държахме на краката си след работата в стола. Дори не съм си представял колко е тежко — цял ден влачиш подноси и миеш съдове! Към края на втората смяна направо падахме. Единственото преимущество от работата в кухнята беше това, че получавахме допълнително. На нашата сбирка домъкнахме толкова плодове, че Наив превъртя от лакомия. Но дори в това състояние не можа да изяде всичко, което бяхме донесли. Затова, за пръв път, откакто бяхме в Академията, трябваше да му помагаме, за да се справи с всичката храна.

— Да ви кажа, това, че ви наказаха, си има и своите предимства — отбеляза Наив, като оглеждаше остатъците от втората си вечеря с доволен, но лаком поглед.

Двамата с Чез въздъгнахме едновременно.

— Точно така — неочаквано подкрепи Алиса по-младия Викерс. — Ако не ви бяха наказали, ти, Зак, нямаше да откриеш и обезвредиш заклинанието датчик.

Сега само аз въздъгнах, но от цялата си душа. Само ако знаеха какво ми струваше!

— Вече ще можем да се упражняваме денонощно! — радостно възкликна Невил.

След думите му, в центъра на стаята се появиха четири огнени кълба.

— Моля ви, само не ми палете стаята — примолих се аз и побързах да събера разпилените по пода учебници.

— Стига, моля ти се! — възкликна Чез. — Днес празнуваме, какво се хвана за учебниците?!

— Ако не си опазя книгите, няма да има откъде да уча! — измърморих аз, но Чез не обърна и грам внимание на моите думи.

Взе в ръката си една ябълка и я вдигна, сякаш вдигаше чаша.

— Искам да вдигна тост с този плод в чест на днешния празник — гръмко произнесе той.

Оценявайки отговорността на момента, ние също взехме по една ябълка.

— Поздравявам всички ви и, разбира се, на първо място, собствената си многоуважавана персона с днешния успех — продължи Чез речта си. — И ви приканвам да опитате тези божествени плодове в чест на нашите бъдещи успехи, които ще пожънем в двубоите между факултетите.

Чукнахме се с ябълките и отхапахме по едно съвсем мъничко парченце. Никой от нас, с изключение на Наив, не можеше и хапка да преглътне.

— Наистина се надявам отсега нататък да можем повече да се упражняваме на Занаят — въздъхна Невил.

— Едни искат да практикуват Занаят, а други — магии — отбеляза Алиса. — Някой от вас знае ли разликата между двете понятия?

— Магията е управление чрез „вълшебства“, а Занаятът е начинът да управляваш — веднага й отвърнах аз.

— Пак разговори за наука! — ядоса се Чез. — Поне веднъж не може ли да мине без това?

— Спокойно, приключваме — успокои го Алиса и ме попита: — Искаш да кажеш, че сме обикновени магьосници ли? Същите тези, които са били преследвани от дванайсети до деветнайсети век?

— Не, не — възразих аз. — Между тях и нас има огромна разлика. Ние не се занимаваме с магия, а със Занаят.

— Да, но каква е разликата между практикуването на магия и практикуването на Занаят? — повтори въпроса си Алиса.

— Честно казано, не знам — бях принуден да призная. — Знам, че съществува, но в какво се проявява... на тази тема не можах да намеря нищо в библиотеките.

— Не си ходил там, където трябва — усмихна се вампирката.

— Ехо — обади се в моя защита Чез. — Зак е ходил в главната библиотека на Лита и ако искате да знаете, той е най-образованият сред нас.

— Така ли? — иронично пропя Алиса. — А защо не знае каква е разликата между магия и Занаят?

— В историческите книги за това не се споменава нищо — настоявах аз. — В библиотеката на Академията може да има нещо по въпроса, но ние нямаме достъп до нищо друго, освен до учебниците.

— А не си ли се опитвал да прочетеш Легендата за възникването на Занаята? — поинтересува се Алиса.

— Легенда ли?... — пренебрежително отвърнах аз. — От легендите няма никаква практическа полза. Предпочитам да работя с факти, не с приказки.

— Тук бъркаш — намеси се Невил. — Легендите не се появяват току-така. Във всяка приказка, освен приказното, има и много истина.

— Не чета приказки — раздразнено изрекох.

Какво са се лепнали за мен?!

— Искаш да кажеш, че не си чел легендата за „даровете на Стария дракон“?! — учуди се Невил.

— Не съм и не ми трябва! — ядосано отвърнах. — Приказките са за децата. За възрастните са историческите хроники.

— Чез — Алиса се обърна към него. — Трябвало е да се погрижиш за културното развитие на приятеля си.

Какво?! Тя за недоразвит ли ме има?! Защото не съм чел приказки?! Имах много по-високо мнение за нея.

— Виновен — съгласи се Чез и делово добави: — Веднага ли да му разкажа легендата или когато го сложа да спи?

— Не, мисля, че тази вечер аз ще му разкажа приказка за лека нощ — усмихна се Алиса.

Сигурно ми се е сторило!

— Ами, тогава да не ви пречим — светкавично реагира Чез. — Ние с братята можем веднага да се преместим в моята стая...

— Няма нужда, няма да ми пречиш — усмихна се Алиса. — И така, Зак, съгласен ли си да ти разкажа приказка?

Тя ме погледна лукаво в очите.

Искаше ми се да ѝ кажа, че съм готов да слушам каквото и да е, стига да чувам нейния глас, но не знам защо, се ограничих само с едно кимване.

— Чудесно! — Алиса се настани удобно на леглото ми. — Моля, изгасете осветлението и оставете само малкия фаербол да свети.

Момчетата послушно изпълниха необходимите действия и насядаха около Алиса, а аз предварително вече се бях настанил до нея. Тук трябва да отбележа, че никой друг не умее да разказва приказки като вампирите. Имат идеална памет...

— Много от вас са чували за времената, когато магьосниците са били преследвани. Но не всеки знае коя точно е причината за гоненията. Разказите за „злите магьосници“ са пълни с такива подробности, че кръвта в жилите дори на най-възрастните и опитни вампири изстива. Само че най-често тези разкази са силно преувеличени.

— Сигурно онези магьосници са били нежни души — подхвърли Чез.

— Мълчи! — сопна му се Невил.

— Преди всичко, магьосниците не са били чак толкова лоши, във всеки случай, не са били по-лоши от хората — продължи Алиса. — Просто, в онези времена магията се е подчинявала на съвсем други закони. По-точно, нямало е точни правила. Тоест, не винаги магьосникът е знаел какво ще се случи след неговото заклинание. Да речем, че магьосникът е искал да сътвори дърво и е произнасял заклинанието си. Дървото се е появявало, но никой не е знаел какви свойства притежава. Могло е да бъде хищно или отровно или обратното — полезно и плодно. Било е много трудно да се предположи какво ще последва, когато заклинанието бъде произнесено, затова тогава заниманията с магия са били нещо като теория на вероятностите. Ще стане — няма да стане. Няма нужда да споменавам, че околните са си патили повече от магиите, отколкото самите магьосници. С течение на времето, магьосниците, ако са оживявали, са натрупвали известен обем от заклинания и са се отказвали от опасните опити. Бедата обаче идвала оттам, че те по никакъв начин не желаели да споделят своя събиран с толкова труд опит с останалите представители на професията си. Неохотно приемали и ученици, тъй като учениците също е трябвало да преминават през този пълен с проби и грешки път. Много често краят бил плачевен.

Хората наоколо бързо разбрали, че да се живее в близост до практикуващ магьосник изобщо не е безопасно и започнали да ги прогонват от земите си. Не всички магьосници били толкова

благородни и сговорчиви, че да напуснат родните си места, затова все по-чести ставали сблъсъците, в които много магьосници си позволявали да използват разрушителни магии...

За няколкостотин години отношението към тях толкова се влошило, че всички магьосници били изпратени в изгнание. Били издирвани, залавяни и прогонвани, а много често и убивани. Разказва се, че точно по това време е възникнал Ордена на Инквизицията в Шахтерския халифат и че тъкмо Инквизиторите са постигнали съвършенство в преследването и избиването на магьосници.

Магията била забранена. Всички, които се опитвали да се занимават с нея, били принудени да напускат селата и градовете и да се заселват в горите, откъдето също били изгонвани от друидите, или в планините, където изчезвали безследно, най-вероятно завършвайки магьосническата си кариера в стомаха на някой дракон.

Силните вълнения били причината царство Миир много бързо да завладее земите на съседите си. Понякога селищата доброволно се присъединявали към царството, тъй като всички знаели за силата на вампирите и тяхната способност да противостоят на магиите. Никой никога не наричал „магия“ способностите на вампирите. Може би, защото вампирите използвали тези способности, за да овладяват до съвършенство собствените си тела и дух, а магьосниците само правели пакости. И станало обичайно вампирите да организират потери и да ловят магьосници. Струва си да се отбележи, че вампирите смятали хората за домашни животни — те също от време на време се нуждаели от охрана.

По време на една от хайките отряд от двама вампири стигнал чак до Далечните планини. Това е много далече. Магьосникът, когото преследвали, се оказал много упорит и нямал никакво намерение да се предава. Ако само се криел, щяло да е лесно, но той не само бягал, ами правел и магии и така вампирите не можели да го уловят. По всичко личало, че магьосникът е опитен и знаел много заклинания.

Двамата вампири гонили магьосника из Далечните планини в продължение на няколко седмици. Накрая го вкарали в пещерата на един стар дракон. В онези времена болшинството живи дракони вече били много стари, защото младите и неопитни дракони били убивани от ловците или заради тръпката, или заради ценната им люспеста кожа. Стражите на шахтите, където се добивал „далгор“, също не

пренебрегвали драконовското месо и с удоволствие преследвали крилатите твари. „Твари“ били само младите дракони до определена възраст. Те стареели много бавно и когато се случвало да достигнат определена възраст, мълвата говори, че ставали, едва ли не, най-умните същества на света. Но това са само слухове, защото независимо от мъдростта и ума си, драконите били големи любители на човешко месо и с удоволствие изяждали редките свидетели на своята мъдрост.

В пещерата на точно такъв мъдър и гладен дракон попаднал и магьосникът. В съответствие със законите на жанра в това време драконът спял. Или поне старателно се преструвал, че спи. Магьосникът не бил глупак, затова бързичко претърсил пещерата за несметното съкровище, което според легендата трябвало да бъде пазено от дракона, но нищо не намерил. Не знаел, че понятието „съкровище“ в случая не означавало материални неща. Драконите, ако не сте забравили, били много мъдри същества и техни съкровища били знанията. Само не ме питайте откъде са вземали знанията, след като са прекарвали живота си в гордо усамотение в пещерите. Нека тази тайна, заедно с тайната на тяхното размножаване, си останат загадка.

В самия разгар на обиска на пещерата влезли вампирите. Въпреки че не били от най-разумните, не тръгнали да будят дракона, а с жестове показали на магьосника, че желаят да осъществят дългоочаквания контакт вън от пещерата, в по-спокойна обстановка. Магьосникът, също с жестове, красноречиво показал на вампирите къде биха могли да си заврат дългоочаквания контакт. След което драконът се събудил и също толкова красноречиво показал на гостите си, че от пещерата няма да излязат, докато той не реши (казано с прости думи, драконът затиснал изхода на пещерата със своя, с извинение, задник).

— Легендата — не издържах аз — е пълна с такива подробности, сякаш разказвачът е бил в пещерата.

— Може би — усмихна се загадъчно Алиса. — Недей да забравяш, че вампирите живеят дълго... И ако още веднъж ме прекъснеш — спирам да разказвам.

Послушно млъкнах, защото разказът ме беше заинтригувал. Историческите факти бяха достоверно подбрани и не се разминаваха с написаното в научните трактати.

— Драконът погледнал гостите си и казал...

* * *

— Уха, обяд, че и с доставка!

Вампирите незабавно се залепили за тавана.

— Чевръст обяд — отбелязал драконът.

Магьосникът бързо замърморил нещо под носа си.

— Ще избяга! — извикал единият от вампирите и пикирал върху магьосника.

— Никой няма да избяга оттук! — не се съгласил драконът и с леко движение на двуметровата си лапа отхвърлил вампира в най-далечния ъгъл на пещерата.

В това време въздухът над главата на магьосника започнал да се сгъстява и да хвърля искри.

— Ще избяга! — повторил вампирът, издигайки се бавно над пода.

— Не подскачай, Вел — посъветвал го вампирът от тавана.

— Вярно, не подскачай. — Драконът преместил погледа си върху магьосника. — А ти не се излагай с тези детски магии, току-виж си се наранил...

Над главата на магьосника се взривило едно голямо огнено кълбо. Смаяната му физиономия ясно показвала, че този резултат бил съвършено неочакван.

— Получи ли си го? — драконът въздъхнал съчувствено. — Човечетата магьосници не могат да се мерят с мен, най-изкусните вампири — също. Така че мога само да ви посъветвам да се отпуснете и да се наслаждавате на... общуването.

— На общуването ли? — попитал недоверчиво вампирът от тавана.

— Именно. Между другото, да седиш в пещерата сам в продължение на стотици години е скучна работа, а истински достойни събеседници се появяват изключително рядко.

Магьосникът потръпнал.

— А след като пообщуваме... ще ни пуснете ли?

— Може би — усмихнал се драконът.

Виждали ли сте някога как се усмихват драконите? Нервна тръпка изпитал не само магьосникът, но и врелите и кипели вампири.

— За какво бихте искали си говорим? — бързо се ориентирал вампирът от тавана. — Aproпо, нека ви се представя — Кел.

— Декордианис — отвърнал драконът. — Дек, за по-кратко.

— Вел — представил се вторият вампир.

И тримата погледнали към магьосника.

— Леонис — смутено проговорил той.

И едва след като прозвучал гласът на магьосника, вампирите го загледали по-внимателно и видели, че е още много млад. Изпод няколкото слоя мръсотия надничала момчешка външност, а това било много странно, тъй като всички що-годе опитни магьосници били на солидна възраст.

— Сега, след като вече се познаваме, ще ви задам следния въпрос: Какво търси такава странна компания в пещерата ми? — поинтересувал се драконът.

— Играем си на стражари и апаши — пошегувал се Кел. — Сега е наш ред да гоним, а на младия човек — да бяга.

Драконът кимнал.

— Не ме мислете за чак толкова неинформиран, щом живея в пещера. Запознат съм отлично със ситуацията по вашите земи. — Той внимателно изгледал вампирите. — Значи, вие сте ловци на глави, така ли?

Вампирите се усмихнали.

— Не само на глави — казал Кел. — На всякакви телесни части, в комплект, така да се каже.

— Значи ви трябва жив? — обадил се магьосникът.

— По възможност, да — съгласил се Кел.

— Не е ли малко рано да се пазарите? — разсмял се драконът. — Много е възможно някой от вас да не си тръгне оттук.

Вампирът Вел започнал плавно да минава в бойна трансформация.

— Това като нищо може да си ти, зъбатия — моментално реагирал драконът.

— По-добре сам се погледни — промърморил под нос вампирът.

Но бойният му дух за секунда се изпарил.

— Извинете моя приятел — спокойно произнесъл Кел. — Та за какво искахте да поговорим?

— Защо преследвате магьосника? — попитал драконът.

— Защото ни помолиха жителите от неговото село — мръднал с рамене Кел.

— Защо ви помолиха?

— Защото им вредеше.

— Как им вредеше?

— Занимаваше се с магии...

* * *

— Алиса — прекъснах вампирката, едва сдържайки прозявката си. — Дълго ли продължават тези глупави разговори?

— Ами... в легендата се разказва, че те прекарали в пещерата няколко дни — недоволно отвърна Алиса.

— Извинявай, че те прекъснах — извиних се аз. — Но не виждам къде е смисълът на тази легенда. Само безполезни приказки...

— Ето че ме ядоса! — нервира се вампирката. — Повече нищо няма да разказвам.

— Млъквам — побързах да отговоря.

— Късно е — каза вампирката. — Можеш да мълчиш колкото си искаш, но няма да чуеш и дума повече.

— Няма пък нужда — обидих се аз. — После Чез ще ми разкаже какво е станало.

Чез се стресна. Гледай го ти, нахалника! Накара ме насила да слушам някаква легенда, а той самият спи!

— А? Какво?

— Нищо — окончателно се обиди вампирката. — Гледайте си работата, аз отивам да спя.

— А продължението на легендата?! — възмути се Невил. — Тези подробности даже не съм ги чувал. При нас я разказват много по-кратко.

— Друг път ще ви я разкажа — Алиса стана от леглото.

— Да те изпратя ли? — предложих вяло аз.

Алиса се замисли.

— Може — неочаквано се съгласи тя.

Не включих веднага.

— Какво каза? — попитах за всеки случай.

— Може да ме изпратиш — повтори Алиса. — До телепортите. Ако ще да е до съседната врата!

Веднага скочих от леглото, за да не изпусна момента.

— Винаги на твое разположение!

Излетях от стаята, почти настъпвайки Алиса по петите. Само че този път тя нямаше намерение да изчезва.

— Останах с впечатлението, че искаш нещо да ми кажеш — каза Алиса, веднага, щом затворих вратата след нас. — Така ли е?

О, да. Имах да ѝ казвам много неща.

— Преди известно време разговарях с възпитателя Кейтен и той ми каза, че в деня на постъпването ни в Академията, при него са идвали твои роднини и са го заплашвали...

Боже мили, какви ги дрънкам!

— И какво от това? — учуди се вампирката.

— Кейтен ме помоли да те попитам, дали трябва да се страхува от тези заплахи и освен това, да ти задам няколко въпроса...

Алиса се спря.

— Какво става — намръщи се тя. — Да не си се цанил за осведомител?

— Не, моля ти се — бързо отговорих. — Просто си спомних, че той питаше...

Напразно го започнах този разговор. Ще си помисли, че нямам какво друго да ѝ кажа.

— Може да му предадеш, че няма от какво да се страхува. Моите роднини и без него си имат достатъчно проблеми.

Стигнахме до телепортите.

— Алиса... — започнах аз.

— Лека нощ — бързо отвърна тя и изчезна в светкавицата на телепорта.

Да, наистина изобщо не умея да общувам с момичета. Какво значение има какво е казал Кейтен?! Когато те е страх да кажеш това, което мислиш, ръсиш глупости!

Бавно стигнах до стаята си, ругаейки себе си с най-долни думи.

— Много бързо се върна — каза Чез веднага, щом затворих вратата.

— Остави ме — едва проговорих.

Чез веднага усети, че в момента е по-добре никой да не ме закача.

— Момчета, тръгваме си — прозина се той. — Наив, марш да нанкаш! Така и така яденето свърши.

— Жалко, че не можахме да чуем легендата докрай — оплака се Невил.

— Ами да — опомних се аз. — Какво се е случило всъщност?

— Какво ли? Нищо особено. Поприказвали си за това-онова и драконът решил да помогне на магьосника. Пуснал вампирите да си ходят, след като му обещаха да не преследват повече магьосници, а момчето оставил при себе си, в пещерата за няколко години. И драконът научил младежа на това, което ние сега наричаме Занаят. Точно този дракон е изобразен върху символа на Занаята...

— Секунда — прекъснах аз Невил. — Къде тогава е разликата между Занаята и магията от онези времена?

— Учуден съм, че не знаеш — усмихна се Невил. — Тогава магията е била непредсказуема, тъй като е използвала изключително словесни формули. Съгласи се, че е доста трудно да изразиш с няколко думи всичко, което съдържа едно заклинание. Драконът научил първия Майстор да сплита енергийни формули с обикновено усилие на волята, тоест да работи пряко с енергията.

— Само толкова ли? — учудих се аз. — И заради тази проста история ли се канеше Алиса да ми разкаже толкова дълга легенда.

— Знаеш ли, Зак? — погледна ме Чез. — Понякога ме изумяваш. Чудя се как човек като теб, който е толкова нечувствителен към Изкуството, пише такива хубави песни?

В последно време за мен това беше болна тема. Откакто Ромиус ми обясни произхода на моята музика, не се доближавах до никакви музикални инструменти. Бях забутал под леглото си своята любима „музикалка“ и няхах никакво желание да я извадя оттам.

— Забрави! — ядосано отвърнах. — Лека нощ!

Изпратих момчетата до вратата и със стон се тръшнах на леглото си.

Какъв е този живот?! Това, което единствено ме вълнуваше преди — музиката, сега престана да има значение за мен. Единствено важни бяха отношенията ми с Алиса... и Занаятът. Колкото и да

изглежда странно, тази драконова (в буквален смисъл драконова) магия, започваше да ме завладява...

* * *

Тази нощ не можах да заспя. Дълго време се въртах в леглото и се опитвах да се отпусна, но нищо не се получаваше. Главата ми беше пълна със странни мисли, образи и размишления. Накрая станах от леглото и отидох до прозореца.

Нощта покриваше света вече цяла седмица. Цяла седмица на небето светеха огромни звезди, цяла седмица не бях виждал слънцето. Но сега и според моя биологичен часовник, нощта беше в законните си владения.

С благоговение загледах небето и почувствах невероятен прилив на сила.

Каква красота!

Неочаквано, няколко звезди изчезнаха от небето. В началото си помислих, че ми се е сторило, но след това видях, че някаква сянка ги скрива.

Дръпнах се неволно от прозореца.

На всички е известно, че вампирите обичат да летят нощем. Заради което изобщо не им трябва да се превръщат в прилепи. Всъщност, те не могат да се превръщат в прилепи... Просто, ако ги гледа човек от земята, наметнати с любимите си плащове, те наистина приличат на големи черни прилепи. Истината е, че можеш да ги сбъркаш с всяка нощна птица.

Вампир да лети около Академията? Странно! Само не ме убеждавайте, че около кулата няма защитни екрани. Във всеки случай, аз няма от какво да се страхувам. Нали така?

Някой почука леко по прозореца.

— Може ли да вляза? — внимателно попита един глас и аз направих още няколко крачки назад.

Вземайки мълчанието ми за съгласие, вампирът, а това наистина беше вампир, леко открехна прозореца и с меко движение, стъпи на пода.

— Угасете играчката си. — В светлината на огненото кълбо присмехулно проблеснаха вампирските му зъби.

Дори не бях усетил кога съм направил кълбо. Развивам се! Уроците на Шинс се оказват полезни — на всеки шум реагирам като на потенциална опасност, а на вампир...

— Може и да не искам — с леко треперещ глас отвърнах аз.

Фаерболът веднага угасна.

— Тогава, ще ви помогна, ако не възразявате — рече вампирът.
— Току-виж сте се наранили.

В стаята от само себе си се включи осветлението.

Оказа се, че познавам този вампир. Бих го познал само по гласа, но страхът ме беше сковал така, че изобщо не ми беше до това. Пред мен седеше в едно кресло (в моята стая нямаше такива неща, той и кресло ли влачеше със себе си?!) Велхеор. Честно казано, така и не ми стана ясно какво правеше в Академията, но че беше приятел на Ромиус (доколкото вампирите изобщо могат да бъдат приятели) бях почти сигурен. Значи, по принцип, нищо не би трябвало да ме заплашва. Макар че никой не може да знае какво се върти в главата на един вампир.

— Какво ви води тук? — вече по-уверено попитах аз.

— Единствено любопитството — отговори вампирът.

Бих го нарекъл „изключително любопитство“, присъщо единствено на вампирите.

— Само, моля ви, по-кратко, защото утре, тоест вече днес, трябва да ставам рано.

— Зная — кимна Велхеор.

Знаел! Какво тогава търси тук по нощите?

Седнах на леглото и се приготвих за дълъг разговор.

— Е, как е? — попита вампирът.

— Нормално — учуден отвърнах аз.

Заради това ли беше долетял посред нощ? Не може да бъде!

— Ами, добре.

Велхеор стана и креслото изчезна.

— Ъ...

— Аз отлитам — рече вампирът и скочи през прозореца.

— Ама че работа! — измърморих аз и затворих прозореца.

Значи, не е лъжа, че всички вампири не са в ред. Нормален чо... вампир не се държи така. Може би... Със сигурност обаче Алиса не е такава, което не може да не ме радва. И изобщо, време е да си лягам.

ДЕЙСТВИЕ 6

Следващите две седмици просто физически не мога да опиша. Повече от половината време, през което бях буден (а това, между другото са осемдесет процента от общото време), прекарах като в мъгла. Уж разбирах всичко, което се случва, а сякаш наблюдавах нещата отстрани и нито можех да се зарадвам, нито да се натъжа.

Във всички неприятности и изпитания приятелите ми бяха до мен. С Чез работехме в столовата три пъти на ден, превръщайки се в същински зомбита, а Невил, по време на двубоите между факултетите, винаги ме покриваше със собственото си тяло. Дори нещо повече — всеки ден по някой от нашата петорка ми правеше компания в здравния пункт. Така беше, защото Шинс не само че не ослаби, ами усили натиска си върху нас. Да, именно върху нас. Сега цялата ни група стана негова мишена. Неведнъж ни минаваше през ум, че зловредният учител просто искаше нашата група да не доживее до състезанията. Лично мен, нервното напрежение ме докара дотам, че нощем сънувах как изгарям жив, как насреща ми се носят хиляди огнени кълбета, как ме гони „огнена птица“... въобще, нервният срив ме преследваше със страшна сила.

Откакто Алиса и Невил разбраха, че в моята стая е възможно без всякакъв риск да се правят магии, единствените ми свободни часове се превърнаха в продължение на нощните ми кошмари. Често ми се случваше да заспя под грохота на взривен фаербол или да се събудя от свистенето на „огнен смерч“. От многобройните експерименти стените на стаята ми се покриха с дебел слой сажди, което влошаваше положението и по никакъв начин не помагаше на моя кратък сън. Оставаше ми само надеждата, че скоро ще ни преподадат няколко подходящи заклинания от арсенала на водната сфера и това ще почисти малко моята бърлога. Сега за чистене нямахме нито сили, нито време. Тренировки, тренировки и пак тренировки. Кой твърдеше, че Върховните майстори могат да направят каквото си поискат с едно движение на ръката? Зад всичко това стояха толкова схеми на енергийни потоци... свят да ти се завие! На мен, със сигурност, вече

ми се виеше свят. Докарах я дотам, че на вечерната медитация, без да се усетя, се бях вдигнал на няколко сантиметра над земята. Нямах намерение да го правя, а и не умеех, но се бях замислил и хоп!... Оттогава Чез само повтаряше, че летя на сън, значи пораствам. Завижда. Защото той самият още не може да лети.

Тъй че всичкото това време мина продуктивно, но изключително монотонно. Може да ми вярвате, повече нямам какво да ви разкажа.

* * *

Един мек глас произнесе убедително:

— Вашата победа е нашата награда...

А може би е имал предвид:

— Вашата победа, нашата награда...

Какво значение има какво е имал предвид?! Странни сънища сънувам напоследък и всички са свързани с бъдещето ми, а може би това са моите предчувствия...

* * *

— Още дълго ли смяташ да ни баламосваш?! — извика Чез.

— Какво?!

Мъчех се да надвикам рева на огнения стълб, който се беше образувал по средата на стаята ми.

— Алиса, загаси това чудо! — Чез викаше с всичка сила.

— Това не е „чудо“ — обиди се Алиса. — Това е „огнен стълб“!

Огненият стълб послушно угасна под погледа на зачервените очи на Алиса.

— Мен ако питаш, това си е най-обикновена лампа, макар че на тази светлина не бих рискувал да чета — продължи да разсъждава по темата Чез. — Може да мине и за печка.

— Гледай си работата — беззлобно му отвърна Алиса.

Въздъгнах с облекчение. Сега Чез ще започне един безсмислен спор и ще ме остави на мира поне за известно време.

— Не съм те забравил — обърна се Чез към мен. — По-добре, разкажи всичко, както си беше. Признай си и ще те разберем, а може и да ти простим. Ако имаме настроение.

— Да, аз го направих! И какво от това? — не издържах и аз. — Завиждаш ли ми?

— Завиждам ти — потвърди Чез. — Може ли да разкажеш малко по-подробно?

Наложи се да му разкажа за шегобиеца, който преди два месеца ми развали прическата. Признавам си, гордея се с това, което направих и нямам нищо против провеждането на още един-два такива възпитателни сеанси с още няколко такива веселяци, от водния факултет например. Бях се готвил за тази операция цяла седмица, а идеята ми даде един колега от факултета по земята и, колкото и да е странно, един вампир, който неотдавна ме беше посетил.

В Академията беше забранено използването на магии и във всяко друго помещение, освен в моята стая, можех да бъда засечен. Но извън стените на Академията предполагам, че някое и друго мъничко заклинанийце можеше да се използва. Бях установил, че по време на „консервацията“ (това е, когато времето в Академията тече другояче, не както в целия свят) цялото здание се захлупва със силов похлупак и нищо не можеше да изтече през него. Обаче! Този похлупак се намираще на около пет метра от стените. Именно там тогава летеше вампирът и от това пространство бих могъл да се възползвам, ако исках да отида на някой от другите етажи. И аз се възползвах.

Помогна ми едно заклинание — за бърз растеж, с което омагьосах една лиана. Нея също аз я бях създал. За няколко часа тя порасна цели три етажа нагоре и това ми помогна да стигна до стаята на шегобиеца, който живееше точно над мен. Докато той хъркаше и нищо не подозираше, аз успях да обръсна главата му. Като се върнах в стаята си, подпалих лианата, без да оставям и пращинка от нея и преспокойно легнах да спя. Каква олелия само се вдигна на другата сутрин!...

Шегаджията се оплака на всички, на които можеше да се оплаче, в това число и на любимия ни преподавател Шинс. Даже беше съставена комисия, която обаче не откри в стаята ми следи от магии. Няма как да откриеш това, което не съществува.

Любителят на шегите се досещаше, разбира се, кой му отмъщава, защото ми хвърляше враждебни погледи, колчем ме срещнеш, но не можеше нищо да докаже. Тъй че сега аз се разхождах из коридорите на Академията и тайнствено (поне така си мислех) се усмихвах.

Честно да си призная, реших се на тази стъпка не толкова защото съм злопамятен, а заради Алиса. Добре си спомнях думите ѝ, че тези, които умеят да си отмъщават, заслужават уважение.

— Браво! — коментира разказа ми Алиса. — Макар че има една подробност...

— Каква подробност? — обидих се аз.

— Наистина ли си мислиш, че Майсторите са толкова глупави, че да не се досещат как си влязъл в тази стая.

Над това не бях се замислял. Може и да не са се досетили. Случват се и такива неща.

— Просто и този път те е отгървал чичо ти — констатира Алиса.

— Ти откъде знаеш? — намръщих се аз.

— Чух — вдигна рамене вампирката.

— Аха — зарадвах се. — Пак си подслушвала. Я ми кажи... — направих пауза. — Наистина ли вярваш, че Майсторите са толкова заваяни, та да не забележат, че ти се въртиш непрекъснато на техния етаж и подслушваш?

По озадаченото лице на вампирката разбрах, че съм улучил в десетката. Не се беше замисляла над това.

— Апропо — Чез застана на моя страна. — Я кажи, за кого слухтиш и шпионираш? Да не би да го правиш за роднините си — вампирите? Те сигурно готвят нападение над Академията?

Двамата с Чез се разсмяхме. Нищо по-глупаво не може да се измисли! Кой ще тръгне да напада Академията? Ха-ха...

— Дотрябвала ни е вашата Академия! — изръмжа Алиса. — Нямаме си други грижи...

— Тогава защо? — насмешливо попита Чез, но очите му подозрително се присвиха.

— За нищо — промърмори вампирката. — Няма такива работи, никого не шпионирам! Само си измисляте.

С Чез се спогледахме и решихме да не продължаваме тази деликатна тема.

— Хайде, че е време да ходим в кухнята — припомни Чез.

— Каква тъпотия! — недоволно изрече Алиса. — Дори в деня на състезанията да не ви освободят.

— Е, голяма работа — махнахме с ръце. — Човек на всичко привиква. Ще си отработим и веднага отиваме на състезанията.

Излязохме от стаята и се запътихме към телепортите. Удобно нещо е това — телепортът. Независимо на какъв принцип работи. Представям си каква мъка би било, ако трябва да лазим по стълбите от четиридесетия етаж до седемдесетия и обратно. И така по десет пъти на ден. Ужас!

— Да не закъснеете за състезанието — напътстваше ни вампирката, докато влизаше в своя телепорт.

— Аз бих закъснял — замислено каза Чез. — Но не искам да радвам хипотетичните си противници.

— След няколко часа, нашите хипотетични противници ще се превърнат в реални — напомних му аз.

— Още една причина да не искам да ги зарадвам.

Днес столовата беше по-пълна от всякога. Изглежда бяха решили да съберат тук всички курсове преди състезанието. Пред входа на столовата се сблъсках с позната двойка от последния курс на нашия факултет.

— Хей, друже — засмя се момчето. — Теб те познавам.

Как ли се казваше това момче? Забравил съм...

— Серж, закъсняваме — побутна го момичето, после погледна към мен. — А, ти ли си? Здравей, Зак!

Аха, Серж. Така се казваше. А момичето... Анна, мисля.

— Здравей — стиснах протегнатата ръка.

Чез изгледа познатите ми, после погледна към мен, махна с ръка... и изчезна към кухнята.

— Как върви учението?

— Нормално — казах аз. — Извинете ме, но закъснявам за сервирането на храната.

— Охо! Виждам, че вече си успял да се изявиш — забеляза Анна. Направих кисела физиономия.

— Не се притеснявай. — Серж сложи ръка на рамото ми. — Всички сме минали през кухнята, това е нещо като посвещение.

— Тъхъ, посвещение в келнерския занаят — съгласих се аз.

— Е, хайде, надявам се пак да се видим — каза Анна. — Да не закъснеем за подготовката за състезанието.

— Там ще се видим — отвърнах радостно. — Ние сме в отбора на нашия факултет.

— Това вече си е цяло постижение — отбеляза Серж. — Успех.

— До скоро — кимнах аз.

— Ще викаме за вас — обеща Анна.

Когато влязох в кухнята, Чез вече беше облякъл бялата престилка и вдигаше един поднос.

— Какво си зяпнал? Хайде на работа!

* * *

В Главната зала се беше събрала почти цялата Академия. Така поне ми се стори. Разбира се, може и да грешах, тъй като нямах дори приблизителна представа в този момент (както и във всеки друг) колко души се намираха на територията на Академията.

Помня, че Залата на Средната сила беше пълна, когато там се събираше целият ни курс, но Главната зала беше десет пъти по-голяма. А тук, яйце да хвърлиш, щеше да уцели нечия глава. Веднага ставаше ясно колко бяха важни тези състезания — Майсторите, които присъстваха, бяха почти колкото учениците.

— Виж, там са нашите приятели — Чез ми посочи трима наши общи познати от факултета по водата.

— Виждам — кимнах аз. — Сигурно също ще участват в отборните състезания.

— Добре би било — мечтателно вдигна поглед към тавана Чез. — Така ще ги подпалим...

— Само те да не ни изстудят — охладих аз ентузиазма му.

Чез като никога реши да си премълчи. Изглежда и на него му се отразяваше напрежението преди състезанието.

На нас, между другото, ни провървя. Моето мнение е, че отборните състезания не са толкова сложни от психологическа гледна точка, колкото индивидуалните. Когато си в отбора, имаш приятел до себе си и си много по-уверен, отколкото когато стоиш лице в лице с противника си. Макар че самата битка е по-сложна, защото никога не

знаеш кой от петимата срещу теб кога ще те атакува. В нашия отбор за защитата отговарям аз. Моят невидим щит досега си остава най-ефективното защитно заклинание в целия факултет. Ромиус веднъж ми каза под секрет, че схемата на моето заклинание е на нивото на трети курс. Самият той с лекота повтори моята плетеница и даже леко я подобри. А приятелите ми не успяха да повторят и половината от схемата — казаха, че за тях енергийните потоци били твърде фини. Толкова тънки енергийни нишки само аз можех да сплитам. Така че нас петимата ни пазеха моят щит и моите змийчета, които пукаха не само фаерболите, но и простите заклинания от другите сфери като „въздушния юмрук“, „зеления шип“ и „ледената стрела“.

Разбира се, нашата ударна сила беше Наив, като с него работеше и брат му, а Чез и Алиса бяха тези, които отвличаха вниманието на съперника, тъй като бяха най-бързи, най-ловки и най-издръжливи. По принцип, тази тактика би трябвало да изберат и другите школи, но дали беше така, тепърва предстоеше да разберем.

Чез прекъсна размислите ми, като ме изръга в ребрата.

— Внимавай, сега ще кажат нещо важно.

Погледнах към площадката и забелязах известно оживление.

В средата на площадката излезе един Върховен майстор, когото не познавах, и заговори:

— Здравейте, уважаеми Майстори и вие, които предстои да станете такива.

— Да, бе — пошепна ми Чез. — Интересно, кой от тях чак толкова ни уважава! Нещо съм пропуснал...

— Ш-шт... — изшътка му един ученик, който седеше до нас. Веднага си личеше, че не е от нашия факултет. Ако беше от нашия, щеше да знае, че с Чез не си струва да се заяждаш.

— Да не би да ти е много интересно да слушаш тези глупости? — веднага се поинтересува Чез.

— ... Първо ще минат индивидуалните двубои между най-добрите ученици от всеки факултет...

— За много умен ли се мислиш?

— ... След това са двубоите между най-добрите петорки...

— Да излезем да си поговорим, искаш ли?

— ... Обявявам състезанието...

— Край, изпроси си го!

— ... за открито!

— Уплаши ме!

— Първи на терена да излязат представителите на сферите на земята и на водата за индивидуален двубой!

Момчето, с което Чез си разменяше любезности, заряза кавгата и побърза към площадката за двубоите.

— Изплаши се — не много уверено констатира Чез.

— Мечтай си — не се съгласих аз, наблюдавайки момчето, което си проправяше път през тълпата. — Струва ми се, че ти току-що се изпокара с най-добрия ученик от факултета по водата... или по земята.

Предпазният енергиен купол се затвори и битката започна.

— По водата — мрачно уточни Чез, след като учениците си размениха първите заклинания.

— Започнаха ли? Пропуснахме ли нещо? — възвестиха своето пристигане братята Викерс.

— Нищо особено — отвърнах аз и не можах да се въздържа да не пусна една стрела по адрес на приятеля си. — А Чез, буквално преди минута, извика на дуел най-добрия ученик от водния факултет. Гледам, че — погледнах към площадката — това момче току-що много ловко спечели битката.

— На нас все още са ни забранени битките с другите факултети — отбеляза Невил.

— След две седмици и един ден, вече ще са ни разрешени — напомних аз. — И първият двубой на Чез ще бъде с този мил момък.

Чез леко пребледня.

Така му се пада. Следващия път да мисли какви ги върши.

— Да сте виждали Алиса? — сетих се аз. — Сутринта се разделихме при телепортите, а в столовата май не я видях.

— И ние не сме я виждали — отговориха братята. — Мислехме, че е с вас, както винаги.

— Това не ми харесва! — отсече Чез. — Тя така може да ни провали на състезанието.

— Трябва да я потърсим — предложи Невил. — На кого да възложим тази отговорна мисия?

И тримата погледнаха към мен.

— Какво сте ме зяпнали? — възмутих се аз, но бързо омекнах. — Добре де, отивам.

— Така, така — подхвърли Чез след мен. — И по-бързо!

Да бе, лесно е да се каже. Ако Алиса я няма в стаята ѝ, ще трябва да я търся из цялата Академия, а това може да отнеме няколко дни.

Алиса, Алиса... Постъпих много глупаво, когато я изпращах първата вечер... Сякаш дракон ме дръпна да ѝ разказвам, от какво се интересува Кейтен! Тогава ми се стори, че тя направи крачката към мен, а аз я спрях... Такива ми ти работи. Не е чудно, че е станала още по-мнителна. Стига тъжни мисли! Сега по-важното е да я намеря преди състезанието.

Коридорите на Академията бяха необичайно празни. Нямахте ги учениците, тичащи насам-натам, нямаште ги и важните Майстори, никого нямаште. Правилно бях предположил, че всички са се събрали в Главната зала. Като се замисля, хората в Академията бяха всъщност много малко на брой, щом се побираха в една, макар и голяма зала.

Както очаквах, не открих Алиса в стаята ѝ на етаж на момичетата. Оставаше ми само надеждата, че сме се разминали и тя вече е отишла на състезанията. Нямахте никаква логика в това просто така да не дойде. Нещо се е случило.

Реших за всеки случай на връщане да мина през етаж на Майсторите. Току-виж съм я открил там. Шансът не е голям, но си струва да се провери.

Още когато слязох от телепорта, усетих, че неслучайно бях решил да надзърна тук. Етажът беше празен, но до телепортите лежеше Алиса.

Втурнах се към нея, обмисляйки в движение дали се опипва пулс при вампирите. Сигурно, но дали ще има някакъв резултат? И може ли да му се има доверие?

Пулс се напипваше, видими поражения нямаште, значи всичко би трябвало да бъде наред.

Неочаквано усетих зад гърба си някакво движение. Наученото от Изкуството сработи и аз отскочих рязко встрани. Там, където преди малко беше шията ми, проблесна нож.

Човек, загърнат в жълта ученическа ливрея хлътна в телепорта, преди да успее да се надигна. Понечих да тръгна след него, но се досетих, че не бива да оставям Алиса да лежи на пода.

Направих опит да укротя бесния пулс на сърцето си.

Ама че работа! В Академията стават странни неща. Меко казано...

Надявах се, поне с Алиса всичко да бъде наред.

Реших да я плесна по бузата да дойде на себе си.

Пляс!

— Ох!

Опомни се. Браво на нея, но защо ѝ трябва да се бие? И да ме събаря на пода?

— Какво търсиш тук? — попита Алиса и мълниеносно стана.

— Аз ли?! А ти какво правиш на пода? — възмутих се, отбелязвайки за себе си факта, че в момента аз седях на пода. — Състезанието започна, а без теб отборът ни е непълен.

Изглежда Алиса едва сега започна да осъзнава, че не се намира в стаята си, а в коридора.

— Как се озовах тук? — попита тя озадачено. — Всъщност, това го помня — през телепорта. Но защо на пода? Помня, че бях тръгнала за... — тя са запъна, — ... бях тръгнала по работа и изведнъж се събудих от това, че някой ме удря по бузите.

— Не те удря, а те пошляпва лекичко — поправих я аз.

— Пошляпва ме лекичко — съгласи се Алиса. — Тогава и аз лекичко го бутнах.

— Не си ме бутнала лекичко, ами ми изкара въздуха.

— Е, да — не пожела да спори вампирката. — И изобщо, стига си се търкалял! Състезанието започна!

— Нямаше защо да ме събаряш — изръмжах аз и станах от пода. — Хайде, по-бързо!

Пристигнахме точно за последния двубой между най-добрия ни ученик — Стил, който вече беше спечелил предишната битка с представителя на въздушния факултет и току-що се беше върнал от здравния пункт, и същото момче, с което Чез се беше заял.

Открихме приятелите си в тълпата по бурните викове на Чез.

— Хайде! Подпали го!

— Не те чуват — напомних му аз, потупах го по рамото и седнах до него.

— Вярно, не ме чуват — съгласи се Чез. — Това обаче не ми пречи да си викам за удоволствие. Тресни го с фаерболо! Подпали го!

Виковете „Подпали го!“, след Чез, подхвана и целият ни факултет. По всичко личеше, че факултетът ни се е сдобил с нов девиз.

Чез забеляза Алиса едва когато гласът му съвсем пресипна.

— Къде се загуби?

— Спах — отвърна тя, като ми хвърли предупредителен поглед.

Няма как, щом иска да мълча, ще мълча. Реших да не казвам и това, че бях нападнат от някакъв непознат с нож. Не бях го разказвал и на Алиса... засега.

През това време двубоят беше започнал.

Не се учудвайте, че не ви разказвам за двубоите на другите. Те така ми бяха писнали, че думи нямам. Най-важното беше, че в тях не можеше да се види нищо ново. Знаех вече наизуст всичките им заклинания, лошо ми ставаше от всичките „щитове“, „фаербол“, „юмруци“... Ужас! Поне веднъж да бяха показали двубой между истински Майстори или поне между ученици от горните курсове. За тези два и половина месеца между големите ученици се беше състоял само един двубой, който не успях да видя, защото през това време бях на лекции при Шинс.

Стил изгуби битката. Не знам сега какво ще го прави Шинс (за нашия учител тези битки бяха изключително важни), но момчето положи всички усилия. Двубоят беше много напрегнат, двете момчета често се озоваваха на пода, под окото на Стил имаше огромна синина, а лицето на другото момче беше с изгаряния от един фаербол, пробил водните му щитове. Но въпреки изгарянията, противникът на Стил успя да го помете с един „воден стълб“. След този удар нашият най-добър ученик беше отнесен с носилка направо в здравния пункт. Впрочем, след него натам се отправи и победителят, макар и на собствените си два крака.

И така, според временните резултати излизаше, че нашият факултет се намира на второ място. Ако спечелим останалите две отборни битки, ще станем първи. Ако спечелим...

— Наближава нашият ред — засуети се Чез. — Помнят ли всички какво трябва да правят?

— Да победят! — подсказа Наив.

Чез изгледа Викерс-младши все едно му беше личен враг, но успя да се справи със себе си и премълча.

— Да отидем по-близо до площадката — предложи Невил. —
Тъкмо ще видим кой ще ни се падне.

ДЕЙСТВИЕ 7

— По-добре ще е да са от „земята“ — мечтателно изрече практичната Алиса, докато се промъквахме към площадката.

Принципно съм абсолютно съгласен с нея. Главното ни предимство пред магията на „земята“ е това, че огънят най-добре от всичко се справя с всякаква растителност. Другият плюс е, че на растителността ѝ трябва време, за да израсте. Дори и при тази скорост, с която растат магическите растения, на тях им трябва от десет секунди до няколко минути, за да пораснат. За толкова време може да се направи много. Впрочем, тези приятели не се ограничаваха само с растенията, те можеха да предизвикват земетресения, да издигат каменни стени и още маса работи. Но на полето на битката, освен под и стени, които не беше разрешено да се рушат, нямаше нито земя, нито камъни. За щастие. Аз и без това се стряскам всеки път, когато видя колко радостно избуяват върху каменния под техните зелени растения.

— Предпочитам водата — не беше съгласен Невил.

Този път прекали. Водата е главният враг на огъня и битките с тези противници биваха особено тежки и напрегнати. Това, на което Невил разчиташе, бяха наклонностите към водните магии, които притежаваше. Много рядко, да не кажа никога, се случваше някой човек да има наклонност едновременно към две противоположни стихии. Затова Невил не се притесняваше. Освен това, мисля, че искаше просто да изпробва възможностите си.

Промъкнахме се през тълпата и попаднахме на групичка Майстори, които преподаваха на първите курсове. В момента те водеха някакъв разгорещен спор, но когато стигнахме до тях и Шинс ни видя, веднага млъкнаха.

— Позволете да ви представя — нашият учител се усмихна широко — моята най-добра петорка — Закари, Чезис, Алиса, Невил и Наив.

Тримата Майстори ни кимнаха, но погледите им се спряха върху усмихващата се Алиса — защо ли се усмихваше? — и там си останаха.

— Кхъ... — изкашля се единият. — Знаем за вас, чували сме...

— Само хубави неща, нали? — уточни Шинс.

Да не повярваш! Шинс и хубави неща... Чудо на чудесата!

— Ето я и моята петорка — радостно изрече брадатият Майстор, който стоеше да Шинс.

Обърнахме се и онемяхме. По-точно, всички се обърнахме, а онемяхме само двамата с Чез. Заради всички накуп.

— Запознайте се — Ланс, Ейнджъл, Нивел и Стори... Алик в момента го няма, в здравния пункт е. Възстановява се, след като само преди няколко минути победи представителя на Огнения факултет, похвали се брадатия с лукава усмивка, изпълнена с превъзходство. — След около час ще бъде тук.

Прекрасно. Оказва се, че техният най-добър ученик ще участва и отборно. Просто великолепно!

— Приятно ни е да се запознаем — възможно най-ехидно изрекохме ние с Чез, като се стараехме да скрием тревогата в гласа си.

— Да не би днес столовата да не работи? — иронично попита Ланс.

— Супичка ли ти се прияде? — учуди се Чез.

Алиса поклати глава.

— Струва ми се, че вече се познавате.

За щастие, Майсторите не обърнаха никакво внимание на нашата малка престрелка.

— Щом чак след час ще можете да участвате в състезанието, значи в тегленето на жребия за първия двубой ще участват само три отбора — каза Шинс. — И така...

Стана ми интересно как ще теглят жребия.

Тримата Майстори протегнаха ръце... и започнаха да тресат юмруците си.

— Камък, ножица, хартия!

Спогледахме се учудено. На лицата на представителите на водния факултет беше застинало същото глупаво изражение като на нашите. Това шега ли беше? Майсторите теглят жребий с помощта на проста детска игра?!

След няколко тегления, участниците бяха определени. Ние и въздушния факултет. Знаех си, че ще се случи нещо гадно. Въздухът беше най-неудобният противник не само за нас, но и за останалите, ако трябва да сме честни. Забележете, неудобен, не опасен. Защо точно

неудобен ли? Защото възпитаниците на този факултет са едни такива, леки и неуловими, а тактиката им е най-вредната и подлата. Представете си, че към вас лети „въздушен юмрук“, който между другото не е толкова лесен за откриване (само по въздушните вибрации), и в най-неподходящия момент ви слагат „спънка“. „Въздушна спънка“. За секунда въздухът пред вас се сгъстява и се връзвате в това нещо с пълна сила. Неприятно, нали? Това не е точното определение. А ако ви заварят неподготвен, по време на акробатичен номер... тогава ви остава само да се надявате, че Наблюдаващата страна ще се смили над вас и няма да позволи да си счупите врата. В този случай никаква медицина няма да може да ви помогне. И макар че досега такива случаи не е имало — по-точно, още не са ни казвали за тях, — аз, ако става дума лично за мен, на такава статистика не бих разчитал. Затова, никаква акробатика! И останалите го разбират, все пак сме се готвили, макар и не особено задълбочено за такива ситуации.

— Изглежда възникнаха малки затруднения — реши да уточни Наив, когато се отдалечихме от Майсторите, за да си направим кратко съвещание.

— Изглежда ли?! — изрева Чез. — Всичките ни предимства отидоха по драконите!

Прав е за някои неща, разбира се, но не всичко е толкова зле. Трябва да се знае, че за да създаде така наречената „въздушна подложка“, противникът трябва да се доближи на пет–шест метра разстояние от теб. Защо толкова близко ли? Ние не създаваме огнените си кълбета под носа на противниците, нали така? Създаваме структурата на заклинанието на няколко метра от нас самите, а след това подаваме импулс, за да го придвижим в необходимата посока. И това е така, защото енергийните потоци могат да се сплитат само в непосредствена близост пред нас, на разстояние до няколко метра. Това е.

— А имахме ли някакви предимства? — наивно попита Наив.
Чез бавно почервеня.

— Ти... да мълчиш! — просъска той. — Ходи да си общуваш с твоя чистач призрак.

Сега беше ред на Наив да се обиди.

— Наистина съм го виждал — захленчи Викерс-младши. — Веднъж на нашия етаж и веднъж на етажа на Медитативните зали.

— Вярвам ти, вярвам ти — насмешливо проточи Чез. — Аз пък вчера наблюдавах през прозореца си любовните игри на драконите.

— Извращенец — измърмори Алиса. — Воайор...

А така! Момичето не си поплюва... при удобен случай трябва да я попитам какво означава тази дума. Наистина тази вампирка не престава да ме изненадва.

— Хайде, стига сме хабили сили да се препираме — не издържах аз. — Трябва да се съсредоточим върху състезанието и да се настроим за победа.

— Хубава мисъл! — чу се зад гърба ми гласът на Шинс.

Той се приближи, огледа ни внимателно и произнесе кратка и сърдечна напътствена реч.

— Приятели, от вас зависи всичко. Трябва да победите, при това, да победите безусловно. Трябва да разбийете противниците си на пух и прах! Разбрахте ли ме?

— Тъхъ... — дълбокомислено отговорихме ние.

— Правете му сметката, ако ме подведете! — изражението на Майстора даваше съвсем ясна представа какво ни очакваше, ако не победим.

— Разбрано! — отсякох аз.

— Няма пр-роблеми! — оптимистично заяви Чез.

Останалите решиха да замълчат.

— А сега, марш на площадката и дайте всичко от себе си! — изкомандва учителят.

И ние послушно поехме натам, където учителят ни ни изпрати.

— Щом като ни молят така коленопреклонно — въздъхна Чез, — защо да не изпълним тази мъ-ъничка молба...

— Такава нагласа ми допада повече — усмихнах се аз.

* * *

Битката започна по всички правила. Излязохме на площадката и се построихме в две линии, едни срещу други. Веднага видях, че познавам единия от противниците си — мой добър стар познайник от

столовата. Заедно бяхме измили поне сто–двеста чинии. Той също ме позна. Кимнахме си и си пожелахме успех.

Всички нахлупиха качулките и ги пристегнаха със специална закопчалка. И ние, и нашите противници бяхме облечени в еднакви жълти ученически ливреи и само цветът на качулките (нашият — червен, а на отбора на въздушния факултет — син) показваше кой от кой факултет е.

След секунда се разтвори енергийният защитен купол и целият свят за мен се смали и побра в една площадка за двубои.

Трудно е да се следят действията на всички противници, а е направо невъзможно в същия момент да гледаш какво правят и съотборниците. Впрочем, мен тутакси престанаха да ме интересуват моите съотборници, защото противниците ни веднага започнаха да действат. Бяха взели едно умно решение и сега се стараеха да отстранят Наив, което беше логичен ход, тъй като слуховете за неговата сила се бяха разнесли из цялата Академия. Ние обаче бяхме предвидили най-напред този техен ход.

Затова, когато срещу Викерс-младши се устремиха пет „въздушни юмука“, пред тях вече стоеше универсална „стена“. Ние също не им оставахме длъжни и се опитвахме да отстраним единия от играчите им. Този, който беше в центъра. Огромният фаербол на Наив мина над стената, а ние четиримата пуснахме по една „птица“. Номерът не мина.

— Сега ще ви опечем! — извика Чез и се скри зад едва видимата „стена“.

Отвърнаха му с три „въздушни юмука“. Стената не издържа третия „юмрук“ и Чез беше хвърлен на няколко метра.

— Ще видим кой кого! — отвърнаха му от другия отбор.

Чез бавно стана от пода.

— Подпали ги! — изрева той новия ни боен вик и тук свършиха дружеските закачки.

Започна истинската битка.

„Въздушните“ рязко скъсиха дистанцията. Тръгнаха напред и изминаха двайсет метра само за няколко секунди, преодолявайки без проблем нашите фаерболи. Бяха истински акробати — тичаха по въздуха, като създаваха под себе си въздушни стъпала и от време на време дори си помагаха с левитация. Бяха просто неуловими. А ние...

ние бяхме принудени да се движим със скоростта на костенурки и да отбиваме техните удари.

Вляво от мен Алиса се помъчи да скочи встрани от „въздушния юмрук“, но кракът ѝ се натъкна на невидима преграда. Тя падна, опита се да мине с претъркаляне, но отново попадна на стена. Измъкнах се успешно от поредната атака, след като по чудо не се пребих, спъвайки се в някакво невидимо стъпало и забелязах веселяка, който причиняваше толкова неприятности на Алиса.

Това не можеше да мине току-така. Имах си резерва точно за такива случаи. Пет неголеми (по-точно, съвсем малки) „огнени пеперудки“ се устремиха от пет посоки към момъка и достигнаха целта си, като заобиколиха ловко и двата щита. Моите заклинания бяха много малки, но много точни.

През това време Невил затрудни акробатичните етюди на противниците, превръщайки цялата площадка в пързалка. Един от „въздушниците“ тъкмо завършваше салтото си и порядъчно се подреди. Тук се включи и Наив, който тресна враговете с коронното си кълбо. Наблюдателите смекчиха удара, жертвата се отърва със силен уплах и демонстративна загуба на съзнание.

Резултатът беше пет на четири в наша полза.

Рано беше да се радвам. За секунда се отплеснах и получих удар в челюстта от един „въздушен юмрук“.

Подът се претърколи около мен, всъщност аз се търкулнах по пода. Този лед, който Невил създаде, не беше много добра идея. Много е твърд и трудно се става от него...

Отстрани ме блъсна още един „въздушен юмрук“ и се завъртях около себе си. Главата ми се удари в нещо твърдо.

* * *

Човекът, облечен в странни зелени одежди говореше, натъртвайки на всяка дума:

— Ще нападнем изневиделица. Врагът ще бъде изненадан.

* * *

Когато след няколко секунди пред очите ми просветна, с учудване забелязах, че боят продължава. Събитията се развиваха без моето участие, при това по всичко личеше, че падаме. Когато се понадигнах, видях, че резултатът вече е три на три. Наив и Чез бяха елиминирани. И двамата лежаха в безсъзнание на няколко метра от мен.

Три от Въздушния притискаха Невил и Алиса и бяха застанали много удобно, с гръб към мен. Не можех да изпусна такъв шанс и като събрах всичките си сили, пуснах три малки фаербола. Един от съперниците ни съвсем случайно се дръпна встрани и се спаси, но другите си го отнесоха. Не много силно, но достатъчно, за да ги задържа за известно време.

Това време стигна на Алиса да направи под краката на противниците си „печка“, както Чез наричаше това творение. Момчето беше метнато до самия купол, удари се и падна на земята в безсъзнание.

Невил използва една не много удачна хватка и съперникът му успя да направи щит. Щастливецът, който се спаси така успешно от моето огнено кълбо, не си губеше времето и удари Алиса и Невил с една „въздушна вълна“. „Въздушните“ използваха много рядко това заклинание, изглежда схемата му беше много сложна. Никак не беше чудно. Огромната вълна от движещ се, сякаш подгрят въздух буквално помете Алиса и Невил. Оставаше само надеждата, че Наблюдателите са смекчили удара.

Така останах сам срещу двама представители на Въздушния факултет.

Спряхме за малко, за да си поемем въздух и се огледахме от главата до петите.

Очевидно те останаха доволни от вида ми. Имаше защо. Падна им се доста слабичък противник. Нямахме смисъл да хаят време за изграждане на сложна стратегия — можеха с един удар да ме доубият, докато още не бях дошъл на себе си.

Така и постъпиха.

Бавно и мълчаливо (може би защото си нямаха собствен възглас, при това, толкова звучен като нашия) те тръгнаха към мен.

Първият вървеше точно насреща ми и ме гледаше право в очите, за да превари всяка моя атака. При това, той не се приплъзваше по

леда, най-вероятно си беше направил „въздушни подметки“.

Вторият използваше същите тези подметки, за да ме нападне от въздуха. Още не се бяха научили да летят (благодарях за това) и затова момъкът използваше въздушни стъпала, с помощта на които се изкачваше все по-нагоре и по-нагоре към купола.

Какво можех да сторя с двама противници? Нищо. Само да вляза в схватка с единия, та другият да не може да ме нападне отгоре.

Нямаше смисъл повече да чакам.

— Подпали го! — закрещях отчаяно аз и побягнах срещу „въздушника“, чието лице беше скрито под качулката.

И ето че ми провървя.

Несъгласуваните действия на противника бяха в моя полза. В момента, в който преодолявах половината дистанция, върху мен се стовари още една „въздушна вълна“. Не бих могъл да се скрия от нея, тъй като противникът ми беше само на няколко метра над мен, но в случая помощта дойде от другия „въздушник“. Той изглежда не видя вълната и беше решил да се разправи сам с мен, като ми направи спънка и да ме довърши, след като падна. Но именно заради неговата спънка, паднах с лице към ледения под, разкървах си носа и... се плъзнах, отдалечавайки се от границата на вълната. Инерцията ме блъсна в краката на първия противник.

Страхувайки се, да не ме халосат по главата от въздуха, започнах да се мятам и се хванах за противника си с намерението да го използвам като жив щит. Той някак подозрително не се съпротивляваше. Продължавах да се държа за него и го загледах повнимателно. А! Та той е в безсъзнание! Сигурно яко се беше фраснал в леда. Резултат — един на един.

Паниката благоволи да ме пусне от яките си лапи и мозъкът ми си върна способността да предвижда евентуалното развитие на ситуацията.

По всичко изглеждаше, че е време да се измъквам изпод противника си. Едно е да използваш някого за прикритие по време на битката, съвсем друго — да се криеш под човек, който е в безсъзнание. Това е недопустимо и подло...

Издигнах над себе си „стена“ (за това ми бяха останали някакви сили) и полека се освободих от тялото на момчето.

Бях благодарен на своята съобразителност, защото стената, която бях направил, тутакси потрепери от удара на един „въздушен юмрук“. По-точно, потрепери пространството под нея — стената би издържала много повече. Нека съперникът ми изгуби още малко сили, опитвайки се да пробие дупка. През това време аз ще му подготвя малка изненада...

Знаех, че за нещо голямо няма да ми стигнат силите, все пак временната загуба на съзнание напомняше за себе си. За нещо средно голямо също нямаше да имам сили. Но за нещо мъничко и подличко... какво си мислите... общуването с вампирката да не е напразна загуба на време?

— Подпали го! — викнах аз за всеки случай, използвайки изпод „стената“.

Тутакси към мен полетя един „въздушен юмрук“, но успях да се измъкна от него без проблеми. Дойде моят ред да атакувам. Единственото нещо, за което ми бяха останали сили, беше един малък фаербол, който противникът ми би елиминирал с лекота... ако притежаваше железни нерви. Защото миг преди това бях пуснал едно огнено змийче, което разруши „стъпалото“, където на височина от пет метра беше стъпил „въздушникът“.

И тогава той полетя към фаербола. Някъде по средата на пътя те се срещнаха... а ефектът беше неописуем! Този беше дотук...

* * *

Днес ни откараха в един необичаен здравен пункт. Преди всичко, той се намираше до Главната зала. Вероятно за всеки случай. Там имаше много място, само в нашата стая имаше поне двадесет легла! За сравнение — в „огнения“ здравен пункт имаше само три стаички с по две легла.

Само белият цвят на стените беше един и същ...

В болничната стая бяхме дванадесет души: всички от Въздушния, които участваха в отборното състезание, ние и още две момчета, в които скоро разпознахме нашия Стил и момчето от Водния, което беше спечелило двубоя.

Може да изглежда странно, но атмосферата беше много приятелска, никой не се сърдеше, никой не се караше... напротив, всички обсъждахме подробностите от двубоя и нетърпеливо се прекъсвахме. От време на време избухваше весел смях.

— Ама как ви треснах с „вълната“! Готвих се дълго за този момент, капка енергия не съм похабил.

— Да, много качествено ни подреди — съгласи се Невил. — По едно време ми изкара въздуха.

Само Алиса, както винаги, подозрително мълчеше. И колегата от Водния беше притихнал в ъгъла. Него никой не го закачаше.

— Алиса как си? — попитах аз и за секунда се откъснах от разговора.

— Прекрасно — хладно отвърна вампирката.

— Нещо случило ли се е? — изненадах се аз.

Мислех си, че общо-взето сме се помирили. Във всеки случай, тя досега не беше се дразнила така открито от мен. Да не би пак да съм направил нещо не както трябва?

— Ние с Невил положихме толкова усилия, толкова дълго се упражнявахме, а ти сам победи и тримата! Не е честно! — с неочаквана злоба просъска Алиса.

Добре де, какво да направя? Да преиграя всичко отначало ли? А дори и да можех, ако бяхме загубили, по-добре ли щеше да е?

Естествено, нищо от това не изрекох на глас.

— Я стига! — опитах се да успокоя вампирката. — Чиста случайност беше! Просто ми провървя.

— Знам, че просто ти провървя — омекна Алиса, — но ме е яд. Излиза, че колкото и старание и труд да положиш, всичко се решава от случайността и не зависи от уменията ти.

Тук Алиса прекали. Ако не бяха ежедневните и ежечасни тренировки, нямаше да издържим и една минута. А в случая, както разказват очевидците, битката е траяла около десет минути. За начинаещи, това е много време. Затова сега на всички ни се налага да се възстановяваме под денонощния контрол на... именно, на *неговия* контрол.

В стаята, без да бърза, влезе белокопос възрастен човек. Най-типичният друид от всички, които някога бях виждал. Признавам си, този беше първият, когото виждах в живота си. Но е толкова типичен...

— Как е младежта? — попита друидът. — Ще се лекуваме ли?

— Ще се лекуваме — съгласихме се ние.

Той се доближи до „водния“ и прекара ръка над него.

— Мина ли замайването?

— Мина — кимна „водният“.

— Полежи тогава още десетина минути и после върви в Главната зала. След малко там започва втората отборна битка. Доколкото разбирам — друидът се усмихна в брадата си, — добре е ти да не закъсняваш за нея.

След като прегледа „водния“, друидът премести поглед върху нас.

— Вие засега лежете и си почивайте. Имате на разположение още цял час.

— А може ли да тръгнем по-рано? — поинтересува се един от „въздушниците“.

— Вие може — кимна на „въздушниците“ друидът. — А вие — той погледна към нас. — Вие ще лежите до началото на последния двубой. Почивайте си, докато можете.

В действителност, нищо друго не ни оставаше. Нито един от участниците в битката нямаше сериозни травми. Само драскотини и синини. Просто да не повярваш! Наблюдаващите ни пазеха като собствени деца. В момента, в който някой от нас трябваше да понесе твърде мощен удар, Майсторите, които бяха Наблюдаваща страна, на секундата пресмятаха евентуалния риск и ако беше твърде висок, поставяха защита, която поглъщаше почти целия удар. Остатъкът от удара не беше опасен, той само даваше откат, а участниците губеха съзнание заради въздействието на Наблюдаващите. Биваха елиминирани просто за да не пречат на останалите да завършат битката. Чудно защо по време на тренировъчните двубои Наблюдаващите не се стараеха толкова? Ако се стараеха, нямаше да прекарвам толкова време в здравния пункт и да лекувам травми.

Сега обаче благодарение на добрата защита на Наблюдаващата страна, това, което единствено трябваше да правим тук, беше да възстановяваме силите си. Трябва да отбележа, че заклинанията, които друидите бяха направили на всяко отделно легло, действяха безотказно. В момента се чувствах по-добре от когато и да било през

тези два месеца, които бяха минали. Усещах, че след час ще мога дори сам да се изправя пред целия отбор на „водните“.

Друидът излезе, без да бърза, така, както беше влязъл. След него остана да се носи лек аромат на свеж горски въздух. Интересно! Къде беше успял да намери гора в кулата, висока осемдесет и осем етажа?

— За пръв път виждам друид — възхитено изрече Алиса.

— Наивно вампирско момиче — усмихна се от съседното легло Чез.

Алиса възвърна на мига отчужденото си изражение и разбрах, че сега е безполезно да я заговарям.

Оставаше ми само да изгледам „благодарно“ Чез, но той не забеляза погледа ми.

През това време „водният“ тихо си събра нещата и напусна болничната стая. Мисля, че освен мен, никой не забеляза маневрата му. Това момче не ми се стори чак такъв изрод като до болка познатата тройка. Затова аз лично бих му пожелал успех. И изобщо, би било хубаво да победят „водните“. Ще ми бъде приятно да пусна в лицето на русолявия Ланс няколко фаербола.

След малко си тръгнаха и „водните“, които не искаха да пропускат двубоя между „земята“ и „водата“. Стил тръгна с тях, той и без това беше силно огорчен, че пропусна нашия двубой.

Ние продължихме още малко да обсъждаме миналата битка, а след това нахвърляхме идеи за бъдещия сблъсък с „въздушните“.

— Момчета! — изведнъж завика Наив, колкото му глас държи. — Хайде набързо да изтичаме до столовата!

— Какво?! — всички останахме като треснати.

— Защо не, вече, ако искате да знаете, е време за обяд.

— Съмнявам се столовата да е отворена — усмихна се Невил. — Целият персонал се намира в момента в Главната зала. Тъй че ще трябва да почакаш до довечера.

Наив се нацупи и замълча, но само след секунда лицето му се озари.

— Сетих се! Имам нещичко, което съм отделил за зор заман. Няколко ябълки, круши, домати, зеленила...

Всички се облецихме от учудване. На това „нещичко“ ли му викат?!

— Разбрахме, че си скътал съвсем малко „нещичко“ — прекъсна Чез мечтите Наив. — Но наистина ли не можеш да почакаш до вечерята?

— Не мога!

— Дракон те взел! — въздъхна Невил. — Ще дойда с теб.

— Тогава да вървим всички — не се съгласи Чез. — Току-виж някой пак се загубил точно преди двубоя.

Алиса се направи, че не забелязва изразителния поглед, който ѝ хвърли моят най-добър приятел.

— Ста-ани! — изрева Чез и хвърли една възглавница по Невил.

Той се извърна и възглавницата уцели Наив.

— Ама какво? — обидено изхленчи Наив. — Хайде по-бързо да отиваме на обяд. Че то докато обядваме, докато храната се смели...

В следващия миг го тупнаха три точно прицелени възглавници.

Облякохме се набързо — връзките на ливреята ги завързвахме вече само за една-две минути. Опит, все пак...

Първо се обличаха момчетата, след това — момичетата. Ако трябва да съм точен, момчетата бяхме изгонени полуголи от стаята. Такава справедлива и мила вампирка си имахме...

От болничната стая попаднахме направо в коридора. Там нямаше никого. Много добре, защото нямаше да е лесно да обясним на друида защо се изписваме толкова бързо.

Вампирката излезе от стаята.

— Какво стърчите? — попита тя.

— Теб чакаме — отговори Чез.

— Стига сте се мотали, искам да ям! — зави Наив.

Наложи се да го съжалим и да побързаме към телепортите.

Наив пръв влетя в телепорта, а след него влязохме и ние, без да бързаме.

На нашия етаж нямаше никого.

Двубоят трябваше да е в разгара си. Малко късно ми дойде на ум, че щеше да бъде полезно да видим битката на нашите бъдещи противници — „водните“.

И точно тогава се случи! Някъде към средата на пътя ни кулата се заклати. Не като дръвче под струята на лек ветрец, а направо се **разклати!**

Изпопадахме на пода.

— Нападнаха Академията! — зарева с неузнаваем глас Чез. —
Това със сигурност са шахтерските нашественици!

АКТ ТРЕТИ — БЕЗКОМПРОМИСЕН

*Кой твърди, че ударът в гръб е подлост?
Ако си толкова безотговорен, че позволиш
на врага си да ти го нанесе, значи сам си си
виновен.*

Най-популярната
шега в средите на Лигата
на Наемните убийци

*Предателството не е най-лошият начин да
прекарваш времето си.*

Предател

*Само най-бездарните воители биват
използвани в дълги и кръвопролитни сражения.*

*За добрия пълководец е достатъчен един
премерен удар.*

Учебник по тактика

ДЕЙСТВИЕ 0

Мисля си, че е необходимо да направим един малък исторически антракт, за да се запознаем с отношенията Лита—Шатер, както и отделно с историята на Шатер. Търканията между двете държави бяха започнали доста преди в Лита да се появи Академията на Занаята. Трябва да отбележа, че дотогава те имаха изключително икономически и политически характер. Но всичко се промени, след като в Лита се появи този бастион за Майсторите — Академията.

Всяка проява на магьосничество (Занаят или Изкуство) в Шатер се смяташе за най-тежко престъпление. Малко се тези, които си спомнят откъде започна всичко, но ето че вече хиляда години в Шатер управлява Ордена на Инквизицията, който изцяло се е посветил на унищожението на „неверниците“. Майстори, вампири, друиди, даже и драконите — ако някое от тези митични същества случайно попаднеше в пределите на Шатер, очакваше го смърт в подземията на Инквизицията. Най-характерното беше, че самите Инквизитори не се притесняваха да боравят със средствата на магията.

Каква беше яростта на Инквизицията, когато съседите им дадоха подслон на цели тълпи, отвсякъде прокудени магьосници! Не, те сега не се наричаха магьосници, тези неверници използваша друго, по-благозвучно име — Майстори. Това обаче не променяше отношението на Шатерската инквизиция към тях.

Армията на Шатер надхвърляше армията на Лита няколко десетки пъти. Преди всичко, Империята на елирите не притежаваше армия в общоприетия смисъл — само стражи в градовете и в пограничните райони с техните малки гарнизони, които за нищо не ставаха. На Шатер нямаше да му коства нищо да завладее цялата Империя на елирите, ако не беше едно обстоятелство — Академията. Един Майстор струваше колкото хиляда войника, а един Върховен майстор можеше да спечели цяла война. Затова елирите бяха разпуснали своята армия и Академията можеше да диктува условията си на Императора. Освен това съществуваха и Школите по Изкуствата, разхвърляни из целия град, както и замъците на вампирите в

съседство. Школите, за жалост, можеха да удържат само временно вражеския натиск, а вампирите... как да разчиташ на вампирите? На тях може да им хрумне какво ли не.

Заради опасността от евентуално нападение, по границите постоянно дежуреха няколкостотин Майстори, разквартирувани из заставите и пограничните замъци. Ако се случеше нещо действително сериозно (да не забравяме, че Инквизицията не би имала нищо против да използва магии срещу „неверниците“), през телепортите в заставите винаги можеха да пристигнат и Върховни майстори и тогава...

Впрочем, в Шатер наскоро беше открито заведение, аналогично на Академията, чиято цел беше да обучава противниците на нашите Майстори. Оттогава в Лита честичко хващаха по някой и друг шпионин на Магическия орден, който душеше около Академията и се домогваше до тайните ѝ. Това обаче не будеше голяма тревога, защото в Академията влизаха само хора, които бяха минали щателни проверки, където всички тайни, явни, стаени и дори задни мисли биваха извадени на показ.

Ако Шатер се справеше с бастиона на Майсторите — Академията, той би могъл спокойно и на практика без бой да вкара многочислените си войски в златния град. В такъв момент едва ли всички Майстори биха се намирили в кулата. Оставаха още Школите по Изкуствата, но обучената да унищожава магьосниците един по един Инквизиция би могла безпроблемно да се справи с тези досадни пречки. Защото само Академията, заедно с Асамблеята, която се състоеше от най-опитните Майстори, би могла да координира действията на всички сили и да унищожи без особено затруднение всеки противник.

Така беше в продължение на много векове. Така беше...

* * *

Магическият орден представляваше невисоко здание с формата на куб. За разлика от кулата на Академията, която се издигаше гордо над целия град, то по нищо не се отличаваше от останалите сиви здания, които в цял Шатер имаха една и съща кубична форма. Работата не беше в това, че жителите на Шатер държаха непременно да се

различават абсолютно във всичко от елирите. Напротив! Тъкмо елирите се стремяха да бъдат по-различни. А Шатер предпочиташе да строи сградите си не нагоре, а надолу. Тоест, броят на подземните етажи, дори и под най-неугледните къщурки достигаше до десет. Какво да кажем за Магическия орден? В момента той имаше трийсет етажа в дълбочина, а строителството тепърва започваше.

Съветът на Инквизиторите се събра на най-долния етаж. Това не беше от съображения за безопасност, просто така бяха решили. Изобщо, за разлика от Майсторите, които се стараеха да вършат всичко по правилата, шатеряните си живееха доста безгрижно. Дори тържествените Съвети на Инквизиторите повече приличаха на своеобразни събирания. Днешният извънреден съвет не беше изключение.

— Тази прехвалена Империя на елирите е възникнала хиляда години след Шатерския халифат. Даже по големина на територията и брой на населението тази така наречена Империя отстъпва многократно на нашата държава!

Това беше началото на „речта“ на Старшия инквизитор.

— Преди да се появи Академията в Лита, Шатер не е гледал сериозно на Империята на елирите и е считал малката държавица с прекалено крещящо име за селце в покрайнините. — Залата зашумя, в знак на съгласие. — Това не е било случайно. Елирите не са могли да се похвалят с нещо кой знае какво — нямали са особени постижения в мореплаването и риболова, войните им са били посредствени, а работниците — мързеливи. Единствената гора на територията им се е пазела от друиди, планините им — от тролове, дракони и прочее същества. Дори почвата в Империята им трудно можела да бъде наречена плодородна. Изобщо, по всичко личало, че съседите ни много скоро ще започнат да гладуват и сами ще пожелаят да влязат в състава на нашия Халифат, както са постъпили всички съседни държави. Да, но не се е случило! Тези подлеци приютили змия в пазвата си.

Залата притихна осъдително.

— Те дали убежище на неверниците, които завзели властта в Империята и започнали да налагат своите порядки. Сега всичките им градове са пропити с магия, хората са се превърнали в стадо, а всички се управляват от така наречените Майстори!

— Да се накажат! — изрева залата.

В такъв стил вече не едно десетилетие преминаваха Съветите на Инквизиторите. Въпреки това по-далече от виковете „Да се накажат!“, кой знае защо, нещата не стигаха.

— Да, наказанието е неизбежно — съгласи се председателят. — Мечът на разплатата отдавна виси над проклетите Майстори...

— Моля за думата — надигна се от мястото си един висок и слаб Инквизитор.

— Разбира се, разбира се — набързо се съгласи Старшият инквизитор. — Представителите на Наказателните бригади (така се наричаха отрядите, които преследваха „неверниците“) могат да вземат думата преди останалите.

Високата фигура на Наказателя се издигаше над всички в залата.

— Действително — със заговорнически тон започна Наказателят, — мечът на възмездието отдавна е вдигнат над главите на неверниците, но днес — той направи кратка пауза, — най-сетне успяхме да нанесем удар.

Залата посрещна това радостно известие с пълна тишина.

— И защо едва сега разбираме за това? — тихо попита Старшият инквизитор.

Залата зашумя в знак на съгласие.

— От съображения за безопасност не можехме да разпространяваме информация за операцията — спокойно проговори Наказателят. — Вече наведнъж се е потвърждавало, че врагът има шпиони сред нас, включително и — той обходи с поглед залата — в Съвета на Инквизиторите.

— Струва ми се, че сте твърде мнителен — прозина се Старшият инквизитор. — Но сега няма да се занимаваме с това, разкажете ни по-подробно какво сте предприели.

— Разбира се — съгласи се Наказателят. — От много време насам се мъчим да внедрим в Академията свой агент, но всичките ни опити досега завършваха с провал.

— Това го знаем — Старшият инквизитор прекъсна недоволно Наказателя.

— Добре — въздъхна Наказателят. — Както знаете, вчера имаше прием на нови ученици в Академията на Занаята.

Старшият Инквизитор понечи отново да прекъсне Наказателя, но не успя.

— Сред тези, които постъпиха днес в Академията, има и наш агент — отчетливо произнесе той.

В залата настана неопишуема олелия.

— Най-сетне!

— Откога се мъчим всички ние...

Наказателят вдигна очи към небето. Точно той знаеше много добре, че тези, които присъстваха сега в тук, по-далече от красивите приказки не бяха отивали. Но когато все пак някой се захващаше с нещо и постигаше успех, веднага прозвучаваше това мистично „ние“. А когато нещата се проваляха също веднага се посочваха не по-малко мистичните „вие“ и върху тях се хвърляше цялата отговорност.

— И вие сте уверен, че вашият агент не е разкрит? — скептично запита Старшият инквизитор.

— Преди няколко часа пристигна подробен отчет от него за изминалите два месеца, които той прекара в Академията и ние...

— За изминалите два месеца?! — извика Старшият инквизитор и позеленя от гняв. — Ума ли си загубихте?!

— На ваше място бих се въздържал от подобни заявления по мой адрес... — с тих тон изрече Наказателят.

Този път Старшият инквизитор побеля от страх.

— Извинете моята несдържаност — поправи се той. — Но, съгласете се, че думите ви звучат малко... странно.

— Съвсем не — възрази Наказателят. — Още преди няколко години изказах предположение, че Майсторите могат да регулират времето вътре в Академията според своето желание. Нашият агент потвърди това предположение и освен това ни предостави още много друга полезна информация за методиката на подготовката на Майсторите...

— Да не би да искате да кажете, че за този ден в Академията са минали повече от три седмици? — уточни старшият Инквизитор.

— Според вас, проблеми с дикцията ли имам? — Наказателят гледаше хладно.

— Просто е трудно за вярване — бързо отговори Старшият инквизитор. — Да-а, успехите ви са похвални. А как успя вашият човек да се промъкне в Академията? Нали уж бяхме опитали всички начини и все без резултат.

— Как да ви кажа?... — Наказателят се усмихна. — „Наш човек“ в случая не е най-удачното възможно понятие. Да речем, че... сме предприели нестандартен ход, който се е оказал успешен.

— Добре — съгласи се Старшият инквизитор. — Това наистина е голям пробив. Но какво общо има това с „меча на възмездието“? И защо операциите на нашите агенти ги водят Наказателите?

„Нашите агенти“ Наказателят реши да пусне покрай ушите си... засега. Щом членовете на съвета си падат по това да се присламчват към чуждите успехи — нека. Но когато Наказателите се справят с Академията на Занаята, тогава всеки ще получи според заслугите си.

— И на мен ми е любопитно да разбере това — обади се Инквизиторът, който отговаряше за агентурните мрежи в Златния град.

— В началото — Наказателят наблегна на това — планувахме само една малка диверсия. Даже не бяхме сигурни, дали агентът ще може да ни предаде някаква информация. Той обаче с лекота предаде един куп ценни сведения, в това число и за телепортите, които водят до Крайдол — това е малко градче на границата.

— Да, знаем къде е Крайдол — измърмори Старшият инквизитор.

— Агентът също така ни съобщи кое е най-подходящото време за нападение — направи се, че нищо не е чул Наказателят. — В светлината на получените сведения, преди два часа взехме решение, заедно с нашия агент, да проведем мащабна операция.

— Колко мащабна? — пожела да уточни Старшият инквизитор.

— Операцията по завземането на Академията би ли била достатъчно мащабна за вас? — поинтересува се Наказателят.

ДЕЙСТВИЕ 1

— Имате ли някакви идеи? — гласът ми леко трепереше, когато се изправих на краката си.

Падането беше дреболия. Испитах такова чувство на страх, че ми се прииска да избягам в стаята си и да се скрия под леглото. Впрочем, останалите реагираха по-оптимистично, може би защото не сънуваха сънища като моите.

— Ще се бием! — зъбите на Алиса проблясваха възбудено.

— С кого ще се бием?! — възкликна Невил. — За какво говорите?!

Чез му хвърли учуден поглед.

— Не разбра ли? С шатерските агресори. Кое не ти е ясно?

Невил се изсмя в лицето му.

Да-а... Щом и вечно невъзмутимият Невил се държи по този начин, значи работата е сериозна.

— Кой го казва? Ти ли? Как изобщо ти дойде на ум, че някой може да е нападнал Академията?! Това може да е... да е...

— Просто посред бял ден кулата се заклати като махало на часовник. Дребна работа! Всеки ден се случва! — произнесе Чез със сарказъм. — Може би някой участник в отборните състезания е попрекалил със заклинанията?

— Стига! — сопна се Алиса. — Трябва да се върнем в Главната зала и там ще разберем всичко.

— Какво сте застанали като вкопани?!

Чез пое с бърза крачка към телепортите.

Тръгнахме след него.

— Нека за всеки случай отида да разузная — предложи Чез, когато го догонихме. — Ако всичко е наред, ще се върна да ви кажа.

Кимнахме. Щом толкова му се иска да се прави на герой, защо да не му дадем тази възможност...

Чез стъпи на платформата на телепорта, но нищо не се случи. Той вдигна рамене и стъпи на съседния...

Пак нищо.

— За толкова време не се научи да използваш машинката — нервно се пошегува Невил.

Чез го изгледа свирепо, но премълча и стъпи върху следващия телепорт.

След тринайсетия несполучлив опит, Чез се предаде.

— И сега ли ще ме убеждавате, че всичко е наред?!

— Голяма работа, телепортите не работят! — неуверено произнесе Невил. — Забравили са да ги обновят, затова не работят.

Внезапно един от телепортите блесна ярко.

— Ето сега ще ги обновят и ще тръгнат... — Невил така и не довърши оптимистичната си фраза.

— Нас ще ни обновят! — като обезумял извика Чез.

Останалите бяхме изгубили ума и дума. Стояхме и зяпахме това, което излезе от телепорта.

— Р-р-р... — в знак на приветствие изръмжа каменния двуметров трол.

Да-а-а, най-типичен трол. Макар че никога не бях виждал трол на живо, прекрасно познавах тези мили създания от историческите книги.

— Имам предложение — прошепна Чез.

— Какво предложение? — също толкова тихо попита Невил.

— Бягайте! — ревна Чез и хукна по коридора.

Паниката е заразно нещо.

Едва в моята стая дойдохме на себе си.

— Видяхте ли го? — с треперещ глас попита Наив.

— Не, как бихме могли да видим този двуметров каменен трол?! На теб така ти се е сторило — не пропусна да го клъвне Чез.

— Какво прави тук този трол? — озадачено попита Алиса, поглеждайки към вратата.

— Върви да питаш — любезно предложи Чез.

Щом от него блика сарказъм в такива количества, значи и той се беше уплашил не на шега. И в това нямаше нищо чудно...

— Дайте да барикадираме за всеки случай вратата — предложи, както винаги, предвидливият Невил.

На секундата беше употребено моето многострадално легло и единственият ми шкаф.

— Какво ще правим? — осмелих се да попитам.

— Ще седим тихо като мишки и ще се молим на всички богове това каменно чудовище да не ни открие — отвърна Алиса.

Къде отиде всичкият ѝ войнствен плам?!

— По-добре ще е да се молим изобщо да не ни търси — уточни Чез.

На вратата вежливо се почука.

— Олеле! — подскочи Наив, който се беше подслонил до шкафа, който се опираше в леглото ми, което пък затискаше вратата.

— Кой е? — неуверено попитах аз.

— Извинете, не бихте ли могли да излезете от стаята и да ме придружите? — прозвуча иззад вратата един добре поставен бас. — Нямаше нужда да бягате пицейки, защото най-малкото е глупаво, а и няма къде да избягате.

— Това тролът ли е? — учуди се Алиса. — Толкова културен...

— Знаем ги ние тези културните — изсъска Чез. — Първо те баламосат с приказки, а после... ту-уп по главата с каменното ръчище и... чао завинаги!

— Вие също ни извинете — високо изрече Алиса. — Ще ни кажете ли причината, поради която трябва да ви последваме?

— Страшна си! — пошепна Чез.

— Мила милейди — с плътен бас изрече тролът. Ако след една минута не излезете, ще бъда принуден да вляза, да хвана и петима ви за вратовете и да ви измъкна в коридора. — Безполезно е да се съпротивлявате, вашите магии не ми действат, така че излизайте докато съм в добро настроение. — Тролът помълча и добави: — При всичкото ми уважение...

— То-о-олкова култу-у-урен — подигравателно проточи Чез. — Като те размаже културно по стената, ще видиш.

— Какви са ни вариантите? Ще се предаваме ли? — попита разсъдителният Невил.

— Ще видиш ти едно предаване! — Чез му показва юмрука си. — Мислете как да се измъкнем оттук.

Очите ни огледаха стаята и се спряха върху единствения прозорец.

— През прозореца ли? — попита Чез. — Да се опитаме да литнем, а после долу да ни събират...

— Вампирката може да лети, тя няма да падне — забеляза Невил. — Алиса, колко е твоята товароподемност?

— Николко — тросна се вампирката. — Мен, между другото, както и теб, никой още не ме е обучавал да левитирам.

— Не можеш ли да се научиш? — мило предложи Чез. — Нали знаеш как малките птички ги учат да летят? Изритват ги от гнездото и те политат.

— Сега, като те изритам — Алиса тръгна към Чез, — ще отлетиш направо към Шатер.

— Чакайте, ами ако навържем пердетата и ги пуснем надолу, до долния етаж? — предложи Невил.

— От толкова високо, аз няма да се спусна! — запротестира Наив. — Освен това, долният етаж е без прозорци...

— Ще се наложи да използваме дрехите си — каза Чез. — Алиса, ти нали нямаш нищо против?

— Не, чакайте! — побързах да застана между тях. — Имам идея.

— Казвай бързо!

— Разбира се, не съм много сигурен, но ми се струва, че в ума ми е останал спомен от заклинанието на онова момче, което ми помогна да се изкача по стената... — леко се поколебах.

— Когато обръсна онзи фукльо ли? — прекъсна ме Алиса. — Разбрахме те. Действай!

— Ще ми трябва малко време. — Прехвърлих в ума си няколко цифри. — Поне петнайсет минути.

— Тролът няма да ни чака толкова дълго.

Сякаш за да отговори на Чез, тролът се обади.

— Още дълго ли ще мислите? Търпението ми се изчерпа.

— Ето, излизаме — извика Алиса и с жест ме подкани да започвам заклинанието. — Кажете ни, все пак, за какво ви трябваме?

— Не ми трябваме — разсмя се тролът. — Не сте ми по вкуса.

— И защо така? — обиди се Алиса.

Какво й ставаше? Вместо да се радва...

— Защото предпочитам печени зайчета — в гласа на трола прозвучаха мечтателни нотки. — С хрускава кожичка.

— Това е издевателство — изви Наив, който от много време насам сънуваше блюда с месо.

Слушах този разговор с крайчеца на ухото си, защото се готвех да сътворя заклинанието.

— Тогава за какво сме ви? — попита Невил и отиде в банята.

Общо-взето го разбих, защото също бях много уплашен.

След няколко секунди, той изскочи от банята с кофа в ръка.

— Не ми трябва на мен, а на този, който ме изпраща за вас — на драго сърце обясни тролът.

— Далече те е изпратил — с половин глас изрече Чез. — За да изпратиш трол в Академията, трябва главата ти да не е в ред!

През това време аз търпеливо отработвах в ума си плетеницата на заклинанието, което по народному се наричаше „троскот“ — това е едно увивно нещо, което расте много бързо, при това само в посоката, която си му задал.

С известна доза страх се наведох и погледнах в тъмното. Тъмнината в този случай ми действаше особено потискащо.

Тъкмо събрах сили и се готвех да изпълня заклинанието, когато Чез ме бутна по рамото. Дали случайно или нарочно, но цялото заклинание в миг излетя от главата ми.

— Какво правиш — викнах му аз. — Провали ми заклинанието!

— Аха, веднага го прехвърли на мен — възмути се Чез. — По-добре си кажи, че си го забравил.

— Аз ли съм го забравил?!

— Ти.

— Откакто съм се родил, нищо не съм забравял.

Чез тъкмо отвори уста да каже нещо и...

— Влизам! — рече се гръмовният бас зад вратата и нашата барикада се разлетя.

— Изчезни — закрещя Чез и се замята по стаята. Тролът спря в коридорчето и с любопитство загледа мятация се по моята стаичка Чез.

— Този май е болен — предположи тролът.

Вдигнахме философски рамене.

— Всички вълн, преди да съм се ядосал — предложи тролът. — Все още имате възможност да излезете цели оттук.

Неочаквано, Чез престана да препуска из стаята, извърна се към трола и запрати към него един фаербол.

— Уф — махна с ръка каменният гост. — Що за глупости? Принуждавате ме да действам.

— Ти ни принуждаваш да действаме — усмихна се Невил и изля кофата в краката на трола.

— Още един болен — смая се тролът.

— Глупак такъв! — обиди се Невил и сплете вече познатото ни ледено заклинание.

Тролът понечи да пристъпи към нас, за да ни разясни колко е вредно и безполезно да се използват магии в негово присъствие и се подхлъзна на леда. Браво, Невил!

— Какво чакате?! — изрева Невил. — Бягайте!

С помощта на някакво чудо успяхме да заобиколим падналия трол и да изскочим в коридора.

— Накъде?! — крещеше Чез.

— Стига крещя, паникьор такъв! — побесня Невил.

— Аз ли съм паникьор?! — възмути се Чез. — Аз, ако искаш да знаеш, му отвличах вниманието.

— Идиоти! — Алиса яко тупна и двамата по тила. — Веднага млъквайте и бегом след Наив!

— Какво аз, какво аз? — в такт повтаряше нашият наивен приятел.

— Това, че стаята ти е в най-отдалечения коридор — отвърна Алиса и погледна към мен. — Зак, пътьом да приготвиш заклинанието. Без него няма начин да се измъкнем.

Алиса беше права.

Отново притичахме покрай телепортите и свихме в коридора, където живееше Наив.

— Сега вече ме ядосахте! — пробуча зад гърбовете ни свиреп глас.

След това изявление нашата скорост се увеличи два пъти и за секунди се озовахме в стаята на Наив.

— Барикади? — делово предложи Наив.

— Безполезно е — не се съгласи Алиса, която незабелязано се беше превърнала в наш лидер. — Трябва да седим много тихо и да чакаме Зак да сплете заклинанието.

— Да, а след това да почакаме още малко, за да порасне растениецето — любезно напомни Чез.

Не реагирах на техните разговори. Всичките ми сили и внимание бяха насочени към заклинанието. Важното беше нищо да не ме отвлича.

— Побързай, Зак — приятелски ме тупна по рамото Чез.

Тъкмо бях отворил уста, за да му кажа какво си мисля за него, и в дъното на коридора се чу страховит грохот.

— Идвам! — изрева тролът.

Бум!

— Това е врата — предположи Невил.

Бум!

— Още една.

Не се съдържах, изругах... и изрисувах последната шарка от заклинанието. На прозореца се показа самотно стръкче и започна бързо да расте.

Бум!

— Колко врати има по коридора? — нервно попита Невил.

Бум!

— Около двадесет — пресметна Невил.

Бум!

— Това е добре, — зарадва се Наив, замисли се и добави: — Двадесет е по-добре от десет, петдесет е по-добре от двадесет, а най-добре би било...

— Млъкни! — в един глас го изхокаха Невил и Чез. — Ти забрави ли защо трябваше да бързаш към стаята си? Върви да хапнеш, докато имаш тази възможност, защото може повече в този живот и да не ти се случи.

Бум!

— Аз... какво... вече не ми се яде...

Бум!

Звукът от избитата врата се сля със звука от тупването по тила на Наив, подарено му любезно от Алиса.

А растението вече беше голямо половин метър.

— Расте — отбеляза Чез.

Бум!

— Само че много бавно — каза Наив, страхливо поглеждайки към вампирката.

Невил изтича за още вода. Може номерът да мине и втори път.
Бум! Плевелът вече почти се скри зад прозореца.

— Още пет минути и можем да излизаме — успокоих приятелите си.

Бум!

— Имаме ли пет минути? — безпокоеше се Наив.

Бум!

— Не — честно отвърна Алиса.

Бум!

— Този трол дойде твърде близо — отбеляза Чез.

— Стаите точно двајсет ли са?

Бум!

— Точно двајсет са — отговори Чез. — Но имайте предвид, че стаята на Наив не е последната в коридора. Има поне още три.

Бум!

— Съвсем наблизко е — пошепна Наив. — Това растение не е пораснало достатъчно, а и няма да можем всички да се качим на него.

Бум!

Всички се вторачиха в растението. Не му достигаше съвсем мъничко.

— Трябва да му отклоним вниманието — съвсем тихо каза Невил. — Ако нещо се случи, погрижете се за брат ми.

Бум!

— При съседната врата е!

Невил отвори широко вратата и изскочи пред трола с кофа в ръка.

— Не ме ли очакваше? — викна той и изля водата в краката на каменното чудовище. Сега трябваше да използва леденото заклинание, но нещо не му се получаваше.

— Теб те запомних — прогърмя тролът. — Сега ще ти покажа аз как ще ме буташ на пода, дребен хулиган такъв!

— Трябва да му помогнем — Наив понечи да тръгне към брат си.

— Кротувай — Чез го хвана за рамото. — Няма да се справим с трола, ако ще да сме десет човека.

— Нищо няма да му се случи — потвърди Алиса. — Тролът каза, че му трябваме живи. Сега да се измъкнем, а после ще спасим и брат ти.

— Не! — Наив блъсна ръката на Чез. — Ще му покажа аз...

Ако се съдеше по стойката му, Наив се готвеше да запрати по трола коронното си огнено кълбо.

— Невил, пази се! — викна Наив и... нищо не се случи.

Магията пак не сработи.

— Не стана — Наив обидено се нацупи и точно в този момент, юмрукът на трола се стовари върху Невил. Трябва ли да казвам, че от тази каменна ръка дори и най обучените в Изкуство не можеха да го спасят?

— Бързо към растението! — викна Алиса точно когато тролът вече ни беше забелязал.

— Няма да го оставя! — запъна се Наив.

Разбрах го напълно, но знаех също така, че не мога да остана. Нали някой трябва да разкаже какво се е случило?

Чез вече пълзеше по плевела към следващия етаж, а след него пълзеше и Алиса.

— Наив! — погледнах го право в очите. Наив поклати отрицателно глава.

— Ние ще сме тук, когато се върнете — окуражи ме той.

Хванах за растението, чувствайки се абсолютно нищожество. Само нищожество може да зареже приятелите си в беда. Не, аз така не мога!

— Късмет — викнах към Алиса и Чез и скочих обратно в стаята.

Наив тъкмо се мъчеше да скрие растението с пердето. Хвърлих се да му помагам, но не успяхме.

— Какво става тук?! — прогърмя тролът, когато вместо четири човека, завари само двама в стаята. — Къде са другите двама?

— Скочиха през прозореца — отговорих аз на драго сърце и пак се опитах да скрия растението със завеските.

— Разкарайте се, дребосъци — кресна тролът и с едно движение ни разпиля като перца.

— Това какво е? — той учудено изгледа моя плевел. — А, по това са се измъкнали другите двама.

— Аха — съгласих се аз. — Теб обаче няма да те издържи.

— Притрябвало ми е! — презрително подхвърли тролът. — На мен и вие ми стигате. Другите ще ги заловят по другите етажи.

Да си призная, това ме успокои. Страхувах се, че може да се опита да изтръгне растението или още по-зле, да тръгне след Чез и Алиса. А той нямал намерение да се затруднява, защото щели да ги заловят на другите етажи. Значи по другите етажи също бродят тролове?! Това вече е новина! Абсолютна инвазия!

— Вие, дребосъци, ми дойдохте до гуша! — каза тролът и хвана за яката Наив, който се опитваше да се промуши през отворената врата.

Реших да избира цивилизования път на преговорите.

— Прощавайте, не знам как да се обърна към вас. Сами ще дойдем с вас, няма нужда от насилие.

Тролът явно не беше толкова цивилизован. Иначе нямаше да ме удря по главата...

* * *

Млад човек, облечен в някакви разноцветни дрипи, се усмихваше и разпасано нареждаше:

— Ако знаеш всичко, което искаш...

Красивото момиче до него подхвана:

— Или малко знаеш...

— ... или малко искаш — довърши момъкът.

* * *

Дойдох на себе си в една полукръгла зала със средни размери. Такива зали в Академията имаше поне сто. Нямаше прозорци, стените ѝ бяха съвършено гладки и синееха. Много напомняше залите за медитация, където бяхме прекарвали толкова много време, а разликата беше само в това, че тук по средата се намираще някакво странно творение, съставено от огромно количество призми, които се допираха под особени ъгли. Като резултат се беше получило някакво подобие на човешка фигура. Това нечий паметник ли трябваше да бъде?...

— Най-сетне някой се събуди — прооча един странен глас.

Този глас вече някъде го бях чувал.

— Здравейте — казах неуверено и се огледах за събеседника си.

Както стана ясно по-късно, не бях сам в залата. Само че четиримата, които се търкаляха до мен на пода (трима, облечени в жълти ливреи, един — в синя), бяха без съзнание. Във всеки случай, не правеха никакви опити да станат от пода.

— Извинете, а вие кой сте? — попитах аз, като в същото време, внимателно оглеждах тези до мен.

— Аз съм „автомаг“ — с охота отвърна гласът.

Аха, „автомаг“! Бях чувал. Това май беше същество, което Кейтен беше създал по своя собствена технология, която никой друг, освен него не разбираше. Този глас бяхме чули по време на първия изпит и по-късно, в „Златния полумесец“. Общо-взето, на първокурсниците не се полагаше да знаят такива неща, но нашият възпитател на лекциите честичко ни разказваше за своите изобретения и на няколко пъти беше споменавал за предмета на своята гордост — „автомагът“. Вярно, от неговите обяснения нищо не бях разбрал...

— Казвам се Закари — реших да се представя.

— Знам — отвърна „автомагът“.

— А знаеш ли какво се случва в Академията? — веднага се поинтересувах аз и плахо се надигнах от пода.

Главата ми все още се въртеше и ме болеше. Тролът добре ме беше подредил.

— Знам — все така монотонно отвърна „автомагът“.

Настъпи тишина.

Приближих се до един от лежащите на пода.

Невил. Диша, значи всичко е наред.

— Кажи тогава! — креснах на „автомага“, тъй като вече губех търпение.

— Академията беше нападната.

— Това и без теб го знам! — изревах аз.

Тишина.

— Кой ни нападна? — продължих да разпитвам.

— Троловете... като цяло...

— Като цяло?

— И някой, който ги е пуснал тук. По всичко личи, че е човек.

Напълно логично. Без предателство Академията не може да бъде изненадана.

Приблжих се до човека със синята ливрея. Кейтен?! И него ли се хванали? Интересно, как...

— Не беше трудно — отговори „автомагът“. — Когато магиите не действат, повечето Майстори стават абсолютно беззащитни.

— Ясно — измърморих.

Стоп! Не съм произнасял нищо на глас. Как тогава „автомагът“ ми отговаря?

— Настроих се на вълната на вашите мисли — отговори ми той. — Надявам се така нашето общуване да тръгне по-динамично.

Надявал се...

Бързо обходих останалите, които лежах на пода. Бяха Наив и Стил. И двамата дишаха ритмично, значи бяха живи. Още не бяха заловени Алиса и Наив. Дано всичко с тях да е наред...

— Ти за къде си се разбързал? — безразлично попитах „автомага“.

— След няколко минути енергията ми свършва и аз ще се изключа.

— Какво?! Мислех си, че в Академията енергията никога не свършва. Нали тук непрекъснато се създават заклинания.

— Глупости! — прекъсна ме „автомагът“. — Енергията не идва от никъде.

И не се губи... Сякаш не знам!

— Това е известно... Тя се добива от въздуха, от слънчевите лъчи, от земята...

— Точно така — съгласи се „автомагът“. — Но в Академията използват толкова количество енергия, каквото и самият Император не е сънувал.

— Тя откъде се взема? — попитах аз.

— Всяка „маргаритка“ изпраща една десета от енергията, която е събрала за деня по специална енергийна линия в хранилището на Академията.

Опа! Това за мен е нова информация. Значи ли, че Академията живее за сметка на града?...

— Може да се каже.

Пак ми чете мислите.

— Значи вече не постъпва енергия? Нали при теб също свършва?

— Энергията свършва не само при мен, тя свършва за цялата Академия — отвърна „автомагът“ и в гласа му прозвуча известна обида. — Някой от Върховните майстори се е възползвал от това, че по това време всички бяха в залата и е пренастроил телепортите с външно поле, които ни свързват с външния свят. Сега само троловете могат да ги използват, а външната защита няма да пусне никого да излезе от кулата. А главното е, че този някой е опустошил всичката енергия от хранилището на Академията.

Предател? В Академията?!

— Ами Върховните майстори? Нищо ли не предприеха?

— Предприеха. Първата вълна от агресори, която нахлу в Главната зала, беше пометена още на първата секунда.

— А след това?

— След това Майсторите използваха всичката енергия, до която можаха да се доберат.

— А нова енергия нямаше откъде да дойде... — полувъпросително казах аз.

— Именно — съгласи се „автомагът“. — Без енергия, могъщите Майстори са съвсем безпомощни.

— Като деца — допълних аз.

Интересно, в началото този „автомаг“ ми се стори като някакъв глупак, който трудно мисли. А сега приказката му стана съвсем човешка, мислите му също станаха много по-ясни.

— На мен, по принцип не ми е разрешено да общувам с хората, но сега сме в друга ситуация — реагира на мислите ми „автомагът“. — Енергията в кулата свършва, аз съм почти изчерпан. Чуй ме внимателно — вашият единствен шанс е да се доберете до Музея на историята. Разбра ли?

— Музея на историята — послушно повторих аз. — И такъв ли има? Не знаех. Това как ще ни помогне?

— Просто кажи на татко, че ви трябва Музеят.

— На кой татко? — не схванах аз.

— На моя татко — озъби се „автомагът“. Не знаех, че може да се сърди...

— Ти имаш баща?! — останах поразен.

— Кажи на Кейтен — неочаквано тихо изрече „автомагът“. — Кейтен... Кей... Кей...

— Хей, „автомаг“!

Тишина.

— Изключи се — констатирах аз. — Дойде време да будя армията.

Реших първо да събудя Невил, защото беше най-уравновесен.

— Невил — повиках приятеля си и разтърсих рамото му. — Събуди се.

— А! Какво? — измрънка той, с усилие отвори очите си и изведнъж пъргаво скочи на крака. — Къде е тролът?!

Изкара ми акълеца! А аз го мисля за уравновесен.

— Няма го — бързо го успокоих. — Доколкото разбирам, той ни е донесъл тук и е отишъл за другата порция.

— Драконите да го вземат! — изруга Невил и разтърка рамото си. — Как само ме е цапардосал, гадината!

— Познато ми е — казах аз и опипах главата си. — Да знаеш само, в каква каша сме попаднали!...

— Казвай, казвай — поинтересува се Невил.

— Не, така няма да стане — усетих се аз. — Дай да свестим и останалите и тогава ще разкажа, това, което знам.

ДЕЙСТВИЕ 2

— ... а преди да се изключи, каза, че трябва да отидем в Музея на историята.

Кейтен, който, докато разказвах, нервно кръжеше около мен, спря и възкликна:

— Ама, разбира се! Само там можем да намерим подходящо оръжие.

— Оръжие ли? — като ехо повтори Наив.

— Този ваш музей къде се намира? — делово попита Невил. — И как се стига до него?

— Пеша — измърмори Кейтен. — Музеят е на последния етаж. Щеше да е добре, ако знаех какво точно е имал предвид „автомагът“...

— Значи смятате, че си струва да се обръща внимание на тази купчина старо желязо? — попита необичайно тихият Стил.

Кейтен рязко се извърна.

— Тази „купчина старо желязо“ е поне сто пъти по-умна от теб!

— Само питам — вдигна рамене Стил.

— По-добре си мълчи!

Тримата с братя Викерс се спогледахме. Нашият възпитател нервничи, нервничи и още как...

— А ние на кой етаж сме? — тихо попита Невил.

— Откъде да знам? — отвърнах. — Мен също са ме донесли тук в безсъзнание. Въпросът е защо са ни довели именно тук...

— Като видим нашия трол, непременно ще го попитаме — усмихна се Невил. — За Кейтен се досещам — когато е извършено нападението, той е бил тук със своя любим „автомаг“, но Стил как е попаднал тук? Къде са го заловили?

Въпросът беше съвсем логичен и не се притеснихме да го зададем на самия Стил.

— Та, излязох аз от здравния пункт и отидох до стаята си... м-м-м... по нужда, а когато излязох, кулата се разтресе.

— И ти ли срещна трола? — радостно възкликна Наив.

— Точно него срещнах — с измъчена усмивка отговори Стил.

— Сетих се! — неочаквано извика Кейтен. — В кабинета на Ромиус има телепорт. Ако предателят е успял да повреди общите телепорти, много ме съмнява, че е могъл да се добере до кабинета на Върховен майстор.

— Значи, има надежда? — с надежда в гласа попита Наив.

Кейтен се усмихна загадъчно.

— Първо трябва бързо да изчезнем оттук, защото тролът може да се върне всеки момент с нова партида пленници.

Нямаше нужда да ни моли. Жалко само, че вратата се оказа заключена.

— Не би трябвало да е заключена — озадачено каза Кейтен. — Ключалката е енергийна, а енергия няма...

— Кажете го на вратата — предложи Невил. — Може да разбере грешката си и да се отвори.

Кейтен се почеса по главата.

— Момчета... казвал ли съм ви, че тези врати са гола вода?

— Разбрах намека — зарадва се Наив и се приготви за атака.

— Кажете „чао“ на вратата — въздъхна Невил. — Той така влиташе вкъщи, когато беше гладен. От вратите оставаха само трески.

Наив се отдалечи на около десет крачки и със сърцераздирателен вик се затича към вратата. Едрата му фигура мина покрай нас с прилична скорост.

Чу се неистов грохот и... Наив прелетя в обратна посока с още по-висока скорост.

— Опа! — Невил го изгледа учудено. — Ако тези врати са гола вода, не знам кои са здрави.

Невил и Стил отидоха да свестяват Наив, а ние с Кейтен тръгнахме към вратата.

— Погледни, не е от вратата.

Тя действително се беше разлетяла на парчета, а през дупката се виждаше празния коридор. Това, което я държеше на мястото ѝ, беше една дълга пейка, която я подпираше.

Пъхнах ръка в най-широкия процеп и преместих пейката.

— Моля! — произнесох и бутнах вратата. Тя падна и се разби на купчина малки късчета.

— Браво! — тросна се Кейтен. — Само глухите не те чува.

Интересно, дали в нападението са участвали и глухи тролове? Какво иска от мен?! Когато Наив блъскаше по вратата, никой нищо не каза. А! Ето го и него.

Стил и Невил държаха под мишниците Наив.

— Малко ми се вие свят — оплака се „огненото момче“.

— Бързо всички в съседния коридор! — изкомандва Кейтен.

Обаче не стана бързо... При телепортите отново ни пресрещна тролът. Може и да бъркам, но мисля, че беше същият.

Огромната маса се изсипа от телепорта, държейки във всяка ръка по един човек в синя ливрея. И незнайно защо ги беше хванал за краката.

— Уха, нова плячка! — зарадва се тролът. — Чакай, чакай... — той се намръщи и се вторачи в нас. — Това е старата ми плячка! Бягате, а? И дума да не става!

Тролът много внимателно, почти нежно остави своя товар на земята и с широка крачка се запъти към нас.

— Какво ще правим? — попитах нервно Кейтен.

— Не знам — отвърна той. — На този етаж, за съжаление, няма прозорци и друг начин да се измъкнем, освен през телепортите, няма.

— Много радостно — въздъхна Невил. — Няма никакъв смисъл да си играем с него на гоненица. Троловете по принцип никога не се уморяват.

— Викерс никога не се предават! — неочаквано заяви Наив.

Това момче в последно време не престава да ме изумява. Зад добродушната и глуповата маска, оказва се, се крие личност, достойна за уважение.

— Слушайте — Стил ни изгледа учудено. — Вие и тримата бяхте завършили Школата по Изкуствата, нали? Може ли един трол да ви се опре?!

— Ами... — Невил опипа цицината на челото си. — Този не е само противник, нали виждаш, че е цяла ходеща стена.

През това време тролът плътно се приближи до нас и ни загледа отгоре надолу.

— Сами ли ще се върнете или да ви помогна?

— Кой тука прави боклук?! — разнесе се зад гърба на трола един пронизителен глас.

Каменният трол се обърна и само дето не седна от изненада върху нас.

— А ти кой си? — подозрително попита той.

— Чистачът — радостно изпищя Наив. — Аз ви казвах, но вие не ми вярвахте!

С Невил смаяно се спогледахме.

— Ощипи ме — помоли Невил.

Чистачът, загърнат в немислима кафява дреха, риташе двете тела.

— Май са живи — със същия скрибуцащ глас отбеляза той. —
Защо разхвърляте стоката?

— Аз... нали... такова... — започна тролът. — Ами... не успях да ги...

— „Не успял“ — подразни го чистачът и с лекота вдигна двете тела за яките. — После аз да чистя!

— Ей! — започна да идва на себе си тролът. — Накъде ги понесе?

— Как къде? При друидите, на поправка. — Чистачът бързо отнесе двете тела в съседния коридор. Лицето му не се виждаше зад кафявия плат, но аз бях сигурен, че в момента се усмихва. Не съм сигурен, но така мисля.

— Не може при друидите! — изрева тролът и се втурна, за да му пресече пътя.

Чистачът носеше двете тела в изпънатите си ръце, без никакво напрежение. Тролът го настигна, когато вече се беше завил зад ъгъла на съседния коридор.

Тролът изчезна за секунда от нашите погледи. Очаквахме да чуем крясъци, грохот, викове, всичко друго... само не и тази оглушителна тишина.

Изведнъж се разнесе силен трясък.

Изад ъгъла бавно се изтъркаля каменната глава на трола.

— Драконите да ме вземат! — тихо прошепна Стил.

— Съгласен съм — отвърнах аз. — Драконите да те вземат.

Петимата нерешително се доближихме до чупката на коридора и надникнахме.

На пода имаше струпана купчина камъни, която до неотдавна беше трол. На върха ѝ седеше чистачът и отупваше дланите си.

— Ама че прахоляк! — пухтеше той.

— Майчице! — стреснато преглъщаше Кейтен. — Надявам се, този да е на наша страна.

— Аз съм на моята си страна — веднага отвърна чистачът с противния си глас.

Да си призная, имах някакви подозрения, свързани с личността на този чистач. Такава сила може да притежава само вампир... а тук, в Академията, бях срещал само един, без да броя Алиса, разбира се.

— Велхеор? — реших да рискувам.

— Къде?! — извреця чистачът и моментално се изправи, но само след секунда отново стана съвсем спокоен. — Извинете, стар навик, още не съм отвикнал...

Не знам защо, но гласът му вече не беше толкова противен. Напротив, беше станал мек и приятен като на всички... вампири.

— Сторило ми се е — оправдах се аз. Щафетата ми обаче беше поета от Кейтен.

— Кел? — с тих глас попита той.

— Стига, моля ви се! — чистачът взе да размотава одеждите си. — То човек да не се пошегува! Тъкмо намериш някоя хубава и достойна работа и нещо такова непременно ще ти се случи.

— Къде се изгуби?! — зарадва се Кейтен... на стария свой познайник, предполагам.

Чистачът бавно свали кафявия плат от главата си. На години изглеждаше колкото нас, но тези зачервени очи бяха очи на потомствен вампир. Те плашеха... Сега ми стана ясно какво имаше предвид Кейтен, когато нарече Алиса нетипичен вампир.

— Да съм се изгубил? — вампирът повтори въпроса и меко се усмихна. — Нещо бъркаш. Не съм се изгубил, а като последен страхливец се скрих, след като извърших несполучливо покушение над Императора.

След тези думи може би трябваше да арестуваме вампира с виковете „Да живее Императора!“, но силите ни стигнаха само да се облецим насреща му. А Стил дори за това нямаше сили, та само се понамръщи.

— Не бих казал, че е чак толкова неудачно — засмя се Кейтен. — Императорът до ден-дневен не се е оправил от шока и вместо него управлява главният му съветник. Между другото, тъкмо той предотврати това подло покушение.

Вампирът се изправи. Заедно с братята Викерс отстъпихме неволно крачка назад, което накара вампирът да се усмихне още веднъж. След нас, макар със закъснение, крачка назад направи и Стил.

— И дума да не става, нашият съветник е истински герой — съгласи се вампирът. — Аз пък станах партньор на Велхеор, който впрочем също участва в това покушение.

До мен не достигаше напълно смисъла на разговора. Но нещичко все пак схванах. Излизаше, че Келнмиир е участвал в покушение над Императора, след което нашият управник е легнал болен. Велхеор, който излизаше, че е приятел (!?) на Ромиус, също е участвал в покушението. Императорът е бил спасен от своя съветник, който впрочем също беше потомствен вампир. Преди няколко месеца тази история гърмеше из цяла Лита, но аз така и не бях се заинтересувал от подробностите. А трябваше. Ако съдех по тона на Кейтен и Келнмиир, нещо в тази история не беше както трябва. Освен това как в Академията, в крепостта на Майсторите се случва да пребивават едновременно три вампира?! Не е ли малко прекалено за заведение, в което от самото му създаване до ден-днешен уж не се допускаха „крвопийци“?

— Добре е, че си тук — каза Кейтен. — Без теб щеше да ни се види нанагорно.

— Само не ми казвай, че някакъв трол може да се опъне на петима Майстори.

— На тях магиите не им действат — напомни му Кейтен.

Кимнахме в знак на съгласие.

Не им действат... Дори да действаха каква полза, когато липсва енергия?

— Пряко наистина не им действат — отбеляза вампирът. — Аз ли да ти обяснявам? Това са елементарни неща.

— Защо да не ми обясниш? Впрочем, аз и сам бих се справил, ако не беше диверсията в Енергийното хранилище...

— Диверсията... — мечтателно повтори Келнмиир. — Балсам за слуха ми... жалко, че не се досетих пръв за това. И като стана дума за диверсия — той погледна към нас, — ще ми отстъпиш ли тези млади хора?

— Те са възпитаници на Огнения факултет. Даже бих казал, че са най-добрите ученици. Зак, Наив, Невил и Стил. Момчета, запознайте

се с Келнмиир.

— Много ни е приятно — нестройно отговорихме ние.

— А къде са двамата, които тролът беше помъкнал? — внезапно попита Наив. — Живи ли са?

— Живи са, живи са — отговори вампирът. — Търкалят се в безсъзнание в съседния кабинет и няма да дойдат на себе си поне още няколко часа — тролът здравата ги е опухал.

— Хубаво, сега не ни е до тях — каза Кейтен. — Преди да срещнем теб и трола, се бяхме запътили към кабинета на Ромиус. Там има...

— Телепорт — довърши вампирът. — Знам.

— За разлика от теб, ние нямаме друг начин да се придвижваме между етажите. А трябва да стигнем до Музея на историята, за да вземем оттам подходящото оръжие.

Вампир се оживи:

— Музеят на историята? Този, който се намира на последния етаж ли? Интересно, аз не успях да попадна там, въпреки че се опитах.

— С удоволствие бих си бърбил още дълго с теб, но в Главната зала стоят обсадени всички Майстори, заедно с учениците. Страхувам се, че ако се забавим още малко, ще стане прекалено късно. — И Кейтен демонстративно обърна гръб на вампира.

— Съгласен съм — каза вампирът. — Да побързаме.

Той с лекота скочи от купчината камъни и се запъти към кабинета на Ромиус.

— Виждам, че много добре знаеш посоката — забеляза Кейтен.

— За всичкото това време научих *много* неща за Академията — той постави ударение на думата „много“.

Последвахме ги на известно разстояние.

— Нещо разбираш ли? — попита ме тихо Невил.

— Малко, при това с голямо усилие — отговорих шепнешком.

— Вие момчета, знаете ли кой е този вампир? — поинтересува се Стил, който вървеше зад нас.

— Изглежда е този, който е извършил покушение над Императора... — неуверено отвърна Невил.

— Не питам за това — запъна се Стил. — Този вампир е от управляващия клан и доколкото знам е бил властелин на Царството на вампирите... когато все още е съществувало. Освен това, царство

Миир се е разпаднало точно по време на неговото управление. Фразата „Провалих се и си отивам“, с която той тогава е съсипал цялата държава, станала крилата фраза.

Вампирът се обърна към нас:

— Да, само че фразата звучеше далече по-грубо.

Замълчахме сконфузено, защото се досетихме, че вампирите имат отличен слух.

Келнмиир отново се обърна към Кейтен:

— Както виждам, теб са те понижали. В днешно време за какво изключват от редиците на Майсторите?

Изключват от редиците?! Понижали?! Излиза, че Кейтен е бил Майстор, така ли?

— За несъгласие с политиката на Академията — отвърна Кейтен.

— Сякаш не знаеш. Ти откога... живееш в Академията?

— Надценяваш ме. Успях да се промъкна тук с новите ученици. При това, съвсем случайно.

Със затаен дъх слушахме разговора на двамата стари приятели.

— Трудно е да те надцени човек. — Кейтен отвори вратата на кабинета на Ромиус. — Да се промъкнеш в Академията и да останеш незабелязан в продължение на почти три месеца... Това не е по силите на никой друг, освен на теб.

— А какво ще кажеш за Велхеор?

— На Велхеор му помагат, той официално е тук.

— А откъде знаеш, че на мен никой не ми помага? — лукаво попита Келнмиир.

— Към този въпрос предстои непременно да се върнем.

Влязохме в кабинета и затворихме вратата след себе си. За всеки случай, човек никога не знае...

— Надявам се да работи, — въздъхна Кейтен и започна да жестикулира по някакъв странен начин, размишлявайки на глас: — За този телепорт почти никой не знаеше, но и да знаеше някой какво от това? Преди диверсията, в този кабинет никой не можеше да влезе, такава защита имаше...

— Имаше. — Вампирът направи крачка, сякаш се канеше да влезе в телепорта.

— Стой! — Кейтен му пресече пътя. — Това не е стационарен телепорт, трябва да се настрои много прецизно, иначе ще те размаже

по етажите!

— Чак толкова?! — учуди се Келнмиир. — Прогресът не стои на едно място значи?

— Нали ти твърдеше, че телепортите могат да се настройват само за едно конкретно място? — без да искам, възкликнах аз.

Дори не се усетих, че говоря на „ти“ на възпитателя си.

— Казвах, че на такъв принцип са настроени телепортите в коридорите — поправи ме Кейтен. — Нестационарните телепорти са далеч по-сложни и... по-опасни, но нека сега не губим време.

По-опасни?

— По-опасни ли? — повтори мислите ми Стил. — Да не би да искате да ни напъхате в това съмнително нещо?

Спомних си с ужас, че вече бях минавал през това „подозрително нещо“, когато за пръв път посетих Академията.

— Малкия, нима искаш да останеш тук, напълно сам? — с подкупващ глас попита Келнмиир. — Не те ли е страх, че ще те намерят троловете и ще те изядат като гарнитура към онези отвратителни сокчета, които сервират в столовата?

Кога е успял да посети столовата ни? А колкото до гастрономическите пристрастия на троловете — вампирът изобщо не можеше да се мери с нашата информираност.

— Ако искаш, мога веднага да те изпия, за да не се мъчиш излишно. Освен това, не понасям да се хаби храна — продължаваше той.

— Още дълго ли ще настройвате този телепорт? — попита Стил и заотстъпва покрай стената.

— Готов е — отговори Кейтен. — Не забелязвам видими повреди, така че по принцип всичко би трябвало да бъде наред.

— По принцип?! — в хор викнахме ние.

Дори вампирът изглеждаше малко недоволен. Кейтен се смути.

— Ами... теоретично... деветдесет и осем процента би трябвало да е наред...

— Искаш да ми кажеш... — Келнмиир почука демонстративно с пръст по стената, — че с вероятност два процента мога да бъда размазан по стените на всичките осемдесет и осем етажа на Академията?! Не бих искал да умра през трийсетия век от живота си по този непривлекателен начин!

Макар че не бях живял трийсет века, а само двайсет години, аз също не бих искал да умра по този непривлекателен начин, както и по всеки друг естествено.

— Имате ли по-добра идея?! — разгневи се Кейтен. — Можете да останете тук, разбира се!

— Ето на! — подсвирна Келнмиир. — Излиза, че можеш да се държиш и като голям човек. Включвай телепорта и остави теориите!

— А може би не трябва... — реши да се обади Наив.

— Трябва, Наив, трябва — въздъхна Кейтен.

* * *

Слязохме от телепорта и попаднахме в едно странно помещение. То беше огромно. Куполообразният таван се извисяваше високо към небето и когато вдигнах поглед нагоре, свят ми се зави от необикновеното усещане за полет. Все едно че сребристият купол ме притегляше неудържимо към небето.

Самият Музей на историята приличаше на огромен лабиринт от стени и стелажи, които не свършваха никъде. Врати също нямаше.

Кейтен последен слезе от телепорта и веднага се надвеси над платформата, за да я донастрои или пък повреди окончателно.

— Ето, това е знаменитият Музей — пое с пълни гърди въздух Келнмиир. — Усещате ли какъв е въздухът?

— Спарен ли? — попитах аз.

— Просмукан от вековете. — Вампирът не ми обърна никакво внимание.

— Защо не сме посещавали този музей? — попит Стил, оглеждайки се наоколо.

— Не всички — вместо Кейтен отговори Невил. — Аз например съм идвал. Не точно тук, а в изложбената зала.

Учудено го погледнахме.

— Идвал си тук? — бях поразен. — Чез и аз също бихме дошли с удоволствие.

— Тогава ти и Чез миехте чинии — разсмя се Невил. — А дори и да не беше така, щяхте да си измислите предлог, за да не дойдете. Скучните музеи не са ваша слабост.

— А аз къде съм бил в този момент? — попита Наив.

— Нека се досетя — за пръв път през този ден се усмихна Стил.
— Наив през това време е спал.

Всички се засмяхме, а Наив, както винаги, се нацупи. Добре беше, че в каквито и ситуации да попадахме, между нас нищо не се променяше. Това беше наистина чудесно. Жалко, че Чез и Алиса не бяха с нас. Интересно, какво ли ставаше с тях? Много се надявах всичко да е наред.

Сам не усетих как ме налетя някаква тъга и се затворих в себе си...

През това време Кейтен приключи с телепорта и с бодра крачка закрачи покрай стелажите.

— Не изоставайте!

Келнмиир се залепи до Кейтен и започна да го засипва с въпроси.

— Къде отиваме? Какви са тези стелажи? Какво е това върху стелажите? А в тези кутии какво има?

Известно време Кейтен успяваше да държи встрани любопитния вампир, но накрая не издържа.

— Ти тук на екскурзия ли си дошъл? — изръмжа той срещу вампира.

— Това е добра идея — зарадва се Келнмиир.

— Тъпа идея — тихо изкоментирах аз.

— Твоите ученици са много невъзпитани — направи забележка вампирът. — Напомнят ми за някого.

Кейтен замълча, гледайки под краката си. След няколко крачки се спря и се замисли.

Да не би да се изгуби?

— Хубаво — въздъхна вампирът. — И сами ще се оправим.

С тези думи той се приближи до една дървена кутия и я отвори.

Вдигна се облак от прах.

— Май заклинанията чистачи отдавна не работят — отбеляза Невил, кихайки неудържимо.

— Апчих! — отвърна Кейтен. — Това не е обикновен прах, а вещество за дълготрайна консервация.

— Няма ли опасност ние самите да бъдем дълготрайно консервирани, ако се надишаме с тази гадост? — поинтересува се Невил.

— Не, това вещество действа само върху предмети — отвърна отрицателно Кейтен. — Келнмиир, не пипай нищо!

Но беше късно.

Вампирът измъкна от една кутия желязна човешка фигурка. Тя имаше дълги ръце с изкривени нокти, широка зъбеста усмивка и муцуна със страшно изражение. След човечето Келнмиир измъкна от кутията дълъг позлатен скиптър.

— Каква симпатична играчка! — умили се вампирът.

— Келнмиир, стига толкова — уморено изрече Кейтен. — Не е хубаво да пипаш неща, за които не знаеш нищо. Това може да се окаже опасно за живота.

— Знам каква е тази играчка — усмихна се Келнмиир. — Ето, гледай...

Той постави фигурката на пода и започна да прави някакви движения с ръце над главата ѝ.

— Не става ли? — попита съчувствено Кейтен след няколко минути. — Голям специалист си, няма що!

— Не ми пречи — сопна се вампирът. — На, подръж скиптъра.

Кейтен пое скиптъра и с демонстративно скучаещ вид започна да оглежда коридора.

В това време фигурката започна да расте. Тя растеше, растеше, докато не стана висока колкото нас. Даже малко ни надмина.

— Достатъчно, моля — каза Келнмиир, отстъпи на няколко крачки от желязната фигурка и огледа с оценяващ поглед чудовището.

Това наистина беше чудовище! Сега, когато се загледах, установих, че физиономията му прилича досущ на вампир в бойна трансформация. Само че ноктите му бяха дълги колкото моята длан. Вампирите, ако не се лъжа, бяха с доста по-скромни ноктенца...

— Какво е това? — подозрително попита Кейтен.

— Това е боен голем, който е бил използван за военни цели преди около осем века. Сега, доколкото знам, тайната на създаването му е изгубена.

Интересно, откъде вампирът може да знае за тайната на изгубеното от Майсторите знание?

— Ама това страшилище, освен всичко, може да се движи?! — писна Наив и отскочи на няколко метра от голема. Всички последвахме неговия пример. Само Келнмиир остана на мястото си.

— Той умее не само да се движи — каза Келнмиир и потропа с юмрук по железното рамо на фигурата. — Това е железен голем, създаден да противостои на вампирите. По сила, той не отстъпва на нашего брата и е настроен да ловува вампири.

— А за тролове, не е ли настроен? — попитах аз.

— Настроен е, по принцип... — Вампирът се почеса по главата. — Само трябва да се включи. Как беше...

Той мина зад голема и го мушна с пръст в гърба.

Големът помръдна.

Отскочихме на още няколко метра от него. Нищо, че е настроен за вампири, най-добре си е човек да се пази. За десет века всичко можеше да се е случило с него.

— Гледай ти, работи — възхити се вампирът. — Сега трябва да го препрограмираме за тролове...

Големът се огледа и погледът му попадна върху Кейтен.

— Защо ме гледа — с подозрение попита Кейтен. — Да не ме бърка с вампир?

— Аха, има известна прилика — разсмя се Келнмиир. Големът бавно се извърна към вампира, с неочаквано ловко движение го хвана за гърлото и го вдигна във въздуха.

От изненада дори не успяхме да се уплашим.

Келнмиир зарита с крака във въздуха и силно се развика:

— Кейтен, използвай скиптъра преди тази тенекия да ме е разкъсала на парчета! Спомням си, че в тяхната програма е заложена именно такава бойна тактика.

Кейтен кимна и тресна голема със скиптъра по главата. Скиптърът се разлетя на парчета, а големът не обърна на този недружелюбен жест и грам внимание.

— Какво направи? — попита тихо Келнмиир.

— Използвах скиптъра — честно си призна Кейтен.

— Трябваше да го използваш наистина, а не по този варварски начин. — Келнмиир започна да хърка, вампирите също се нуждаеха от въздух. — Този скиптър беше създаден, за да се управляват с него големите! А сега...

Келнмиир направи рязко движение и се освободи от убийствената прегръдка на голема.

— Ей сега тази тенекия окончателно ще се разсъни и ще ме направи на парченца! — извика той и хукна да бяга.

Големът постоя няколко секунди, размишлявайки, след което тръгна след Келнмиир, без да бърза. С всяка изминала крачка, движенията му ставаха все по-уверени.

Гледахме и не вярвахме на очите си.

— Не казах ли, че тук нищо не бива да се пипа? — опита се да се оправдае Кейтен.

— Няма ли да помогнем на Келнмиир? — попитах аз и развълнувано се вторачих натам, където се бяха скрили вампирът и големът.

— Наистина — подкрепи ме Стил. — Ами, ако след това тази тенекия подхване и нас?!

— Разбира се, че ще му помогнем — съгласи се Кейтен. — Но едва след като стигнем до мястото, което ни трябва. Там ще се въоръжим и тогава няма да ни уплашат нито троловете, нито големите...

— Да тръгваме! — в хор изревахме ние.

— За тръгване, ще тръгнем. — Кейтен се огледа. — Само не съм сигурен къде трябваше да свием, на втория или на третия завой вдясно...

И точно в този момент се разнесе звън на счупено стъкло.

— Изглежда големът е догонил Келнмиир все пак — предположи Невил.

— Не, звукът идва от другата страна — възрази Стил.

— Не е големът — тихо каза Кейтен. — Това е телепортът, на който поставих сигнал за предупреждение. Имаме гости.

ДЕЙСТВИЕ 3

— Без Келнмиир нямаме шанс срещу троловете — резюмира Невил и страхливо се огледа.

— Съгласен съм — кимна Кейтен. — Трябва ни вторият завой. Хайде, по-бързо.

И усилихме крачка.

Вървахме двадесет минути по еднотипните коридори, задръстени със стелажи и дървени сандъци.

Възмутих се, че такъв музей няма никъде — всичко да е затворено в сандъци, но ми обясниха, че това е хранилището. До Музея на историята, който се намира на отсрещната страна на етажа се стигало с други телепорти.

— М-м... да... — Кейтен спря нерешително. — Все пак, трябваше да има трети завой. Изглежда съм сбъркал. Случва се.

— Нещо много често взе да бърка — пошепна ми Стил.

— И сега какво ще правим? — попита Невил.

— Предлагам да се поровим в тези чекмеджета — предложи Наив и посочи най-близките стелажи. — Току-виж сме открили нещо полезно.

— Аха — Невил изгледа брат си, както се гледа някой идиот. — Един такъв вече се порови. Къде е сега?

Сякаш в отговор на думите му някъде в далечината се чу грохот от падащи чекмеджета.

— Забавлява се — усмихна се Стил.

— Мисля си, че тази веселба, много скоро ще стигне и дотук — отбеляза Невил. — Затова ви предлагам да вървим, а каквото има да става, ще стане.

— Съгласен съм с Невил — бавно проговори Кейтен. — Само трябва да се движим в конкретно направление, по-точно, към изложбената зала на Музея. Там поне под всеки експонат виси табелка, която може да те ориентира кое за какво служи и какъв е принципът на неговото действие. А сега, като няма енергия, всички защитни полета около експонатите са свалени, затова не искам да ги пипам.

Продължихме да се движим по коридора и не след дълго, попаднахме на първите следи от боричкането между вампира и голема. Няколко стелажа бяха съборени на пода, а около тях се търкаляха изпочупени и стъпкани чекмеджета, заедно с тяхното ценно съдържание.

— Не му завиждам на този, когото хване пазачът — незнайно защо отбеляза Кейтен.

За какъв, по драконите, пазач можеше да става дума в момент като този?! По петите ни вървят тролове, а на него му се привиждат пазачи! Какъв пазач, моля ви се?!

Пред нас отново нещо изтрещя страховито.

— Така... — Кейтен ускори крачка. — По всичко личи, че тези двамата вече са се добрали до изложбената зала!

— На нас какво ни влиза в работата? — измърмори Стил.

Бързо се доближавахме до източника на шума и стигнахме до границата на хранилището и изложбената зала.

Изведнъж се изправихме пред стена с врата, на която имаше табелка, че там се намира Музеят. Вляво от вратата стената беше пробита от нещо, което напомняше очертанията на човек (подозирам, че в случая това беше вампир). А вдясно направо зееше огромна дупка. Очевидно големът беше влязъл и сега не жалеше сили в преследването на чевръстия вампир.

— Ама че сила — удиви се Невил, като огледа огромната дупка. — Да се чудиш как тези големи не са видели сметката на вампирите по тези краища.

— Железните големи сигурно си имат и слаби страни — отговори Кейтен. — А вампирите са убийци по рождение и не им е било трудно да ги намерят.

С тези думи Кейтен прекрачи отломките на пода и влезе в дупката. Ние го последвахме.

— Уха! — възхити се Наив. — Каква многотия!

Наистина, „многотията“ беше неопикуема. Огромното открито пространство беше затрупано с всевъзможни маси, поставки, шкафове и сандъци, и на всяка поличка, на всяко столче, на всяка масичка се търкаляха, лежаха или стояха всякакви дреболии. Размерът на експонатите беше най-различен — от толкова малки, че да не ги видиш с просто око, до огромни неща, които опираха в тавана. А формата на

това историческо наследство, просто няма смисъл да се описва. Ако си представите нещо — каквото и да било, то същото нещо със сигурност бихте могли да намерите в някой от ъглите на Музея.

Някъде пред нас периодично се разнасяше звукът от падащи и чупещи се предмети от безценната историческа старина.

— Ще действаме така — произнесе Кейтен. — Разпръскваме се между редовете и тръгваме да помогнем на Келнмиир. По пътя внимателно четете табелките под експонатите и търсете нещо, което да може да ви свърши работа. Имайте предвид, че могат да се използват само предмети със собствен енергиен запас, а те тук не са чак толкова много. И моля ви, търсете по-прости неща от типа „активираш го — работи“, а не тези, които имат инструкции за употреба колкото няколко тома — от тях също има цели купища.

— Разбрано — козирувахме ние и се втурнахме в акция.

Да се ровиш тук се оказа интересно занимание. Аз поне се чувствах като хлапе в магазин за детски играчки.

Първата вещь, която грабна моето внимание, беше един красив двуръчен меч. Забелязах го отдалеч и побързах да го разгледам. Табелката до него гласеше „меч каменолом“. Първоначално не повярвах на очите си. Беше ми провървяло жестоко! По-добро нещо за битка с трол не можеше да се измисли...

По-надолу на табелката следваше инструкцията за употребата му. „Хванете меча с дясната си ръка, ако сте десничар, или с лявата, ако сте левичар. Замахнете към врага си само ако добре сте се прицелили, за да не повредите заобикалящата ви среда. Всичко, което трябва да сторите, за да отключите специалните качества на меча, е да насочите към него енергийния поток“... Нямаше смисъл да чета по-нататък. Откъде да му взема енергия? Макар че... ако го дам на вампира, който знае какво щеше да се получи...

Хванах меча в ръка — беше двуостър и дълъг почти колкото мен. И тежък, драконовският... Не, мисля, че няма да се хареса на вампира. На него може би ще му трябва меч металорез.

Направих две крачки встрани от меча и видях една секира. На нейната табелка пишеше „секира железосекачка“. Голяма секира... за две ръце... не, помислих си, вампирите не си падат по секири. Със сигурност. Следващият експонат, който привлече вниманието ми беше

един малък пръстен. Табелката съдържаше кратка, но изчерпателна информация:

Заряден пръстен. Запазва до десет «вълшебства». За да го активирате, просто го потъркайте.

Веднага опипах с ръка масата с надеждата да намеря още някоя от тези, безспорно полезни дреболийки. Нямахте. Всички експонати в Музея бяха само единични екземпляри. Надявах се пръстенът все още да пази тези десет „вълшебства“. Можех, разбира се, да го потъркам и да проверя... но тогава можех да забравя за тази енергия. Да се надяваме, че пръстенът е запазил енергията. Така е много по-приятно. Сега... как мога да използвам тази енергия? Срещу железния голем с огнени кълбета и прочее дреболии не можеш да се изправиш... срещу троловете — също. Дали да не дам пръстена на Кейтен? Това беше добра идея!

Сложих пръстена на ръката си и продължих по-нататък, като периодично се оглеждах за приятелите си. Малко по-отзад и по-вляво от мен пристъпваше Невил, който носеше на рамото си някакъв странен предмет, нещо като дълго и огънато копие. Още по-вляво вървеше Стил, който се беше окичил от главата до петите с някакви въженца. Останалите не ги виждах, изглежда стелажите ги скриваха.

Ако се съдеше по усиливащите се звуци от борбата, се приближавахме до мястото на схватката между вампира и железния голем. Време беше да си намеря подходящо оръжие...

Колкото и да е странно, подходящо оръжие се намери съвсем скоро. То се оказа една изрядно проскубана метличка. На нейната табелка пишеше: „Универсална метла. До изобретяването на универсалните заклинания се е използвала широко в бита. Има автономно хранване, разчетено за едноседмично използване. За включване в режим «метене», натиснете бутона «начало» и замахнете. Силата на «метенето» зависи от силата, с която натискате бутона.“

Автономно хранване — чудесно! Само че как действа самата метла, сякаш не разбрах напълно... Впрочем, зарядът ѝ е за една седмица, значи мога да проверя как действа.

Затова натиснах с всички сили бутона и замагнах...

Всички стелажки около мен се разлетяха във всички посоки, а грохотът беше направо неопишуем!

На това аз му викам „да изметеш“! Само че не ми е ясно защо преди няколко века са чистили по този начин?!...

— Какви ги вършиш?! — извика Невил, който по чудо се измъкна от сипещите се експонати и отломки.

— Извинявай — виновно разперих аз ръце. — Това беше проверка на моята универсална бойна метличка.

Невил завъртя пръст върху слепоочието си.

— На теб, ако ти дадат, от Академията няма да остане камък върху камък! Аз изпитвам ли своето оръжие?! — И той кимна към това, което висеше на рамото му и приличаше на огънато под прав ъгъл копие.

— Какво е това? — моментално се поинтересувах аз. — Сигурно някакво много страшно оръжие?

— На такова прилича — уклончиво отговори Невил. — Това е огънато копие...

— Какво?! — изумих се аз.

— ... създадено през еди-кой си век, специално за лов на дракони.

— За лов на дракони?! — закикотих се. — А защо е огънато?

Невил се почеса по главата.

— Изглежда драконът се е оказал по-силен от копието.

— И къде в Академията смяташе да намериш дракон?

— Ами... — Невил тайнствено се усмихна. — Това копие ставата и за тролове, и за големи.

По изражението на Невил разбих, че няма да каже нищо повече за качествата на копието.

— Не знам, поне да го беше изправил — измърморих аз. — Така изглежда много глупаво.

— Първо на първо, то е много тежко и така е по-лесно за носене, а освен това, тук е Музей на историята! Всеки експонат си има своя история... и не бива нищо да повреждаме.

И двамата се загледахме в нещата, които моята бойна метличка беше разхвърляла.

— Няма как — обобщи Невил. — Ако стане въпрос, ще стоварим всичко върху железния голем. Иначе ще трябва да прекараш живота си в кухнята.

Кимнах.

— Да се махаме.

— Почакай — спря ме Невил. — Искам да се посъветвам с теб.

— Какво има?

— Стил днес се направи, че никога не е идвал в тук, но това не е точно така! Той е посещавал Музея, аз съм го виждал. Тогава беше с друга група...

— Забравило е момчето — възразих аз. — Случва се.

— На теб не ти ли изглежда подозрително?

— Ни най-малко — отговорих аз.

Сега остава да започнем да се подозираме... Стигаха ни другите проблеми.

Отляво се чу гласът на Кейтен. Викаше ни.

— Идваме — отговорихме и побързахме да напуснем местопрестъплението.

Намерихме Кейтен, Стил и Наив, застанали до една конструкция със странен вид, бегло напомняща огромна птица. Размерите на това нещо бяха колосални — поне десет метра на дължина и петнайсет на ширина.

— Какъв беше този грохот? — веднага се поинтересува Кейтен.

— Грохот ли? — аз направих възможно най-невинната физиономия. — Нищо не сме чули. Нали, Невил?

Невил кимна утвърдително.

— Може би железният голем беснее, но ние бяхме твърде заети, за да му обръщаме внимание. За сметка на това, сега си имаме оръжие. — Невил гордо посочи своето огънато копие.

— Да, оръжието си го бива — усмихна се Кейтен и погледна към мен. — Ти да не си намислил да поразчистиш след погрома? Това, разбира се, е похвално...

— Тази метличка е страхотно оръжие — съвсем сериозно заяви Невил. — Повярвайте ми!

Кейтен изгледа с подозрение първо мен, после Невил, но се въздържа от въпроси.

— Всички сме тук — обобщи той. — Значи, можем да вървим да спасяваме Келнмиир.

— А трябва ли? — тихо попита Стил.

Впрочем, на тази негова реплика никой не обърна внимание. Напоследък Стил стана автор на доста такива реплики. Вероятно

силното напрежение си оказва влиянието... или Невил е прав. Не, глупости...

— Може би трябва да разработим някаква стратегия?... — не много уверено предложи Наив.

Невил удивено загледа по-малкия си брат, а и останалите явно не очакваха от него този полет на мисълта.

— За съжаление, нямаме време — каза Кейтен. — Изглежда тези железни големи неслучайно са създадени за лов на вампири. Да не стане прекалено късно...

Той бързо пое по посока на грохота, а след него — братя Викерс: Невил, с огънатото копие и Наив, с една тежка тояга през рамо. След тях крачеше Стил, целият окичен с въжета, а шествието завършвах аз, влачейки след себе си моята бойна метла.

Жалко, че разполагахме с толкова малко време, за да си подберем най-подходящото оръжие. Сигурно, ако бяхме потърсили малко по-дълго, щяхме да намерим нещо по-сериозно.

Забелязахме отдалеч първите знаци, че оттук е минал вампир. Следите от погрома се простираха на десетки метри пред нас.

И ето че отпред в далечината изникнаха две неясни фигури. Движенията на голема и на вампира бяха толкова бързи, че едва ги различавахме.

— И вие предполагате, че можем да се намесим в *това* по някакъв начин? — полюбопитства Невил.

— Не виждам как бихме могли да помогнем на вампира — бях принуден да призная. — Дори не мога да кажа кой от тях е Келнмиир.

— Това не би трябвало да е проблем — отсече Кейтен. — Пригответе оръжията си!

Взех послушно метлата в ръка, като не си представях особено добре, за какво би могла да ми послужи. Цепеницата на Наив внушаваше доверие, но и тя не представляваше нищо особено, в сравнение с грамадата от метал. Да понижиш голема с огънато копие? За това ще е нужно много старание. Оставаше Стил с въженцата и Кейтен... чиито ръце бяха съвсем празни.

— Кел! — извика Кейтен.

Едната от фигурите започна бавно да отстъпва... сякаш в нашата посока.

— Какво предлагате да правим с тази планина от желязо? — попита Стил. — Да не би да мислите, че това, което успяхме да съберем по пътя, някак ще ни помогне?

— Надявам се — отвърна Кейтен. — Силно се надявам.

Аз също много се надявах.

Стиснах здраво метлата в ръцете си.

— Пригответе се! — изкомандва Кейтен.

Вампирът се приближаваше към нас с невероятна скорост.

— Дано знаете какво трябва да направите! — крещеше той, притичвайки покрай нас.

И в следващата секунда, аз натиснах бутона за старт и замахнах към голема. Не знам какво са правили в този момент моите приятели, но единствено моята универсална бойна метла сработи. Големът отхвъркна към най-далечния ъгъл на залата, но да унищожиш едно изкуствено създание е доста трудно, а да го изплашиш — направо невъзможно. Затова железният голем бодро се изправи на кривите си крачета и се затича към нас.

— Какво се мотаеете?! — изревах аз към приятелите си.

— Ние ли се мотаем?! — зяпна Невил. — Ти не оставяш голема да се доближи, а после ние...

Наив го подкрепи.

— Как да го ударя с тоягата, когато той е на двацет крачки разстояние?

— А, така значи?! — обидих се аз. — Този път ще ви го пусна, щом толкова настоявате!

— Не, дръж голема на разстояние! — простена Келнмиир. — Страх ме е, че няма да имам сили да се справя с него.

Замахнах с метлата към идващия голем.

— Още дълго ли ще се забавлявам така? — изрекох, вече спокойно.

— Понятие нямам — каза Кейтен и погледна към вампира. — Кажи ми как сте се оправяли по време на третата погранична война с големите?

— Лесно — отвърна вампирът. — Просто четири вампира хващахме някой голем и го правехме на парчета.

— А ние как да се справим? — попита Невил.

— Не знам какво да ти кажа — вдигна рамене Келнмиир. — Сега проблемът остава ваш, защото моите сили се изчерпаха... освен ако някой не пожелае да пожертва литър-два кръв...

— Стига! — прекъсна го Кейтен. — Този вариант ще го оставим за най-краен случай.

— Както искате — пак помръдна рамене вампирът. — Аз, да си призная, дори да разполагах с всичките си сили, сам нямаше да мога да се справя.

Големът отново бодро припикаше към нас.

— Има ли слабо място? — попита Невил, войнствено тръскайки кривото си копие.

— Тази буца желязо ли? — уморено попита Келнмиир. — Какви слаби места може да има буца желязо?

Отново замахнах с метлата, но този път големът не се поддаде на вълната. Едва третия замах го отхвърли на безопасно разстояние.

— На мен ли ми се струва или наистина това нещо започна да се съпротивлява? — учудих се аз.

— А ти как мислиш? — усмихна се Келнмиир. — Това не е някаква евтина играчка, това е магия от най-висок порядък! Големите са самообучаващи се и, между другото, когато някой застане на пътя им, започват да го смятат за свой враг.

— Тоест?! — сепна се Кейтен.

— Тоест преди да се застъпите за мен, той не ви смяташе за врагове, но сега... вече всички сме в една лодка. И се страхувам, че тя скоро може да потъне.

— Ще видим! — обиди се Кейтен. — Зак, пусни го да се приближи.

Когато големът наближи на десетина метра от нас, този път не замахнах с метлата.

Кейтен излезе напред и извади от джоба си някаква кутийка.

— Келнмиир, не знаеш ли случайно колко тежи тази джаджа? — попита Кейтен, като хапеше нервно устни.

— Не се досетих да я претегля — оправда се вампирът.

— Лошо — въздъхна Кейтен и хвърли кутийката в краката на голема.

Бум!

Долната част на голема изчезна. Затова пък горната продължи да се движи към нас като използваше ръцете си.

Отново пуснах в действие метлата.

— Не беше зле — отбеляза вампирът. Изглежда той получаваше истинско удоволствие от нашите опити да се спасим. — Победата ви вече е петдесет процента.

— Само ако това чудовище тежеше по-малко! — Кейтен разпери ръце. — Кутиите имат ограничена вместимост.

— Гледай ти! — изуми се вампирът. — Не се бяхме досетили, че кутиите могат да влязат в употреба. Искаш да кажеш, че половината от голема се е смалила така, че да може да се побере в тази малка кутийка?!

Вампирът се доближи до нея, за да си я вземе за спомен, но не можа да я вдигне от пода.

— Мисля, че имам представа защо тези кутийки не намериха приложение — каза той. — Какъв е смисълът да смаляваш нещата, ако теглото им остава същото?

Кейтен изхъмка неопределено и посъветва вампира да се скрие зад нашите широки гърбове, докато големът се приближи.

Направи ми впечатление, че на голема този път му отне повече време да стигне до нас.

— Не бързай, Зак — помоли ме Стил. — Сега е мой ред.

Той мина напред, размота едно от въжетата си и го хвърли върху голема. Когато го докосна, то започна да се движи като живо и омота наполовина скъсената му фигура в плътен пашкул.

— Хоп и готово! — злорадо се разсмя Стил.

— Ще издържи ли въжетото? — попита Наив и за всеки случай взе тоягата в две ръце.

— При всички случаи имаме време да се махнем, докато големът успее да се развие — каза Кейтен.

— Забравихме за телепорта, който работи — напомних аз. — Сега нашествениците също са в Музея. Какво ще им попречи като нас да се възползват от експонатите?

— Това може да не са нашественици — забеляза Стил.

— Толкова повече — парирах аз. — Трябва да разберем кой е в Музея и да действаме според обстоятелствата.

— Представете си, че на Майсторите и на учениците, които са затворени в Залата, им е нужна помощ! Ние така ли ще си стоим тук?! — не се предаваше Стил.

— Спокойно, момчета — помирително рече Кейтен. — И без това на връщане към телепорта ще претърсим Музея и по пътя ще обсъдим всичко. Нека да не губим време в спорове.

Трябваше да се съгласим. Напоследък Стил започваше все повече да ме нервира и реших да си отворям очите за него... за всеки случай.

— Ще се разделим, но така, че всеки да вижда останалите — нареждаше Кейтен. — Келнмиир, ти ще можеш ли да се придвижваш нормално?

— Няма проблем с придвижването — въртна глава вампирът. — Обаче да знаете, че ако стане меле, няма да мога да помагам... освен ако не си намеря по пътя някакво подходящо оръжие.

Разбрахме се. Така се случи, че Келнмиир тръгна заедно с мен.

— Зак — обърна се той към мен, веднага щом се оттеглихме от останалите. — Знаеш ли, че по теб има явни следи от хипноза? Ако разполагахме с малко повече време, бих могъл дори да ти кажа каква точно е хипнозата.

— Знам — измърморих. Точно сега, никак не ми се разговаряше. След думите на Стил, настроението ми съвсем се развали.

— Мисля, че се досещам за кого се притесняваш — продължаваше вампирът.

— И какво? — още по-недружелюбно попитах аз.

Келнмиир спря рязко и вдигна някакъв предмет от пода.

— Ами това, че при Алиса всичко е наред. Ако с нея се беше случило нещо неприятно, щях да го почувствам.

— Така ли? — учудих се. — Да не би вампирите да се усещат помежду си?

— Понякога — отвърна Келнмиир. — Случва се доста рядко, но се случва. Такава връзка съществува, да речем, между близки роднини.

— Да бе! — разсмях се аз. — Ти за какъв ме вземаш? Вие с Алиса сте от два съвършено различни клана. За какви роднински връзки ми говориш?!

— Представи си, че имаме такава връзка — и Келнмиир се усмихна широко, показвайки вампирските си зъби.

— Тази връзка ли ти казва, че при нея всичко е наред? — недоверчиво попитах аз.

Келнмиир се замисли.

— Не го казва еднозначно — най-сетне отговори той. — Тя може да е в плен, може да е упоена, вързана... но едно мога да твърдя със сигурност — Алиса е жива и никой не ѝ причинява болка.

Замислих се. Да се радвам ли на такива новини или да не се радвам?... В крайна сметка, стигнах до извода, че е по-добре да се зарадвам. Ако Алиса е жива и не ѝ причиняват болка, значи всичко при нея е наред, за Чез сигурно важи същото. Това ми подейства успокояващо.

— А каква е връзката ви? — попитах, вече малко по-бодро.

— Тя е моя правнучка — отвърна Келнмиир.

— Какво? — смаях се аз и като се спънах в нещо, рухнах на пода.

— Тихо! — прошепна Келнмиир и се смъкна до мен. — Погледни.

Погледнах послушно натам, накъдето сочеше вампирът и видях три трола, които идваха точно към нас. Тези каменни грамади вървяха мълчаливо и стъпваха много меко, затова не бяхме ги чули.

— Виж само колко тихо стъпват. Умни момчета — отбеляза Келнмиир и като помисли, добави: — За тролове.

— Надявам се, че другите са успели да се скрият — пошепнах аз.

— Страхувам се, че не е така — въздъхна Келнмиир, когато троловете рязко смениха посоката. — Ще пълзим зад тях. Ако нещо се случи, ще ги ударим в гръб.

Да се пълзи с метла в ръка не е много удобно, а как ли се справяше Келнмиир с това, което беше намерил на пода?... Когато се загледах, видях, че е взел меча, който аз не харесах. Сигурно е много тежък... Стоп! Взел е и секирата! Тя е... за сечене на желязо. Да не повярваш, че успява да пълзи така натоварен!

— Да беше взел и чука — не можах да се удържа.

— Ти видя ли чука? — оживи се Келнмиир.

— Късно е — въздъхнах аз. — Остана зад предния завой.

— Ако искаш, да се върнем — предложи вампирът, но бързо се опомни. — Макар че... не... ще закъснеем за най-интересното.

— Давай по-бързо — предложих аз. — Всъщност, защо пълзим, след като троловете отдавна свиха зад завоя?

Вампирът спря и се замисли.

— Не знам... Как беше... ловна страст ли... или не?...

— Не — тихо изсъсках аз, надигайки се от пода. — Това не е ловна страст, това е някакъв дебилизъм.

— Добре — мръдна с рамене вампирът, което в легнало положение изглеждаше доста странно.

Той стана от пода и с юнашко движение метна на рамо меча и секирата, като само по чудо не ми отнесе главата. Точно в този момент зад завоя се чу оглушително стъргане...

— Започна се! — викнах аз и се спуснах да помагам на приятелите си, с метличката на гръб.

Само че моята помощ, както и тази на вампира, с всичките му оръжия се оказаха ненужни. Когато дотичахме до ъгъла, на около петдесетина метра от мястото на битката, от трите трола на краката си стоеше само единият и то вече хванат в клещите на Невил и Наив. Кейтен стоеше отстрани, явно, за да координира действията им, а къде беше Стил, не успях да видя.

— Май вече няма защо да се бърза — обобщи Келнмиир, надничайки иззад рамото ми.

— Да-а-а... — отговорих.

По-нататък обаче събитията взеха съвсем неочакван обрат. На сцената излязоха около двайсет трола. Къде се бяха крили досега не знам, но действията на тези каменни глави бяха много ловки. След като се разделиха на три групи, троловете оградиха моите приятели.

— Нашата помощ, все пак, може да се окаже необходима — поправи се Келнмиир. — Само че дали ще е достатъчна?

Първи хванаха Невил. Наив успя да избуха единия трол по главата и от удара се разхвърчаха камъни във всички посоки. Троловете уважаваха враговете си, затова вместо да го завържат, го треснаха силно и подло с тояга по главата. През това време Кейтен беше успял, неизвестно как, да натръшка два трола, но по-нататъшната му съпротива стана безсмислена и той се предаде. Троловете бързо го завързаха и мисля, че за всеки случай даже го удариха по главата.

— Драконите да ги вземат! — изругах аз и ударих в земята бойната си метла.

— Изглежда ще трябва да изчезваме — каза Келнмиир.

Няколко трола вече поглеждаха с подозрение към нас.

Нямах възражения, защото разбирах, че с нищо не можем да помогнем и ние с Келнмиир много предпазливо се запромъквахме към хранилището с експонатите.

— Може би все пак бихме могли да им помогнем — зададох на вампира въпроса, който ме вълнуваше, вдигайки метлата от пода.

— Само помисли — отговори вампирът. — Там имаше около двадесет трола. Нямах да можем нищо да направим, само дето щяха и нас да хванат и да ни разкъсат на парчета.

По принцип бях съгласен с него... но да оставиш приятелите си в беда?... Така не мога. Наистина, в разгара на схватката нямахме как да им помогнем, дори не успяхме да притичаме, а след боя — още по-малко. С тази метличка трудно можех да се противопоставя на двадесет трола, а вампирът, макар че влачи със себе си меч и секира, едва ли би могъл да се възползва от тях, защото нямахме сили... или имаше?... Но можехме, да речем, да тръгнем след тях и да изчакаме подходящ момент, за да ги освободим. Освен това, Стил не бяха го хванали, но пък, ако той беше решил да се скрие, него нямахме да можем да го открием по никакъв начин. Ами, ако беше решил да ги освободи? Ако можехме да нападнем от няколко страни, то може би...

— Да ти кажа, много се съмнявам, че ще можем да освободим Кейтен и приятелите ти — все едно четеше мислите ми, каза вампирът. — Нямаме право точно сега да вършим необмислени неща, защото ние с теб в момента сме може би единствените, които са на свобода.

Гледай ти! А разправят, че вампирите били лишени от здрав разум.

— А и за какво ни е да рискуваме по този глупав начин? — продължи Келнмиир. — Нека се доберем до главната Зала, където са обсадени Майсторите, там ще има поне няколко десетки трола и там ще си направим купона!

Ъ-хъ. Изглежда, все пак, със здравия разум на Келнмиир има проблем...

— Дори не зная какво да ти отговоря — признах си аз.

— Впрочем, ако толкова искаш да се биеш, мисля, че специално за теб до телепорта стоят няколко трола — зарадва ме вампирът.

— А ти знаеш ли как се управлява телепорт? — сетих се изведнъж.

— Честно казано, не, но мисля, че е настроен на кабинета на Ромиус, така че едва ли ще се изгубим — Келнмиир безгрижно отхвърли моите съмнения.

Тичахме с доволно прилична скорост. Вампирът изглежда беше забравил, че съм човек и през изминалите месеци не бях имал други физически натоварвания, освен да тичам от телепорт към телепорт. Затова вече издъхвах, а когато стигнахме до телепорта, бях без сили.

— Като те гледам, не си от най-яките — отбеляза Келнмиир.

— Няма как — процедих аз. — Когато спиш по няколко часа на ден, тичаш като луд на лекции и медитации, на практически занимания, блъскаш в столовата и на всичкото отгоре, получаваш травми...

— Нали? — усмихна се вампирът. — При по-добро стечение на обстоятелствата, ще ти разкажа за моето детство. Тогава ще разбереш какво представляват истинските ужаси.

Това, което се случваше при телепорта, беше страховито. Предположенията на Келнмиир не се потвърдиха. Тук имаше най-малко тридесет трола. И всички мъкнеха някакви кутии. Това си беше най-банален обир!

ДЕЙСТВИЕ 4

— Определено ми харесва размахът на това мероприятие — възхити се Келнмиир, когато се приближихме на около два̀сет метра от телепорта. — Да съчетаеш диверсия с окупация, плюс най-обикновена кражба... много е хард!

— Можеш да се присъединиш — недово̀лно предложих аз. — Щом толкова ти харесват...

— Да участвам в завладяването на Академията? — вампирът се замисли. — Няма как, на моята внучка ѝ харесва тук и тя иска да стане Майстор. Така че засега ще се наложи да почакам със завладяването на Академията. Освен това, не ми се иска да участвам в такова знаменателно събитие във второстепенна роля!

— Аха, по-добре е да загинеш като главен герой, защитавайки Академията? — усмигнах се аз.

— Какви са тези мрачни настроения? — поту̀па ме по рамото Келнмиир. — Предпочитам да играя главна роля в спасяването на Академията.

— Надявам се твоето желание да се изпълни — въздъ̀гнах, гледайки как троловете мъкнат дървените сандъци към телепорта.

Всичките каменни тролове си приличаха като две капки вода. Различаваха се само по препаските. Каменните им тела не се страхуваха от студа, затова препаските им бяха чисто символични. Ако трябва да съм честен, дори не си представях, с какво бихме могли да се противопоставим на тези каменни грамади. Да се бием с тях? Голям смях! Не съм сигурен дали моята бойна метла ще може да ги отблъсне толкова успешно както голема... макар че големът беше може би по-тежък от тях.

— Стига терзания! — рязко отсече Келнмиир. — Нека ти кажа, че всички мои желания имат свойството да се изпълняват.

Интересно, това сериозно ли беше или Келнмиир само искаше да ме успокои? През това време троловете започнаха да влизат в телепорта, влачейки сандъците.

— Знаеш ли, мисля си, че спасяването на Академията трябва да започне от спасяването на нейното имущество — замислено изрече вампирът.

— Какво предлагаш?

— Предлагам да се промъкнем по-близо до телепорта, после да направим един марш на скок и да се телепортираме в кабинета на Ромиус. Веднага след това да счупим телепорта, така че да оставим тези каменища в Музея, за вечни времена.

— Кейтен обаче разправяше, че в Музея има и други телепорти — припомних му аз.

— А ти сигурен ли си, че троловете знаят за тях? При всички случаи, това ще ги забави за известно време.

— Къде е Стил? Него май не го хванаха — напомних аз.

— Не е сигурно, може по-напред да са го пипнали. Дори и да не са... ти какво предлагаш? Да дадем възможност на нашествениците да грабят на воля техномагическите експонати?

— Убеди ме — въздъгнах. — Тръгваме. Пълзешком.

— Аха! — Вампирът се плесна на пода. — И теб ли те завладя ловната страст?

— Завладя ме, завладя ме — съгласих се набързо.

Вампирът категорично отказа да остави меча и секирата, аз също вече бях свикнал с бойната си метла, та затова пълзенето не беше лесно. И тъкмо заради това, а не защото съм някакъв левак, за беля бутнах с метлата едно сандъче, което стърчеше в самия край на стелажа.

— Дръж го — скочи вампирът.

Хванах сандъчето и успях да го задържа, но с крак бутнах съседното... то пък помъкна съседното... и така от стелажа се изсипаха пет разнокалибрени дървени сандъка. Да разправям ли какъв ужасяващ грохот се разнесе?

— Да бягаме! — изрева вампирът, секунда преди да се стовари първото сандъче, и хукна към телепорта, без да изпуска меча и секирата от ръцете си. Случайно или нарочно, докато търчеше, той така размахваше тези железата, че успя да разхвърля всички тролове, които по волята на случая се бяха оказали на пътя към телепорта. Аз също се изнесох с максимална скорост, подхващайки метличката си.

Нашето появяване беше съпроводено от такъв трясък, че троловете дори не можах да реагират, стъписани от внезапното нападение. А когато все пак реагираха, ние с вампира вече стояхме досами телепорта. Келнмиир влетя в телепорта, а аз, поддавайки се на порива си, замагнах с метличката по посока на троловете. Каменищата сякаш вятър ги отвя. Всъщност, защо „сякаш“? А аз, глупакът нямах доверие на универсалната си бойна метличка.

Когато излязох от телепорта, с ужас видях Келнмиир да замахва към мен с брадвата. От страх стиснах очи... той да не би да е решил...

— Какво се вкопа?! Веднага слез от телепорта! — гневно кресна вампирът.

Бързо слязох от платформата и Келнмиир стовари брадвата върху кръглия диск.

— Защо се забави? — попита вампирът, като нанасяше удар след удар по диска.

— Трябваше да свърша нещо — отвърнах аз. — Хей, стига толкова! От този телепорт едва ли вече някой ще може да се възползва.

— А, да... — смути се вампирът. — Увлякох се...

— Сега какво? — попитах аз, като се опитвах да овладеем нервната си треска.

— Имам една идея — мечтателно произнесе Келнмиир. — Нещо много интересно и много опасно.

Едва не припаднах.

— Не може ли да се ограничим само с интересното? — попитах.

— Не! — отсече вампирът. — Без да е опасно, нищо не е интересно.

Приседнах на крайчеца на дивана и усетих как краката ми треперят.

— И какво предлагаш?

— Не се разполагай тук — завъртя глава вампирът. — Троловете влачеха сандъци в телепорта, което ще рече, че всеки момент ще нахлуят тук за още. Аз тръгвам, ти прави каквото искаш.

Скочих като ужилен и се затичах след вампира. За наш късмет, в коридора нямаше никого.

— Къде отиваме? — попитах озадачено.

Нали стационарните телепорти пропусках само тролове? Прозорци на етажа на Майсторите, кой знае защо, нямаше, а

единствения телепорт, който работеше, ние току-що бяхме потрошили. Какво ли беше намислил вампирът?

— Имаме следния избор: или да се разходим из кабинетите на Майсторите и да потърсим телепорт, или да отидем при стационарните и да издебнем някой трол...

— А какъв е смисълът? — не разбрах аз.

— Ами... да намерим нестационарен и да поскачаме из етажите, докато попаднем на седемдесетия.

— Нямах това предвид — прекъснах вампира. — Питам, за какво ни е да издебваме трол?

— Абе... — ухили се вампирът. — Ловна страст...

Едва се сдържах да не го пратя, с ловната му страст заедно, не знам къде!

— Нека оставим лова на тролове за по-късно — изрекох колкото се може по-спокойно.

— Така да бъде — съгласи се вампирът. — Откъде започваме?

— Логично е да има телепорти в кабинетите на Върховните майстори — пресметнах аз. — Така че нека първо видим какво пише на вратите.

— Виж — вдигна рамене Келнмиир.

Послушно запристъпвах към началото на коридора, но изведнъж зад мен се чу невероятен трясък.

— Откри ли? — попитах аз, притичвайки до избитата врата.

— Не знам — прозина се вампирът. — Ако искаш, прочети табелката, но тук със сигурност телепорт няма.

Келнмиир каза това, отиде до следващата врата и също я изби с крак.

— Ясно — въздъгнах. — Можем да добавим в списъка на унищоженото имущество и тези врати.

Ако на етажа скоро се появяха тролове, никак нямаше да им бъде трудно да ни намерят. Освен ако не са напълно глухи...

Докато вампирът трошеше вратите една след друга, аз се облегнах на стената и се опитах да подредя мислите си. Да си призная, замисълът на Келнмиир още не ми беше ясен. Той не знаеше как се настройват стационарни телепорти и затова можехме да попаднем на който и да било етаж... а можехме и изобщо да изчезнем. Ако попаднем на етаж с прозорци, бихме могли да се спуснем до

произволен етаж... но какво от това? На етажа на Главната зала няма прозорци и до там се стига само с телепорт. Това е задънена улица.

Някъде след десетата врата Келнмиир се провикна радостно:

— Намерих!

Бързо отидох при него. На вратата, която лежеше на пода, видях табелка. На нея пишеше: „Шинссимус Стивел“.

Точно това ли трябваше да се случи?! Да нахлуем като разбойници в кабинета на любимия ми учител...

— Е? — попита Келнмиир. — Кой влиза пръв?

— Ти, разбира се.

— Защо аз — учуди се вампирът.

— Как защо? „Напред към неизвестното! Ловната страст“... — усмихнах се аз, доволен, че можех да взема вампира на подбив.

— Да, може да се каже, че това е аргумент — въздъхна вампирът. — Тогава, да се уговорим така: ако до една минута не се върна, значи съм размазан някъде по етажите и в този телепорт не бива да влизаш или са ме заловили троловете... макар че не, те всъщност няма как да ме заловят.

— Звучи логично — съгласих се аз. — А ако се откажем от телепорта? Не може ли да се опитаме да стигнем до Главната зала по друг начин?

— Аха, да изгризем стената... Забрави — отвърна вампирът. — Освен това, вероятността за неудачен пренос е всичко на всичко два процента. Хайде, аз тръгвам...

Келнмиир подпря до стената меча и секирата, влезе в телепорта и изчезна.

Мина известно време, доста повече от минута и аз вече бях започнал да се замислям какво трябва да правя сам оттук нататък, когато телепортът блесна и в кабинета се появи Келнмиир.

— Къде беше толкова време?! Мина повече от една минута! — нахвърлих се аз върху вампира.

Келнмиир се отдръпна назад.

— Докато се огледам... Докато това-онова... Да побързаме, защо да губим време! — той грабна любимите си железни и се шмугна в телепорта.

Тези вампири са напълно откачени...

Влязох в телепорта след Келнмиир.

Излязох на осемдесетия етаж — поне така пишеше на табелката. Значи, за да се доберем до Главната зала, трябва да слезем шейсет етажа надолу. Никакви пердета нямаше да ни помогнат, а и да можеха, трябваше да ги връзваме часове наред.

— Може да не проверяваш останалите телепорти — не работят — изпревари намеренията ми Келнмиир.

— Какво ще правим сега? — попитах аз. — Как ще се спуснем шейсет етажа надолу, а дори и да се спуснем, на двайсетия етаж няма прозорци.

— Всичко е наред — успокои ме вампирът. — Имам нещо наум. Важно е да има прозорци на този етаж.

— Има — уверих вампира. — Тук се намира столовата ни.

— Така ли? Случайно да си гладен? — поинтересува се Келнмиир.

— Моля ти се, залък не мога да преглътна! — признах си.

— Аз обаче не бих се отказал да хапна — мечтателно примляска вампирът.

Предпазливо се поотдръгнах от него.

— Не съм вкусен — отбелязах, за всеки случай.

— Вярвам ти — съгласи се Келнмиир. — Е, да отидем ли до най-близките прозорци?

Бързо се приближихме до прозорците в дъното на коридора, но само смътно си представях какво ще правим по-нататък.

— Сега какво?

— Сега ще трябва да седнеш на раменете ми.

— На раменете ти? — поразих се аз. — Значи ще летим?

— Да летим ли? — повтори вампирът. — Ти да не мръдна? Имам сили само да дишам и то едва-едва, само ми е до атракциони. Няма да летим, а ще пълзим... И ако обичаш, седни не на раменете ми, а на гърба ми.

— Ще пълзим ли?

Интересно ми е накъде е решил да пълзи... Келнмиир счупи с юмрук стъклото и разчисти с ръкав парчетата от перваза.

— Качвай се, ще видиш.

Вече почти бях решил да започна да капризничая и да се откажа, когато изведнъж реших — защо не?! Едва ли вампирът беше решил да се самоубива.

Трябваше да се кача на гърба му. Имах усещането, че се качвам не върху живо същество, а върху статуя. Добре, че се наложи да оставим тежката секира, но меча и метлата ми все пак завързахме за моя гръб.

— Готов ли си? — осведоми се вампирът.

— Не съвсем, но нали нямаме друг изход?

— Точно така — потвърди вампирът и с лекота скочи на перваза.
— Дръж се здраво!

От неговите по-нататъшни действия изпаднах в шок. Той скочи от прозореца с гърба надолу (на гърба му бях аз!!!) и като прелетя няколко метра, се хвана за перваза на прозореца на долния етаж.

— По-добре да бяхме навързали пердетата — прошепнах обезумяло.

— Моля ти се — възрази вампирът. — Този номер не го правя за пръв път и досега никой не се е оплакал.

— Когато стигнем до двайсетия етаж, аз също няма да се оплача, защото няма да мога въобще да говоря — изплаках.

— Ще видим — отвърна Келнмиир, пусна ръце и полетя към следващия етаж.

Ще си призная, че усещането от свободното падане, едновременно ме плашеше и ме очароваше.

— Искаш ли да те разсея? — попита Келнмиир и отново се пусна.

— Ка-ак? — попитах аз и душата ми отново слезе в петите.

— Като ти разкажа една интересна история от моя живот.

— Защо не — въздъхнах. — Може да се окаже поучително. Разказ от живота на чо... на вампир, който е живял трийсет века по-дълго от мен. Ако се увлечеш с разказа, дали няма да стане беля?

— Ами! — Вампирът се усмихна и отново се пусна. — Изобщо не се напругам. Физическата сила е нещо, което ни е дадено като дар свише и когато използваме този дар, ние дори си почиваме. Отделна работа е, когато използваме приемите на Изкуството — ускорение, левитация... Тогава губим сила.

Не отговорих, защото ми се стори, че падането този път продължи твърде дълго.

Келнмиир отново се хвана за един перваз.

Ясно! Този път сме слезли два етажа надолу — изглежда на предния етаж не е имало прозорци.

— И така, ще започна разказа си отдалече, по-точно, от по-отдавна. Тази история започна преди десет века, когато беше завършил периода на повсеместните гонения на Магьосниците и аз тъкмо бях започнал да управлявам Царство Миир. На трона седнах абсолютно неочаквано, тъй като всички, в това число и моя милост, смятахме, че следващият цар ще бъде моят чичо. Той се отказа внезапно и трябваше да заема мястото му. Да си призная честно, царуването ми омръзна само след една година. За година време започнах две войни, разкрих осем заговора, избягнах няколко десетки покушения... изобщо, може да се каже, че животът ми беше хубав, но монотонен. Още няколко години и може би щях да се откажа от тази глупава длъжност, ако не беше... Алисия.

— Алисия ли? — повторих аз.

— Да — въздъхна вампирът. — Алисия. Тя беше божествена. За пръв път я срещнах на един официален прием. Тя участваше в заговор срещу мен, но по време на вечерята така се заприказвахме, че и тя, и аз забравихме за заговора (разбира се, аз знаех за заговора повече, отколкото тя). От момента на нашето запознанство до последния ден с нея бяхме неразделни, с изключение на няколко мои визити в Далечните планини.

— До последния ден?

— Да, до последния ден на живота ѝ. В деня на нашата сватба нея я убиха.

— Много съжалявам! — честно казах аз.

Вампирът помълча известно време.

— Дълго време смятах, че я е убил Велхеор — продължи Келнмиир.

— Велхеор ли? — попитах.

„Дълго време смятах“... значи, все пак Велхеор не е виновен? Макар че ако се съди по кошмарната му репутация, кой знае?...

— Да... сега разбирам, че от моя страна, това не е било много умно. Той искрено и дълбоко обичаше сестра си, но тогава така го бяха накиснали, че аз, едва сега, преди няколко месеца разбрах, че не съм бил прав.

Сестра си? Значи Келнмиир за една бройка да се ожени за сестрата на „кървавия“ Велхеор. Интересно! Особено, ако се вземе предвид това, че при вампирите междуклановите отношения никога не са били поощрявани.

— Оказа се, че моят чичо Канмиир я е убил — въздъхна вампирът.

— Почакай, това име ми е познато — опитах се да си спомня. — Не се ли казваше така съветникът на нашия Император?

— Точно така — потвърди вампирът. — Това е той.

— Ясно тогава защо с Велхеор сте извършили онова покушение. Целта не е бил Императорът, а неговият съветник. Жалко, че покушението не излезе успешно.

— Не сме извършвали покушение — възрази Келнмиир. — За огромно мое съжаление. Стана обратното — той извърши покушение над нас. Също така, може да се каже, неуспешно.

— Подлец!

— Подлец! — съгласи се Келнмиир. — Но сега не става дума за него. Съвсем скоро научих, че ние с Алисия имаме син.

— Син ли? — изумих се аз и само дето не паднах от гърба на вампира. — И ти разбираш след... колко време всъщност е минало от тогава?

— Седем века.

Много хубаво! Да разбереш, че имаш дете със седем века закъснение...

— Как е станало така, че не си разбрал, че имаш дете?

— Ами... — Стори ми се, че той се смути. — Моите пътувания до Далечните планини не бяха уж толкова продължителни, но отнемаха от десет до дванадесет месеца. Явно по това време Алисия е родила детето... Както научих по-късно, по време на моето отсъствие тя е живяла в Древната гора...

— При друидите?! — поразих се аз.

— Да, Алисия беше единственият вампир, който беше винаги добре дошъл в Древната гора. Тя искрено се интересуваше от друидите и от тяхната култура. Обичаше да общува с тях...

— Поразително! — ахнах аз.

— Да — съгласи се Келнмиир. — Тя винаги ме е удивлявала. Дори и след смъртта си.

Никога не бях чувал толкова тъга да звучи в гласа на човек... още по-малко, на вампир.

— Оставила е сина ни в Древната гора, за да го възпитават, без да ми каже и думичка за това. Може би е искала да го направи след сватбата ни, обаче не успя...

— Стой! — вече започнах да схващам накъде бие. — Тази история свързана ли е с Алиса? Ти каза, че тя е твоя правнучка.

— Да — съгласи се Келнмиир. — Тя ми е правнучка, а баща й...

— Е твой внук! — възкликнах аз. — Излиза, че дневният клан е съюз между друидите и вампирите и това обяснява защо Алиса толкова обича зеленчуци и не пие кръв!

— Не точно — поправи ме вампирът. — Алиса може да пие кръв, но може и да не пие. Тя е наполовина вампир, наполовина друид.

Келнмиир престана да се спуска от перваз на перваз.

— Гледай да не паднеш от учудване.

— Нямам такова намерение — избучах аз. — Точно, когато съм разбрал тайната на дневния клан?... И дума да не става!

— Запомни, че на никого не бива да разказваш тази история, защото тогава тайната ще престане да бъде тайна... а аз не искам това.

— Алиса знае, нали? — усмихнах се аз.

Тишина...

— Какво?! Не си разказал на Алиса?!

— Кое по-точно?! — с неочаквано ожесточение в гласа попита Келнмиир. — Това, че нейният праядо не е успял да опази любимата си, а чичо й е най-кървавият вампир на последните три хилядолетия?!

Да... излизаше, че Алиса си има прекрасни роднини... Това е по вампирска линия, а има и линия на друидите...

— Не — отвърнах. — Ще й разкажеш това, което разказа на мен. Това, че ти и нейната прабаба сте се обичали безкрайно много, че сте били щастливи заедно...

Келнмиир отново се спусна надолу и този път наистина се уплаших да не би от много вълнение да пребие и двама ни.

Но след пет етажа той пак се хвана за един перваз.

— Някой ден непременно ще й разкажа — обеща вампирът. — Засега обаче нашите отношения са чисто делови и да не си посмял да й кажеш нещо!

— Делови ли?

— Да — Келнмиир отново пушна перваза. — Аз ѝ помогнах да влезе в Академията, а тя ми помогна да се скрия...

Започнах малко по малко да разбирам. Например защо Алиса ме изгони от стаята си, когато поисках да вляза в банята.

— Искаш да кажеш, че живееш в нейната стая?

— Точно така — потвърди вампирът.

— А как попадна в Академията? Това не е толкова лесно...

— Да, това е сложно, много сложно — Келнмиир замълча, докато летяхме. — Но аз съм добър измамник.

— Как, все пак, попадна в Академията? — настоях аз.

— Ти си ме виждал — разсмя се той. — Не помниш ли?

Замислих се и се опитах да си спомня онзи ден.

— Не, защото със сигурност щях да те запомня — отвърнах найсетне.

— Ще ти подсказа — през онзи ден изглеждах по-различно.

— Не се досещам — отговорих раздразнително. — Разказвай!

— Притичах покрай теб, не помниш ли?

Този път не се замислих.

— Освен Алиса, до мен... — И изведнъж се досетих. — Само не ми казвай, че си бил ти!...

— Няма — засмя се Келнмиир. — Ти сам се досети.

— Как го направи?! — бях поразен.

— Лека промяна във външността. Дреболия — отговори вампирът.

Сега си спомних. Тогава, на първата лекция, Алиса първоначално се учуди, когато ѝ казах, че е закъсняла. Тя със сигурност беше влязла заедно с първите и е възможно дори да не е знаела как Келнмиир е попаднал в Академията. Сега ми стана ясно защо никога не ме канеше в стаята си и защо не ми даваше да я изпращам.

Останалата част от пътя прекарахме в мълчание. Всеки мислеше за своите си неща.

След поредния скок надолу Келнмиир произнесе неочаквано:

— Край, пристигнахме!

Той изби стъклото и скочи в коридора. Слязох много бавно от гърба му и се опитах да раздвижа краката и ръцете си. Всичко ме болеше неопишимо.

Келнмиир веднага се зае да обиколи целия етаж, все едно, че не беше скачал от етаж на етаж с мен на гърба си.

— Тук няма жива душа — обяви той, като се върна от обхода.

— На двацет и първия ли сме? — реших да уточня.

— Точно така — радостно отговори вампирът.

— А как ще попаднем в Главната зала?

— О! Това е най-голямата тайна!

Призовах на помощ всичкото си търпение.

— Стига, Келнмиир! Казвай!

— Спомняш ли си, че в Музея прибрах от пода един малък предмет?

— Спомням си нещо — припомних си аз. — Той ли ще ни помогне да стигнем до Залата?

— И още как!

Преброих наум до десет и чак тогава попитах:

— А как действа?

Вампирът изглежда се смили над мен.

— Много просто — започна да обяснява той. — Ето това — Келнмиир извади от джоба си една поничка с диаметър десет сантиметра — е телепорт за еднократна употреба с насочено действие. Предугаждайки твоя следващ въпрос, веднага казвам: насоченото действие представлява придвижване по права линия. В конкретния случай ние ще го настроим да действа на пет метра, в посока надолу.

— Добре ли чух? — попитах аз. — Телепорт за еднократна употреба? Ще рече, че няма да можем да се върнем назад?

— Няма да можем — отвърна Келнмиир и взе меча от мен. — Не знаем какво става в Главната зала. Може още да е под обсада, а може и да са я завзели... Трябва да решаваме проблемите по реда, по който възникват. Сега се налага да стигнем дотам и първо това ще сторим.

— Какво ще правим, когато стигнем до нея?

— Ще решим на място — категорично отвърна вампирът. — Ако толкова те е страх, дръж в готовност бойната си метла, току-виж потрябвала.

Аз и бездруго бях решил да държа в готовност метлата си. Само че се чудех как може да се постъпва толкова безразсъдно. Според мен всичко трябва да се обмисли, да се прецени...

— Ела при мен, моля те — помоли Келнмиир.

Изпълних желанието му.

— Пригответи ли метлата?

— Да, разбира се — нацупих се аз. — Келнмиир, нека измислим план, който...

В следващия миг, пред очите ми притъмня и двамата с Келнмиир започнахме да пропадаме надолу. Падането продължи кратко, дори не успях да се уплаша, затова пък силно се ударих. И то не защото паднах на пода. Бяхме се стоварили върху нечии глави.

Гледай го, подлеца! Дори не ме предупреди, че ще се телепортираме!

— Какво е това?!... — под нас се чуха възмутени възгласи.

— Какво става? — в хор повтаряха всички.

— Не ни ли очаквахте? — мигом скочи на краката си Келнмиир.

Чудех се как мечът не уби никого, когато се стоварихме от небето. И бях започнал да се дразня от бодряшкото настроение на вампира. Аз не можех да си позволя такъв разкош и дълго се изправях на крака.

— Зак?! — изненада се един от тези, върху които бях паднал.

— Ейнджъл?! — познах аз кльощавия младеж. Колко жалко, че не го бях размазал!

— Как попадна тук? — поинтересува се Ланс, който, както винаги, се мотаеше около Ейнджъл.

— Телепортирах се — отговорих и вдигнах от пода метлата си.

— Нали телепортите не работят? — намръщи се Ейнджъл.

— За някои не работят — намеси се Келнмиир. — Извинете ни, дечица, но ние трябва да си поговорим със сериозните чичковци.

С тези думи той ме хвана за ръката и ме помъкна нанякъде през тълпата.

Нашето неочаквано появяване не остана незабелязано и някои хора ни гледаха подозрително, други се кокореха изненадано, трети ни сочеха с пръст, четвърти се опитваха да ни заговорят, а имаше дори и такива, които се мъчеха да ни спрат! Но вампирът разхвърляше всички по пътя си, докато целенасочено се промъкваше към Майсторите, които се бяха събрали около трибуната. Няма съмнение, че те, подобре от всички, бяха видели нашето появяване, защото от трибуната се виждаше цялата зала, но кой знае защо, не бързаха да се втурнат насреща ни.

Докато се промъквахме към трибуната, успях да се огледам и да забележа, че няма никаква обсада. Хората се мотаеха из залата, някои седяха на пода и всички скучаеха. Дори видях няколко друида, които медитираха.

— Нещо не разбирам — пошепнах аз на вампира. — Къде е обсадата?

— Какво говориш? — учуди се вампирът. — Тази зала няма прозорци и единственият начин да се влезе тук е през телепортите. Достатъчно е да ги изключиш и край... тези хора остават тук, завинаги в плен. Питам, кой идиот е проектирал тази кула?! Толкова ли не е могъл да построи нормални стълбища, а не да се изхвърля по този глупав начин!

— Да не повярваш наистина — съгласих се аз. — Уж са много умни, а сами са се вкарали в капана...

Когато стигнахме до трибуните, към нас се приближиха няколко Майстори, моят чичо, Шинс и някакъв плешив дебеланко. Те всичките имаха уморен вид и под очите им се бяха очертали сини кръгове. А от началото на диверсията бяха изминали само няколко часа!

— Ти как попадна тук? — Ромиус попита първо Келнмиир.

— Минавах наблизко — небрежно отвърна вампирът. — Гледам — имате си неприятности... Чак ми стана обидно. Неприятности, пък без мое участие...

— И ти реши да се включиш — заключи Ромиус. — Гледай ти... А ти, Зак, откъде се взе? И то в такава странна компания...

— О, това е дълга история! — въздъхнах аз.

— Която ще се наложи подробно да ни разкажеш — неочаквано рязко произнесе чичо ми.

ДЕЙСТВИЕ 5

— Значи са се добрали до Музея на историята — бавно проговори Ромиус, когато приключих разказа си.

— Ако изнесат дори и една вещ, ще си имаме сериозни проблеми — отбеляза един дебел Майстор.

— Човек може да си помисли, че сега проблемите ви са малки — иронично подметна Келнмиир.

— Така е. А като стана дума за проблемите... — Шинс ме изгледа някак странно. — Ромиус, вземи приятеля си вампир и да се усамотим за няколко минути.

Ромиус кимна, хвана Келнмиир под ръка и двамата тръгнаха след Шинс.

— Къде тръгнаха? — попитах аз дебелия Майстор. Той вдигна рамене.

Чакахме десет минути. През това време дебелият Майстор, който се казваше Ревел, ми разказа какво е ставало в Главната зала по време на моето отсъствие. Всъщност, нищо особено не се беше случило. Кулата се разклатила (най-вероятно от взрива в хранилището) и всички телепорти блокирали. В първия момент Майсторите се опитали да ги оправят, но оттам изведнъж се изсипали стотици тролове. Майсторите с лекота се справили, но после енергията свършила, а друга нямало от къде да се вземе... и следващата вълна тролове безпроблемно натръшкали Майсторите по пода, след което спокойно продължили пътя си. Така Майсторите, които вече нямали енергия, се оказали зазидани на двайсетия етаж и не представлявали вече никаква преграда за троловете.

За Енергийното хранилище, не знам защо, Ревел не пожела нищо да ми каже, но аз почти се досещах за смисъла на неговото съществуване. Енергията, подобно на въздуха, се подаваше от Хранилището в заобиколената от енергийно поле Академия. Енергийното поле представляваше границата между времето извън Академията и времето в нея и през тази граница не протичаше енергия. Просто е. Когато Хранилището гръмна, при взрива се е

освободила енергията, която е разклатила Академията. Мисля че горедолу това се е случило. Когато се върна, Ромиус се държеше малко странно.

— Хайде, Зак, може да отидеш да си починеш — тихо произнесе той и пак се отдалечи, този път с Майстор Ревел.

Шинс постоя още известно време, пронизвайки ме с поглед, но и той пое нанякъде.

— Какво им става на тези? — заинтригувано попитах Келнмиир.

— По-добре не питай — махна с ръка вампирът. — Само ще си развалиш настроението.

— Да не би сега да ми е много весело? — усмигнах се мрачно аз.

— Повярвай ми, ще става все по-лошо. Ромиус ме помоли, нищо да не ти разказвам.

— Само не ме убеждавай, че вампирите се отнасят абсолютно сериозно към обещанията си.

Келнмиир се замисли.

— За нас обещанията действително са много важни. — Неочаквано той се усмигна. — Само че аз нищо не съм обещавал, само казах, че ме е помолил.

— Стига ме изтезва! — примолих се аз. — Разказвай!

Келнмиир се огледа.

— Те смятат, че ти си предател.

— Аз — предател?! — Добре, че бях седнал, защото нямаше да се удържа на краката си. — Откъде накъде?! Да не са откачили?!

— По-тихо — изсъска ми вампирът. — Помниш ли, че ти бях казал, че по теб има явни следи от хипноза?

Това не е новина. Знам го.

— Само че това не е такава хипноза — възмутих се аз. — Знам защо ме хипнотизираха, дори знам кой го направи.

— Така ли! Я кажи... — живо се заинтересува вампирът.

— Леля ми ме хипнотизира. Направи го, за да закъснея за приема в Академията.

— Имаш много интересна леля. Кажи как действа тази хипноза?

— За мен слънцето изгрява малко по-късно — смутих се неочаквано.

Знам, че звучи глупаво, но е така. Вампирът се разсмя.

— Леля ти има страхотно въображение — каза той, след като спря да се смее. — Или ти си с развистена фантазия... Не знам, във всеки случай... Искаш ли да пробваме да изследваме тази хипноза? Едва ли бих могъл да я разгада напълно, но все нещо по-конкретно може и да разберем.

— На драго сърце! — въодушевих се аз.

Дано чичо ми се засрами, когато разбере резултата от това изследване!

— Само че сега имаме по-важна работа — неочаквано си спомних аз. — Нали трябва да измислим как да се измъкнем оттук?

— Струва ми се, че все някой ще се досети как да се погрижи за това — отвърна Келнмиир. — Майсторите седят тук от часове и умуват и може би вече нещо са измислили.

— Добре тогава — съгласих се аз. — Давай!

Наистина, трябва ли да си напъвам мозъка вместо тях? А на всичкото отгоре да ме смятат за предател!... Интересно, как, според тях, сам бих могъл да изведа от строя телепортите и да гръмна Хранилището? Това дори е комплимент за мен!

— Първо обаче трябва да отидем на малко по-спокойно и тихо място — разпореди Келнмиир.

Седнахме на едно място по-далече от трибуната, като изгонихме оттам групичка ученици, облечени в жълти ливреи.

— Така... Сега лягай, отпусни се и слушай моя глас — говореше вампирът. — Ще започна да броя от десет назад. Когато стигна до едно, ти ще заспиш.

— Ами, ако не заспя?

— Ще заспиш, като нищо ще заспиш! Десет, девет, осем...

Интересно, от колко време чичо ми ме мисли за предател?

— ... седем, шест, пет...

Ако съдя по враждебните погледи, които ми хвърляше, Шинс също ме подозираше.

— ... четири, три, две...

Може би затова...

— ... едно.

* * *

Сънувах поредния много странен сън. Тълпа народ — момичета и момчета — седяха върху вкопани в земята дървени пънове.

— Денят мина добре — каза едно дългокосо момиче. — Някои от нас днес ходиха в Музея и видяха много интересни неща. Някои даже си взеха по нещо за спомен.

Изведнъж картината рязко се промени.

Пред мен се откри гледка от птичи поглед към една крепост, която се намираше в средата на морето. Погледът ми бавно се приближаваше и съвсем скоро видях хората, които стояха върху стените ѝ. Погледът ми продължи да се приближава и вече ги виждах съвсем отблизо. Брадат мъж, красиво момиче... и още шест човека, които не виждах добре, защото бяха леко размазани.

— И така — говореше брадатият, — за това изпитание ще ни трябва силен мъж.

Напред излезе един млад човек, когото аз лично не бих нарекъл „силен“.

— За да преминете през изпитанието, ще трябва да се поупражните с меч. Някога държал ли сте в ръка истински двуръчен меч?

И пак картинката се промени. Зад някаква маса седеше едно красиво момиче и въртеше в ръцете си златен пръстен.

— Номер осемдесет и осем — златен пръстен...

* * *

— Десет... — неочаквано чух гласа на Келнмиир. Трябваше ми известно време, за да разбера, че не спя. Усецах се, сякаш бях спал поне едно денонощие, мозъкът ми се беше избистрил, тялото си чувствах отпочинало, беше чудесно! Интересно, колко ли време бях спал?

— Само ако знаеш какво ми се присъни! — надигнах се бавно от пейката и се протегнах.

— Ако знаеше какво съм научил — усмихна се вампирът, — щеше веднага да забравиш всичките си сънища.

— Не си прав — казах. — Много често сънищата ми се оказват пророчески...

— Остави сега сънищата си на мира — възрази Келнмиир. — Чуй какво успях да разбера — закъснението на слънцето в твоите очи въобще не е целта на хипнозата, това е страничен ефект...

— А коя е целта? — обърках се аз.

— За да разбера това, ще ми трябва повече време, половин час не стига — поклати глава вампирът. — Така че това ще го отложим за по-нататък. Разбира се, ако това „по-нататък“ се случи.

— Защо е този песимизъм? Стоп! — изведнъж се досетих. — Значи, наистина съм шпионин?!

— Ти наистина *може* да си шпионин. Но все пак, не съм напълно сигурен, тъй като хипнозата е стара... може би са минали десетина години. Не ми се вярва приятелите от Шатер да са толкова прозорливи, та да успеят да предскажат преди цели десет години твоето постъпване в Академията.

— Ясно-о... — проточих. — Не вярвам Ромиус да вземе тази версия на юнашко доверие. А за Шинс да не говорим...

— Трябва да се страхуваш не от Ромиус или Шинс, а от Ревел — поправи ме Келнмиир.

— От Ревел ли? — учудих се аз. — Та той е един мил и добродушен шишко!

— Точно тези добродушни шишковци понякога са най-опасните. Да не говорим за милите шишковци от службите за сигурност...

— Откъде знаеш?

— Можеш да ми вярваш, разбирам от тези неща — въздъхна Келнмиир.

— Вярвам ти — казах. — Сега какво следва? Майсторите измислиха ли как да се измъкнем оттук?

Келнмиир посочи с пръст към другия край на трибуната. Там бяха седнали Върховните майстори и... просто си седяха. По лицата им нямаше и следа от мисъл. Те седяха и скучаеха, също като останалите ученици, с които беше пълна Залата.

— Струват ми се малко омърлушени — забелязах аз.

— Така е — отвърна Келнмиир. — Вече си мисля, че ще си стоим тук, докато нападателите не решат какво да правят с нас.

— Знаеш ли — пошепнах на Келнмиир, — тези Върховни майстори без енергия въобще не са Върховни. Така са просто... групичка старци...

— И ти ли го забеляза? — разсмя се Келнмиир. — Растеш, приятелю, растеш...

— Добре, нека приемем, че Майсторите не могат да измислят нищо. Ти обаче сто процента можеш да направиш нещо, ако ти дадат да пийнеш малко кръв...

— Донор ли искаш да станеш? — оголи зъби в усмивка Келнмиир. — Хайде, шегувам се! В моя арсенал просто няма такива трикове, които биха могли да ни помогнат. Дори да изпия всичката кръв на света, не мога да пробия тези дебели стени, а телепортацията не ми е специалност.

Келнмиир вдигна меча от пода.

— Е, ще отидем ли да поговорим с твоя чичо?

Ама разбира се! Мечът!

— Келнмиир, ти би ли могъл да заредиш техномагическо устройство?

— Нека помислим логично — предложи вампирът. — Ако можех да зареждам техномагически предмети, отдавна да съм заредил ето това. — Той извади от пазвата си диска на телепорта. — И да съм се омел оттук.

Дори бях забравил за този телепорт! Интересно, колко ли енергия харчи?

— Да! — Бързо скочих от пейката. — Трябва спешно да говоря с Ромиус!

— Какво ти говорих досега?

Не се наложи дълго да търсим чичо ми. Той сам ни намери.

— Накъде сте се запътили — подвикна Ромиус, още когато направихме първите крачки.

Следил ли ни е?

— Тъкмо идвахме при теб — зарадва се вампирът. — Зак иска да разговаряте.

— За какво? — заинтересува се Ромиус.

— Нима наистина ме мислиш за предател?! — неочаквано се изтръгна от мен. Честна дума, нямах намерение да говоря за това, само изскочи!

— Защо „предател“? — изобщо не се смути Ромиус. — Ти самият може и да не знаеш, че си станал шпионин. По теб има следи от хипноза...

— С десетгодишна давност — прекъсна го Келнмиир. — Ти сериозно ли смяташ, че шатерските специалисти са го програмирали преди цели десет години?

— Какви десет години? — удиви се Ромиус. — На мен ми казаха, че когато са го приемали в Академията, следите по него са били все още пресни!

Стоях и слушах как ме обсъждат, все едно, че ме няма.

— Може и да са по-стари от десет години. Дори петнайсетгодишни. При повърхностния оглед не можах да установя това с по-голяма точност. А пресните следи са само от срива на хипнопрограмата. Нещо я е сринало този ден и страничните ефекти са излезли наяве.

Страничните ефекти? Тоест, онзи сензитивен шок, може да е бил такъв страничен ефект? Или не. Или преди десет години са ме програмирали да вляза в Академията заради диверсията! Стоп! Съвсем ме омотаха. Каква диверсия? Какви шпиони? Помня отлично всички свои действия! Не съм правил никакви опити да разузнавам... Това е лудост! Аз? Шпионин? Не-въз-мож-но!

— Да допуснем, че е така — бързо се съгласи Ромиус. Според мен, даже прекалено бързо. — Зак, ти искаше да обсъдим нещо?

— Вие нали все още не сте измислили как да се измъкнем оттук? Ромиус се смути.

— Ами... работим над проблема...

— Щеше да е смешно, ако не беше страшно... — изкоментира Келнмиир.

— Имам един такъв въпрос — продължих аз. — Доколкото разбирам, този телепорт, с който пристигнахме тук, може да се презареди. Но Келнмиир, неизвестно защо, не може да го направи.

— Естествено, че не може — съгласи се Ромиус. — Вампирите използват съвършено различен вид енергия, която дори не се измерва с нашите обичайни „вълшебства“, а всички техномагически вещи от нашето хранилище работят само с тях.

— Колко „вълшебства“ са необходими, за да бъде зареден нашият телепорт? — попитах аз и затаих дъх в очакване на отговора.

— От порядъка на сто.

Сто?! Да, нямам какво да кажа...

— Жалко — въздъгнах.

Надявах се да заредя телепорта с помощта на пръстена... Стоп! Пръстенът... Мечът от съня... Точно така! А ако използвам меча?!

Грабнах от ръцете на вампира меча каменолом.

— Ами този меч каменолом? Колко „вълшебства“ му трябва, за да се зареди?

Ромиус вдигна рамене.

— Е, това е доста проста техномагия, затова, да речем, пет-десет.

Да! Аз съм гений!

— Меч каменолом? — учуди се Келнмиир. — Това нещо се търкаляше на пода...

Беше ни провървяло. Добре, че Келнмиир взе със себе си меча, а не секирата.

— Имам един последен въпрос. — едва сдържах ликуването си. — Може ли с този меч каменолом да се пробие стената на Академията?

— Какво говориш?! — изуми се Ромиус. — Дагорът е един от най-здравите минерали на света. Той не се поддава на никакви техномагически действия.

Не ми върви... Само дето се бях размечтал...

— Тогава въпросът ми е изчерпан — горчиво въздъхнах аз.

— Мечът каменолом няма автономно хранване — отбеляза Ромиус. — Как смяташе да го заредиш, дори ако можеше да среже дагора?

— Имам тук една дреболия — признах си аз. — Взех я от Музея.

Извадих пръстена от джоба си.

— Аха, заряден пръстен — зарадва се Ромиус. — Мисля, че можем да му намерим някакво приложение. Браво, Зак!

Похвали ме. Много благодаря. На лицето му беше написано: „Ти, Зак, си голяма работа, но нека по-възрастните чичковци решават проблемите, ти иди да си починеш.“

— Иди да си починеш — усмихна се Ромиус. — А ние с Келнмиир ще помислим как можем да използваме това преимущество, което най-неочаквано ни беше предоставено.

Нали ви казах? Те ме смятат за нещо средно между обикновено дете и подъл шпионин.

Седнах на пейката и не можах да сдържа горчивата си въздишка. Сега какво да правя? Просто да седя и да чакам, когато всичките ми

приятели са пленени? Макар че се надявах да не са хванали Чез и Алиса...

Нямах късмет обаче просто да седя и да чакам. Всичко тръгна от момичето, което уж случайно седна до мен.

— Как си? — попита ме тя и мило се усмихна.

— Чудесно — отвърнах с тъжна усмивка аз. — Прекарваме си страхотно, нали?

Момичето кимна.

— Видях те, когато се появи в Залата.

— Така ли?

— Мислех, че сега в Академията не действа никаква магия.

— Наистина не действа — потвърдих.

— Ами ти как попадна тук? — поинтересува се момичето.

— Ние с Кел... — изведнъж започнах да се досещам защо момичето беше седнало до мен. — Сега не мога да говоря за това. Майсторите ми забраниха.

— Разбирам — въздъхна момичето. — На мен можеш да ми кажеш — под секрет...

Да бе, знам ги аз женските „секрети“... След половин час вече цялата Зала ще знае това, което уж е тайна.

— Не мога! — вече по-твърдо казах аз и и обърнах демонстративно гръб.

Тогаваш стана една... До мен насядаха буквално всички: ученици, старши ученици и дори някои Майстори. Дойдоха и вече познатите ми, Ник, Анна и Серж, целият наш Огнен факултет, даже Ланс и Ейнджъл имаха нахалството да дойдат и да се опитват да разговарят мило с мен.

В крайна сметка, уморих се да стоя с виновна физиономия и да повтарям, че не мога нищо да разкажа. Дори се налагаше да обяснявам по няколко пъти! След половин час вече побеснях, разкрецях се на някакво момиче и даже аха да хвана метлата... За да опазя собствените си нерви и здравето на околните, ми се наложи да се скрия между Майсторите.

Старчоците поне се държаха малко по-сдържано, тъй като считаха разговорите с мен за нещо, което е под достойнството им. Погледите им говореха красноречиво за това. Интересът им също прозираше... Но първото побеждаваше второто, по силата на навика.

Сред тях можех спокойно да седя и да си мисля за свои неща. Като това къде ли е сега Алиса например...

Голяма съм гад, все пак... не можах да изоставя Невил и Наив, но без да се замисля, изоставих Чез и Алиса. От друга страна, Алиса е вампирка и добре се оправя, а и Келнмиир каза, че тя е добре. Много се надявам да е прав. Да, но Невил и Наив, Кейтен... тях ги плениха, а ние с Келнмиир ги изоставихме. Стил остана там някъде, в Музея. Него май не го хванаха...

— Какво си се размечтал?

От юмрука по гърба едва не паднах от пейката.

— Келнмиир, така не се прави! — възмутих се аз.

— Толкова тихо се промъкнах, че ти изобщо не ме чу — смееше се вампирът.

— Какво толкова обсъждахте с Майсторите? Може би този път са те накарали да обещаеш, че нищо няма да ми кажеш?

— Не, пак не позна. — Вампирът просто сияеше от удоволствие. — Виждам, че си започнал да вникваш в събитията, които те заобикалят. Този път обсъждахме възможността да бъда използван аз самия като главно оръжие срещу троловете.

— Тоест?

— Тоест, уважаемите Майстори обсъждаха възможността да направим трансфер — кръв срещу моята активна дейност в защита на Академията.

— Това можеше да се очаква — съгласих се аз. — Ти обаче нали казваше, че нямаш нужните качества, за да помогнеш да се измъкнем.

— Същото казах и на тях. Струва ми се, че не ми вярват и мислят, че крия нещо. Обаче това не е така, най-малкото заради това, че те са измислили план, който включва кръвно донорство.

— Значи, все пак имаме план — зарадвах се аз.

— Точно така, имаме! — Келнмиир акцентира върху множественото число. — Казах на Майсторите, че ще помогна, при условие че с теб действаме като екип.

Замигах учудено.

Да се радвам ли или не си струва?

— Майсторите мислят, че телепортите, които се ползват от троловете, скоро ще се изключат.

— Защо?

— Ами, телепортите са разчетени за пренос на хора. Теглото на хората не надвишава сто и петдесет килограма. А нали си представяш колко тежат троловете?

— Трудно ми е да си го представя — признах си аз.

— От порядъка на тонове. Телепортите не са изчислени за такава огромна маса. По тази причина, скоро някой ще бъде направен на парчета при преноса, след което телепортите ще престанат да работят.

— Не може ли всичките да ги направи на парчета и с това цялата история да приключи? — с надежда попитах аз.

— Аха, мечтай си — усмихна се Келнмиир. — Но посоката ти на мислене е правилна. Майсторите смятат, че когато телепортите откажат, нашествениците ще изпратят при нас делегация.

— За да вземат някой и друг Майстор да оправи телепортите — предположих аз.

Келнмиир ме изгледа така, сякаш бях някой идиот.

— Как си го представяш? Те да не са толкова глупави, че да дадат на Майсторите енергия за поправка на телепортите! Не, едва ли. Пък и откъде ще я вземат тази енергия? Максималното, на което биха тръгнали, това е да вземат някой Майстор, за да проверят с него дали телепортите все още работят.

— Да го пускат пред себе си ли? — не ми стана ясно. — Затова ще им свърши работа всеки ученик.

— Хм-м... Такъв вариант не сме обсъждали — призна си Келнмиир. — Във всички случаи, дори да има и най-малката вероятност те да дойдат тук, ние трябва да сме готови.

— Готови за какво?

— За всичко. Сега ще ни дадат по една ливрея на Майстори, ще се преоблечем и ще отидем при телепортите, където с още един Майстор ще очакваме агресорите.

— Примамка ли ще бъдем? — веднага се досетих.

— Ще се опитаме — вампирът извърна поглед встрани. — Освен ако нямаш друга идея. Казвай смело, тук сме все свои хора. Не се страхувай, че може да прозвучи глупаво!

Замислих се.

— Не знам... Ами, етажите не са напълно изолирани един от друг, сигурно има някакви системи за обмяна на въздуха... или най-обикновени процепи между блоковете на сградата, да речем...

— Това е хубава мисъл — съгласи се вампирът. — Интересно, защо Майсторите не са се досетили досега?

— Вероятно, защото никой човек не може да се възползва от такава възможност.

Вампирът щракна с пръсти.

— Точно така — човек. А аз мога, ако трябва, да мина и под процепа на врата. Върви да се преоблечеш в майсторска ливрея, а аз през това време ще потърся подходящ процеп или някой въздуховод.

— Разбрано — съгласих се.

Келнмиир изчезна в тълпата, а аз взех своята универсална бойна метла и поех по посока на телепортите, които се намираха в коридора. По пътя ме спряха два пъти Майсторите, които дежуреха пред входа на главната Зала, но щом чуеха името ми, веднага ме пропускаха.

Пред телепортите ме посрещна Шинс.

Не може да бъде! Този ли е „истинският Майстор“?! Боже, защо ме наказваш?!

— На — избуCHA той и ми пхна в ръцете една червена ливрея. — Не знам за какво си му притрябвал на вампира, но не си вири носа! Ще те следя изкъсо и ако направиш някой подозрителен номер, ще се сърдиш на себе си!

— Защо не ме обичате? — не се сдържах аз и зададох въпроса, който от толкова време ме терзаеше.

— Винаги съм ненавиждал шпионите — процеди през зъби Шинс. — И няма да позволя на никоя шатерска гад да навреди на Академията.

И този ме мисли за шпионин.

— Не съм шпионин — за кой ли път повторих аз. — Това, че съм бил хипнотизиран, изобщо не е доказателство...

— За мен е доказателство — хладно отговори Шинс. — Ето ти тази ливрея, бързо се обличай... Къде е онзи вампир?

— Сега ще дойде — отвърнах аз, подпирайки метлата до стената и послушно обличайки ливреята.

Стояхме точно срещу телепортите и затова веднага видяхме светкавицата на единия.

От телепорта излезе каменен трол.

— Трябва ми някой Майстор — изръмжа той. Двамата с Шинс се спогледахме.

— Веднага ще ви го доведем — почти в един глас отговорихме и двамата и направихме крачка назад. Ако Шинс имаше само намерение да се измъкне, аз смятах да взема метличката и да измета трола от този етаж.

— Вие ще свършите тази работа — каза тролът, след като ни огледа. — Ще взема и двама ви, единият ще е резерва...

Нито Шинс, нито аз успяхме да направим крачка. Тролът ни сграбчи и ни напъха в телепорта.

Преди да блесне светкавицата, успях само да си помисля, че теглото на трола е по-голямо от това, което телепортът можеше да понесе. Следователно, шансът да ни размаже по етажите рязко се увеличаваше...

ДЕЙСТВИЕ 6

— Вместо един си довел двама Майстори?

— Единият е резервен — вдигна рамене тролът. — Ако нещо се случи с първия.

Бяха ни довели в една зала, където се бяха разположили няколко трола със зацапани препаски. По всичко личеше, че тези бяха мозъците, които ръководеха цялата операция. Иначе, за какво им бяха нужни картите на Академията, които бяха опънали на масата?

— Хубаво — съгласи се вторият трол. — Както Дхарм поръча... Майсторът трябва да проверява телепортите преди всеки преход. Няма лошо да са двама. Тъкмо ще става по-бързо.

Двамата с Шинс се спогледахме.

— Извинете ме, но вие умеете ли да проверявате телепорти? — тихо попитах аз.

— А ти как мислиш? — Шинс ме изгледа отвисоко.

— Ясно — въздъгнах.

Един от троловете хвана Шинс за яката.

— Засега този остава тук. Трябва да го разпитаме.

Вторият трол ме вдигна безцеремонно във въздуха.

— А този ще дойде с мен.

Забавна работа... Как бих могъл да отида с него, когато краката ми висят на половин метър от пода?!

— Ти разбираш ли от телепорти? — извърна поглед към мен Шинс.

Моят трол се обърна и тръгна към вратата, като продължаваше да ме държи за яката.

— Вие как мислите? — обречено отговорих на въпроса с въпрос и напуснах помещението, все така висейки.

Каменният трол ме домъкна до телепорта и много внимателно ме постави на пода.

— Хайде, малкия, казвай, работи ли този... — тролът се замисли — този телепорт?

Той, както ми се стори, наслуки посочи един от телепортите.

— Работи — веднага отговорих аз.

— Бърз си — неодобрително избуча тролът. — Сега, мини през него. И внимавай, ако изчезнеш, главата на твоя приятел хвърква!

Логиката на тези тролове беше действително на висота. Как ще разберат дали съм изчезнал или ме е размазал телепортът, ако не работи? Макар че знам ли, това може да е съпроводено с някакви визуални ефекти... И ако главата на Шинс хвъркне, кой ще им проверява телепортите? От друга страна, те могат да си вземат други проверяващи, нали на двайсетия етаж има цяла тълпа „резервни“ Майстори.

Приблжих се послушно до телепорта.

Ще рискувам, няма как.

Една крачка към платформата и вече бях на друг етаж.

Някъде в едно ъгълче на съзнанието ми се появи една подла мисъл — да си плюя на петите, пък нека на Шинс му откъснат главата! Какво ме интересува? Тъкмо това гадно старче ще си получи заслуженото.

Тази мисъл обаче бързо изчезна и остави след себе си лош привкус.

Прекрачих обратно в телепорта.

— Браво на теб! Не се изкуши — похвали ме тролът и ме плесна по врата. С каменната си лапа.

— Това защо? — попитах обидено.

— За това, че се забави — с радост отвърна тролът. — Сега провери този.

— Не работи — веднага отвърнах.

Оставаше ми само да се надявам, че на тази каменна грамада ще й достигне мозък да не ме бутне обратно, за да се убеди.

— Ами този?

— Работи — изрекох наизуст.

— Провери го — заповяда тролът.

Не знам защо, но веднага в главата ми изникна асоциацията на кученце, което се подчинява на господаря си. Уф...

Няма как, влязох послушно в телепорта. Гледах да не мисля за опасността да бъда размазан по етажите и дори ми се удаде.

Слязох на следващия етаж и веднага се върнах обратно.

— Бързак — избуча тролът. — Сега да проверим телепортите към другия етаж.

Кимнах послушно и се запътих към следващата платформа.

Обикаляхме телепортите, докато не попаднахме на вече познатия ми Музей на историята. При това, излязохме от същия този телепорт, през който преди няколко часа избягахме с Келнмиир.

Трябваше ми време, за да се отърва от чувството, че съм обречен. Всяка моя следваща крачка можеше да се окаже последна...

Започваше да ме тресе.

— Добре, можеш да си починеш — с тези думи тролът ме завърза за един стълб, все едно бях кон и дори върза ръцете ми отзад.

Страхувах се, че следващият опит може да се окаже неуспешен. Ами, ако някой от телепортите не работи? По-добре сега да не мисля за това.

Още повече, като се има предвид, че си имам много по-интересна тема за размисъл. Каква ли? Ами, например защо сега телепортите свободно пропускат, а преди малко — не? С какво може да бъде свързан този факт? Сигурно Шинс можеше да отговори, но той засега беше на друг етаж. Жалко.

Сякаш в отговор на моите тревоги, от единия телепорт изскочи Шинс, следван от каменен трол.

— Тук ще стоиш — избуча тролът и бутна Шинс към противоположната стена.

Когато тролът се отдалечи, Шинс се огледа и бързо притича до мен. Него, за разлика от мен, не го бяха завързали. Това не е честно...

— Изключително ти е провървяло — беше първото нещо, което Шинс ми събщи. — Почти всеки пети телепорт е повреден. Дори не мога да си представя как си се оправил!

Значи, могъл съм да вляза в някой от телепортите... и никога да не изляза?! Майчице!...

— Късмета на глупака — измърморих аз. — Вас какво ви засяга? Нали съм шпионин? Може би ще е по-добре, ако загина.

— Ако си шпионин, това най-вероятно не е по твоя воля. Всеки може да бъде хипнотизиран, за което не носи вина — неочаквано каза Шинс. — Освен това, само Майстор е могъл да препрограмира телепортите. Мога да твърдя това с абсолютна убеденост, след като ги огледах. Няма как ти да си го направил.

Нещо не ми стана ясно. Шинс ту ме плюе, ту после ме оправдава.

— Щом не съм виновен, че съм шпионин — макар че това изобщо не е доказано — защо вие се настроихте така срещу мен? — отново се върнах към въпроса, който ме мъчеше.

Шинс вдигна рамене.

— Такава беше инструкцията — да изкарваме от равновесие някои ученици повече от останалите.

— Инструкция ли? — смаях се аз.

— Беше ни казано кого да торможим повече.

— Защо?!

— Още не сте учили теория на хипнозата — каза Шинс. — Смята се, че всяка хипноза може да бъде свалена, ако човекът бъде докаран до нервно пренапрежение или разстройство. Бяха ни дадени имената на най-подозрителните, за да им създадем, възможно най-тежките условия.

— И аз бях между подозрителните — заключих аз. Логично е, нали, когато влязох в Академията, върху мен е имало явни следи от хипноза. Чудно е как Майсторите не са ме разкрили веднага...

— Да — съгласи се Шинс. — Не предвидихме само едно обстоятелство — че човек свиква с всичко. Усложнената обстановка и повишената травматичност направиха така, че тези ученици станаха по-твърди и психологически по-устойчиви. Опитите ни да изкараме подозрителните от равновесие само ги накараха да се държат по-здраво на краката си.

Като се замисля — така си беше. Всеки път, когато ни вкарвах в неприятности, ние ги преодолявахме... и продължавахме да учим. Всъщност, на какво са се надявали? На това, че ще се пречупим и по цели нощи няма да спим от страх? Да бе! И без това имахме толкова малко време за сън! Не ни се занимаваше с глупости...

— Сега имате ли ми доверие? — попитах тихо.

— Сега съм принуден да ти вярвам, защото нямам избор. Само с твоя помощ мога да направя нещо...

Едва сдържах радостната си усмивка.

— И какво трябва да направим?

Най-напред се промъквахме към Музея на историята, след това — към Главната зала... но колкото и да се напъвах, не можех да

измисля какво трябва да се направи, за да... за да... може би за да освободим Майсторите...

— Трябва да свалим външното поле на Академията — поясни Шинс. — Сега е нощ, но и през нощта въздухът е зареден с енергия. Нощем тя действително е в по-малки количества, отколкото през деня. Най-общо казано, ако свалим консервационното поле, енергията от околния свят ще нахлуе в Академията и тогава Майсторите ще могат да изтласкат троловете за по-малко от пет минути.

Едновременно погледнахме към троловете, които се суетяха около дървените сандъци.

— Това би било страхотно! — признах аз. — Обаче как ще го постигнем?

Шинс се замисли. Имах чувството, че той все още не ми се доверява напълно.

— Трябва да се измъкнем по някакъв начин от сградата на Академията.

— Да предположим, че се измъкнем... После, какво?

— После ще действам аз — въздъхна Шинс и ми показа един пръстен. — Позна ли го?

Кимнах.

Разбира се, че познах моя заряден пръстен. Значи, Ромиус го е дал на Шинс, за да го използва при свалянето на консервационното поле.

— Никой друг, освен мен — нито ти, нито твоят приятел — вампирът, няма да може да разруши това поле — продължи Шинс. — Внимавай, това, което ти казвам, е много важно и ако троловете научат дори нещичко, вече ще знам кого да обвиня.

Огледах се притеснено. Току-виж някой ни подслушал, а сетне ще стоварят всичко върху мен.

— Тоест, ние с Келнмиир ще трябва да осигурим вашето излизане от Академията — уточних.

— Именно — съгласи се Шинс. — И тъй като вампирът не е тук, сега цялата отговорност ляга върху теб.

Иди ги разбери! Ту те наричат шпионин, ту ти стоварват цялата отговорност... Как му казват на това?! И как бих могъл да осигуря излизането на Шинс, когато единственото ми оръжие — моята

универсална бойна метличка остана в Главната зала?! Край! С Академията е свършено!

— Не можете ли да унищожите полето от прозореца? — вяло попитах и се досетих, че в Музея няма прозорци... Но току-виж се появила някаква възможност, докато обикаляме телепортите. Вярно, Шинс не е глупак и ако досега му се беше удадала възможност, със сигурност щеше да се възползва.

— Полето може да се унищожи само от първия етаж — потвърди опасенията ми Шинс. — Така е заложено от начало, когато е конструирано. Създадено е преди седем века и няма кого да попитаме защо е направено точно така. Което е жалко. Сигурно неговият създател е имал свои планове. Които, слава богу, не са се изпълнили!

Пак ми разкрива някаква тайна. С всеки разказ ме набутва все по-дълбоко. Дори наистина да не съм шпионин (вече не бях сигурен...) и вземем, че победим, могат да ме премахнат просто като човек, който знае твърде много. По-рано и през ум не би ми минало, че Майсторите могат да бъдат способни на такива неща, но сега съм абсолютно уверен, че ако трябва, току-виж изчезна завинаги. Особено след този ритник, който получи Академията от шатерските нашественици. Сигурен съм, че оттук нататък ще елиминират всеки, който им се стори дори малко подозрителен или опасен. Впрочем, нека оживея дотогава...

— Имате ли някакви идеи как да се измъкнем оттук?

— Ами... — Шинс (о, чудо!) се смути. — Не съм свикнал да действам... без магия. Всички проблеми и задачи вече повече от сто години решавам единствено с помощта на Занаята и затова в тази ситуация ми е малко трудно... да мисля разумно.

Да-а... Здравно сте се ояли, господа Майстори! Добре поне, че не сте се отучили да ходите по тази грешна земя и не сте заменили разходките пеша с левитация.

— Значи, аз трябва да измисля нещо — въздъхнах тежко.

През главата ми мина една самотна, но много бойна мисъл. По-добре да бях шпионин. Проблемите щяха да са много по-малко.

— Дали не бихте ми развързали ръцете? — сетих се аз. — Че леко ми поотекоха...

Леко е слабо казано...

— Не — изненада ме Шинс. — Щом троловете са решили да те завържат, защо да ги ядосваме напразно? Току-виж изведнъж се разсърдили и ни строшили нещо или кой знае какво...

Да-а... Може и да е прав. Защо да дразним излишно каменните глави? Юмруците им са като чукове. Какво, като повися още малко? Ръцете ми щели да отекаат... Чудо голямо! Нали няма да се счупят, я!...

— Да попитам — досетих се аз. — Когато се върнат нашите каменни приятели и ме повлекат отново по телепортите, аз какво да правя?

— Дори да имам най-голямо желание, не мога да те науча да виждаш кодираните потоци енергия. Това се учи в трети курс много продължително, при това, по специална методика.

— Относно... — продължих аз. — Кажете ми, моля ви се, защо, когато обикаляхме Академията след нашествието, телепортите не работеха, а сега, заедно с трола, без проблем се придвижвахме и нагоре, и надолу?

— Няма нищо по-просто — зарадва се Шинс. — Между системата на автономното хранене и телепорта има блок, който позволява на телепорта да работи само когато там е застанал трол.

— Тогава, всичко е ясно — кимнах аз. — Макар че не, излъгах, нищо не ми е ясно. Ако това е така, значи аз бих могъл да пътувам само в едната посока, но не бих могъл да се върна.

— Блокът може да работи и така, и така — вдигна рамене Шинс. — Основата му е такава, а освен основата, там има и разни други допълнения... може да е напълно достатъчно и само ако до приемащия телепорт се намира трол. Няма как да се каже нещо по-конкретно, без подробни изследвания. Любопитното е това, че този блок е на мястото на един друг, който отговаряше за блокирането на телепорта, ако не достига енергия при преноса на тяло. Затова сега телепортите са опасни — сменена им е блокировката.

Аха... Значи агресорите сами са си усложнили живота. Ясно...

— Вие не можете ли да премахнете блокировката? — поинтересувах се.

— Мога за пет минути да махна блокировката от всички телепорти, ако имам достатъчно енергия. Само че нямам.

— Разбирам — кимнах аз и се върнах към въпроса, който в момента най-много ме вълнуваше. — Значи, няма начин да разбере

дали телепортът е безопасен?

— Ако телепортът е съвсем взел-дал, можеш да го разбереш. Хвърляш в него някаква малка вещ и ако не попадне на белия светец кръг, а на червения — значи този телепорт няма енергия.

— Някаква вещ... — въздъгнах.

Изад сандъците тихо се появи трол. Такова туловище, а колко тихо стъпва! Такъв ще се промъкне, без да го усетиш...

Той дойде до нас и, без да бърза, развърза ръцете ми и завърза ръцете на Шинс.

— Бързак, ти сега идваш с мен — заяви каменоглавият и въпреки моите опасения ме повлече не към телепорта, а навътре в Хранилището.

Докато вървахме по коридора, тролът разсъждаваше на глас.

— Вие, хората ни смятате за глупави, но това изобщо не е така. Мислиш си, че не сме те познали? Нали ти се опитваше, с помощта на вампира, да се добереш до този телепорт? И какво постигна? Нищо. Ето че пак си тук само след няколко часа.

Трябва да призная, че тролът разсъждаваше много разумно. Само дето за тази, не толкова дълга реч му потрябваха няколко минути.

— Ти си бърз — констатира тролът. — А ние не обичаме бързите. Вие ни смятате за глупави, но това изобщо не е така.

Струва ми се, че това вече го беше казал. Или греша?

— Какво говорите? — опитах се да се оправдая. — Не ви смятам за глупави, само за малко по-бавни...

— Приготвили сме ти нещо — зловещо изрече тролът. Ние?

На раменете ми легнаха две каменни лапи.

— Бързак си, но ще ти се наложи да забавиш темпото. Ние ще ти помогнем.

Усетих как около врата ми се стяга нещо... нещо желязно!

— Сега няма къде да се денеш — каза тролът зад гърба ми. — Този нашыйник е свързан с управляващ пръстен, който е у мен. Ако се опиташ да избягаш или ти хрумне още някаква глупост, ще дам команда и нашыйникът ще те удуши.

Прекрасно! Ох, неслучайно ми хрумна сравнението с кучето, съвсем не е било случайно. Ако допреди малко не можех да си представя как с Шинс бихме могли да избягаме от троловете, то сега това ставаше невъзможна задача. Надявам се поне на Майстора да не

са надянали такова нещо. Като че ли само мен ме смятат за „бързак“, а Шинс дори не го завързаха.

— А сега отиваме да проверяваме телепортите — зарадва ме тролът, на чийто пръст забелязах да блести златен пръстен.

Интересното беше, че троловете не ме поведоха към този телепорт, откъдето бяхме дошли. Поведоха ме навътре, в хранилището за експонати. По пътя, спомняйки си думите на Шинс, успях да вдигна от пода няколко ръждиви дреболии, които явно бяха останали след погрома, който Келнмиир и голема бяха оформили.

Скоро излязохме на една площадка с телепорти. Цели десет на брой.

— Кои от тях не работят? — веднага се поинтересува тролът.

— Трябва да ги изследвам — отговорих аз.

— По-рано не ги изследваше — отбеляза тролът. Нещо много поумняхте, каменарки проклети!

— Точно така — ядосах се. — По-рано! Сега обаче трябва да ги изследвам!

Приблжих се до първия телепорт и хвърлих вътре едно камъче. За всеки случай направих няколко движения с ръцете, за по-голяма убедителност.

Камъчето изчезна в белия проблясък.

Значи този телепорт работи. Което не означава, че може да ме пренесе. Значи само, че не е напълно изтощен.

Когато хвърлих камъче в последния телепорт, то изчезна в червеното сияние със странно свистене.

— Този е счупен — радостно отбелязах аз.

Както и да го погледне човек, това означаваше, че шансовете ми да оживея са нараснали...

— А другите?

— Другите работят — мръднах с рамене.

— Влез в този телепорт — тролът посочи с пръст единия от телепортите. — И ме чакай като слезеш. Ако не те сваря, да знаеш, че нашийникът ти ще те удуши. Ясно ли е?

Кимнах. Кое може да не е ясно? Стиснах очи, когато се качих на платформата на телепорта и се мъчех да не мисля за това, че мога моментално да изчезна.

Отворих очи и видях, че съм на единия от етажите, където се намираха стаите на учениците.

— Още няколко такива прехода и нервите ми няма да издържат — изрекох на глас и нервно се разсмях.

— Зак?!

Обърнах се и видях Чез, който тичаше към мен.

— Чез?!

— Добре ли си?!? — изрева той и ме прегърна така, че горките ми кости сърдито изхрущяха.

Жив е! Нищо му няма! Значи и Алиса е добре, но...

— Чез! Скрый се веднага! След секунда, след мен, през този телепорт ще се появи един трол!

— Трол ли? — Чез се отдръпна и измъкна иззад гърба си някакъв, явно тежък предмет и удари с него телепорта, няколко пъти при това.

Когато го видях отблизо, разбрах, че този предмет беше железен крак от стол и телепортът трябва да беше пострадал достатъчно силно.

— Ти счупи телепорта! — изкрещях аз. — Какво направи! Аз сега... ох... Мен сега...

— Зак! — в дъното на коридора се появи Алиса. От главата ми излетяха всички странични мисли.

— Али... — и бях съборен на земята на половин дума.

— Добре ли си?! — извика вампирката.

— Как да ти кажа — прошепнах аз. — Ако не броим това, че почти ме стъпка, и ако не броим ето този нашийник, който ще ме удуши... всеки миг...

Алиса скочи на краката си и ме вдигна за яката. Стига толкова! Какво взеха всички да ме влачат за яката, ту троловете, ту Алиса... Да не съм им някаква кукла?!

— Аз пък си мислех, че това на шията ти е някакво украшение — каза Чез. — Сваляй тази гадост, щом е толкова опасна! И защо трябва да те души? Защо си с ливрея на Майстор?

— Ох, хора, това е дълга история и се страхувам, че сега няма да мога да ви я разкажа. Преди всичко, трябва да се отдалечим от телепортите и да свалим този нашийник. Скоро тук може да се появят тролове...

— Това не е проблем — кой знае защо се зарадва Алиса. — Сега ще отидем на някой друг етаж. Мисля, че там няма да те намерят.

Ако изобщо тръгнат да ме търсят. Може да предпочетат да ме удушат. То вече беше време да започнат. Но нещо не започват...

— Как ще отидем на друг етаж? — стана ми интересно.

— Няма да е с телепорт — усмихна се Чез. — Вървете след мен.

Алиса ме хвана под ръка (ау!) и ме поведе след Чез.

— Обърна ли внимание на кой етаж сме сега?

Обърнах се и погледнах табелката. Четирийсети.

— Вие как се озовахте тук? — учудих се аз.

— О, това е просто, като всичко що е гениално — отговори Чез.

— Връзвахме пердета и се спускахме по тях от етаж на етаж.

Добра идея. Помня, че нещо такова ни беше хрумвало, но за него щеше да ни трябва много време и необикновена сила. Да висиш над бездната, хванат за перде... Доста страшночко...

— Вие ми предлагате да се спусна от четирийсетия етаж на трийсет и деветия само с помощта на някакви парцали?!

— Именно — потвърди Чез. — Вече всичко сме вързали и закрепил. Само трябва да се спуснем.

„Само трябва да се спуснем?“ Разсмяха ме, драконите да ги вземат! Едва не умрях от страх, когато Келнмиир ме носеше на гърба си, а сега да вися на собствените си ръце?!

— Само погледни — обяви Чез. — Това е идеалната конструкция!

Този път наистина се уплаших. „Идеалната конструкция“ се състоеше от една дълга пейка, в средата на която беше завързано въже, направено от пердета. Когато въжето се опънеше, пейката трябваше да се опре от двете страни на прозореца. Кошмар!

— Сигурно ли е, че тази конструкция ще ни издържи? — попитах със съмнение в гласа си.

— Не вярваш ли? — учуди се Чез. — Ние с Алиса минахме десет етажа по този начин и, както виждаш, сме живи и здрави. Ако забелязваш, навън няма никакъв вятър, защото сме отделени от света, а когато няма вятър, спускането е много по-лесно. Виж, ако духаше...

— Добре — съгласих се аз. — Да вървим, докато не съм размислил окончателно.

Чез тръгна пръв. Когато стигна до трийсет и деветия етаж, дръпна въжето, давайки ни знак, че следващият може да се спуска.

— Ще се спусна с теб — реши Алиса. — Всичко се случва. Двамата с Чез вече свикнахме, но на теб ти е за пръв път.

Алиса пое първа, аз тръгнах след нея.

Прииска ми се да кажа нещо на Алиса... как съм се тревожил за нея... но когато увиснах над пропастта, желанието ми се изпари. Дъхът ми секна, ръцете ми се схванаха, а от устата ми се изтръгна проклятие.

— Нали е завладяващо? — подигравателно ме запита Алиса някъде отдолу.

— Аха — изписуках аз.

Местех ръцете си с огромно усилие и за нищо друго не ми достигаха силите. В главата ми тупкаше само една мисъл — нашийникът! Защо досега не се случваше нищо? Може би беше свързано с това, че тролът се намираше в Музея, а там нямаше прозорци? Тоест, защото залата на Музея беше изцяло екранирана. „Дагорът“ не пропускаше магически импулси и може би това пречеше на сигнала от управляващия пръстен да достигне до нашийника. Но това значи, че когато тролът стигне до етаж, на който има прозорци, нашийникът ще ме удуши?!

— Алиса, да побързаме — помолих вампирката.

Ами ако нашийникът сработи, когато още вися на тези пердета? Интересно, кое ли ще се случи най-напред — дали ще се задуша или ще падна? Не. Трябва да не мисля за глупости...

Нашийникът все пак сработи преди да стъпя на трийсет и деветия етаж. Оставаше ми да пропълзя само метър, Алиса вече беше прекрачила през прозореца и в този момент усетих, че нашийникът стегна шията ми...

Исках да извикам, но не ми достигаше въздух. Пред очите ми плувнаха разноцветни кръгове, а ръцете ми сами се отпуснаха...

Алиса ме подхвана в последния момент и ме издърпа вътре.

— ... Зак какво става?

Тя каза още нещо, но вече не я чувах. За мен целият свят се беше превърнал в огромно червено петно и последното нещо, което видях, беше лицето на Алиса, която беше оголила вампирските си зъби и се навеждаше към шията ми.

Пред очите ми се появи малко прилепче. То махаше бързо-бързо с ципестите си крилца и летеше нанякъде. Държеше в мъничките си лапки един огромен меч и метла и въпреки че те бяха много по-големи от него, летеше с голяма скорост...

— Зак! Събуди се!

Бавно отворих очи.

Страшно ме болеше главата. И шията. Болката в главата беше тъпа и мъчителна, а шията ме болеше с остра болка, сякаш някой ме беше клал с тъп нож.

— Алиса ли ме ухапа? — изтърсих първото нещо, което ми беше дошло на ум.

— Идиот! — разсмя се Чез. — Алиса прегриза с вампирските си зъби металния нашийник.

— А-а...

Ясно... но, все пак и шията ми е пострадала и затова ме боли...

— Как го направи? — изведнъж се опомних. — Със зъби?! Железния нашийник? Чакай... а тя къде е?

Чез се замисли:

— Ами... предполагам, че е в някоя от баните...

— В някоя от баните?...

— Нали трябва да се измие от кръвта, ти също, между другото, няма да е зле да се поумиеш.

Погледнах се и се ужасих — бях целият в кръв!

— Тази кръв чия е? — попитах с треперещ глас.

Чез пак се замисли.

— Трудно е да се каже... Половината е твоя, половината — на Алиса. Дори за един вампир не е лесна работа да гризе желязо...

— Много ли е пострадала?! — ужасих се аз и скочих на краката си, забравяйки за болезките си.

Светът около мен се завъртя, но успях да запазя равновесие. Най-вече, благодарение на Чез.

— Честно — нямам представа.

Бавно прекарах ръка през лицето си, за да изтрия... кръвта? Колко кръв се е проляла тук?!

— Чез, да вървим при Алиса!

— Мисля, че няма да е трудно да я намерим по следите. — Чез посочи с глава кървавите петна по коридора.

Все още ми се виеше свят, но въпреки това бързо стигнахме до тоалетната. Целият етаж беше зает от класни стаи и затова бани нямаше, но имаше тоалетни.

Точно пред входа към тоалетните имаше мивки и над една такава мивка Алиса се беше навела и се миеше много старателно.

— Алиса, как си? — веднага попитах.

— Нормално — каза тя, без да се обръща.

— Алиса, ти си звяр! — забърбори Чез. — Да прегризеш желязото със зъбите си... това не ти е ала-бала...

— Наистина — съгласих се аз. — Благодаря ти, Алиса! Ти ми спаси живота.

Настъпи неловко мълчание.

— Зак, върви и ти да се измиеш — побутна ме Чез. — Алиса вече е чисто нова, а ти... сякаш някой вампир те е дъвкал, да ме извини Алиса...

— Не бих казала, че съм „чисто нова“ — обърна се Алиса към нас и тъжно се усмихна.

Наистина... изпочупени зъби, раздрани венци и уста... направо ужас!

— Алиса! — неочаквано дрезгаво прозвуча гласът ми. Не знаех какво друго да кажа и затова се приближих и я прегърнах с всички сили.

Не знам колко време сме стояли така, но когато погледнах към вратата, Чез вече го нямаше. Сигурно беше отишъл да разузнае обстановката на етаж.

— Знаеш ли? — тихо пошепнах. — Много се тревожих за вас... за теб...

— И ние се тревожихме. Теб те хванаха пред очите на всички!

— Ха-ха... Хванали са ме... — не успях да сдържа усмивката си. — Това е най-безопасното приключение, което съм преживявал. Толкова неща ми се случиха през тези няколко часа...

— Няколко часа? Откакто се разделихме минаха цели осем часа — отбеляза вампирката.

Осем ли? Не може да бъде! Дори не съм усетил.

Погледнах внимателно Алиса... и не можах да се удържа. Много нежно, за да не ѝ причиня болка я целунах по устните.

— Браво, браво — тя неочаквано се усмихна. — Трябваше да прегризя железния ти нашийник, за да се досетиш да ме целунеш.

— Аз... — пак не намерих думи.

Спаси ме Чез, който нахлу в тоалетната.

— Ето нà! — възмути се той. — Не стига, че не си се измил, а си успял да изплескаш и Алиса! Мийте се бързо и елате да ви вода на едно място. Намерих хапване. Не знам вие как сте, но аз съм зверски гладен.

ДЕЙСТВИЕ 7

Седяхме в аудиторията вече повече от час. Докато вечеряхме, успях да разкажа на Чез и Алиса как минаха осемте часа, откакто се бяхме разделили. Да ви кажа, някои хора (и вампири) са много странни. Чез и Алиса направо умряха от завист! Разбира се, аз ги разбирах, защото да връзваш пердета и да лазиш по етажите не е най-приятното и интересно занимание. А моите приключения, погледнати от страни, изглеждат къде-къде по-интересни отколкото бяха в действителност. Към факта, че са ме считали (или ме считат все още) за шпионин и двамата се отнесоха съвсем спокойно. Чез заяви, че измежду всички, събрани в тази зала, не аз съм този, който най-много прилича на шпионин. Така той намекна тактично за подозрителните дежурства на Алиса на етажа на Майсторите...

Чез слушаше с особено удоволствие разказа за Келнмиир, а когато разбра, че се е крил в стаята на Алиса... И до този момент се чудя как двамата с Алиса не го разкъсахме на малки парченца, заради пошлите мисли, които се четяха по ехидната му физиономия.

След това им разказах за мисията си и за това, че без Шинс, ако изобщо е жив, не ни чака нищо добро... Известно време мълчахме, размишлявайки над това, което ни предстои.

Трябва да отбележа, че през деня Чез и Алиса поне се бяха хранили нормално. Аз самият, едва когато видях храна, си спомних, че не бях ял от сутрешното си дежурство в столовата. Толкова бях гладен, че...

— Ето какво ви предлагам — започна Чез. — Ще слезем до двайсет и първия етаж...

— Непременно ли трябва?... — прекъснах приятеля си. — Тъкмо се нахраних като хората и ти предлагаш отново да висим между етажите.

— Трябва! — категоричен беше Чез. — Първо на първо, можем да срещнем някого по етажите...

— Например някой трол — предположих аз.

Но Чез беше непреклонен.

— И второ, добре е да сме по-близо до етажа, където са заточени Майсторите, до първия етаж — също. Всичко може да се случи. На двайсет и първия етаж можем да устроим засада. Може да успеем да освободим Шинс.

— О, да — възхити се Алиса. — Да освободим Шинс. И как си представяш, че ще се случи?

— Ще видим — каза Чез и скочи. — Да вървим да връзваме въжета.

Послушно поехме след него, но веднага се сблъскахме с първия проблем — на този етаж нямаше пердета! Тоест, имаше някакви, но бяха толкова тънки, че се разпадаха под ръцете ни.

— Да ги връзваме по десет едно върху друго — предложи Чез.

— В никакъв случай! — в хор отвърнахме Алиса и аз.

— Страх ви е, че няма да ви удържи?! — завика Чез. — Тогава защо плюскахте като невидели?!

От тази наглост Алиса изгуби дар слово. Изобщо, сега ролята на Наив се изпълняваше от Чез. Точно той изяде почти всичката храна!

— Това, според теб, въже ли е?! — завиках аз с пълно гърло. — Това са някакви паяжини, които не стават за нищо!

Крещяхме още известно време. Не беше от лошо чувство, просто напрежението си търсеше изход и май го намери...

— Имам идея — каза Алиса, когато се поуспокоихме. — Нека някой отиде до горния етаж, там има нормални пердета, доколкото си спомням.

— Точно така — съгласи се Чез. — Аз ще отида. Вие достатъчно пострадахте и това напрежение може да ви дойде в повече. Ще събера пердетата и накуп ще ви ги спусна.

— Не е зле — подкрепи до Алиса. — Аз също бих могла да отида. Няколко счупени зъба не са повод за отчаяние. Но щом толкова искаш — давай!

Реших да си замълча. Откъдето и да го погледнех, да се катеря до горния етаж нямаше как да стане. Дори не бях уверен, дали ще мога да сляза един етаж надолу, а да лазя до горния беше абсолютно нереално!

Чез тръгна, а ние с Алиса останахме да го чакаме. Насаме.

След като поседяхме известно време в пълно мълчание, Алиса не издържа:

— Може би бих те целунала — каза тя с леко виновна усмивка, — но много ме болят устните.

— Не настоявам — запротестирах.

— Значи, не настояваш?! — направи се на възмутена Алиса.

— Не... тоест да...

Спогледахме се и се разсмяхме.

— Защо нашето общуване винаги се свежда до някакви безсмислени дрънканици? — попита Алиса.

— Може би, защото не умея да общувам с красиви момичета — отвърнах.

— Така си е — каза Алиса. — Освен това, правиш ужасно спънати комплименти.

— Нали правя все някакви? — резонно отговорих аз.

Така си седяхме на пейката в коридора и си говорихме най-различни глупости. Но в тези глупости имаше толкова прелест...

— Отдавна искам да те питам — досетих се аз. — Защо тогава, в моята стая, ти ми позволи да те надвия? Знам, че си много силна.

Алиса ме изгледа изненадано.

— Не си забравил значи... — тя се намръщи. — В онзи ден, след като постъпих в Академията, едни вампири от дневния клан се опитаха да ме хванат и отвлекат, за да попречат на намеренията ми. Те не искаха вампир от техния клан да учи в Академията. Имаше кратка схватка, по време на която Келнмиир ми помогна, след което се разделихме с него. Той отвличаше вниманието на моите роднини, а аз се скрих в твоята стая.

— Колко удачно стечение на обстоятелствата — усмихнах се иронично.

— Благодарни на Келнмиир. Той ме накара да вляза през отворения прозорец...

Гледай ти!... Той дори не спомена за това!

— И след схватката с роднините си ти си останала без никаква сила? — уточних.

— Не съвсем — възрази вампирката. — Можех да те убия без никакъв проблем, но да те обезвредя, без да те повредя — за това действително не ми бяха останали сили.

— Тогава защо не ме уби? — искрено се учудих аз. — Само не ми казвай, че е заради черните ми очи...

— Не, разбира се — Алиса погледна свенливо надолу. — Чисто и просто, Келнмиир ми забрани да убивам когото и да било. Каза ми, че с такъв товар на съвестта нямам работа в Академията.

Не забелязахме веднага вързопа, който се беше появил на прозореца.

— Зак! Алиса! Докога ще се заплесвате?! Поемете багажа!

Издърпахме купчината пердета и веднага се захванахме да ги връзваме, като изпитвахме известно чувство на вина към Чез. Той там се бяхтеше, а ние си почивахме... Така не може.

До момента, в който на прозореца се показаха обувките на Чез, вече бяхме успели да навържем доста пердета.

— Чудесно се справяте — отбеляза Чез. — Може би няма да е зле, ако навържем за три етажа наведнъж. Да действваме по-мащабно.

— Не, не... — не се съгласи Алиса. — С теб вече свикнахме да висим над бездната, но Зак тепърва ще трябва да се учи да се придвижва във вертикална плоскост.

— Да речем, че не ме дооценяваш — смутих се аз. — Ще ти припомня, че успях да преодолея сума ти етажи на гърба на Келнмиир.

— Това е по-различно! — отсече Алиса — Край, няма да го обсъждаме! Ще слезем един етаж по-надолу, после ще видим.

Бях забравил, че Алиса не е обикновено момиче. Става и за командир... нали й е в кръвта... с такива роднини...

Първото спускане беше най-трудно. Страхът от огромната височина отново парализира ръцете ми и напълни главата ми с най-идиотските мисли. Всяко следващо спускане ставаше все по-леко. В крайна сметка, за два часа стигнахме до двайсет и първия етаж.

— Край — въздъхна Чез и се претърколи през прозореца. — През следващото денонощие, никой да не ме безпокои! В почивка съм! Макар че... ако някой реши да ми донесе нещо за хапване, няма да му се разсърдя.

— Дай да проверим етажа — предложи ми Алиса. — Трябва да сме много внимателни.

— Стига глупости — опъна се Чез. — На предишните двайсет етажа нямаше жива душа. Тролове също нямаше. Сигурно са заседнали в Музея и са уплашени до смърт. — Чез захихика. — Надали ще се възползват от телепортите.

Трябва да призная, че в думите на Чез имаше известна логика. Троловете се стараеха да не използват телепортите, във всеки случай, не бяхме видели досега нито един от тях, дори отдалече. Чудно ми е, с какво ли е зает врагът ни в момента? Нали консервационното поле не пропуска никого?

Освен ако троловете не знаят за телепортите, които водят навън. Нали, все пак, по някакъв начин са успели да попаднат тук? Не знам... освен това, напоследък започна много да ме занимава последният ми сън. Вече бях забелязал, че някои сънища представляват един вид предсказания. Само дето никога не знаеш кога ще се изпълни предсказанието — дали след минута или след месец... Ако вярвам на последния си сън, трябваше скоро да се видим с Келнмиир. Той сигурно се е измъкнал някак си от Главната зала.

— Имаш право, Алиса. Да проверим етажа, а този мързеливец — магнах с ръка към Чез — нека остане да се търкаля тук.

— Е-хей! — възмути се Чез. — Не лежа току-така на това място. Прикривам пътя за отстъпление.

Алиса насмешливо захихика:

— Ти, освен да отстъпваш, друго не можеш.

За да прекратя препирнята, се наложи да хвана Алиса за ръката и да я отведа по-далече от Чез.

Етажът, както и предишните, се оказа съвършено пуст. Нямахме жива душа, вратите зееха — изглежда автономният заряд на ключалките беше свършил.

— Сега какво? — попита ме Алиса. — Ще продължим ли да се спускаме?

— До първия етаж ли? Бихме могли, разбира се, но какъв е смисълът? — почесах се по главата. — Трябва да освободим Шинс. Без него няма да направим нищо.

— Имаш ли някакви идеи в тази посока? — попита ме вампирката. — Ще натръшкаме троловете и после? Дори да успеем да измъкнем Шинс, ако и на него са му сложили такъв нашийник като твоя, какво ще правим? За нищо на света втори път... — Алиса докосна устните си и се намръщи. — Да-а... за нищо на света!

— Няма да ти го позволя! — казах твърдо. — Трябва да намерим друг изход.

— Търси друг изход — съгласи се Алиса. — Ти си мозъкът.

Вдигнах смутено рамене.

Алиса ме ласкае. Не съм никакъв мозък. По-скоро Чез беше мозъкът през първите седмици на обучението.

— Знаеш ли, мисля си — говорех на Алиса, докато вървахме по коридора, — какво ли ще се случи с Академията след тези събития, ако успеем да изгоним троловете?...

— Много се съмнявам, че нещата ще останат, както бяха. Със сигурност нещо ще се промени.

Алиса не довърши фразата, сложи пръст върху устните си, давайки ми да разбера, че и аз трябва да мълча. Изглежда беше чула нещо. Спрях и също се заслушах. Нищо. Тишина.

— Чуваш ли? — тихо попита Алиса.

Поклатих глава. Нищо не чувах. Може би моят слух е по-слаб или на вампирката ѝ се счува... от нерви.

Алиса направи жест да я последвам и тръгна към телепортите. Когато стигнахме края на коридора, погледнахме към площадката с телепортите. Там нямаше никого.

Храс!

Сега и аз чух странния звук. Идваше от съседния коридор.

Алиса, много бавно и свършено безшумно, отиде до края на коридора и погледна зад ъгъла.

Изчаквах търпеливо реакцията ѝ.

Когато вампирката се обърна, без малко да се хвърля към нея. Беше толкова бледа, че бях сигурен, че ще припадне. Обаче се размина.

Тя преглътна нервно и се приближи бавно към мен.

— Иди да видиш — каза Алиса с дрезгав глас. Надявах се, че също пристъпвам безшумно... А когато погледнах зад ъгъла...

Драконовска гадост!

По коридора пълзеше нещо изключително отвратително! С гнусно червен цвят. Можеше да се каже, че е змия. Беше тънко и дълго. Много тънко и много дълго. Като при това, този тънък и дълъг кренвирш не беше с кръгло сечение, а... някак си квадратен. Дължината му беше поразителна — някъде към десет метра! Дебелината на това същество не надвишаваше осем сантиметра.

Това чудовище не просто пълзеше. То издаваше някакви странни хрущящи звуци и се опитваше да се надигне на нещо като крака!

Добре, че таванът не беше много висок (около шест метра) и не позволяваше на чудовището да се изправи в пълния си ръст.

Върнах се при Алиса едва ли не на бегом.

— Каква е тази гадост? — попитах аз, без да повишавам глас.

— Мен ли питаш? — учуди се вампирката, която вече се беше окопитила. — Да ти приличам на специалист по тези неща?

— Не, разбира се, но...

— Но, мен ако питаш, време е да се омитаме — прекъсна ме Алиса. — Забеляза ли, че тази твар пълзи към нас? Трябва да побързаме и да се разкараме от този етаж, преди *това* да ни е настигнало.

Нямаше какво да възразя. И на мен не ми се щеше да общувам с това чудовище и да разгадавам намеренията му. Ами ако тази твар искаше да ни помогне? Не-е... не ми трябва помощта на... това...

Двамата с Алиса бързо-бързо се върнахме на позицията, която беше заел Чез.

Когато пристигнахме, Чез дъвчеше съсредоточено. Беше странно, особено, като се има предвид, че продуктите ни свършиха още преди четири етажа.

— Ти си намерил храна?! — възхитих се аз.

— Какво толкова? — вдигна рамене Чез. — Докато вие обикаляхте етажа, аз успях да мина по стайте и всичко да претършувам.

— Нека ти кажа, че не сме се разхождали ей така! — отбеляза Алиса и с ловко движение измъкна от ръката на Чез една ябълка. — Трябва да се махаме оттук. И то колкото се може по-бързо.

— Защо? — учуди се Чез. — Нали имахме намерение да останем на двайсет и първия етаж и да помислим как да освободим Шинс или как да попаднем в Главната зала?

С Алиса се спогледахме.

— Ако на секундата не си вдигнеш задника от пода, оставяме те тук! И тогава ще ти се наложи да си пообщуваш с чудовището, което срещнахме в съседния коридор.

Чез скочи от пода.

— Шегувате се, нали? — попита той, като се убеди, че никакво чудовище не ни преследва.

— Не се шегуваме — отрязва го Алиса. И ако поостанеш тук още известно време, сам ще се убедиш. Ти — както искаш, ние обаче продължаваме.

Алиса се приближи до прозореца и се хвана за въжето.

— Чао! — махна с ръка вампирката и изчезна зад прозореца.

— Вие, значи сериозно... — Чез се извърна към мен.

— Повече от сериозно — отговорих и се хванах за пердетата.

— Тогава ще мина пред теб — каза Чез и се шмугна под носа ми.

— Ами... добре — насила се съгласих аз и вдигнах от пода последната ябълка. Щом иска да върви пред мен, нека върви! През това време, аз ще изям ябълката.

Чез изчезна зад прозореца. Доядох ябълката и го последвах.

Хванах се за пердето, отблъснах се от прозореца и запълзях нагоре. Когато минах пет метра, изведнъж усетих, че нещо ме дърпа надолу. Може ливреята ми да се беше закачила за нещо.

— Зак какво правиш там? — викна Алиса и се наведе.

— Закачил съм се за нещо — отвърнах и погледнах надолу. — А-а-а!...

За дрехата ми се беше хванала тънка лапа с остри нокти. Ритнах с крак, но ливреята ми беше много здрава и не искаше да се скъса, а лапата ме държеше здраво.

— Алиса, то ме е хванало! — закрепях.

— Опитай да се изскубнеш! — извика Алиса и прекрачи през парапета на прозореца. — Слизам при теб!

Започнах да ритам с всички сили и без да искам отпуснах леко ръцете си... Тогава чудовището ме свлече надолу...

— Зак!

Алиса вече беше преполовила разстоянието и успя да види падането ми във всичките му подробности.

Опитах се да хвана пердето, но нищо не се получи. Щях да се сгромолясам в бездната, ако не беше чудовището. То продължаваше здраво да ме държи за ливреята.

Увиснах с главата надолу и, въпреки гравитацията, сърцето ми отиде в петите.

Под мен зееше бездната...

— Зак! — викаше Алиса.

— Зак — прошепна нещото, което ме държеше за ливреята. — Ако на секундата не се хванеш за пердетата, няма да мога да те удържа. Мускулите ми все още не са укрепнали...

Този глас... ми е познат... Келнмиир!

— Ти?! — От вълнение, за момент забравих, че вися надолу с главата от двайсет и първия етаж. — Какво стана с теб?!

— Нищо, което да не мога да контролирам — прошепна Келнмиир. — Извинявай, че не мога да продължа светския ни разговор, но гласовете ми връзки все още не са се оформили.

Хванах се за пердето, като се стараех да овладеем треперенето на ръцете си, и в този момент Алиса вече беше при мен.

— Пусни го, мръсна твар такава! — закрещя тя и скочи през прозореца.

— Чакай, Алиса, това е Келнмиир! — развиках се аз, но закъснях.

Зад прозореца се чуха звуци от боричкане и ръката на Келнмиир ме пусна. Добре, че бях успял да се хвана, иначе щях да полетя надолу...

Когато с големи усилия успях да се кача на перваза, видях едно твърде забавно зрелище. Алиса висеше високо във въздуха и риташе с крака, а Келнмиир — макар че ако трябва да съм честен, все още не можех да позная вампира в образа на това чудовище — с едната си, неопикуемо тънка ръка я притискаше към тавана.

— Алиса, това е Келнмиир — повторно обясних на вампирката и се строполих на земята.

— Точно така, Алиса — каза чудовището. — Аз съм Келнмиир и не е необходимо да ме нападаш и да ме правиш на парченца. Между другото, сега съм особено уязвим, защото тялото ми още не е оформено.

Имаше право — в момента тялото му изглеждаше още по-зле откакто с Алиса го видяхме за пръв път. Ако тогава приличаше на квадратна змия, сега дължината му се беше скъсила наполовина и му бяха поникнали крайници — такива едни, тънки ръце и крака... а лицето му беше някак странно приплескано.

— Добре, добре — съгласи се Алиса. — Разбрах, че това чудовище е Келнмиир. Вече можеш да ме спуснеш на пода.

— Кое е това чудовище? — попита Чез и влезе през прозореца.
— Все си мислех, че вампирите изглеждат... как да кажа... малко по-привлекателно.

Келнмиир остави Алиса на пода и се разсмя.

— Само как изглеждаш след злополучния си опит за летене!

Алиса дотича до мен и ме прегърна.

— Всичко наред ли е? — пошепна тя в ухото ми.

— Вече да — отвърнах аз и я прегърнах през талията... уж без да искам. Ако се наложи, ще се оправдая с шока, който бях преживял.

— Какво направи? — поинтересува се вампирката, без да обърне никакво внимание на това, че ръката ми беше върху талията ѝ.

Чез седна на перваза и се превърна целият в слух.

Храс!

— Не ми обръщайте внимание — каза Келнмиир и цялото му тяло потръпна. — Това са костите ми, които се наместват. Голямо удоволствие е, трябва да ви кажа! И защо? Защото между Главната зала и двайсет и първия етаж, все пак, има процеп, така че ти, Зак, излезе прав — в Академията има вентилационна система.

— Защо господата Майсторите не са ни споменали нищо? — учудих се аз.

— Да не си мислиш, че Майсторите могат да се досетят, че мога да се промуша през петсантиметрова тръба? То, аз самият не съм си го помислял, преди да опитам, та...

— Алиса, и ти ли можеш така? — попитах шепнешком.

— Мисля, че вече съм казвала, че нямам нищо общо със съвременните вампири — с неочаквана злоба просъска Алиса и, вече малко по-меко, добави: — Не всеки вампир може да прави такива фокуси.

— Тръба ли казахте? — попита Чез. — Защо тогава лицето ви е квадратно? Мислех си, че тръбите са кръгли...

Храс!

— Да, кръгли са — кимна Келнмиир. — Кръгли са, но накрая имат квадратни отдушници.

— Пак добре, че не завършват с решетки — разсмя се Чез.

Храс!

— Знаеш ли, момко? — неочаквано весело каза Келнмиир. — Ти ми харесваш.

— В какъв смисъл? — престори се на уплашен Чез.

— В същия — зловещо изскърца вампирът. — Извинете ме, но ще трябва да си възстановя формата на черепа.

Двамата с Алиса се спогледахме.

— Ужас! — изрече вампирката на глас моите мисли. — Вероятно е доста болезнено...

— Най-добре да не мислим за това — опитах се да отклоня Алиса от лошите мисли. — Нека използваме времето си за по-полезни неща — можем да направим нов план, този път с участието на Келнмиир.

— Точно така — обади се Чез. — Този път може да ни се наложи да се бием.

— Току-виж някой си помислил, че имаш подобни намерения — пренебрежително подхвърли Алиса.

— Защо не?! — възмути се моят риж приятел. — Аз тези тролове... — Не успях да чуя продължението на разговора, защото потънах в собствените си размисли.

Излиза, че правилно бях изтълкувал видението си. Келнмиир се появи точно както бях предсказал! Но къде са мечът и метлата?...

— Келнмиир, би ли ми отговорил на един въпрос? Не си ли взел случайно със себе си меч и метлата?

Храс!

— Първоначално наистина исках да ги взема с мен. Но да ги промъкна през тръбите на канализацията беше просто невъзможно.

— Значи, не си ги взел — въздъхнах аз.

Сега ще ми е трудно да твърдя, че съм предсказал появяването на Келнмиир. След като не е взел меч и метлата...

— Всъщност, може да се каже, че съм ги взел — не много уверено изрече Келнмиир. — Само че те са леко... променени...

— Тоест?

— Наложил се да пооскубя метлата и да махна дръжката ѝ. Така тя изгуби малко от силата си. А от меч се наложи да направя кинжал. Но Майсторите прехвърлиха малко енергия от метлата върху меч и сега имаме нормално оръжие.

— Къде е това оръжие? — попита Чез. — Нещо не се вижда.

Храс!

— То остана там, откъдето изпълзах. В този вид не беше много лесно да влача и оръжие.

— Пу първи! Отивам за оръжието! — извика Чез. — Само ми кажете къде да го търся.

Докато Келнмиир обясняваше на Чез къде да търси оръжието, двамата с Алиса потърсихме по-удобно място. Аман от висене в коридорите!

Влязохме в една аудитория и аз разказах на Келнмиир, възможно най-кратко какво ми се беше случило.

— Сега разбирам защо Алиса има такива белези по лицето — забеляза Келнмиир. — Ако нещо подобно се окаже и на шията на Майстора, когото ще търсим, ще мога да го сваля — и той погледна към Алиса — без странични ефекти.

— Апропо, за страничните ефекти — опомних се аз. — Остатъците от метлата, които си донесъл, действат ли?

— Майсторите обещаха, че всичко ще работи перфектно. Силата на това оръжие намаля в известна степен, но трябва да работи.

— Чез се забави — сякаш между другото рече Алиса. — Да не се е случило нещо?...

И сякаш по поръчка, в коридора се разнесе ужасен трясък!

— Май нещо се случи — предположи Келнмиир.

— Едва ли — отвърнах. — Сигурно Чез изпробва бойната метла, за която му разказах. Той е доста любопитен.

Сякаш бях ясновидец. Не мина и минута и в аудиторията влетя Чез, с метлата в ръка. Дори беше намерил отнякъде дръжка и върху нея беше набучил остатъка от моята универсална бойна метла.

— Успях да строша няколко врати, за да проверя оръжието — съобщи Чез. — А така наречения меч — и той подаде на Келнмиир част от острие на меч, омотано в някакъв парцал — нямаше върху какво, по-точно, нямаше върху кого да го проверя.

— Ако обичаш, дай ми метлата — казах аз. — Не е редно да си присвояваш чуждо оръжие.

Колкото и да е странно, Чез не взе да спори, макар че доста неохотно ми върна метлата.

— Какъв е планът ни за по-нататък? — попита Чез — Сега имаме възможност да си върнем Шинс. Само трябва да го намерим...

— Добре — въздъхна Келнмиир. — Ще ви подсказва. Към кой телепорт ви помъкнаха троловете на дваисетия етаж?

— Към третия вляво — механично отговорих.

— Той докъде отива?

— Отива три етажа по-надолу — вместо мен отговори Алиса.

Разбира се! Как не се досетих?! Само след един преход се бяхме озовали на етажа, на който се бяха настанили нашествениците.

— Да слезем до осемнайсетия етаж и да пратим някого на разузнаване — предложих аз. — Не си струва да слизаме веднага на седемнайсетия. Всичко се случва, а и там е пълно с каменоглави.

— Отлично — съгласи се Алиса. — Как не се досетихме по-рано?

Премълчах гузно. Ако ставаше въпрос кой е трябвало да се досети, то аз бях този.

— Пак ще лазим по пердетата! — простена Чез.

ДЕЙСТВИЕ 8

След половин час, когато Келнмиир възстанови напълно формата на тялото си, заедно се спуснахме до осемнайсетия етаж.

— Кой ще отиде на разузнаване? — попита Чез, когато всички насядахме на пода в коридора.

С Алиса едновременно погледнахме към Келнмиир.

— Не искате ли вие да отидете? — вяло попита Келнмиир. — Не че имам нещо против, но още не съм се възстановил напълно.

— Какво стана с ловната ти страст? — почудих се аз.

— А, да, ловната страст... — промърмори вампирът. — Наистина...

Накрая стана, както всички искахме — на разузнаване отиде Келнмиир.

Силите ни бяха толкова малко, че докато вампирът го нямаше, просто седяхме на пода и си почивахме. Не ни бяха останали сили дори да разговаряме.

Келнмиир се върна изненадващо бързо. Дори не бяхме задрямали.

— Разузнах — зарадва ни той. — Там са останали около двайсет трола... каменни муцуни, хора няма.

— Забелязаха ли те? — уточних за всеки случай.

Аз естествено знаех, че ако реши да не го забележат, това няма как да се случи. Неведнъж го е доказвал... Ами ако е направил на парчета всички тролове с меча каменолом?!

— Разбира се, че не ме забелязаха — обиди се Келнмиир. — Те и вас няма да забележат. Безгрижни като малки деца... Оставили са само един пост край телепортите и си се разхождат из целия етаж. Страшни нашественици...

— Аматьори! — ехидно добави Чез. — Интересно ми е, по кой начин успяха да завладеят Академията?...

— Именно — обади се Алиса. — И как са се промъкнали в кулата?

— Въпросите ви са уместни — призна Келнмиир, — но на тях ще можем да отговорим едва след като хванем „език“.

На някои от въпросите можех да отговоря още сега, но това бяха само мои догадки. Без „език“ нямаше как да се оправим...

— Аха... — кимнах дълбокомислено и се опитах да си представя как хващаме някой триметров трол. — Ще бъде забавно...

Чез мързеливо стана от пода.

— Какъв е планът ни за действие?

— Спускаме се на седемнайсетия етаж, а по-нататък ще действаме според обстоятелствата — предложи Келнмиир.

Пак ли без план? Не и този път!

— Не, Келнмиир — твърдо произнесох аз. — Сега ще изгубим малко време, за да изучим по-добре ситуацията и да предвидим евентуалните обрати, за да не стане като предишния път.

— Какво стана предишния път? — наивно попита вампирът.

— Провал стана, ето какво стана предишния път! — отрязвах го аз.

Въпреки всичко, не ме послушаха. Нямаше обсъждане, защото на никого не му беше интересно. Чез и Келнмиир заявиха, че не е тяхна работа да правят планове, а Алиса заяви, че при толкова малко данни, няма никакъв смисъл да обмисляме предварително каквото и да било.

И така отново щяхме да действаме на сляпо.

Пръв надолу се спусна Келнмиир, като направо скочи през прозореца. След него, след като той провери как стоят нещата, по въжето се спуснахме и тримата.

Спуснах се последен. Когато краката ми докоснаха пода, Келнмиир ме набута зад една врата, зад която вече ни чакаха Чез и Алиса.

— Тихо! — изшътка вампирът. — Да не сте помислили да вършите глупости! Крийте се, когато се промъквате по коридора, говорете само шепнешком и през ум да не ви минава да вдигате шум!

Когато произнасяше последните думи, вампирът, кой знае защо, погледна към мен.

Разбира се, пак аз съм виновен! Щом един път съм съборил няколко сандъчета, оттук нататък, за всичко аз ще съм крив. Ще бъда незабележим като сянка, обещавам!

— Сега трябва да хванем „език“ — продължи Келнмиир. — Това ще направим ние с Алиса. Зак, за всеки случай, дай й метлата и й обясни как да я използва.

Докато обяснявах на Алиса какъв е принципът на действие на универсалната бойна метла, Келнмиир бръкна под дрехата си и извади някакво червено пакетче.

Кръв?!

— Значи, Майсторите все пак са ти дали кръв? — учудих се аз.

— Как иначе, според теб, бих могъл да се промуша през тръбата? Това изисква колосални загуби на енергия.

Той проби дупчица в пакетчето и изпи всичко, без да разлее нито капка.

Двамата с Чез се понамръщихме, а Алиса направо се извърна. Интересно, дали чак толкова й беше противно или и на нея й се пиеше?

— Тръгваме — каза Келнмиир. — През това време вие тук стойте тихо и ни чакайте. Мисля, че няма да се забавим.

— Виждаш ли, най-интересното ще мине без нас — каза Чез, когато вампирите се скриха зад вратата.

— Стига, моля ти се — опитах се да успокоя приятеля си. — И без това няма с какво да им помогнем.

— Ясно е, че няма — мърмореше недоволно Чез. — Но е обидно. Толкова време учихме Занаята, залягахме, а сега да не можем да покажем какво умеем!

— Недей да се косиш — усмихнах се аз. — Представи си какво им е на Майсторите — цял живот се занимават със Занаят, смятат ги, едва ли не, за полубогове и наистина вършат невероятни неща, а сега стоят заточени в собствената си кула и нищо не могат да направят. Да паднеш от смях!

Много добре, че Чез захвана този разговор. Тъкмо малко да се разсея. Или не?... Надявам се, Келнмиир да се погрижи за Алиса...

— Имаш ли доверие на вампира? — неочаквано попита Чез.

— Защо? — учудих се аз. — Има ли причина да не му се доверявам?

Чез повдигна рамене.

— Не знам. Появи се някак си странно в Академията, точно преди нападението...

— Той си беше в Академията, още от самото начало на нашето обучение — напомних му.

— Да, да, обаче... — усъмни се Чез. — Той твърди така. — А Алиса...

— А Алиса прекарваше много време на етаж на Майсторите. Нещо, което буди съмнение. Най-вероятно е душила заради Келнмиир. Въпросът е — какво точно е искала да научи?

Чез е откачил. Подозира всички наред, дори и Алиса.

— Остави тези работи — възразих. — После ще ги попитаме, ще видиш, че всичко ще ни обяснят.

— Разбира се, че ще ни обяснят — промърмори Чез. — Ще видим...

Повече не разговаряхме.

След малко се появи Алиса и Келнмиир и разговорът отпадна. Бяха заловили трол.

Първа влезе Алиса, след нея се появи каменният трол, а на врата му седеше Келнмиир. Вампирът беше яхнал трола и опираше меч в каменната му шия.

— Посрещайте гости — каза уморено Алиса и седна на пода, до вратата. — Какви глупаци са тези тролове! Наистина. Дори не забелязаха, че един от тях липсва.

— Ние не сме глупаци — обади се тролът. — Ние сме умни, но мислим бавно.

— Така е — съгласи се Келнмиир. — Наложил се да го нащърбя изрядно, докато се усети, че го грози опасност. Те са свикнали обикновените оръжия да не ги ловят...

Едва сега забелязах, че тролът не изглежда добре — целият беше нарязан, а от едната му ръка даже липсваха два пръста. Ако се съди по следите, мечът действаше перфектно.

— Колко време ще ни бъде необходимо, според вас, за да убедим тази каменна глава, че трябва да ни съдейства? — заинтересува се Чез. — И ако смятате отново да се занимавате с членовредителство, моля да ме предупредите, защото не понасям излишно насилие.

— Олеле! — подигравателно възкликна Алиса. — Не понасял насилие... Същински друид.

Съмненията на Чез бяха напразни — тролът се оказа много словоохотлив. Разбрахме, че нашествениците се намират в същия

капан, в който и ние. Защо ли? Ами, защото не можеха да излязат извън Академията. Този телепорт, през който троловете са се промъкнали, престанал да работи, когато в него се намъкнали трийсет каменарки. В началото са се надявали, че техният човек (шпионин) ще им помогне. Троловете обрели Музея, хванали, който им попадне по етажите и, кой знае защо, събрали закуп всички и ги затворили в една зала. Тролът не каза в коя зала са хората, защото уж не знаел, но каза какво се канели да направят с тях. Техният Шеф — така те наричали своя човек от Академията — се канел да хипнотизира всички заловени и да ги превърне в послушни кукли. Тъй като не можели да излязат от Академията, а и телепортите започнали един по един да излизат от строя, човекът им предложил да хванат няколко Майстори и да ги използват за проверка на телепортите, както и да ги разпитат.

— Къде са тези Майстори? — веднага попитах аз.

— Един от тях се опита да избяга и ни се наложи да го... — тролът се смути — удушим.

За мен ли ставаше дума?

— А вторият се намира в момента в щаба ни. Там го разпитват...

— Къде се намира щабът ви?

— В съседния коридор — отвърна тролът. — Само недейте да си мислите, че бием по време на разпитите...

— Да, бе... — обади се Алиса и докосна разцепената си устна. — А този, вторият Майстор, дето сте го удушили?

— Това беше неизбежен акт на враждебност. Ние не обичаме насието — съобщи тролът и неочаквано си призна: — Искаме да си ходим. Уморихме се и сме гладни. Във вашата кула няма и грам месо.

— Добре, че не ядат хора — тихо отбеляза Алиса. Изведнъж тролът се разсмя.

— На вас ви провървя, защото, когато наемаха отряд за нападение, шатерци дойдоха първо при нас — каза той, след като се насмя. — Ние не ядем хора. Но съседното племе не се отказва и от човешко. Ако шатерци бяха наели тролове от комшиите... те нямаше да гладуват като нас.

Дали ми се беше сторило или тролът се натъжи?

— Как изглежда този ваш Шеф? — нетърпеливо попита Чез.

— Като... човек — отвърна тролът. — За нас, вие сте като две капки вода.

— И вие за нас — не пропусна Алиса.

Тя чете мислите ми.

— С какво е облечен? Какъв цвят са дрехите му? — попита Келнмиир.

— Като техните — тролът посочи към Чез и Алиса.

Аха. Значи шпионинът е ученик или някой, който се е облякъл като ученик.

— Много интересно — отбеляза Чез. — Вие как различавате хората? Ами, ако аз съм този ваш Шеф? По цвета на косата ли ни разпознавате?

— По цвета на косата няма как — поклати глава тролът. — Господарят беше винаги с качулка.

— Добре, по какво познавахте, че е той? — повтори въпроса си Чез.

— Първо, той знае специалната парола. И второ — знае нашия език. Според вас, много хора ли знаят езика на троловете?

Троловете имат свой език? Гледай ти...

— Тоест, искаш да кажеш, че ако дойде някой, който е облечен в жълта дреха, знае специалната парола и говори вашия език, този човек е вашият Шеф?

Тролът се замисли.

— Ами-и... да! — отговори.

— Чудесно! — зарадва се Келнмиир. — А паролата знаеш ли?

— Знам я — каза тролът. — Но ще ви я кажа само при едно условие...

— Не разбрах — и Келнмиир опря ножа в шията на трола. — Условия ли ще ни поставяш?

— Добре, де... — поправи се тролът. — Не е условие, а молба.

— Така е по-добре — усмихна се Келнмиир. — Кой разправя, че троловете са глупави?...

Тролът размърда рамене, едва не събори Келнмиир и изгледа Алиса с недобър поглед.

Молбата на трола се оказа много проста. Той искаше да се върне у дома и да вземе със себе си всички тролове, които бяха останали живи. А те бяха всичко на всичко двацет каменни муцуни. Десетина загинаха, отвличайки върху себе си вниманието на Майсторите, Келнмиир уби един и още няколко бяха убити от братята Викерс.

Останалите тролове бяха раздробени от телепортите, които излязоха от строя. Сега останалите живи каменища искаха само да се върнат у дома, но нямаха тази възможност. А и договорът им не позволяваше да изоставят Шефа си. Затова тролът ни обеща своята всестранна помощ, ако не убиваме събратята му, без да има нужда. Освен това, ние му обещахме, че ще направим всичко, каквото трябва, след като тази каша приключи, троловете да се върнат в селото си. Какво ли представляваше това село? Би било много интересно някой ден да отидем да го видим.

Само дето, когато освободим Академията, от нас нищо няма да зависи. Майсторите ще вземат всичко под свой контрол, ще ни благодарят (което не е много сигурно) и ще ни отпратят, за да не им се пречкаме. Тролът няма откъде да знае тези работи. Ние пък няма да му казваме...

— Тоест, ти предаваш своите хора? — уточни Келнмиир.

— Не, спасявам ги — поправи го тролът.

— Добре — съгласи се Чез. — Да разбирам ли, че Келнмиир ще е в ролята на Шефа.

Вампирът кимна.

— Казвам ти го, защото трябва да се преоблечеш — напомни му Чез.

— М-да-а... — Вампирът изгледа трола отвисоко. — Заклевах ли се, че няма да правиш глупости?

— Обещал съм да ви помогна — спокойно отговори тролът. Келнмиир помисли секунда-две и реши да му се довери.

След като скочи от шията на трола, вампирът даде ножа на Алиса и отиде да се преоблече.

— Внимавай — предупреди Алиса трола, макар че изражението й беше леко неуверено.

Той не реагира по никакъв начин на предупрежденията на Алиса. Изобщо, беше едно удивително спокойно същество. Направо съм поразен!

Когато Келнмиир, облечен с жълта ливрея, и Чез — с черна, се върнаха, се заехме да доуточним плана си.

— Приличам ли на него? — попита Келнмиир трола, като нахлупи качулката си.

— Приличаш — потвърди тролът. — Гласът ти само трябва да бъде по-груб.

— Ис дза те ихма? — произнесе вампирът.

Тролът закима с глава.

— Сега и гласът ти е като неговия, и произношението ти е шатерско. Ще стане.

Двамата забърбориха на тролски език. Бързо и неразбрано. Макар че и бавно да говореха, пак нищо нямаше да разбере.

— Ето какво, момчета — накрая се обърна към нас Келнмиир. — Планът ни е следният: Аз ще бъда прословутият Шеф, а вие — моята хипнотизирана свита. Смело нахълтваме в стаята с троловете и аз заявявам, че вземаме пленника с нас. След което бързо се изнасяме към телепорта и слизаме на първия етаж. Нещо неясно?

— Всичко е ясно — кимна Чез. — А как трябва да изглеждаме ние като хипнотизирана свита?

Келнмиир се замисли.

— Ами, недейте да говорите и гледайте само напред и в една точка. По лицата ви не бива да има и следа от емоция.

— Да се направим на дебили? Това го можем! — зарадва се Чез.

— Не забравяйте, че сте ми обещали никой от моето племе да не пострада — напомни тролът.

— Ако не ни нападнат, нито един каменен косъм няма да падне от главите им! — обеща Келнмиир. — Тръгваме!

Всички напуснахме стаята. Най-отпред вървеше тролът, след него, Келнмиир — Шефът, а след тях пристъпвахме ние тримата. Алиса ми беше върнала универсалната бойна метличка и сега аз вървах, въоръжен със страшното оръжие.

Единствения си пост троловете бяха поставили при телепорта, където се пресичаха двата коридора. Пътя ни препречиха двама от тях.

— Догрон? Къде се мотаеш — мързеливо проточи единият.

— Посрещнах Шефа — отвърна нашият трол. — Дошъл е за пленника.

Двамата стражи учудено изгледаха най-напред нас, после телепортите. Върху каменните им физиономии се появиха следи от мисловна дейност.

— Шефът използва тайния телепорт — веднага поясни нашият трол.

— Ясно! — с облекчение и почти в хор отговориха троловете. — Минавайте!

Троловете са си тъпички, аз да ви кажа. На тези и през ум не им мина да попитат например защо след срещата с Шефа нашият трол изглежда така все едно са го били. Само не ме убеждавайте, че не са забелязали липсата на няколкото пръста и порязаното.

Ние свърнахме по един коридор и продължихме по-нататък. След малко тролът спря пред една врата и почука.

— Ллок дар? — поинтересува се той.

— Дар — отговориха отвътре.

Пръв в стаята влезе тролът, а след него — Келнмиир.

— Вие изчакайте отвън — заповяда той.

Застанахме послушно пред вратата. Не ни беше разрешено да разговаряме, да се оглеждаме — също... конспирацията, преди всичко. Но пък от друга страна, кой ли би могъл да ни види?

Сякаш в отговор на моите мисли, вратата се отвори и оттам излязоха два трола. Съдейки по целите им крайници, нашият трол не беше между тях.

— Погледни ги тези, хипнотизираните — разхили се единият. — Стоят като статуи.

— Сред тях даже има един Майстор — продължи другият. — Нашият Шеф работи перфектно.

— Да — съгласи се първият. — Сега ще хипнотизира и Майстора. Много яко. Може да не ни се наложи да правим каквото и да било повече.

Троловете се разсмяха.

— Ако Шефът отведе този Майстор, кой ще ни проверява телепортите?

— Прав си — отговори другият. — Трябва да поискаме един от останалите.

Това не беше добре. Надявах се Келнмиир да намери повод да не оставя никого. Нали той е Шефът? Няма защо да се оправдава пред тези каменарки. Каквото реши, това ще е! Така че троловете ще трябва да се оправят и без проверка на телепортите. Ех, ако искате да си седите на този етаж и да не ни пречите, мили и любезни каменища...

— Ами ако не остави никого? — неочаквано се разтревожи тролът.

— Тогава и аз не знам — отвърна вторият. — Нека старшият да реши...

— Да, нека старшият да реши — веднага се съгласи първият.

Троловете се помотаха още малко и поеха към телепортите.

— Чухте ли? — просъска Чез. — Ами ако поискат някой от нас да остане?

— Ш-ш-т! — изшътка му Алиса.

— Аз...

— Ш-ш-ш-т!

Чез се нацупи обидено, но си замълча.

Не минаха и няколко минути и вратата се отвори широко. Първ излезе нашият трол, след него Келнмиир, заедно с Шинс, а след тях се изсипаха още пет трола. Как се бяха побрали всичките?! Спомням си, че стаята не беше чак толкова голяма...

— Скоро всичко ще свърши — каза Келнмиир и потупа по рамото най-едрия (вероятно главния) трол.

— Нали няма да възразите, ако вместо Майстора при нас остане някой от хипнотизираните? — попита тролът и кимна към нас.

Така. Започна се.

— Не може — кратко отвърна Келнмиир. — В момента всеки човек ми е важен.

— Значи, всеки човек ви е важен, но не и всеки трол?! — изрева старшият.

— Не ме разбрахте...

— Разбрах ви прекрасно! Може и да сте ни наели, но това не значи, че ще умираме безсмислено за вас.

Не знам как се чувстваха Алиса и Чез, но на мен ми се искаше да направя нещо, а не да стоя като истукан...

— Почакай, Тиллак — намеси се „нашият“ трол. — Недей да се палиш.

И на секундата отнесе един юмрук по каменната муцуна.

— Не се бъркай! — изрева старшият.

— В момента нямаме нужда от телепорти — продължаваше „нашият“ трол. — За какво са ни проверяващи?

— Не стига, че така нареченият Шеф ни вкара в капан, ами и не иска да ни помогне — гневно каза старшият. — И ти, Догрон, си на негова страна?

— Сега не е най-подходящият момент за спорове — помирително каза Догрон.

— Кога според теб ще е подходящо? — попита старшият. — Подозирам, че няма да доживеем до това „подходящо“ време. Колко от нашите вече паднаха, забрави ли, Догрон? — Старшият се намръщи. — Ти да не си ни предал?!

— Стига, Тиллак — размаха ръце Догрон. — От деца се познаваме...

— Троловете се променят — отбеляза философски старшият и се обърна към Келнмиир. — Кога ще можем да се измъкнем оттук? Обещахте, че тази операция няма да трае повече от няколко часа и ще бъде съвсем безопасна. А вече двацет от моите тролове загинаха!

— Много скоро всичко ще свърши — каза Келнмиир. — Всичко, което ми трябва сега, е да слезем на първия етаж с този Майстор — и той посочи Шинс. След което ще ви върнем във вашето село.

— Това вече съм го чувал — настояваше на своето тролът. — В началото твърдахте, че всичко ще свърши, когато задържим Майсторите на този етаж. След това се оказа, че трябва да се прочистят всички етажи. После ни накарахте да влачим сандъци от онзи Музей...

— В лъжа ли ме обвинявате? — тихо попита Келнмиир.

— Да! — отговори тролът. — И на нас ни омръзна да ни използват. Или на момента ни изпращате в нашето село, или ние пускаме още сега всички Майстори!

— Пуснете ги — вдигна рамене Келнмиир. — Ние тръгваме. Имаме си работа...

Той избута Шинс пред себе си и махна с ръка към нас да го последваме.

Успяхме да направим само няколко крачки, преди тролът да дойде на себе си след думите на вампира.

— Спрете ги — разкрещя се старшият и... отнесе един удар по главата от Догрон. — Ти... — изохка Тиллак и бавно се смъкна на пода.

Всичко стана толкова бързо, че останалите тролове не успяха да реагират. А в следващия момент вече тичахме по коридора...

— Нещо не разбирам. Да не би троловете току-що да въстанаха против шатерския си работодател? — попита Чез, тичайки.

— Точно така — отвърна Догрон, който, кой знае защо, също тичаше с нас. — Да си призная, не очаквах толкова нещо от сънародниците си.

— Но това е чудесно! — възкликнах аз.

— Чудесно е — избуча Келнмиир. — Но не точно сега, когато смятат, че Шефът съм аз.

— Ако искаш, да спрем и да им обясним... — започна Чез.

— Не ме размивай — подигравателно изрече Алиса. — Да не си мислиш, че ще ни повярват? А и да ни повярват, кой знае какво може да хрумне в каменните им тикви!

Апропо, за каменните тикви... Защо тролът хукна с нас, а не остана там?

Дотърчахме до телепортите с такава скорост, че стражата не успя дори да заподозре, че се случва нещо извънредно. А когато иззад ъгъла изскочиха троловете, които ни преследваха, Догрон тресна единия в стената, а с другия се оправи Келнмиир.

Догрон погледна въпросително към мен.

— Можеш ли да кажеш кой телепорт е безопасен?

— Не — честно отговорих аз и посочих с пръст Шинс. — Този може да каже.

— Аз... не... — Шинс дишаше тежко и не можеше да говори. — мога... да определя... от пръв поглед...

— Зак, — неочаквано се обади Алиса. — ти забрави ли какво държиш в ръката си?

— А?

Ах, да! През цялото време бях тичал с моята универсална бойна метла в ръка...

— Не се приближавайте! — викнах аз на приближаващите се тролове.

Ей сега... Все са ме послушали...

— Предупредих ви — вдигнах рамене и замахнах с метлата. И петимата бяха изметени за секунда! Келнмиир и Догрон поеха другите двама. Първият трол рухна под ударите на сънародника си, а вторият беше порязан от Келнмиир. Троловете, разбира се, не бяха напълно изведени от строя и затова Догрон и вампирът се готвеха за нова атака.

— Предлагам ти, час по-скоро да разбереш, с кой от телепортите можем да отстъпим — предложи Келнмиир на Майстора.

— Да, да, да... — бързо-бързо закима Шинс и заби поглед в най-близкия телепорт.

— Интересно — каза Чез на Алиса. — Защо ли се чувствам напълно безполезен?

— Защото е така — отговори му Алиса. — И по-добре си трай.

— Трая си — каза Чез.

— Ето този телепорт работи — обяви след няколко минути Шинс. — Но няма да може да ни измъкне всичките. Максимум трима.

— Провери останалите! — разпореди се Келнмиир. Иззад ъгъла надникна един трол. Тръснах заплашително метлата, но той не се уплаши.

— Шефе — викна тролът, който, ако не ме лъже паметта, се казваше Тиллак. — Ние май се разгорещихме малко повече!

— Разхладете се, тогава. Екстра ще ви дойде — отговори му Чез. — Не се пъхайте тук!

Този няма работа тук! Къде се навира?!

— Можем да се разберем! — предложи тролът.

— Върви на...

Чез не можа да довърши, защото беше уцелен от точния ритник на Алиса.

— Догрон! Кога успя да ни предадеш?! — попита зад ъгъла Тиллак.

— За кои „нас“ питаш?! — отговори Догрон. — За племето ли? Ние доброволно тръгнахме срещу племето си, когато се захванахме с тази работа!

Значи троловете си имат и племе? Само преди един ден дори не подозирах, че съществуват тролове.

— Ти предаде семейството си — отвърна Тиллак. — Заради Шефа загинаха двајсет души от нашите. И след всичко това ти му помагаш?!

Догрон разпери виновни ръце.

— Как да му обясня така, че да ме разбере?... — тихо попита той.

Това беше риторичен въпрос. Мисля, че никой от нас не знаеше отговора.

— Този става — най-накрая изрече Шинс. — Той ще ни пренесе, заедно с трола. Всъщност, за какво ни е този трол?

— Думи нямам — въздъхна Келнмиир. — Тези Майстори са големи хуманисти!...

Наистина, не може така!

— Догрон ни помогна и не можем да го изоставим — заяви Алиса.

— Просто размишлявах на глас — каза Шинс и влезе в телепорта.

След него влязоха Чез и Алиса.

— Ти влез преди мен — каза тролът. — Колкото за теб, енергия ще има.

Гледай ти колко е благороден!

Бързо прекрачих в телепорта.

Когато слязох от платформата на другия етаж, на нея се появи тролът. Когато слезе от телепорта, Догрон удари платформата с юмрук.

— За всеки случай — каза той.

— Намираме се на четиринайсетия етаж. Превъзходно! — бодро каза Келнмиир и погледна към Шинс. — Провери телепорта за първия етаж.

Направо да не повярваш, Шинс не възрази! Все пак, Келнмиир беше по-възрастен от него с трийсет века.

— И така, дами и господа — произнесе Келнмиир. — Ако всичко е наред, ще се спуснем до първия етаж, ще заведем Майстора на нужното място... впрочем, що за място е това?

Вампирът изгледа въпросително Шинс.

— Трябва да излезем от кулата и да се приближим плътно до консервационното поле — поясни Шинс. — Останалото ще сторя сам.

— Виждате ли колко е просто? — зарадва се вампирът.

— Няма нищо по-просто — съгласи се Чез. — Чудесно приключение!

— Всичко е наред — съобщи Шинс. — Телепортът за първия етаж има дори повече енергия, отколкото останалите. Такава е практиката.

— Тогава, да потегляме — обобщи Келнмиир. — Мисля, че не би трябвало да имаме проблеми.

През телепорта минахме в същия ред. Последен от него излезе Догрон.

— А сега, марш на скок до изхода! — изкомандва Келнмиир.

Обаче не се получи точно така. Буквално след следващия завой се натъкнахме на жива преграда.

ДЕЙСТВИЕ 9

Ако трябва да съм честен, в началото дори не разбрахме, че това е преграда. По средата на коридора стояха петима души с жълти ливреи.

— Хей, момчета! — зарадвано извика Чез. — Какво правите тук?!

Келнмиир, който тичаше най-отпред, спря и с жест ни показа също да спрем.

— Стига, моля ти се! — възропта Чез и пристъпи към учениците. — Познавам тези хора. Момчета, само да знаете какво се случва тук...

Той се приближи към единия от тях и сложи ръка на рамото му. В следващия момент, моят приятел, с до немай къде изумена физиономия се завъртя от удара.

— Хей, какво правиш?!

— Глупак! — кратичко резюмира Алиса. — Нали ти казаха, че този митичен Шеф е хипнотизирал всички, които е успял да излови по коридорите на Академията.

— А-а-а... — проточи Чез, отстъпвайки назад. Вдигнах плахо метличката.

— Да разчистя пътя? — предложи Догрон.

— Я, колко си бил лют — отбеляза Келнмиир. — Аз ще се оправя с тях.

Той се приближи до хипнотизираните ученици.

— Бъди по-внимателен — помолих го аз. Все пак, това бяха само ученици.

— Самата нежност съм — сериозно отвърна вампирът.

С едно неуловимо движение, вампирът леко докосна всеки поотделно и те се свлякоха на пода, без да успеят да реагират.

Побягнахме напред по коридора. Не след дълго пред нас се появи огромна дървена порта.

— Ето че приключението свърши — въздъхна Чез, когато стигнахме до заключената врата. — Сега ще избием вратата, после Майстор Шинссимус ще унищожи полето и... край?

— Би било много добре, ако всичко свърши така — замислено каза Келнмиир. — Нищо ли не чувате?

Заслушахме се. Тишина.

— Нищо — признах си аз. — А трябва ли да чуваме нещо?

— Не — отговори Келнмиир. — Засега, не. Но след няколко минути... не само, че ще чуете, но и ще видите. — Той се обърна към Шинс. — Как се отварят тези порти?

— В момента — никак — отвърна Шинс. — Те не бяха автономни.

— Ще ги трошим ли? — попита Догрон.

Той явно искаше да прави нещо. По принцип, разбих неговото нетърпение.

— Няма да стане — поклати глава Шинс. — Тази врата току-така няма как да бъде преодоляна. Не разполагаме с подходящи средства.

— Този не е ли „подходящо средство“? — пошепна ми Чез и кимна към трола. — Нали затова дойде с нас?

— Чувам нещо — неочаквано каза Алиса.

Когато се заслушах, и аз долових някакво странно стържене.

— Какво е това? — попитах учудено.

— Кой знае — отговори Келнмиир. — Но със сигурност е нещо опасно.

Опасно, но за кого? За нас или за него? Въпреки че... има ли разлика?

Отново се заслушах и пак чух странните звуци. Стържене, грохот... доста далече, но се приближаваха с голяма скорост. Това не е на добро, ама никак не е на добро...

— Сега ще се случи нещо — с пресипнал глас предположи Чез.

Всички застинахме в очакване.

— Какво става?... — развълнувано попита Чез.

Никой не му отговори, защото всички се бяха вторачили в дъното на коридора. Какво ли ще изскочи оттам? Нещото така стържеше, сякаш беше от... желязо? Боже, не... аз познавам само едно нещо от желязо, което...

Изад ъгъла се показа горната половина на железния голем.

— Какво е това?! — смая се Чез, който не познаваше нашия приятел.

— Това е железният голем, за който ви разказвах — с ентузиазъм отвърнах аз и побързах да замахна с метлата. — По-точно, неговата горна половина.

Догрон направи две крачки напред, като ми закри пространството, в което можех да действам с метлата.

— Стой! — спря го Келнмиир. — Тази метличка ще те направи на парченца и окото ѝ няма да мигне. Нищо, че си от камък.

Тролът видимо се обиди, но послуша вампира и отстъпи назад.

— Отдръпнете се — заповяда Келнмиир. — Аз ще се оправя с него. Половин голем не е кой знае какво препятствие, а и аз съм зареден с малко кръв, все пак...

Много бързо се залепих за стената и имах желанието да потъна в нея. Останалите последваха моя пример, а тролът до стената приличаше на част от архитектурна композиция.

Големът много чевръсто се придвижваше на две ръце. Интересно, как това канче щеше да атакува вампира? С глава ли?

И наистина! Той направи точно това — затича се и скочи срещу вампира. Келнмиир успя да се отдръпне. Разнесе се характерен звън — беше главата на голема, която улучи портата.

На тенекията, разбира се, ѝ беше все тая. Големът моментално се извърна и отново скочи върху вампира, като протегна напред ноктестата си лапа...

— Пази се! — викна Алиса, но от нейното предупреждение, просто нямаше нужда.

Келнмиир избягна острите нокти на голема и с едно ловко движение го хвана за лапата.

Да, вампирите и без това са много силни, но след като са пили кръв...

Келнмиир развъртя голема над главата си и го джасна в портата. После още един път и още един път...

Така беше решен проблемът с отварянето на портата. Понеже нямаше магическа защита, там се появи дупка, голяма точно колкото горната част на железния голем.

— Браво — извика Чез в изблик на радост. Келнмиир се поклонил на публиката в наше лице и прекрачи през отвора. Правилно. На голема едва ли му имаше нещо, за него това беше дреболия.

— Да вървим по-бързо — подканяше ни Шинс, но самият той не се пъкна пръв в дупката.

Тролът обаче побърза да влезе. Догрон непрекъснато се опитваше да направи нещо полезно, за да ни убеди, че е на наша страна. Това не беше толкова лошо...

— Хубаво — въздъхнах аз и тръгнах след трола. Независимо от това че зад консервационното поле цареше нощ, в двора беше светло като посред бял ден, заради светещия тротоар. По тази причина можех да гледам как Келнмиир млати голема.

Здравият разум ми подсказваше, че не трябва да му преча (но пък как ли бих могъл да го направя, дори и да поисках?!). Подадох ръка на Шинс, за да не се спъне случайно, макар че поначало я подадох заради Алиса, но Майсторът успя да се промуши преди нея. Втори пролази Чез, а когато накрая протегнах ръка на Алиса, тя ме пренебрегна.

— Сега не е време за глезотии — сопна се тя и бързо мина покрай мен.

Гледах тъпо още известно време дупката, опитвах се да подредя мислите си, когато долових някакво движение в коридора. Не тръгнах да проверявам какво шава там, а се присъединих към групата.

— Знаеш ли Алиса? — заговорих, когато настигнах вампирката.
— Мисля, че...

— Зак, нека после обсъдим всичко — предложи Алиса, като ме гледаше умоляващо в очите. — Когато всичко това свърши.

— Разбира се — вдигнах рамене. — Аз просто...

— После — твърдо отсече тя.

Щом искаш после, нека е после.

Бяхме съвсем близо до консервационното поле. На мен то ми приличаше на сапунен мехур. Същите преливащи се цветове, същата структура... само дето, когато Шинс го докосна, по повърхността му преминаха малки мълнии и удариха Майстора по ръката. Както изглежда, не беше силно, защото Шинс не им обърна никакво внимание.

— Сега какво? — попита Чез.

— Трябва ли ви помощ? — заедно с него каза Догрон.

Шинс ги отпрати с ръка и направи недоволна физиономия.

— Не ми пречете!

Погледах още известно време как Шинс докосва полето на разни места. Може би търсеше определена точка.

В крайна сметка, Майсторът помоли Чез и Алиса да му помогнат. След няколко сбити обяснения тримата започнаха да опипват полето. Майсторът не покани нито мен, нито трола, затова ни оставаше само да се мотаем насам-натам съвсем безцелно.

Не знам защо, но нямах желание да им помагам. Щом не ме канят — не се натискам. С далеч по-голямо удоволствие се заех да наблюдавам как Келнмиир се справя с голема.

С Догрон се оказахме в положението на безделници. Тролът съвсем посърна и гледаше към Келнмиир с такава мъка... Хвърлях от време на време по един поглед към вратата. Затова пръв забелязах, че в дупката се движат някакви странни сенки...

— Може да греша, но ми се струва, че имаме гости — прошепнах тихо на трола.

— Къде са? — учуди се Догрон.

— Ето там, в дупката на вратата нещо шава...

— Имам си гости — извисих глас така, че да ме чуят всички.

Келнмиир не реагира изобщо на думите ми и продължи да прави голема на парчета — вече беше успял да откъсне едната му лапа и сега май се целеше в главата му. Реагираха Чез и Алиса.

— Сигурен ли си? — попита тя и дойде до мен.

— Уверен съм — отвърнах аз, макар че не можех да бъда уверен в нищо. — И преди малко бях забелязал някакво движение в коридора, но сега нещо се мерна в дупката.

— Защо си мълча? — учуди се Чез.

— Не съм си мълчал — разсърдих се и измерих Алиса с много изразителен поглед. Тя веднага се досети, за какво става дума и се изчерви.

— Мислите, че троловете са ни догонили? — попита Чез.

Сякаш в отговор на въпроса му, от дупката, преди да успее да кажа и дума, излезе трол. Излезе и отиде встрани. След него излезе още един...

— Всичко, двайсет и един трола — обобщи Чез, когато и последното каменище се появи на площада. — Те ще ни направят на пух и прах! Дори няма място за отстъпление.

— Не забравяй метлата ми — припомних му аз. — А и Келнмиир приключва с голема.

Действително, Келнмиир вече беше успял да откъсне главата на голема и сега беше ред на втората му ръка. Едва след като я загубеше, той ставаше напълно безопасен.

Погледнах към Шинс. Той продължаваше да се пипка край полето. Слабото място, за което говореше, се оказа добре скрито и от него.

— Давай, давай! — Чез ме избута напред. — Махни с метлата, нека разберат кой тук командва парада!

Точно това имах намерение да сторя. Само чаках троловете първи да направят крачка. Сега всяко забавяне ни е от полза, а тези каменища май чакат нещо. Или някого. При всички случаи, няма никакъв смисъл да ги провокираме.

Най-сетне видяхме, кого чакаха троловете. От отвора излезе човек с жълта ливрея...

— Невил! — смая се Чез. — Ама той... Не може да бъде! След Невил излезе Стил, след Стил — Наив, след това излезе някакъв непознат ученик, после Кейтен...

— Изглежда наистина Шефът е хипнотизирал всички, които е срещнал по пътя си — прошепна Алиса. — Сега какво ще правим?

— Не се вълнувай — шептах и аз. — Шинс всеки миг ще открие специалното място.

През това време, към троловете се присъединиха още десет човека...

— Край с нас! — изохка Чез. — Зак, Алиса! Гордея се, че учих с вас! Догрон, ти си най-достойният трол, който съм срещал в живота си...

Стиснах по-яко метлата в ръцете си.

— Стига, Чез! — опитах се да успокоя приятеля си. — Виж че Келнмиир вече се справи с голема. А с вампир и трол имаме всички шансове...

— Да ни разкъсат на втората минута вместо на първата — горчиво довърши Чез. — Голяма радост, няма що!

— Пак истерии — въздъхна Алиса. — Погледни, те не помръдват от местата си. Какво си се затръшкал?

Не биваше да казва това.

Троловете и хората тръгнаха към нас, без да бързат. Деляха ни някакви си трийсет метра и не можех да чакам дълго. Когато минаха половината разстояние, което ни делеше, с всичка сила замахнах с метлата и ги разхвърлях на всички посоки.

— Пада им се! — викаше Алиса.

— Подпали ги! — дереше се Чез.

С ъгъла на окото си видях, че няколко трола бяха запратени до краката на Келнмиир и той вече ги довършваше с ножа.

Можеше да се каже, че троловете са с два по-малко.

— Давай, давай! Изяж ги, мамичката им драконовска! — екзалтирано ревеше Чез.

Да ги изяде... не вярвам да стане толкова лесно. Те непременно ще измислят нещо...

Стоях и гледах как хора и тролове се надигат от земята. Сякаш никой от нашите приятели не беше пострадал. Освен всичко, Невил продължаваше да държи копието си, а Наив — тоягата. От ръцете на Стил висяха вървите...

Троловете се подредиха в редица и се хванаха за ръце. Хората се скриха зад тях.

— Това не ми харесва — прошепна Алиса.

— На мен ми харесва — нервно каза Чез. — Да не би да са решили да извият хоро около нас?...

Не, не бяха решили да извиват хоро. За сметка на това, когато тръгнаха към нас и аз замахнах с метлата... те само отстъпиха няколко крачки и... толкова. Този път метлата не ги помете и те продължиха да се приближават. Налагаше ми се постоянно да махам, за да ги удържам поне за малко.

— Край, — тегли чертата Чез — с нас е свършено. Шинс все така тъпо продължава да изследва полето и явно няма намерение да го разрушава.

— Все още имаме Келнмиир — напомних му.

— Колко самонадеяно — усмихна се вампирът и се приближи. — Страхувам се, че дори и моята помощ няма да е достатъчна, за да овладее такава тълпа.

И наистина, тълпата толкова се беше приближила, че можех спокойно да видя стъклените очи на моите приятели... а Стил — да метне по мен въжетото си.

Келнмиир го прихвана точно пред лицето ми и аз можех да продължа да работя с метлата, но въжето за миг го омота.

— Е, това е — ухили се Келнмиир. — Вече не мога да държа ножа в ръце. Алиса, вдигни го от пода, поне на теб ще ти бъде полезен.

— Я стига! Да не можеш да скъсаш едно въженце?! — не повярва Чез.

— Ако беше нормално — отговори вампирът, — нямаше да има проблем. Но това не е обикновено въже...

Тролът се приближи до вампира и се опита да скъса въжето, което се беше увило около Келнмиир, но не му се удаде. Много ясно, ако това беше толкова лесно, Келнмиир отдавна да се е справил.

Второто въже стигна целта си, тоест, мен. За последен път замахнах с метлата и изведнъж усетих как ръцете ми залепват за тялото. Метлата изскочи от ръцете ми и отхвъркна встрани. Чез скочи след нея, но тези няколко секунди бяха достатъчни на троловете, за да се доближат плътно до нас.

Догрон, Алиса — с меча в ръка, и Келнмиир — със завързаните ръце, излязоха напред. Троловете моментално се хвърлиха върху им. В тази ситуация беше безполезно да се използва метлата. Нямаше и накъде да се отстъпва. Зад нас Шинс се оправяше с полето, а насреща ни напираше тълпата... Така се получи, че вампирите и Догрон привлякоха троловете върху себе си, а нас ни нападаха собствените ни приятели.

Върху мен се нахвърли Наив с тоягата си и аз само по чудо успях да избягна удара. Добре, че само ръцете ми бяха завързани и можех да бягам, колкото ми сили държат.

Алиса, Келнмиир и Догрон бяха обсадени от троловете, но продължаваха да се сражават, при това много успешно. Алиса поне имаше меч, Догрон не беше с вързани ръце, а как се оправяше Келнмиир, ума ми не го побираше!

Докато аз се спасявах от Наив, след Чез препускаше Невил с огънатото копие през ръка. На Чез ръцете обаче не бяха завързани и у него беше метлата, затова и той се справяше успешно.

Всички бяхме толкова заети, че не можехме по никакъв начин да помогнем на Шинс, върху когото се нахвърлиха останалите ученици, начело с Кейтен. Изглежда знаеха защо сме тук, по-точно, Шефът знаеше. Дали този загадъчен Шеф беше сред тях?

Ето какви мисли се появяваха и изчезваха в главата ми с бясна скорост, както често се случва в такива моменти. Вниманието ми беше съсредоточено върху това, да се измъквам от тоягата на Наив, а всичко, което се твореше около мен, автоматично се запечатваше в съзнанието ми.

Затова прекрасно видях как двама ученици, които не познавах, се приближиха до Шинс и... бяха проснати на земята.

Около Майстора се беше образувало цяло задръстване и Чез с един замах на метлата, натръшка всички долу. След което отиде при Шинс и продължи да разгонва тези, които напиреха, като използваше минималната мощност на метлата. От това нямаше кой знае каква полза — нападателите биваха отхвърлени на няколко метра и падаха на земята, но все пак, Шинс печелеше време. Отделна работа беше, че това време не беше достатъчно.

— Алиса! — викна Шинс.

Бях се зазяпал прекалено по него и Чез и затова не бях усетил кога Кейтен се беше промъкнал зад гърба ми. Застанах лице в лице с него, когато за пореден път се спасявах от тоягата.

— Кейтен — изрекох, като се взрях в стъкления му поглед.

Никаква реакция!

Той ме хвана за врата и ме наведе надолу. Удар не последва, защото Наив беше превключил вниманието си върху Алиса, която в този момент притичваше покрай нас. Чакай! Накъде тичаше Алиса?

Извърнах се и се освободих от хватката на Кейтен. Претърколих се, измъкнах се от лапите на някакъв трол и се втурнах след Алиса.

— Дай ми ножа — викна Шинс на Алиса. За какво му е притрябвал нож?

Алиса послушно му го подаде.

— Имайте предвид, че когато полето се пукне, шумът ще бъде гръмовен. — Шинс претегли ножа с ръка. — Освен това, ще има силна взривна вълна...

— Стига дрънка — изкрещя Чез и за пореден път замахна с метлата.

Метлата не сработи. Изглежда зарядът ѝ окончателно се беше изчерпал...

Шинс вкара ножа право в полето. Разнесе се силен гръм и по полето пробягнаха мълнии. Всички те се устремиха към ножа.

Загледах се по това зрелище, а когато се обърнах към Чез и Алиса, там ги нямаше. Малко по-встрани, те с всички сили удържаха шестима нападатели...

В това време към мен се приближаваха шестима хипнотизирани ученици. Е, това все пак не бяха тролове или Наив с тоягата... така че с тях трябваше да мога да се справя, дори с вързани ръце.

На първия направих подсечка, на втория — също. Защо да се напругам излишно?...

Мълниите вече биеха в ножа с пълна сила. От ръката на Шинс изскочи една червена мълния — изглежда, най-сетне беше използвал зарядния пръстен.

Неочаквано, усетих тласък и паднах по гръб на земята. И точно в този момент, там, където преди малко се намираше главата ми, удари поток от енергия. От ножа се отдели мощна мълния, с бучене прелетя през площада и се удари в стената на Академията, след нея — още една и след секунда мълниите се превърнаха в непрекъснат син поток.

Всички замръзнаха по местата си и наблюдаваха как на мястото, където удряше енергията, се появяваше огромна дупка.

А Ромиус разправяше, че дагорът, от който са направени стените на Академията, не е податлив на магии... Как не?...

Потокът от енергия удряше в продължение на няколко минути, след което се чу звук, сякаш някой счупи голям прозорец, и потокът рязко спря. Настъпи тишина.

Тръгнах да се надигам полека от земята и вече почти се бях изправил, когато консервационното поле се разхвърча на малки парченца...

Вой, свистене, грохот...

Взривната вълна удари с такава сила, че всички, които бяха на двора и стояха прави, ги вдигна във въздуха, след което ги стовари върху тротоара. Все още не се бях изправил и затова само ме завлочи няколко метра по гръб... ужасно преживяване, трябва да ви кажа... Дори не можах да се опазя с ръце и се ударих в нещо твърдо, а от слепоочията ми потече гореща кръв... Докато падах, над мен прелетя Шинс, който се намираше до полето по време на разрушаването му.

Известно време лежах по гръб, гледах черното небе и постепенно идвах на себе си. Полека започнах да усещам, че около мен вече няма вакуум... вакуум без магия...

На площада потече енергия! Не толкова концентрирана, както в Академията, но след пълното ѝ отсъствие и това количество беше достатъчен повод за бурна радост.

Леко залитайки, се изправих на краката си и се огледах. Вляво от мен се издигаше купчина камъни, като при по-внимателно взирание се оказа, че това са останките от няколко трола. До мен лежах няколко души с жълти ливреи и слабо стенеха. Значи са живи. Това е радостен факт.

И така... полето е унищожено. Сега какво? Това ли е краят?

До мен, от земята се надигна Невил. Сигурно той ме е спянал и така ме е спасил от мълнията...

— Невил — заговорих аз. — Ти как...

Той ме погледна със стъклен поглед и протегна ръка. В дланта му се появи малък фаербол.

— Чакай...

Огнената топка ме блъсна в гърдите и ме събори.

Значи яко съм се объркал. Всичко едва сега започва.

От земята започнаха да се надигат оживелите тролове и останалите хипнотизирани ученици. Съвсем наблизко скочи на крака и Келнмиир. Ръцете му все още бяха вързани, изглежда въжето беше изключително здраво. Веднага щом се изправи, Келнмиир започна да рита с крака троловете, които още не бяха успели да се надигнат, за да ги остави завинаги на земята. Надявах се Догрон да не е между тях, все пак, той беше наш трол.

Изправих се с един скок и отново се оказах лице в лице с Невил. Този път пред него имаше огнена птица... Колко бях отвикнал от тези неща...

— Какво стоиш като истукан? — извика Алиса, която внезапно се оказа до мен. Тя беше малко разрошена, но като цяло изглеждаше добре.

Огнената птица се разби в щита, който Алиса, сякаш на шега, беше направила.

Да... нещо се бях отпуснал. За един ден без енергия, бях забравил всичко научено за два месеца.

— Вие ми се свят — излъгах.

Алиса вече не ме чуваше, защото беше изцяло съсредоточена да отбива атаките на Невил. Едва успяваше да поставя щит след щит пред

огнените птици, пеперуди и фаерболи. Питам се, защо бях изгубил толкова време за разработването на моите змийчета?!

Припомних си стандартната схема и пуснах няколко змийчета. С Алиса можехме за кратко да си отдъхнем спокойно.

— Знаеш ли къде изчезна Чез? — попита вампирката, като следеше напрегнато Невил.

— Не — отвърнах аз. — А ти поне някого от нашите да си виждала?

— С изключение на теб и Невил — никого — каза Алиса. — Макар че...

Проследих погледа ѝ.

Площадът бавно оживяваше. Келнмиир раздаваше ритници на троловете и не им позволяваше да станат, но за сметка на това всички хипнотизирани ученици вече бяха на крак.

— Ние двамата срещу всички останали — промърмори вампирката. — Колко романтично...

— Смърт от приятелски огън — продължих аз. — Колко трогателно...

Спогледахме се и се разкискахме.

— Хей, вие там какво цвилите? — чу се изпод купчината каменни тролски остатъци гласът на Чез. — По-добре ми помогнете да измъкнем оттук нашия човек.

— Прикривай ме — каза Алиса и тръгна към Чез.

— Подпали ги! — викнах аз и пуснах подир Алиса няколко огнени змийчета.

От Чез съм се заразил с този идиотски вик...

Приготвих се да построя любимата си стена. Само трябваше да реша къде... Келнмиир вляво трепе тролове, Алиса и Чез са отдясно... а аз, който знае защо, съм по средата и пред мен са хипнотизираните ученици...

Наложи се да поставя защитната стена пред себе си. Нещо ми подсказваше, че първият удар ще бъде нанесен именно върху мен.

И точно бях поставил стената, когато към мен полетяха... какво ли не полетяха! Огнени кълба, въздушни юмруци, водни копия...

Не знам как действа хипнозата, но тези момчета бяха изцяло с всичкия си. Действаха организирано, почти като на състезания. Кое то не беше никак добре...

— Зак, мини отсам — извика Алиса иззад каменната купчина.

Лесно е да се каже. Нали ако се покажа иззад стената, ще ме разкъсат на парчета! Макар че стената няма да издържи...

Изчаках да настъпи пауза между атаките и с всички сили побягнах към Алиса. Както се оказа, постъпил съм разумно. Докато траеше затишието, враговете ни бяха събрали сили и сега удариха там, където допреди малко се намирах аз. Главната им ударна сила беше един огромен фаербол. Подозирам, че тук не е минало без нашето „огнено момче“. Фаерболът срива моята защитна стена. Тя се пръсна с характерния за счупено стъкло звук и тогава всичко, което можеше да бъде пуснато в действие, беше пуснато. Ако бях останал зад енергийната стена, страхувам се, че от мен сега щеше да има само черен въглен!

Прескочих каменната купчина, като се стараех да не мисля, че това нещо само преди час са били живи същества. Затова пък в главата ми се появиха други мисли, по-точно, не мисли, а чувство. Страх! Ние бяхме свикнали с това, че около нас винаги бдеше Наблюдаващата страна — Майсторите, които винаги ни спасяваха от фатални изходи. Само че сега нямаше кой да ни спасява!

Автоматично пуснах зад себе си няколко змийчета — за всеки случай!

— Сложи щитовете! — изкомандва Алиса и двамата с Чез поставиха пред нас двоен щит.

До момента не бях успял да се възстановя и, за мое голямо съжаление, нямаше как да направя стена.

— Важно е да издържим известно време — тихо каза Шинс.

Едва сега обърнах внимание на Майстора, който лежеше на земята. Той беше затиснат от огромен камък, който най-вероятно е бил част от тялото на някой (а може и на нашия) трол.

— Добре ли сте? — попитах с дрезгав глас.

— Жив съм. — Лицето на Шинс се изкриви. — Но без навременна помощ се страхувам...

— Вие ще надживеете всички ни! — ободри Майстора Чез.

— Със сигурност — усмихна се Алиса. — Как ще се оправим оттук нататък? Няма да издържим срещу тази тълпа. Не ми е ясно как досега не са ни помели...

Надникнах над насипа.

Дзън!

Беше се пукнал единият щит... или двата?!

— Сега — пошепна Майсторът.

Над главите ни се появи боен купол.

— Така е по-добре — произнесе Шинс. — Този купол не е толкова лесен за пробиване.

В ъгъла на устата на Майстора се появи тънка кървава струйка.

Лоша работа! Шинс или се беше пренапрегнал, или травмата му беше много сериозна...

— Нещо трябва да се направи — твърдо каза Алиса. — Не можем така да седим и да гледаме!

— Можем и още как! — възрази Чез. — Как смяташ да се вмъкнеш от бойния купол?

Вярно, бойният купол не беше някакво жалко щитче, той е сложна конструкция, достъпна само за Майстори.

Надникнах още веднъж иззад възвишението, този път по-уверено. Изключително много ме вълнуваше въпросът какво се случва с Келнмиир?

На площада вампирът го нямаше. Поне не се виждаше. Освен осмината ученици с жълти ливреи и изпотрошените тролове, не се забелязваха други живи същества. По площада се търкаляха остатъци от тролове, а сред тях се виждаха две цветни петна. Жълто и синьо. Ученик и старши ученик... Кейтен! Мъртви ли са?! Или са в безсъзнание?!

Осем ученици стояха пред нашия купол и го блъскаха с всички достъпни заклинания. Много добре, че Кейтен не беше в съзнание (надеявах се да е жив), защото учениците не можеха нищо да направят, но той — бившият Майстор можеше!

— Какво става? — тихо попита Шинс.

— Нищо не ни заплашва — отговорих аз. — Докато куполът държи...

— Куполът ще издържи — твърдо каза Шинс. — Знаете ли?...

И тримата се приближихме.

— ... Вие сте моите най-добри ученици. От вас ще излязат прекрасни Майстори. — Той се усмихна и погледна към мен. — Дори от тебе, Зак...

Ето на! Дори в момент като този, той продължава да ме дискриминира!

— Не говорете така — изхлипа Алиса.

Шинс бавно затвори очи. В началото си помислих, че умира... но той дишаше... значи само беше изгубил съзнание.

Неочаквано мълниите от заклинанията, които удряха по купола спряха.

— Какво става? — учуди се Чез и погледна над насипа. — Ура-а-а! Кавалерията пристигна!

ДЕЙСТВИЕ 10

Двамата с Алиса скокнахме, за да видим как Майсторите се справят с хипнотизираните ученици, но не успяхме. Всичко се случи много бързо. И осемте ученици лежаха неподвижно на земята. Надявах се, че Майсторите са имали достатъчно мозък да не им причинят болка... а също се надявах и да са живи! Там бяха Невил, Наив... те непременно трябваше да бъдат живи!

Сред Майсторите бяха чичо ми и вече познатият ми Майстор Ревел. Точно те няма как да се объркат...

Ние им махнахме изпод бойния купол.

— Идвайте по-бързо!

Майсторите притичаха със скорост, която не им беше присъща. Когато видяха ранения Шинс, на мига прибраха купола.

— Жив ли е? — само промълви Ромиус.

— Жив е — бързо каза Алиса. — Но спешно му трябва помощ...

— В никакъв случай не местете камъка — каза Ревел, сякаш можехме, дори и да искахме, да го повдигнем. — Ей сега ще дойдат друидите и ще оправят всичко.

— А вие, младежи, накратко разкажете какво стана.

Чез и Алиса погледнаха към мен. Ясно. Пак аз да ви върша работата...

Бързо разказах какво ми се е случило от момента на отвличането ми.

— Да не повярваш... — учуди се Ревел. — Виж колко забавно се е получило...

Забавно ли?! И това той смята че е забавно?!

Напуснахме нашето убежище, за да не пречим на друидите. Заставахме на площада и изумено се заоглеждахме. Всичко беше сринато. Първа грабваше погледа огромната дупка, която зееше в стената на Академията. Ромиус ни каза, че енергийният лъч направо е пробил кулата. А аз можех да се окажа на пътя на този лъч, дракон да я вземе всичката тази магия!

— Къде е Келнмиир? — дойдох на себе си. — Никъде не виждам жълтата му ливрея.

— Вампирът ли? — лениво попита Ромиус. — Когато го видях за последно, беше в компанията на някакъв трол и ни помагаше да излезем от Главната зала. Ако не беше той, до сутринта нямаше да сме се измъкнали. Вие разрушихте полето, но вътре в Академията не постъпи много енергия.

Гледай ти! Мислех си, че вече не е между живите, а излиза, че той ни е спасил... Бива си го вампирът, железен е! Взел е и Догрон със себе си. Логично. Без трола телепортите нямаше да работят.

— Вампирът е фурия! — възхити се Чез. — Ясно защо живеят толкова дълго. С толкова съобразителност, няма как да не изкараш няколко хиляди години.

— Добре, че му дадохте малко кръв, иначе нямаше да може да ни помогне.

— Кръв ли? — Върху лицето на Ромиус се изписа искрено изумление. — За какво говориш?

— Не е важно — мрачно отговорих.

Излизаше, че Келнмиир лъже. Тогава, откъде беше взел кръвта?

— А с тях какво ще се случи — попита Алиса и кимна към хипнотизираните, които лежаха долу.

— Наистина, какво? — попита и Чез. — Сред тях има и наши приятели...

— Не се притеснявайте — успокои ни Майстор Ревел. — Те са живи и нищо лошо няма да им се случи. Ще ги разхипнотизираме и толкова. Мисля, че предателят се намира между тях.

— Някой от тях е Шефът? — попита Чез. — Ще ми се да го погледна в очичките, тази гад...

— Много хора биха искали същото — усмихна се Ромиус.

— Как ще разберете кой е предателят? — заинтересувах се аз.

— Чрез хипноза — вдигна рамене Ревел. — Ще подложим всекиго на щателна проверка... Между другото — той погледна към мен, — ще трябва да ме извиниш, но теб също се налага да те проверим.

Въздъгнах.

— Натам вървеше...

— Какво говорите?! Да не би да мислите, че и той е предател?! След всичко, което се случи?! — Алиса беше поразена.

— Не — отвърна Ромиус. — Аз и преди не смятах, че той е предателят. Но заради хипнозата, ще трябва час по-скоро да се уверим, че всичко е наред.

— Съгласен съм — кимнах аз. — Така и аз ще бъда много по-спокоен.

Въпреки страхотната умора, решихме да се помотаем още малко на площада и да видим какво ще се случи с братята Викерс и с Кейтен. Тяхната съдба изключително ни вълнуваше...

— Хайде, влезте вътре най-сетне — опитваше се да се отърве от нас Майстор Ревел. — Седнете в някой от кабинетите, починете си...

Ние обаче държахме на нашето. Докато не се убедим, че с братята всичко е в ред, ще стоим тук.

Мен лично ме задържаше и едно подозрение... от доста време имах идея как да открия предателя. Според логиката, той трябваше да бъде единственият от десетимата, който да не е хипнотизиран. Възможно е Майсторите в момента да не могат да се ориентират и да го открият едва при проверката, но на мен ми се искаше, аз да го извадя на светло. Това ще бъде моето малко отмъщение.

Майсторите върнаха и десетимата в съзнание. Не знам какво им бяха направили, но всички се държаха много спокойно. Не налитаха на никого и не се опитваха да избягат.

— Завързани са — поясни Ромиус. — Просто не го виждате.

— Къде ще ги водите? — попита Чез.

— Разполагаме със специални помещения — отвърна Ромиус. — Енергийно изолирани и с много яки железни врати.

Това описание ми напомняше обикновен затвор.

— Дълго ли ще ги държите там?

— Няколко дни.

— А какво ще стане с Шинс... с Шинссимус? — попита Алиса. — Ще го излекуват ли?

— Разбира се — успокои я Ромиус. — Друидите ще го вдигнат на крака. Няма да е зле теб също да те погледнат. — Той погледна устата ѝ с изразителен поглед. — Сега си починете, а после непременно идете в здравния пункт.

Ромиус се сбогува с нас и нареди на един Майстор да ни заведе в един от кабинетите, за да си починем и да не се мотаем в краката им.

Минахме само на няколко метра от учениците, които стояха като вкопани. Очите им гледаха със стъклен поглед в нищото... Моето намерение можеше и да не се осъществи, но нищо не ми пречеше да опитам.

След като минах покрай цялата редица, аз спрях и рязко се обърнах.

— Виж, Дхарм!

Може да ми се е сторило, но сякаш Стил леко трепна. Леко...

— Какво правиш? — едновременно попитаха Чез и Алиса.

— Нищо, нищо — завъртях глава. — Нещо ми се стори...

В Академията влязохме през дупката на вратата, а един Майстор ни отведе в един кабинет и после ни донесе вечеря. Като се замисля, през последните месеци всяко наше ядене беше вечеря...

Поприказвахме още малко и легнахме да спим кой където свари. Чез и аз — на креслата, а Алиса — на дивана.

Събудиха ме след няколко часа. Алиса и Чез още спяха, но ми се стори, че в тъмното светнаха две червени зеници.

Дойде да ме вземе самият Ревел.

— Готов ли си? — вместо поздрав рече той. Прозинах се.

— За проверка ли?

— Това не е проверка — успокои ме той. — Да ти нямаме доверие след всичко, което се случи, би било направо свинщина от наша страна. Ти смяташ ли ни за прасета?

Леко се обърках.

— Не, не ви смятам — уверих го.

— Тогава недей да задаваш глупави въпроси.

Стигнахме до телепортите.

— Оправили са ги? — изумих се аз. — Толкова бързо?

— Не всички — призна Ревел. — Само тези, които отиват до жилищните помещения и до етажа на Майсторите. Там, между другото, някой изрядно е потършувал...

Знаех кой. Навсякъде, откъдето през този ден бях минавал, цареше, ако не пълна разруха, то страхотна бъркотия.

— Троловете, най-вероятно — предположих.

— Те, разбира се, че кой друг — усмихна се Ревел. Нещо ми подсказваше, че той прекрасно знае кой е виновникът за погромите...

Ние се пренесохме на седмия етаж и там срещнахме Ромиус и Келнмиир.

— Добро утро, Зак — заусмихва се вампирът.

— Добро да е — измърморих.

Към този вампир имах известни подозрения. Мисля, че от самото начало ме беше лъгал...

— Е, май дойде време да ни кажеш тайната си — каза Ромиус.

— Нямам тайни — недоволно отвърнах. — Как е Шинссимус? С него всичко наред ли е?

— Няма какво толкова да му се случи — махна с ръка Ревел. — Мога да го поздравя от теб. Тъкмо отивам при него.

— Непременно го поздравете — настоях аз. — Чез и Алиса също го поздравяват.

Майстор Ревел си тръгна и ние поехме бавно по коридора.

— Какво става с Кейтен и с останалите? — продължих да разпитвам.

— Обработваме ги — вдигна рамене Ромиус. — Засега обаче няма резултат.

— Как така няма?! — смаях се аз. — Така ли ще си останат?!

— Не — уморено отговори Ромиус. — Ще махнем хипнозата. Но все още не можем да открием шпионина...

— Да ви кажа — казах аз многозначително, — имам някои подозрения.

— Подозрения ли? — оживи се Ромиус. — Я сподели...

— Направиха ми впечатление някои неща, които не се връзват, но това са само мои заключения — предварително се оправдах аз. — Изобщо... ще ви разкажа всичко, а вие решете. Когато се взриви хранилището, ние бяхме на нашия етаж и след взрива веднага побягнахме към телепортите, а там срещнахме трола. Това вече съм го разказвал. Когато по-късно попитахме Стил къде тролът го е хванал, той каза, че е ходил до тоалетната на етажа... тоест на нашия етаж, нали сме на един етаж. Значи е трябвало да се засечем, а това не се случи.

— Звучи съмнително — каза вампирът. — Но аз мога да ти разкажа поне един вагон и малко отгоре такива неща.

— Съгласен съм с теб — кимнах аз. — Но това не е всичко. По-късно, когато решихме да отидем до Музея на историята, Стил каза, че никога не е бил там. Което не е вярно. Невил го е виждал в Музея...

— Това вече е по-сериозно — призна Ромиус. — Има ли още нещо?

— Има — казах аз, като се мъчех да прикрия триумфа си. — Днес, когато на площада минах покрай него, уж без да искам, изрекох едно име, което бях чул от троловете. Веднага реших, че това е името на предателя, защото името със сигурност е шатерско. Троловете нямат такива имена.

— Какво име? — с интерес попита Келнмиир.

— Дхарм.

Ромиус и Келнмиир се спогледаха.

— Това наистина е шатерско име. Но и десетимата бяха хипнотизирани. Дори да се казва така... той със сигурност е използвал психоматрица...

— Какво е използвал? — учудих се аз.

— Ще ти обясня. За да не бъде разкрит шпионинът при залавянето му, има разработен метод за налагане на психоматрица. Шпионинът издава команда и върху личността му се наслагва друга личност... нещо като автохипноза. Затова той не е могъл да реагира на собственото си име.

Келнмиир възрази рязко.

— Защо да не е могъл? У човек се изработва рефлекс към собственото име за цял живот. И не всички психоматрици могат да го надвият. Съмнявам се, че шпионинът е имал време да си изработи устойчива психоматрица.

— Момент! Да не би да искате да кажете, че ако Стил е шпионин, неговата личност всъщност е добре направена психоматрица?

— Умно момче — кимна Келнмиир. — Само че в случая не се знае кой е психоматрицата — Стил или Дхарм... Стил реагира ли на това шатерско име или не?

— Стори ми се, че реагира.

— Сторило ти се е? — попита пак вампирът. — Добре, аз ще се опитам да се оправя с тази работа. Когато знаеш къде и кого да

търсиш, нещата са по-лесни. Но това остава за по-късно. А сега да се заемем с теб.

Бях отведен в едно странно помещение. Малка стая с меки стени и легло, което стоеше самотно по средата.

— Лягай — заповяда ми Ромиус и излезе. Легнах послушно.

— Келнмиир — обърнах се към вампира. — Имам един въпрос към теб...

— Кажи...

— Откъде взе кръвта? Не са ти я дали Майсторите, аз ги питах.

Вампирът се разсмя.

— А ти как си представяш, че бих могъл да издържа без кръв два месеца и половина?

— Какво?! — Добре, че бях легнал, иначе щях да падна. — Искаш да кажеш, че си пил кръвта на някой от учениците?!

— Не — кратко отговори вампирът. — Имаш ли още варианти?

— Само не ми казвай, че си успял да внесеш запас от кръв...

— Това ти го каза.

— Но тогава излиза, че си имал през цялото време кръв под ръка! И си могъл да се справиш с всичките тролове, които плениха братята Викерс и Кейтен...

Келнмиир сложи върху ръката ми някаква странна златна гривна.

— Можеше ли или не? — повторих въпроса си.

— Можех — призна си вампирът.

— Тогава защо?... — задъхвах се от гняв.

— Къде отива тогава ловният хъс? — попита ме вампирът. — Освен това, с теб трябваше да си поговорим насаме...

Какво можех да отговоря?... Все пак, вампирите са много различни от хората. Никога няма да ги разберем...

— Край. — Келнмиир тръгна към изхода.

— Може ли само още един въпрос? Последен...

Вампирът се обърна.

— Кажи.

— Защо, когато сте бягали от дневния клан, ти си показал на Алиса моя прозорец? Не можехте ли да се скриете на друго място?

— Браво на теб! — възхити се вампирът. — Досетил си се.

— За кое? — смаях се аз. Вампирът замълча за секунда.

— Забелязах те още рано сутринта, преди изпитите — най-сетне проговори той. — Заедно с Алиса се криехме в едно мазе, от което се виждаше идеално мястото, където се мотаехте ти и още две момиченца — близначки. Веднага забелязах следите от хипноза по теб и тъй като нямаше какво да правя, реших да разбера за какво иде реч.

Затова значи така нетърпимо ме заболя тогава главата!

— Алиса също ли ме видя? — попитах тихо.

— Не, какво говориш?! — отрече вампирът. — Тя тогава се готвеше за изпитите.

— Това как се връзва с попадането на Алиса в моята стая?

— Косвено... — Келнмиир щракна с пръсти. — Ромиус сигурно вече се е затъжил за мен. По-късно ще поговорим на тази тема. Лежи и си почивай.

Вампирът изскочи от стаята, още преди да съм отворил уста.

Какво значи да лежа и да си почивам?! И колко дълго ще трае? Виж го ти, гадината — започна да разказва и изведнъж изчезна. Сега ще умра от любопитство!

Легнах по-удобно на леглото и се опитах да се отпусна. Не мога да лежа просто така. Имам още толкова въпроси...

* * *

Бавно отворих очи.

Таван.

Логично е, нали лежа на леглото...

— Има ли някого? — с леко дрезгав глас попитах аз.

Тишина.

Вярно, тук няма никого.

Опитах се да стана от леглото, но не успях да се задържа на краката си и паднах. С голямо усилие се качих обратно и се помъчих да събера силите си...

Вратата се отвори и на прага се появи Ромиус.

— Как се чувстваш? — осведоми се той.

Ако трябваше да съдя по тона му, настроението му явно беше приповдигнато.

— Зле — отговорих мрачно. — Имам усещането, сякаш някой ме е ритал в продължение на часове.

— Не гледай към мен — замаха с ръце чичо ми. — С пръст не съм те докоснал. Сигурно те болят старите ти травми. Грешката е наша. Трябваше да те заведем първо при друидите...

Разбира се, ваша грешка... само че аз трябва да плащам.

— Махнахте ли хипнозата? — зададох въпроса, който ме интересуваше.

— Махнахме я — кимна Ромиус. — Голяма мъка беше. Келнмиир три дни...

— Три дни?! — изкрещях аз.

— Ти какво очакваше? — учуди се Ромиус. — Да махнеш хипноза, направена преди десет години, при това, без да увредиш психиката на човек... трябва да благодариш, че Келнмиир се оправи за три дена.

— Да не е за сметка на качеството? — попитах с подозрение.

— Ни най-малко — успокои ме Ромиус. — Даже напротив!

— Напротив ли?

— Нека ти разкажа подред — предложи чичо ми. — Ти се оказа прав за някои неща. Тази история не е минала без намесата на леля ти, макар че не тя те е хипнотизирала. Това е свършено от добър специалист.

— Защо тогава твърдите, че леля ми е замесена? — не разбрах аз.

— Не ме прекъсвай и ще разбереш — твърдо отсече Ромиус.

Ах, да, Майсторите никак не обичат да ги прекъсваш...

— Така. Ти си бил хипнотизиран преди десет години. Направил го е специалист. Смисълът е бил в това — Ромиус направи пауза — да бъдат ограничени твоите способности за магии.

Добро начало...

— Уверен ли сте в това? — уточних за всеки случай.

— Със сигурност — потвърди чичо ми. — Би трябвало да се досещаш, че освен леля ти, на никого друго не би му хрумвало такава неща. Тя винаги е била много практична жена, но чак толкова...

Разбира се... Сега ми стана ясно защо не ѝ се вярваше, че ще постъпя в Академията. Знаела е, че това е невъзможно, щом тя самата се е погрижила.

— И сега, какво, по-силен ли съм станал? — попитах аз и затаих дъх.

— Не си прави илюзии — върна ме от небето обратно на земята Ромиус. — На първо място, твоите способности няма да бъдат особено блестящи. Твоят приятел... как го наричахте? Огненото момче? Та, неговите способности ти няма да постигнеш, но със сигурност ще си на нивото на Чез, Невил и прочие...

— Гледай ти... — можах само да кажа.

— Освен това, сега, когато Келнмиир вече е развалил хипнозата, виденията ти ще те посещават доста по-често — продължаваше Ромиус.

Прибра ми акъла... Така и така напоследък сънувам само пророчески сънища. Време ми е да започна да си изкарвам хляба като ясновидка...

— А какво се случи по време на изпитите? — припомних си аз. — Разбрахте ли? И защо за мен времето се измести с половин час...

— О-о-о... — Ромиус ме погледна с уморен поглед. Едва сега забелязах, че той изглежда явно недоспал и малко смачкан. — Това е дълго за обяснение... а и нашите догадки засега стъпват само върху предположения. На изпитите музиката, която слушаше, в комбинация с действието на призмата може би ти е повлияла по някакъв начин... Хипнозата е много сложно нещо. Никога не се знае какво би могло да се случи. А колкото до слънцето — това е страничен ефект. След сензитивния шок, нещо в мозъка ти се е изместило... това е всичко.

Това е всичко... Интересно, ако в неговия мозък нещо се беше изместило, какво щеше да приказва?!

— В момента мозъкът ми — запънах се аз — е наред, надявам се?

— Сега при теб всичко е наред — увери ме Ромиус. — Трябва само да отидеш до друидите, за да излекуват няколкото синини и ще бъдеш като новороден.

Няколко синини ли? А защо имам усещането, че синината е една — цялото ми тяло?!

— Значи, сега съм свободен и никой не ме смята за шпионин? — уточних.

— Пак се хващаш за това — въздъхна Ромиус. — Никой не те е смятал за шпионин...

Той ме погледна в очите и леко се смути.

— Е, може би малко сме те подозирали...

— Сега подозирате ли ме?

— Сега съм уверен в теб повече, отколкото в мен самия — усмихна се Ромиус. — Освен това, вече намерихме шпионина. Ще ти кажа, че действвахме по твоята следа. Оказа се прав.

— Значи е Стил? — заключих аз.

Точно него подозирах... дори бях уверен, че е той. Просто не ми се искаше да вярвам. Весел, добродушен младеж, с когото другарувахме повече от два месеца... той да е шпионинът... Направо да не повярваш! Бях склонен да мисля, че по-скоро е Триз или някой друг от компанията на Ейнджъл...

— Да, Стил е — потвърди Ромиус. — Или по-точно — Дхарм. Това е неговото истинско име. Така са го кръстили родителите му.

— Мислех си, че Стил е роден в Лита — промърморих тихо.

— Нека не го обсъждаме точно сега — помоли ме Ромиус. — Нямам много време, а имам много работа. Освен това, не искам да ти развалям настроението, още повече, че днес е празник.

— Празник ли?

— Не биваше да ти казвам — намръщи се Ромиус. — Но щом вече съм ти споменал... В общи линии, твоите съкурсници са ти приготвили малка изненада, така че, когато те поканят на празненството, поне се направи на изненадан.

Наистина бях изненадан. Празненство в Академията?

— Защо точно днес? — леко объркано попитах аз.

— Защото днес най-сетне ще напуснеш тази стаичка — отговори Ромиус. — С една дума, празненството е посветено на теб.

На мен?! За какво? Тоест, аз може и да се досещах, но все пак... празник в моя чест в Академията...

Дълго време седях на леглото и мигах с очи.

— Така... — Ромиус се надигна. — Както виждам, ти си добре, затова марш отгук! И без това си имам купища работа, а съм седнал да си губя времето с теб...

Станах бавно от леглото.

— Здрав си като дракон, не ми се преструвай — бодро изрече Ромиус. — Хайде, върви на четирийсет и третия етаж — здравната

служба е празна. Ще поседиш там половин час, а после — веднага в Залата на Малката сила. Там вече те чакат.

— Добре — кимнах аз. — А къде е Келнмиир?

— Нямам представа — небрежно отвърна Ромиус. — Шляе се някъде. Той вече е официален консултант и може да ходи където си поиска. Затова си пъха носа навсякъде, върви го следи...

С Ромиус се сбогувахме при телепортите. Той влезе в единия, аз — в другия. Признавам си, вече не можех да погледна телепортите и да не ми се смрази кръвта, но какво да направя?... Все някакси трябваше да се придвижвам из Академията. Макар че, както ми каза Ромиус на път за телепортите, Майсторите бяха решили да построят стълбища, но не се знаеше кога...

В здравната служба ме посрещна един друид, невъзмутим, както винаги. Той ми посочи едно от леглата и ми заръча да си почивам, докато се върне.

* * *

На изхода от здравната служба ме пресрещна Келнмиир.

— Каква среща! — развика се той. — Как се чувства нашият герой?

— Вашият ли? Не знам, не съм го срещал...

— И скромнен при това — потупа ме по гърба Келнмиир. — Дерзай! Не всички удържат бремето на славата.

След визитата в здравната служба се чувствах направо превъзходно. Дори мислите ми бяха подредени... за пръв път през последните месеци.

— Не се опитвай да ме баламосваш! — казах твърдо на вампира. — Ти спря там, където Алиса попада в моята скромна стая.

— Какво си се лепнал? — възмути се Келнмиир. — Добре, нека е твоето. Видях те на площада и след това за малко те забравих. Но само докато не видях това, което ти се случи по време на изпита. Твоят случай ме заинтересува, но още повече ме заинтересува това, че с теб се зае лично Ромиус. А когато разбрах, че той е твой чичо...

Ето пак. Защо всички се вълнуват толкова от факта, че Ромиус е мой роднина?

— След това ние с Алиса имахме малък инцидент с дневния клан... и съвсем случайно се озовахме пред твоя дом. Само не ме питай как съм разбрал, че точно това е твоят дом. Познах по аурата. Обмислих нещата и реших, че познанството с теб ще бъде от полза за Алиса. Нямах да бъде излишно да си има приятел в Академията. Затова ѝ заповядах да влезе в стаята ти и много строго ѝ забраних да не причинява вреда на когото и да било. Не е ли добър повод за запознанство?

Много хубаво! Излиза, че ако не беше капризът на вампира, можеше и да не се запозная с Алиса. Но пък не ми се искаше много-много да му благодаря.

— Ти си бил голяма работа — само успях да кажа.

— Разбира се — усмихна се самодоволно вампирът. — Дори нещо повече! Почти съм уверен, че ако тогава на площада не се бях опитал да изследвам твоята хипноза и не я бях разбутал, на изпита нищо нямаше да се случи. Нямах да има никакъв сензитивен шок и ти нямаше да си тук...

— Поразен съм! — признах си аз след дълга пауза. — Успял си навсякъде да си пъхнеш носа. Да не би да имаш и нещо общо с нападението над Академията?

— Не — врътна глава вампирът. — Тук някой ме изпревари... Затова пък ти помогнах онази сутрин, когато те нападнаха. Спомняш ли си онези юнаци, които по странен начин се изпобиха, вместо да те преследват?

— Това също твоя работа ли е?!

— Много ясно — отново се усмихна вампирът. — Защо стоим тук? Да вървим да се повеселим! Не ти ли казаха? Съкурсистите ти са решили да ти организират изненада...

Е, хубава изненада, няма що! Щом всички се натискат да ми разказват за нея...

— Ами, да вървим — отговорих аз. — Да си призная, огладнях като дракон...

Келнмиир възторжено ме повлече към телепортите. Същинско дете е! Само дете това дете толкова ловко успя да промени живота ми...

След малко се усетих, че вампирът ме тегли към Залата на Малката сила.

— Тук ли ще е купонът? — попитах аз и нерешително спрях пред вратата на залата. — Шинс със сигурност няма да одобри това...

Вратата на залата се отвори и самият Шинс надникна оттам.

— Зак! Влизай, откога те чакаме!

Влязох в Залата на Малката сила малко объркан.

Тъмнина...

И изведнъж се чу възглас:

— Пали!

В същия момент залата се освети от десетки фаерболи. Те се понесоха към тавана и образуваха кръг... или буквата „О“? Сякаш беше буквата „О“...

Залата беше подредена от край до край с маси и претъпкана с хора. Тук беше целият ни факултет, а най-напред се бяха подредили нашите преподаватели... навсякъде се виждаха червени и жълти ливреи, тук-там се мяркаха сини, имаше даже сиви!

Първи ме посрещнаха уважаемите Майстори: Шинс, Тирел, Ромиус, Ревел и още няколко личности, които не познавах. Всеки от тях най-официално ми стисна ръката и всички ми пожелаха най-големи успехи.

За пръв път, доколкото си спомням, видях Шинс да се усмихва.

— Браво, човече! — за трети път повтори той. — Ти си достоен ученик и си гордост за нашия Огнен факултет.

Тирел ми стисна ръката и каза, че винаги е вярвал в мен.

Ромиус напомни, че сега вече можем да се съсредоточим върху изследването на моите видения. Виж го ти, разправяше, че няма време да приказва с мен, а всъщност е гледал да не закъснее за веселбата.

Ревел... само ме потупа по рамото и се усмихна. Като знам какво ми беше разказвал за него Келнмиир, тази негова усмивка трябваше да ме накара да застана нащрек, но точно сега не ми се занимаваше с това.

Най-накрая господа Майсторите ме пуснаха и попаднах в лапите на приятелите си. Наив, Невил и Кейтен отново бяха предишните и сърдечно ме поздравяваха. Чез, все по-често и с пълно гърло изреваваше любимия си боен вик.

В залата беше и Догрон. Тролът ужасно се притесняваше, това беше изписано и на каменното му лице, но притеснението въобще не му пречеше бойко да омиа чиниите.

Всички искаха да ми стиснат ръката, да ме потупат по рамото или само да ме поздравят. Вярно, не знаех за какво...

Но това малко ме интересуваше. Търсех с очи Алиса и не можех да я открия.

— Чез, къде е Алиса? — попитах най-накрая.

— Откога чакам да попиташ — усмихна се Чез.

— Е, дочака — раздразнено му отвърнах. — Казвай къде е?

Ето че излязох от равновесие. Дори забравих за глада си...

— Чака те, ей в онзи ъгъл — прошепна Чез. — Но се престори на изненадан, като се появи.

И този е голям майстор на изненадите...

— Ще се изненадам! — отговорих и тръгнах бързо в указаната посока.

Когато, най-сетне видях Алиса... дъхът ми спря. И не се наложи да се преструвам на изненадан.

Тя беше с бялата рокля, която носеше тогава в „Златният полумесец“. Друидите се бяха постарали и по лицето ѝ не бяха останали никакви следи от предишните рани...

Бавно се приближих към нея.

— Искаш ли да танцуваме?

— С удоволствие — каза тя и се усмихна. — Надявам се този път да сте подготвен...

— О, да — отговорих. — Успях да потренирам...

И ето ни — танцуваме...

— Знаеш ли, — тихо каза Алиса. — ще ти призная защо те целунах тогава в „Златния полумесец“... Когато Келнмиир разбра какво се е случило в твоята стая, много строго ми забрани да общувам с теб. А аз му правех напук, за да му покажа, че не ми е господар.

Ако Алиса си мисли, че ще ѝ се обидя — не е познала. Онази вечер аз самият през цялото време правех напук на леля си... А Келнмиир се оказва, че е голям хитрец! Сигурен съм, че нарочно ѝ е забранил да общува с мен, защото е знаел, че ще стане обратното. Имам впечатлението, че всички сме му безкрайно ясни.

Намерих с поглед вампира и той, сякаш очакваше, че ще го погледна, ми смигна.

Разбира се, на всичкото отгоре и подслушва...

— Алиса, това вече няма значение — казах меко на вампирката.
— Не е важно миналото, важно е настоящето.

— Като стана дума за настоящето — весело продължи Алиса. — Не би ли могъл да ме изпратиш? Нещо се уморих...

— Ако знаеш, аз колко съм уморен — въздъхнах. — Тоест, да не би да искаш да кажеш, че най-сетне мога да те изпратя?

Алиса се усмихна лукаво.

— Предлагам ти да опиташ.

Двамата се запромъквахме към изхода.

По пътя се сблъскахме с Майсторите, които не искаха просто така да ни пуснат. Наложих се да изпием с тях по чаша вино. Освен това, Шинс подари на Алиса зарядния пръстен, с който унищожи консервационното поле, а на мен — вече силно проскубаната универсална бойна метличка.

Алиса изскочи от залата няколко секунди преди мен. Излязох след нея и спрях объркано на прага. В коридора нямаше никого.

Направих две крачки напред и се огледах.

Нямаше никого.

Изведнъж, в дъното се мярна бял силует.

— Още колко да те чакам?! — викна ми тя.

— Тичам! — извиках и хукнах към нея.

Успях да я догоня едва при телепортите.

— Колко си бавен — каза Алиса. — Хвани ме!

С една крачка тя влезе в телепорта и изчезна в бялото сияние.

Последвах я.

Безуспешно се опитвах да догоня вампирката чак до стаята ѝ. Едва пред вратата тя се обърна към мен и ме огледа насмешливо.

— Нашият герой се оказа не дотам трениран — разсмя се звънко Алиса. — Горкият, съвсем се запъхтя...

— Алиса, съкровище мое — изрекох аз, като се стараех в същото време да се справя с дишането си.

— Какво има? — предпазливо се осведоми вампирката.

— Знаеш ли какво искам да ти кажа?

Приблжих се рязко до нея и я прегърнах през кръста.

— Повече никога няма да те пусна!

Тя ме погледна внимателно в очите.

— Докажи го!

Без никакво смущение я прегърнах и целунах. После още и още...

— Това достатъчно доказателство ли е? — попитах след известно време.

— Едва ли. — В очите на Алиса светеха закачливи пламъчета. — Но за начало става.

През тази нощ си казахме още много глупости... Някой може и да не е съгласен, но аз пак ще повторя и ще кажа, че глупостите си имат своя чар...

ЕПИЛОГ

Залезът окъпа покривите в огнени багри. Последните лъчи на залязващото слънце бяха измислили някаква особена игра и сега се опитваха да променят града. Може би не към най-добро. И наистина — златните къщи се покриваха с петна, сякаш от някаква болест...

Само едно здание оставаше незасегнато. Академията. Каменната грамада, която нищо не беше в състояние да помръдне, стоеше като величествен страж на мира в Империята.

В един от кабинетите на Академията се срещнаха двама — човек и вампир. Толкова различни и толкова еднакви.

Вампирът се беше разположил в едно кресло и пийваше вино, присвивайки блажено очи.

— Несравним букет — произнесе той накрая. — На око може да се каже, че е от трийсетата година от управлението на нашето човече. Как го наричаха?

— Сирия — подсказа му човекът, който стоеше насреща. — Обаче не си прав. Това вино е от грозде, брано преди седмица.

Вампирът направи още една глътка и погледна недоверчиво към човека.

— Остави тази работа. Това вино е на не по-малко от двеста години. Можеш да ми вярваш.

— Съгласен съм — кимна човекът. — Но е от реколта, брана само отпреди седмица.

— Не те разбирам — призна си вампирът.

Човекът се усмихна.

— Как да ти го обясня... ние сме Майстори и си имаме наши си хватки. Например, долу, в мазето на Академията има едно помещение, където времето тече малко по-различно...

— А-а... Знаеш ли, преди смятах Майсторите за малко тъпи. И скучни. Най-вече скучни. Но се оказва, че някои от тях имат въображение.

— Това комплимент по мой адрес ли е? — опита се да уточни човекът.

— По твой е — великодушно се съгласи вампирът.

Те замълчаха за няколко минути, наслаждавайки се на виното и на тишината.

— Като си помисля колко безупречно проведохме всичко — наруши мълчанието вампирът. — Такива забавни комбинации не съм правил повече от няколко века.

Човекът бавно постави чашата си на масата.

— Не виждам нищо забавно. Напротив — тъжно е — въздъхна Майсторът. — Тъжно е, когато си принуден да използваш такива методи. Но по друг начин нямаше да се оправим със старите пънове.

— Остави ги старите пънове! — екзалтирано извика вампирът. — Колко грамотно се държаха младежите! Вашият Огнен факултет показва на всички колко струва.

— Съгласен. Децата са многообещаващи и аз виждам в тях бъдещето на Академията — усмихна се Майсторът. — Все пак, без Келнмиир сами нямаше да се оправят. Добре, че той реши да застане на тяхна страна.

— Моля ти се, аз този мъж го познавам откакто съм на този свят и мога да ти предскажа действията му като своите собствени. Освен това — вампирът измъкна от пазвата си някакъв лист. — Има някои причини, поради които той нямаше как да не помогне на учениците. Жалко, че едва сега разбирам за това...

— Какви са тези причини? — поинтересува се човекът.

— Лично е — неочаквано се смути вампирът и бързо прибра листа обратно. — Писмо от далечното минало...

Те помълчаха още известно време.

— И все пак, ние с теб не постъпихме много умно — неочаквано каза вампирът. — Мислехме, че шпионинът е Закари, а се оказа, че е съвсем друго момче. Него никой не го подозираше. Добре, че уредихме, информацията за телепорта, който води към пограничните райони да стане известна на всички, не само на Зак. Трябва да отбележа, че шатерци подготвиха тази операция за няколко часа и като цяло, всичко беше добре измислено.

— Да, шатерци проведоха много професионално цялата операция, при това, на практика, без подготовка — съгласи се

Майсторът. — Освен това са се научили да правят добри психоматрици. Впрочем, това момче — Стил — беше изпратено в пограничните райони, след като му беше изтрита паметта и отстранена шатерската психоматрица.

— Правилно — съгласи се вампирът. — Нека е жив и здрав. Там може да е от полза.

— И до сега не сме си изяснили как е предавал информацията в Магическия орден. Нещо повече — не стана ясно и как се е справил с телепортите. При това, никой не му е помагал — това го знаем със сигурност. Страхувам се, че шатерци са разбрали много неща. Прекалено много... Това може да се окаже опасно.

— Като говорим за опасности — извадихте голям късмет, че по време на инвазията, никой не пострада.

— Голям късмет, казваш — повтори човекът. — На моите хора в щаба на Наказателите им трябваха няколко дни, за да убедят началството, че завземането на Академията трябва да стане безкръвно. Трудно ми е даже да си представя какво е трябвало да им наприказват. Наказателите са фанатици. Може би моите хора са наблегнали на това, че след завладяването на Академията, пленените ще могат да бъдат изтезавани дълго в подземията на Инквизицията, нали според тях смъртта е твърде лек изход за „неверниците“.

Двамата се разсмяха.

— Да-а... — каза вампирът, след като престана да се смее. — Преди Майсторите недооценяваха опасността от Шатер, сега ще я надценяват. Доста силно при това.

— Нека — рязко отвърна Майсторът. — Опасността наистина е голяма. През последните векове се отпуснахме, станахме тромави. И Майсторите, и Императорът, и цялата Империя на елирите... Време е да се събудим...

— Майсторите бяха разбудени — каза вампирът. — Сега ред на Императора ли е?

— Едва ли — отговори майсторът. — Старецът и без това скоро ще умре. А виж, кой ще заеме мястото му...

— Да, това също може да разтърси цялата Империя — бавно изрече вампирът. — Ако измислим нещо наистина интересно.

— Надявам се да имаме поне малко време за подготовка — също толкова бавно каза Майсторът. — Хубаво. А сега, моля те, сложи в

музикалната онази странна музика. В нея има нещо... омагьосващо...

Вампирът кимна и извади изпод плаща си една муза, която постави в музикалната. В стаята се разля много приятна мелодия:

*Виждам как залезът
в моя прозорец гори.
Денят ще мине, а нощта
сънища в ъглите ще остави.*^[1]

Те седяха и слушаха тази странна музика, дошла от други светове. Бяха затворили очи, бяха се отпуснали и за нищо друго не мислеха... Не знаеха, че точно в този момент, в своята постеля, кротко умираше старият Император. Спокойната смърт е нещо толкова рядко за хора с такава власт. Старият Император си отиде тихо, но в най-неудачния момент. Никой не си представяше до какво може да доведе тази смърт. „Разтърсването“, което старият вампир спомена, беше най-подходящото определение за събитията, които последваха.

[1] Откъс от песента „Залез“ (рус. Закат) на група Ария. — Бел.авт. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.